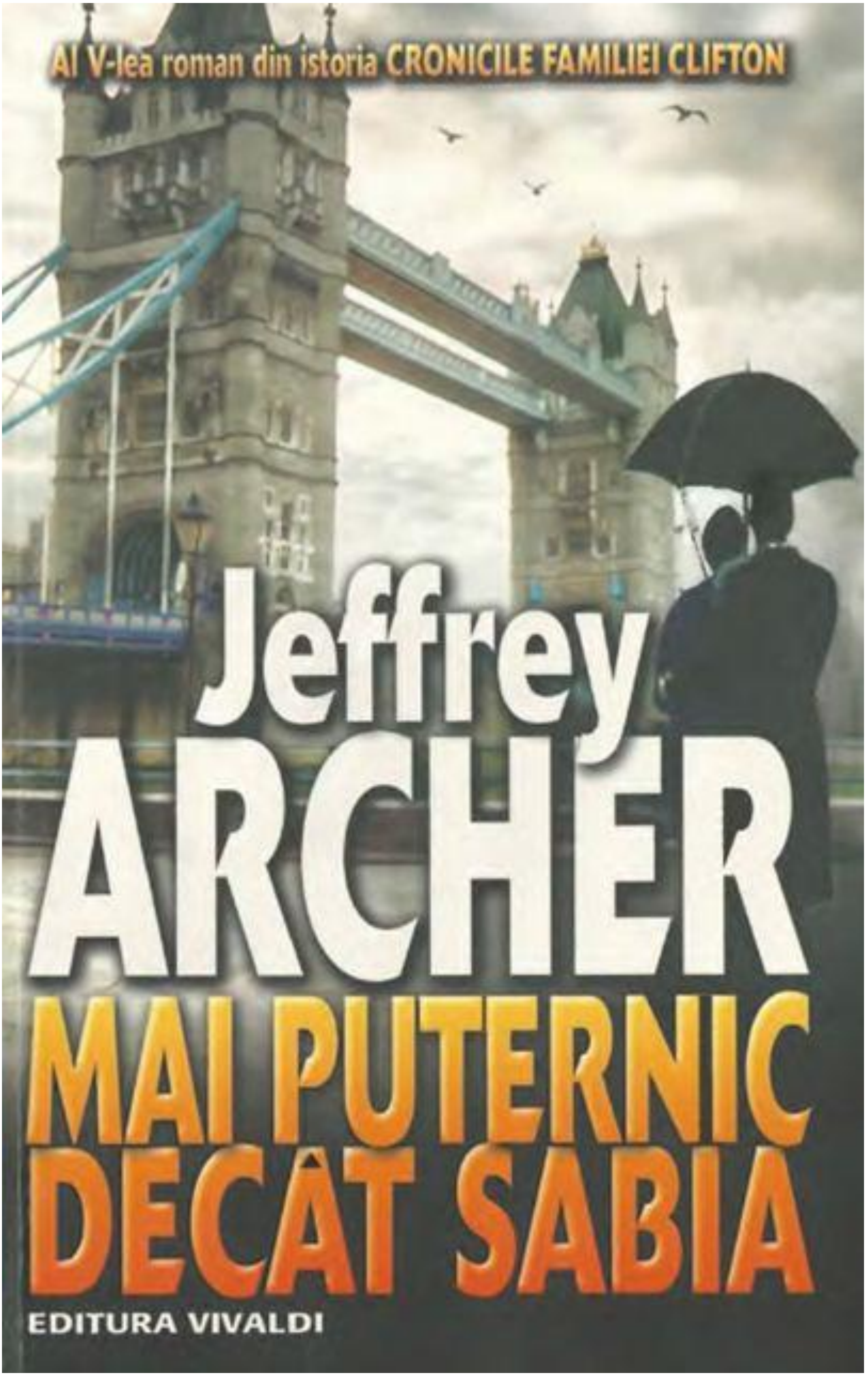

Al V-lea roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
Jeffrey
ARCHER
MAI PUTERNIC
DECÂT SABIA
EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL V

MAI PUTERNIC DECÂT SABIA

Titlul original: MIGHTIER THAN THE SWORD, 2015
În româneşte de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI, 2015

Versiune ebook: v1.0, iunie 2017

Sub conducerea oamenilor cu adevărat măreți,
Condeiul este mai puternic decât sabia

EDWARD BULWER-LYTTON 1803–1873

PROLOG

OCTOMBRIE 1964

Brendan n-a bătut la uşa cabinei, ci doar a întors mânerul şi s-a strecurat înăuntru, uitându-se înapoi ca să se asigure că nu-l văzuse nimeni. Nu voia să explice de ce un tânăr de la clasa turist se afla în cabina unui nobil în vârstă la acea oră din noapte. Nu pentru că ar fi comentat cineva.

— E posibil să fim întrerupți? a întrebat Brendan, după ce a închis uşa.

— Nu ne va deranja nimeni până la şapte dimineața şi atunci nu va mai fi nimic de întrerupt.

— Bine, a zis Brendan. S-a lăsat în genunchi, a descuiat cufărul mare, i-a tras capacul şi a studiat maşinăria complexă pe care o construise în mai mult de o lună. Şi-a petrecut următoarea jumătate de oră verificând dacă nu existau cabluri întrerupte, dacă fiecare cadran era în poziția corectă şi dacă pornea cronometrul la deplasarea întrerupătorului. Nu s-a ridicat din genunchi până ce nu s-a asigurat că totul mergea perfect.

— E gata, a anunțat el. Când vrei să pornească?

— La trei dimineața. Şi voi avea nevoie de treizeci de minute ca să scot toate astea, a adăugat nobilul bătrâior, atingându-şi bărbia dublă, ca să am timp să ajung în cealaltă cabină.

Brendan s-a întors la cufăr şi a reglat cronometrul pentru ora trei.

— Tot ce mai ai de făcut este să întorci întrerupătorul chiar înainte să ieşi şi să verifici dacă limba mare se deplasează; după aceea mai ai treizeci de minute.

— Deci ce poate să nu meargă bine?

— Dacă sunt crinii încă în cabina doamnei Clifton, nimic. Nimeni de pe coridorul ăsta şi probabil nimeni de pe puntea de dedesubt nu poate spera să supraviețuiască. Şase pfunzi de dinamită sunt în ghiveci, sub flori, mult mai mult decât era necesar, dar aşa cel puțin putem spera să ne luăm banii.

— Ai cheia mea?

— Da, a zis Brendan. Cabina 706. Acolo vei găsi sub pernă noul tău paşaport şi biletul.

— Ar trebui să mă mai îngrijoreze ceva?

— Nu. Ai grijă doar ca minutarul să se mişte înainte să ieşi.

Doherty a zâmbit.

— Ne vedem în Belfast, atunci.

*

Harry a descuiat uşa cabinei şi s-a dat la o parte ca s-o lase pe Emma să intre prima.

Ea s-a aplecat să miroasă crinii pe care-i trimisese regina-mamă pentru a sărbători lansarea navei *MV Buckingham.*

— Sunt moartă de oboseală, a zis ea, întinzându-se. Nu ştiu cum reuşeşte regina-mamă să facă asta în fiecare zi.

— Asta e treaba ei şi se pricepe, dar pariez că ar muri şi ea de oboseală dacă ar încerca să fie câteva zile preşedinte la Barrington's.

— Prefer slujba mea, totuşi, a spus Emma, scoțându-şi rochia şi atârnând-o în dulap înainte de a dispărea în baie.

Harry a citit încă o dată mesajul Maiestății Sale Regale, regina-mamă. O misivă foarte personală. Emma se hotărâse deja să pună vaza în biroul ei când se vor întoarce în Bristol şi s-o umple cu crini în fiecare luni dimineața. Harry a zâmbit. De ce nu?

Când Emma a ieşit din baie, Harry s-a dus şi el şi a închis uşa. Ea şi-a scos halatul şi s-a urcat în pat, mult prea obosită ca să citească măcar câteva pagini din *Spionul care*

venea din frig, al unui autor nou pe care i-l recomandase Harry. A stins lumina în partea ei de pat şi a spus:

— Noapte bună, dragul meu, cu toate că ştia că el nu putea s-o audă.

Când a ieşit şi Harry din baie, ea dormea buştean. A învelit-o de parcă ar fi fost un bebeluş, a sărutat-o pe frunte şi s-a urcat în pat, amuzat de torsul ei domol. N-ar fi îndrăznit niciodată să-i dea de înţeles că sforăia.

A rămas treaz, mândru de ea. Lansarea noului transatlantic nu ar fi putut merge mai bine. S-a întors pe partea lui, gândindu-se că va adormi şi el imediat dar, cu toate că pleoapele îi erau ca de plumb şi era extenuat, nu putea adormi. Ceva nu era în ordine.

*

Alt bărbat, întors acum în siguranţa cabinei sale de la clasa turist, era şi el treaz. Cu toate că era trei dimineaţa şi îşi terminase treaba, nu încerca să doarmă. Se pregătea să-şi înceapă treaba.

Întotdeauna aceleaşi nelinişti când trebuie să aştepţi. Ai lăsat vreun indiciu care-i va duce direct la tine? Ai făcut greşeli care vor duce la eşuarea misiunii şi te vor face de râs acasă? Nu va fi în stare să se relaxeze până ce nu va ajunge în barca de salvare şi, mai mult, pe alt vas care se va îndrepta spre alt port.

Cinci minute şi paisprezece secunde...

Ştia că toţi compatrioţii lui, soldaţi ai aceleiaşi cauze, ar fi fost la fel de nervoşi ca el.

Aşteptarea era întotdeauna partea cea mai rea, ieşită de sub controlul tău, când nu mai puteai face nimic.

Patru minute şi paisprezece secunde...

Mai rea decât un meci de fotbal când ai un gol în plus, dar ştii că ceilalţi sunt mai puternici şi capabili să marcheze în ultimul moment. Îşi amintea instrucţiunile comandantului său zonal: când porneşte alarma, ai grijă să fii printre primii

pe punte şi primul în barca de salvare pentru că până mâine la ora asta, vor căuta toţi un tânăr sub treizeci şi cinci de ani, cu accent irlandez, aşa că ţineţi-vă gura, băieţi.

Trei minute şi patruzeci de secunde... treizeci şi nouă...

S-a uitat la uşa cabinei şi şi-a închipuit ce s-ar putea întâmpla mai rău. Bomba nu se va declanşa, uşa se va da de perete şi o duzină de zdrahoni ai poliţiei sau chiar mai mulţi vor năvăli peste el cu bastoanele zburând în toate direcţiile fără să le pese de câte ori îl vor lovi. Dar nu auzea decât zgomotul ritmic al motoarelor pe când *Buckingham* îşi continua liniştită drumul pe Atlantic către New York. Un oraş în care nu va ajunge niciodată.

Două minute şi treizeci şi patru de secunde... treizeci şi trei...

A început să-şi imagineze cum va fi când se va întoarce în Falls Road. Tineri în şorturi îl vor privi cu admiraţie când va trece pe stradă, singura lor ambiţie fiind să ajungă asemeni lui când vor fi mari. Eroul care aruncase în aer *Buckingham* doar la câteva săptămâni după ce fusese botezat de regina-mamă. Ca să nu mai vorbim de vieţile inocente pierdute; nu există inocenţi atunci când crezi într-o cauză. De fapt, nu îi întâlnise niciodată pe pasagerii cabinelor de pe punţile superioare. Va citi totul despre ei în ziarele de mâine şi, dacă-şi va fi făcut treaba bine, nu se va pomeni numele lui.

Un minut şi douăzeci şi două de secunde... douăzeci şi una...

Acum ce n-ar mai putea merge bine? Oare dispozitivul, construit în dormitorul de la etaj de pe domeniul Dungannon se va defecta în ultimul minut? Urma să sufere oprobriul ratării?

Şaizeci de secunde...

A început să şoptească fiecare număr.

— Cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt, cincizeci şi şapte, cincizeci şi şase...

Oare beţivul trântit în fotoliul de pe hol îl aşteptase tot timpul? Erau acum în drum spre cabina lui?

— Patruzeci şi nouă, patruzeci şi opt, patruzeci şi şapte, patruzeci şi şase…

Crinii fuseseră oare mutaţi, aruncaţi, luaţi de la locul lor? Poate doamna Clifton era alergică la polen?

— Treizeci şi nouă, treizeci şi opt, treizeci şi şapte, treizeci şi şase…

Deschiseseră oare cabina lordului şi găsiseră cufărul?

— Douăzeci şi nouă, douăzeci şi opt, douăzeci şi şapte, douăzeci şi şase…

Căutau deja prin tot vasul bărbatul care ieşise din toaleta de la clasa întâi?

— Nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece, şaisprezece…

Oare… s-a agăţat de marginea banchetei, a închis ochii şi a început să numere cu voce tare:

— Nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu…

S-a oprit din numărat şi a deschis ochii. Nimic. Doar tăcerea stranie care însoţeşte întotdeauna eşecul. Şi-a aplecat capul şi s-a rugat unui Dumnezeu în care nu credea şi imediat s-a auzit o explozie atât de puternică încât a fost aruncat prin cabină ca o frunză în vânt. S-a ridicat în picioare şi a zâmbit când a auzit ţipetele. Se întreba doar câţi pasageri de pe puntea superioară reuşiseră să supravieţuiască.

HARRY ŞI EMMA
1964–1965

1

— Hrr, a murmurat Harry trezindu-se din picoteală. S-a ridicat şi a aprins lampa din partea lui, apoi s-a dat jos şi s-a îndreptat repede către vaza cu crini. A citit mesajul de la regina-mamă a doua oară. *Mulţumiri pentru ziua de neuitat petrecută în Bristol. Sper că a doua mea casă va avea un prim drum încununat de succes.* Era semnat HRH[1], regina-mamă Elisabeth.

— O greşeală atât de simplă, a spus Harry. Cum de mi-a scăpat? Şi-a pus repede halatul şi a aprins lumina din cabină.

— E deja momentul să ne trezim? s-a interesat o voce adormită.

— Da, este, a zis Harry. Avem o problemă.

Emma s-a uitat la ceas.

— Dar e abia trecut de trei, a protestat ea, privindu-şi chiorâş soţul care se uita insistent la crini. Care e problema?

— HRH nu este titlul reginei-mame.

— Toată lumea ştie asta, a spus Emma, încă pe jumătate adormită.

— Toată lumea, cu excepţia persoanei care a trimis aceste flori. N-au ştiut că modul corect de a te adresa reginei-mame este Maiestatea Voastră, nu Înălţimea Sa Regală. Aşa i se spune unei prinţese.

Emma a coborât supărată din pat, s-a dus la soţul ei şi s-a uitat şi ea la cartea de vizită.

— Roagă-l pe căpitan să vină imediat la noi, a spus Harry. Trebuie să vedem ce e în vaza asta, a zis Harry, înainte de a cădea în genunchi.

— Probabil e doar apă, a spus Emma, întinzând o mână.

Harry a prins-o de încheietură.

[1] Înălţimea Sa Regală.

— Uită-te cu atenție, dragă. Vaza e prea mare pentru o duzină de crini. Cheamă-l pe căpitan, a repetat el şi mai insistent.

— Poate florarul a greşit.

— Să sperăm, a zis Harry, îndreptându-se spre uşă. Dar nu e un risc pe care suntem dispuşi să ni-l asumăm.

— Unde te duci? a întrebat Emma în timp ce ridica telefonul.

— Să-l trezesc pe Giles. El are mai multă experiență cu explozibilii decât mine. Şi-a petrecut doi ani din viață plantându-i sub picioarele nemților care se apropiau.

Când Harry a păşit în coridor, atenția i-a fost distrasă de un bărbat mai în vârstă care se îndrepta spre scara principală. Se mişcă mult prea repede pentru un bătrân, s-a gândit Harry. A bătut tare la uşa cabinei lui Giles, dar abia la a doua lovitură cu pumnul, o voce somnoroasă a răspuns:

— Cine e?

— Harry.

Agitația din vocea lui l-a făcut pe Giles să sară din pat şi să deschidă imediat uşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino cu mine, a spus Harry, fără să-i mai dea altă explicație.

Giles şi-a tras halatul pe el şi şi-a urmat cumnatul în lungul coridorului, către apartament.

— Bună dimineața, surioară, i-a spus Emmei, când Harry i-a dat cartea de vizită şi i-a spus:

— HRH.

— M-am prins, a spus Giles, studiind felicitarea. Regina-mamă nu putea să fi trimis florile. Dar dacă nu le-a trimis ea, atunci cine? S-a aplecat şi s-a uitat mai atent la vază. Cine a fost putea să fi pus o grămadă de Semtex aici.

— Sau un litru de apă în plus, a zis Emma. Sunteți siguri că nu vă agitați degeaba?

— Dacă e apă, de ce au început deja florile să se ofilească? a întrebat Giles, pe când căpitanul Turnbull a bătut la uşă înainte de a intra în cabină.

— Ați dorit să mă vedeți, doamnă preşedinte?

Emma a început să-i explice de ce soțul şi fratele ei erau în genunchi.

— Sunt patru ofițeri SAS la bord, a spus căpitanul, întrerupându-l pe preşedinte. Unul dintre ei ar trebui să fie în stare să răspundă întrebărilor doamnei Clifton.

— Presupun că nu este o coincidență faptul că se află la bord, a zis Giles. Nu-mi vine să cred că s-au hotărât toți să-şi ia în acelaşi timp o vacanță la New York.

— Se află la bord la cererea secretarului de cabinet, a răspuns căpitanul. Dar sir Alan Redmayne m-a asigurat că este doar o măsură de precauție.

— Ca de obicei, omul ştie ceva ce noi nu am aflat, a comentat Harry.

— Atunci poate e momentul să aflăm despre ce este vorba.

Căpitanul a ieşit din cabină şi a pornit repede pe coridor, oprindu-se la cabina 119. Colonelul Scott-Hopkins a răspuns bătăii în uşă mult mai repede decât Giles mai înainte.

— Aveți un expert genist în echipă?

— Sergentul Roberts. A fost în echipa de genişti din Palestina.

— Am nevoie acum de el, în apartamentul de lux.

Colonelul n-a mai pierdut timpul ca să întrebe de ce. A alergat pe coridor, apoi pe scara principală, unde l-a întâlnit pe căpitanul Hartley care fugea spre el.

— Tocmai l-am zărit pe Liam Doherty ieşind din grupul sanitar de la clasa întâi.

— Eşti sigur?

— Da. A intrat ca nobil şi a ieşit după douăzeci de minute ca Liam Doherty. Pe urmă s-a dus la cabina de la clasa turist.

— Asta ar putea explica totul, a zis Scott-Hopkins continuându-şi coborârea cu Hartley la un pas în urma lui.

— Care e numărul cabinei lui Roberts? a întrebat el în fugă.

— Şapte patru doi, a spus Hartley, în timp ce se agăţau de lanţul roşu de pe scara mai îngustă. Nu s-au oprit până ce nu au ajuns pe puntea a şaptea, unde caporalul Crann a ieşit din umbră.

— A trecut Doherty pe lângă tine în ultimele câteva minute?

— La naiba, a zis Crann. Ştiam că l-am văzut pe ticălos grozăvindu-se prin Falls Road. A intrat în cabina şapte zero şase.

— Hartley, a spus colonelul în timp ce se năpustea pe coridor, tu şi Crann staţi cu ochii pe Doherty. Asiguraţi-vă că nu iese din cabină. Dacă iese, arestaţi-l. Colonelul a bătut la uşa cabinei 742. Sergentul Roberts a răspuns la prima bătaie. A deschis imediat uşa şi l-a întâmpinat pe colonelul Scott-Hopkins cu:

— Bună dimineaţa, domnule, de parcă şeful lui l-ar fi trezit întotdeauna în timpul nopţii, îmbrăcat în pijama.

— Înhaţă-ţi trusa, Roberts şi vino după mine. N-avem timp de pierdut, a spus colonelul, plecând repede.

Roberts a urcat trei etaje înainte de a-şi prinde superiorul din urmă. Când au ajuns la apartamentul de lux, Roberts şi-a dat seama care sunt talentele lui speciale de care avea nevoie colonelul. S-a năpustit în cabina preşedintei şi s-a uitat cu atenţie la vază un moment, după care a început să se învârtă încet în jurul ei.

— Dacă e o bombă, a spus el în cele din urmă, e una mare. Nu pot să-mi dau seama câţi ar muri dacă nu vom dezamorsa ticăloasa asta.

— Dar poţi s-o faci? a întrebat căpitanul, părând foarte calm. Pentru că dacă nu poţi, prima mea responsabilitate sunt vieţile pasagerilor. Nu vreau ca acest voiaj să fie comparat cu o altă primă călătorie dezastruoasă.

— Nu pot să fac nici pe naiba dacă nu ajung la panoul de control. Trebuie să fie altundeva pe navă, a mai zis Roberts, probabil destul de aproape.

— Aş paria că este în cabina lordului, a zis colonelul, pentru că ştim acum că a fost ocupată de un terorist irlandez numit Liam Doherty.

— Ştie cineva în ce cabină a fost? a întrebat căpitanul.

— Numărul trei, a spus Harry, amintindu-şi de bătrânul care se mişcase puţin prea repede. Aici, pe coridor.

Căpitanul şi sergentul au ieşit în fugă din cameră pe coridor, urmaţi de Scott-Hopkins, Harry şi Giles. Căpitanul a descuiat uşa cabinei cu cheia sa specială şi s-a dat la o parte pentru a-i permite lui Roberts să intre. Sergentul s-a dus repede la un cufăr mare aflat în mijlocul cabinei. A deschis cu atenţie capacul şi s-a uitat înăuntru.

— Hristoase, e reglată să detoneze peste opt minute şi treizeci şi nouă de secunde.

— Nu poţi să demontezi pur şi simplu unul dintre astea? a întrebat căpitanul Turnbull, arătând spre nişte fire diferit colorate.

— Ba da, dar pe care, a spus Roberts, fără să se uite la căpitan în timp ce separa cu grijă firul roşu, negru, albastru şi galben. Am mai lucrat cu tipul acesta de dispozitiv de multe ori. Este o şansă de unu la patru şi nu am de gând să-mi asum acest risc. Ar merge dacă aş fi fost singur în mijlocul unui deşert, a adăugat el, dar nu pe un vas în mijlocul oceanului, riscând sute de vieţi.

— Atunci hai să-l târâm pe Doherty aici fuga-fuguţa, a sugerat căpitanul Turnbull. El va şti care fir trebuie tăiat.

— Mă îndoiesc, a zis Roberts, pentru că bănuiesc că nu Doherty a făcut bomba. Au vreun tehnician la bord care le-a făcut treaba şi Dumnezeu ştie unde o fi.

— Intrăm în criză de timp, le-a amintit colonelul, uitându-se la mişcarea neoprită a limbii mari. Şapte minute, trei, doi, unu...

— Deci, Roberts, ce ne propui? a întrebat căpitanul, calm.

— Nu vă va plăcea, domnule, dar în aceste împrejurări nu putem face decât un singur lucru. Şi chiar acesta este riscant ca naiba, având în vedere că mai avem doar şapte minute.

— Atunci zi-ne, omule, s-a răstit colonelul.

— Să luăm blestemăția de aici, s-o aruncăm peste bord şi să ne rugăm.

Harry şi Giles s-au întors în goană în apartamentul prezidențial şi s-au aşezat de o parte şi de cealaltă a vazei. Erau mai multe întrebări pe care Emma, acum îmbrăcată, ar fi dorit să le pună, dar ca oricare preşedinte cu bun-simț, n-a zis nimic.

— Ridicați-o încet, a spus Roberts. Purtați-vă cu ea ca şi cum ați umbla cu un castron plin cu apă fiartă.

Ca doi aruncători de greutăți, Harry şi Giles s-au aplecat şi au ridicat încet vaza cea grea de pe masă până ce au ajuns amândoi în picioare. De îndată ce s-au asigurat că o țineau bine, s-au deplasat pe laterală prin cabină către uşa deschisă. Scott-Hopkins şi Roberts îndepărtau repede toate obstacolele din drumul lor.

— Urmați-mă, le-a zis căpitanul când cei doi au ieşit pe coridor şi s-au îndreptat încet spre scara principală. Lui Harry nu-i venea să creadă cât de grea era vaza. Apoi şi l-a amintit pe gigantul care le-o adusese în cabină. Nu era de mirare că nu aşteptase un bacşiş. Probabil că acum era în drum spre Belfast sau asculta la radio undeva aşteptând să audă ce s-a întâmplat cu *Buckingham* şi câți pasageri şi-au pierdut viața.

De îndată ce au ajuns la scara principală, Harry a început să numere cu voce tare fiecare treaptă pe care călcau. După şaisprezece trepte, s-a oprit să-şi tragă răsuflarea, în timp ce căpitanul şi colonelul țineau deschise uşile batante care dădeau pe puntea solară, mândria şi bucuria Emmei.

— Trebuie să fim cât mai departe posibil de pupa vasului, a zis căpitanul. Aşa avem o şansă mai mare să nu distrugem

carena. Harry nu părea convins. Nu vă îngrijorați, nu e prea departe.

Cât de departe este nu prea departe, s-a întrebat Harry care ar fi aruncat-o bucuros direct peste bord. Dar n-a zis nimic în timp ce se deplasau încet către pupă.

— Ştiu exact cum te simți, a spus Giles, ghicind gândurile cumnatului.

Şi-au continuat progresul de melc, trecând de piscină, de terenul de tenis şi de şezlonguri, aranjate în ordine, gata pregătite pentru turiştii care urmau să apară dimineața. Harry a încercat să nu se gândească cât timp le mai rămăsese înainte de...

— Două minute, a spus sergentul Roberts fără să-l liniştească, uitându-se la ceas.

Cu colțul ochiului, Harry putea vedea balustrada aflată la pupa vasului. Era la doar câțiva paşi, dar, ca şi la cucerirea Everestului, ştia că ultimii paşi aveau să fie cei mai greu de parcurs.

— Cincizeci de secunde, a spus Roberts, când s-au oprit la balustrada aflată la nivelul taliei.

— Îți aminteşti când l-am aruncat pe Fisher în râu la sfârşitul trimestrului? a spus Giles.

— Cum as putea să uit?

— Atunci hai să-l aruncăm în ocean la trei şi să scăpăm de ticălos o dată pentru totdeauna, a zis Giles.

— Unu... ambii şi-au dau brațele în spate, dar doar câțiva centimetri, doi... poate ceva mai mulți, trei... au aruncat vaza în sus peste balustrada din spate cu toată puterea pe care o mai aveau. Harry era convins că va ateriza pe punte sau, în cel mai bun caz, va lovi balustrada, dar a depăşit-o câțiva centimetri şi a aterizat în mare cu un plescăit slab. Giles şi-a ridicat triumfător brațele şi a strigat:

— Aleluia!

După câteva secunde, bomba a explodat, aruncându-i în spate, pe punte.

2

Kevin Rafferty a schimbat semnul „De închiriat” când l-a văzut pe Martinez ieşind din casa lui din Eaton Square. Ordinele acestuia fuseseră cât se poate de clare. În cazul în care clientul încerca să scape, trebuia să presupună că nu avea nicio intenție să-i facă a doua plată datorată pentru bombardarea vasului *Buckingham* şi urma să fie pedepsit cu severitate.

Ordinul inițial fusese întărit de comandatul zonal IRA din Belfast. Singura modificare pe care o aprobase acesta fusese că Rafferty putea alege care dintre cei doi fii ai lui don Diego Martinez urma să fie eliminat. Totuşi, cum Diego şi Luis fugiseră deja în Argentina şi nu aveau clar nicio intenție să revină în Anglia, chiar don Pedro însuşi rămăsese singurul candidat pentru versiunea specială de ruletă rusească a şoferului.

— Heathrow, a spus Martinez urcându-se în taxi. Rafferty a plecat din Eaton Square şi a pornit pe strada Sloane în direcția podului Battersea, ignorând protestele zgomotoase pe care le-a auzit în spate. La patru dimineața, pe vremea aceea ploioasă, a depăşit doar o duzină de maşini înainte de a traversa podul. După câteva minute a tras în fața unui depozit abandonat din Lambeth. De îndată ce s-a asigurat că nu era nimeni în preajmă, a sărit din taxi, a desfăcut lacătul ruginit de pe uşa exterioară a clădirii şi a intrat. A întors taxiul, pregătit pentru o scăpare în fugă după ce va fi terminat treaba.

Rafferty a blocat uşa şi a aprins becul prăfuit, neprotejat, care atârna de o grindă în centrul camerei. A scos un pistol din buzunarul interior înainte de a se întoarce la taxi. Cu toate că avea jumătate din vârsta lui Martinez şi era de două ori mai în formă decât fusese vreodată, nu-şi putea permite să-şi asume vreun risc. Când un om crede că e gata să moară, adrenalina îi inundă organismul şi poate să devină supraom în ultimul efort de a supravieţui. În afară de asta,

Rafferty bănuia că acum nu era prima oară când Martinez se înfrunta față în față cu moartea. Dar de data aceasta nu va fi doar o simplă posibilitate.

A deschis portiera din spate a taxiului şi a fluturat pistolul spre Martinez, arătându-i că trebuie să coboare.

— Ăştia sunt banii pe care ți-i aduceam, a insistat Martinez, ridicând valiza.

— Te gândeai că mă vei prinde din urmă pe Heathrow, nu? Dacă era suma întreagă, Rafferty ştia că nu avea de ales decât să-l lase în viață. Două sute şi cincizeci de mii de lire?

— Nu, dar sunt mai mult de douăzeci şi trei de mii. Doar un avans, înțelegi. Restul e acasă, aşa că, dacă ne întoarcem...

Şoferul ştia că imobilul din Eaton Square, împreună cu toate celelalte bunuri ale lui Martinez, fuseseră preluate de bancă. Era evident că Martinez sperase să ajungă la aeroport înainte ca IRA să descopere că nu avea nicio intenție să-şi respecte promisiunile.

Rafferty a înşfăcat valiza şi a aruncat-o pe bancheta din spate a taxiului. Se hotărâse să prelungească moartea lui Martinez mai mult decât plănuise inițial. La urma-urmei, nu avea nimic de făcut în ora următoare.

A făcut semn cu pistolul înspre un scaun din lemn plasat direct sub bec. Era deja plin de sânge de la execuțiile anterioare. Şi-a împins cu putere victima jos şi, înainte ca don Pedro să aibă vreo şansă să reacționeze, i-a legat mâinile la spate, dar, oricum, mai făcuse acest lucru de multe ori înainte. În cele din urmă, a legat picioarele lui Martinez împreună, după care s-a dat înapoi ca să-şi admire opera.

Acum Rafferty trebuia doar să decidă cât va mai trăi victima. Singura lui limită era că trebuia să ajungă la Heathrow la timp ca să prindă zborul de dimineață spre Belfast. Întotdeauna se bucura când vedea pe fața victimei privirea care însemna că spera că ar mai avea vreo şansă de supraviețuire.

S-a întors la taxi, a deschis valiza lui Martinez şi a numărat teancurile de bancnote de cinci lire, nou-nouțe. Cel puțin acum spusese adevărul, chiar dacă-i lipseau mai mult de 226.000 de lire. A închis fermoarul şi a pus valiza în portbagaj. La urma-urmei, lui Martinez nu-i mai trebuiau.

Ordinele comandantului zonal erau clare: de îndată ce-şi termina misiunea, trebuia să lase cadavrul în depozit, iar alt agent urma să se ocupe de evacuarea lui. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă Rafferty era să dea un telefon cu mesajul: „Pachetul este gata pentru livrare.” După aceea, trebuia să se ducă la aeroport, să lase taxiul şi banii pe nivelul de sus al parcării de durată. Alt agent urma să-l ia şi să distribuie banii.

Rafferty s-a întors la don Pedro, ai cărui ochi nu-l scăpaseră din vedere. Dacă şoferului i s-ar fi dat de ales, l-ar fi împuşcat în stomac, apoi ar fi aşteptat câteva minute să termine de țipat, înainte de a-i trage un al doilea glonț în zona inghinală. Alte țipete ar fi urmat, probabil şi mai tari, până ce i-ar fi băgat forțat pistolul în gură. S-ar fi uitat în ochii victimei câteva secunde după care, fără niciun avertisment, ar fi tras. Dar asta ar fi însemnat trei împuşcături. Una ar fi putut scăpa neobservată, dar trei împuşcături în mijlocul nopții ar fi atras desigur atenția. Aşa că va respecta ordinele comandantului zonal. Un glonț, niciun țipăt.

Şoferul i-a zâmbit lui don Pedro, care l-a privit plin de speranță până ce a văzut pistolul îndreptându-se spre gura lui.

— Deschide-o, a spus Rafferty, ca un stomatolog prietenos care se roagă de un copil refractar. Un factor comun pe care-l aveau toate victimele lui erau dinții care clănțăneau.

Martinez s-a opus şi şi-a înghițit un dinte în lupta inegală. Transpirația a început să-i curgă pe cutele cărnoase ale feței. A mai fost lăsat să aştepte câteva secunde înainte de a fi tras glonțul, dar n-a auzit decât clincănitul trăgaciului.

Unii leşinau, unii se holbau neîncrezători, în timp ce alţii vomitau violent când îşi dădeau seama că încă mai trăiau. Rafferty îi ura pe cei care leşinau. Asta însemna că trebuia să aştepte să-şi revină înainte de a repeta procesul. Dar Martinez, aşa cum se cuvenea, a rămas treaz.

Când Rafferty a scos pistolul, ideea lui de sex oral, victimele uneori surâdeau, imaginându-şi că ce fusese mai rău trecuse. Dar când a răsucit încărcătorul, don Pedro şi-a dat seama că urma să moară. Problema era când. La urma-urmei, unde şi cum se hotărâse deja.

Rafferty era întotdeauna dezamăgit când reuşea de prima oară. Recordul lui personal era nouă, dar media era cam patru sau cinci. Nu că ar fi dat vreo ceapă degerată pe statistici. A împins pistolul în gura lui Martinez şi a făcut un pas înapoi. Nu voia să se umple de sânge. Argentinianul a fost destul de tont şi i s-a opus iar, aşa că a mai pierdut un dinte, de data aceasta unul de aur. Rafferty l-a pus în buzunar înainte de a trage a doua oară, dar n-a fost răsplătit decât cu un alt clic. A scos iar arma sperând să mai scoată vreun dinte, ei bine, jumătate de dinte.

— A treia oară-i cu noroc, a spus Rafferty, împingând ţeava în gura lui Martinez şi a tras. Alt eşec. Şoferul era din ce în ce mai nerăbdător şi spera că munca din acea dimineaţă îi va fi răsplătită la a patra încercare. A răsucit încărcătorul puţin mai repede de data aceasta, dar, când s-a uitat, Martinez leşinase. Ce dezamăgire. Îi plăcea ca victimele să fie conştiente când glonţul le pătrundea în creier. Cu toate că mai trăiau doar o secundă, era o experienţă pe care o îndrăgea. L-a tras pe Martinez de păr, i-a deschis forţat gura şi a împins ţeava înăuntru. Era gata să tragă a patra oară când telefonul din colţul camerei a început să sune. Ecoul metalic insistent în aerul rece al nopţii l-a luat pe Rafferty prin surprindere. Telefonul nu mai sunase niciodată până atunci. În trecut, îl folosise doar ca să formeze numărul şi să spună mesajul din şase cuvinte.

A scos cu neplăcere țeava revolverului din gura lui Martinez, s-a dus la telefon şi a ridicat receptorul. N-a zis nimic, doar a ascultat.

— Misiunea a fost abandonată, a spus o voce cu un accent educat. Nu este nevoie să iei a doua rată.

Un clic urmat de un bâzâit.

Rafferty a lăsat receptorul jos. Ar fi dorit să mai învârtă cilindrul o dată şi, dacă ar fi reuşit, ar fi raportat că Martinez era deja mort când sunase telefonul. Însă îl mai mințise o dată pe comandantul zonal şi avea ca dovadă un deget lipsă de la mâna stângă. Celor care întrebau le spunea că fusese tăiat de un ofițer britanic în timpul unui interogatoriu, dar nimeni nu-l prea credea.

Şi-a pus revolverul în buzunar şi s-a întors încet la Martinez, care era prăbuşit în scaun, ținându-şi capul între genunchi. S-a aplecat şi i-a desfăcut sfoara din jurul încheieturilor şi gleznelor. Martinez s-a prăbuşit grămadă pe podea. Şoferul l-a tras în sus de păr, l-a aruncat peste umăr de parcă ar fi fost un sac de cartofi şi l-a trântit pe podeaua taxiului. Pentru o clipă a sperat că i s-ar fi putut opune şi atunci... dar nu avea el norocul ăsta.

Erau cam la cinci kilometri de aeroport când Martinez şi-a revenit pe această lume, nu în cealaltă. Şoferul a urmărit în oglinda retrovizoare cum se trezeşte pasagerul său. Martinez a clipit de câteva ori înainte de a se uita pe geam la şirurile de maşini din suburbie pe lângă care treceau. Când a început să-şi dea seama unde este, s-a aplecat şi a vomitat pe toată bancheta din spate. Colegul lui Rafferty nu va fi mulțumit.

Don Pedro a reuşit în cele din urmă să se tragă în sus. A studiat cu atenție felul în care atârna pe marginea banchetei, agățat de ea cu amândouă mâinile, apoi s-a holbat la presupusul lui călău. De ce se răzgândise? Poate nu o făcuse. Poate doar locul în care urma să fie asasinat se schimbase. Don Pedro a înaintat, sperând să i se ofere măcar o şansă de a evada, dar şi-a dat seama cu supărare că ochii

suspicioşi ai lui Rafferty priveau prin oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde.

Rafferty a ieşit de pe magistrală şi a urmat semnele pentru parcarea pe termen lung. A condus până la nivelul de sus şi a parcat în colțul îndepărtat. A ieşit din maşină, a deschis portbagajul şi a desfăcut geanta de voiaj, încântat iar la vederea teancurilor noi de bancnote. I-ar fi plăcut să ia banii acasă pentru cauză, dar nu putea risca să fie prins cu o asemenea sumă de bani, acum că erau atâția gardieni de pază care urmăreau fiecare zbor spre Belfast.

A scos paşaportul argentinian din valiză, împreună cu un bilet la clasa întâi spre Buenos Aires şi zece lire bani lichizi, apoi a pus pistolul în valiză; alt lucru cu care nu-şi putea permite să fie prins. A închis portbagajul, a deschis portiera şoferului şi a pus cheile şi tichetul de parcare sub banchetă pentru colegul care va veni să le ia dimineața mai târziu. După aceea a deschis portiera din spate şi s-a dat la o parte ca să-l lase pe Martinez să coboare, dar acesta nu se mişca. Avea de gând s-o ia la fugă? Nu, dacă ținea la viața lui. La urma-urmei, nu ştia că şoferul nu mai are pistolul.

Rafferty l-a înşfăcat zdravăn pe Martinez de cot, l-a tras afară din maşină şi l-a îndreptat spre cea mai apropiată ieşire. Doi bărbați i-au depăşit pe scară în timp ce se îndreptau spre parter. Rafferty nu s-a uitat de două ori la ei.

Niciunul n-a scos o vorbă pe lungul drum care ducea către terminal. Când au ajuns în aeroport, Rafferty i-a dat lui Martinez paşaportul, biletul şi cele zece lire.

— Şi restul? s-a răstit don Pedro. Pentru că oamenii tăi evident n-au reuşit să scufunde nava *Buckingham.*

— Consideră că ai noroc că mai trăieşti, a spus Rafferty, apoi s-a întors repede şi a dispărut în mulțime.

Pentru o clipă, don Pedro s-a gândit să se întoarcă la taxi şi să-şi ia banii, dar doar o clipă. A preferat atunci, cu neplăcere, să se îndrepte spre biroul British Airways South American şi i-a dat biletul femeii de la casă.

— Bună dimineața, domnule Martinez, a spus ea. Sper că ați avut un sejur plăcut în Anglia.

3

— De ce ai un ochi vânăt, tată? a întrebat Sebastian când s-a alăturat familiei la micul dejun în salonul de pe *Buckingham,* mai târziu în acea dimineață.

— Mama ta m-a pocnit când am îndrăznit să-i sugerez că sforăie, a răspuns Harry.

— Eu nu sforăi, a zis Emma, ungându-şi încă o felie de toast.

— Cum ai putea să ştii dacă sforăi sau nu când dormi? a spus Harry.

— Şi tu, unchiule Giles? Ți-a rupt mama mâna când i-ai sugerat că sforăie? a întrebat Seb.

— Eu nu sforăi! a repetat Emma.

— Seb, a spus Samantha fermă, nu ar trebui să-i pui nimănui o întrebare dacă ştii că nu vrea să răspundă.

— Ai vorbit ca o adevărată fiică a unui diplomat, a comentat Giles, zâmbindu-i prietenei lui Seb.

— Ai vorbit ca un politician care nu vrea să-mi răspundă, a zis Seb. Dar sunt decis să aflu...

— Bună dimineața, vă vorbeşte căpitanul, s-a auzit o voce spartă în difuzoare. Navigam în prezent cu o viteză de douăzeci şi două de noduri. Temperatura este de şaizeci şi nouă de grade Fahrenheit şi nu aşteptăm nicio modificare a vremii în următoarele douăzeci şi patru de ore. Sper să aveți o zi plăcută şi să profitați de toate avantajele minunate pe care vi le poate oferi *Buckingham,* mai ales de şezlonguri şi de piscina de pe puntea solară care este singura de pe acest vapor. A urmat o pauză lungă, după care a continuat. Unii pasageri m-au întrebat ce a fost zgomotul acela puternic care i-a trezit în mijlocul nopții. Se pare că în jurul orei trei dimineața, Marina Militară efectua exerciții în Atlantic şi, cu toate că erau la câteva mile marine depărtare, pe o noapte atât de senină au părut considerabil mai aproape. Îmi cer scuze tuturor care au fost treziți de aceste zgomote, dar după ce am servit în Marina Militară Regală în timpul războiului,

sunt conştient că manevrele de noapte trebuie executate. Totuşi, pot să asigur pasagerii că nu s-au aflat deloc în pericol. Mulțumesc şi bucurați-vă de restul zilei.

Lui Sebastian i s-a părut că domnul căpitan citea dintr-un scenariu dinainte pregătit şi, uitându-se la mama lui şi-a dat seama cine-l scrisese.

— Aş vrea să fiu membru al consiliului director, a spus el.

— De ce? a întrebat Emma.

— Pentru că atunci, a spus el, privind-o direct în ochi, aş putea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat azi-noapte.

*

Cei zece oameni au rămas în picioare după ce Emma s-a aşezat în capul mesei, o masă nefamiliară, dar sala de bal de pe MV *Buckingham* nu fusese proiectată pentru întruniri de urgență ale consiliului.

Când s-a uitat la colegii ei, a observat că niciunul nu zâmbea. Majoritatea înfruntaseră multe crize în timpul vieții, dar nimic de o asemenea amploare. Chiar şi buzele amiralului Summers erau strânse pungă. Emma şi-a deschis mapa albastră din piele din fața ei, un cadou de la Harry când fusese numită pentru prima oară preşedinte. El era acela, s-a gândit ea, care o alertase prima oară despre posibilitatea existenței unei crize şi apoi rezolvase situația.

— Nu este nevoie să vă zic că tot ceea ce vom discuta astăzi trebuie să rămână strict secret, pentru că nu aş exagera dacă aş spune că viitorul liniei maritime Barrington's, ca să nu mai menționăm siguranța tuturor celor aflați la bord, este în joc, a zis ea.

Emma s-a uitat la agenda pregătită de Philip Webster, secretarul companiei, cu o zi înainte de a porni din Avonmouth. Era, evident, depăşită de evenimente. Exista un singur reper pe agenda revizuită şi anume singurul subiect care urma să fie discutat în acea zi.

— Voi începe, a spus Emma, prin a vă raporta, fără să fie înregistrate, evenimentele care au avut loc în primele ore ale acestei zile şi apoi vom decide cum trebuie să acționăm. Am fost trezită de soțul meu chiar după ora trei...

După douăzeci de minute, Emma şi-a mai verificat o dată notițele. Simțea că acoperise totul din trecut, dar accepta că nu avea nicio posibilitate de a prevedea viitorul.

— Am scăpat de tot? a întrebat amiralul după ce Emma a solicitat să-i fie puse întrebările.

— Majoritatea pasagerilor au acceptat explicațiile căpitanului fără să pună întrebări. A întors o pagină din agendă. Totuşi, până acum, ni s-au plâns treizeci şi patru de pasageri. Toți, cu excepția unuia, au acceptat o altă călătorie cu *Buckingham* în viitor, fără plată, drept compensație.

— Şi puteți fi siguri că vor fi şi mai mulți, a spus Bob Bingham, asprimea lui nordică întrerupând calmul aparent al celorlalți membri.

— De ce spuneți asta? a întrebat Emma.

— De îndată ce pasagerii vor afla că tot ce au de făcut pentru a obține o excursie gratuită e să scrie o scrisoare de reclamație, majoritatea vor fugi în cabine şi vor pune iute stiloul pe hârtie.

— Poate nu toți gândesc aşa, a comentat amiralul.

— De aceea sunt în consiliu, a spus Bingham, fără să cedeze.

— Ne-ați spus, doamnă preşedinte, că toți pasagerii, cu excepția unuia, au fost mulțumiți de perspectiva unei excursii gratuite, a zis Jim Knowles.

— Da, a spus Emma. Din păcate, un pasager american amenință că va da compania în judecată. Spune că era pe punte azi-noapte şi nu era nici urmă de Marina Militară, dar tot a ajuns să aibă o gleznă scrântită.

Brusc, toți membrii consiliului au început să vorbească în acelaşi timp. Emma a aşteptat să se liniştească.

— Am o întâlnire cu domnul – şi-a verificat dosarul– Hayden Rankin, la ora douăsprezece.

— Câți americani sunt la bord? a întrebat Bingham.

— Cam o sută. De ce vrei să ştii, Bob?

— Să sperăm că nu mulți dintre ei sunt vânători ambulanți de avocați, altfel vom avea procese la tribunal tot restul viețilior. În jurul mesei s-au auzit râsete nervoase. Doar asigură-mă, Emma, că domnul Rankin nu este avocat.

— Şi mai rău, a zis Emma. E politician. Senator în Congres pentru Louisiana.

— Un vierme fericit că se află într-un butoi cu mere proaspete, a spus Dobbs, un membru al consiliului care vorbea rareori.

— Nu înțeleg, bătrâne, a spus Clive Anscott, de cealaltă parte a mesei.

— Un politician local care crede că a găsit ocazia să-şi facă numele cunoscut de națiune.

— Asta ne mai lipsea, a comentat Knowles.

Membrii consiliului au tăcut o vreme, până ce Bob Bingham a spus calm:

— Va trebui să-l omorâm. Singura problemă e cine va apăsa pe trăgaci.

— Ar trebui să fiu eu, a spus Giles, pentru că sunt celălalt vierme din butoi. Dobbs a părut stânjenit, după cum se cuvenea. Voi încerca să mă lovesc de el înainte de a se întâlni cu doamna preşedinte şi să văd dacă pot aranja ceva. Să sperăm că este democrat.

— Mulțumesc, Giles, a zis Emma, care tot nu se obişnuise ca fratele ei să-i spună doamnă preşedinte.

— Ce daune a suferit nava în urma exploziei? a întrebat Peter Maynard, care tăcuse până atunci.

Toți ochii s-au întors către celălalt capăt al mesei, unde stătea căpitanul Turnbull.

— Nu atâtea câte m-am temut la început, a zis căpitanul, ridicându-se. Una dintre cele patru elice principale a fost afectată de explozie şi n-o putem înlocui până ce nu ne vom întoarce la Avonmouth. Şi sunt şi câteva avarii ale carenei, dar sunt superficiale.

— Ne vor încetini? a întrebat Michael Carrick.

— Nu destul cât să observe cineva că facem douăzeci şi două de noduri şi nu douăzeci şi patru. Celelalte trei elice funcționează normal şi cum am plănuit de la început să ajungem în New York pe patru, dimineața, doar un pasager cu simț de observație foarte ascuțit își va da seama că am rămas cu câteva ore în urma programului.

— Aş paria că domnul congresmen Rankin va observa, a spus Knowles. Şi cum le veți explica avariile echipajului?

— N-o voi face. Nu sunt plătiți să pună întrebări.

— Dar drumul de întoarcere la Avonmouth? a întrebat Dobbs. Vom ajunge la timp?

— Inginerii noştri vor munci întruna la carena avariată în timpul celor treizeci şi şase de ore cât vom sta în New York, aşa că, până ce vom porni la drum, vom fi în formă ca la Bristol.

— Bun spectacol, a spus amiralul.

— Dar aceasta este cea mai mică dintre problemele noastre, a spus Anscott. Nu uitați că avem o celulă IRA la bord şi naiba ştie ce vor mai plănui în restul drumului.

— Trei dintre ei au fost deja arestați, a zis căpitanul. Au fost literalmente puşi în lanțuri şi vor fi predați autorităților când vom sosi în New York.

— Nu este posibil să mai fie şi alți membri IRA la bord? a întrebat amiralul.

— Conform generalului Scott-Hopkins, o celulă IRA are patru sau cinci membri. Deci da, este posibil să mai fie vreo doi la bord, dar probabil vor sta liniştiți după arestarea colegilor lor. Misiunea le-a eşuat în mod clar, lucru de care nu doresc să li se amintească la Belfast. Şi pot confirma că bărbatul care a dus florile în cabina doamnei preşedinte nu mai este pe vas – probabil a debarcat înainte de pornirea noastră. Bănuiesc că, dacă mai sunt şi alții, nu ni se vor alătura pe drumul de întoarcere.

— Pot să mă gândesc la ceva la fel de primejdios ca IRA sau congresmenul Rankin, a spus Giles. Ca un politician

iscusit, membrul pentru Bristol Docklands a atras imediat atenția consiliului.

— La cine sau la ce te gândeşti? l-a întrebat Emma, uitându-se la el.

— La cea de-a patra putere în stat. Nu uita că am invitat ziarişti în această excursie, sperând să obținem o presă bună. Acum au exclusivitatea.

— Adevărat, dar nimeni în afara celor de aici nu ştie exact ce s-a întâmplat azi-noapte şi, oricum, doar trei ziarişti au acceptat invitația noastră – *Telegraph, Mails Express.*

— Cu trei prea mulți, a zis Knowles.

— Cel de la *Express* este corespondentul de călătorie, a zis Emma. De obicei seara este criță aşa că m-am asigurat că are cel puțin două sticle de Johnnie Walker şi una de Gordon's în cabină. *Mail* a sponsorizat douăsprezece călătorii gratuite pentru acest vas, aşa că este puțin probabil să scoată un ziar cu probleme. Dar Derek Hart de la *Telegraph* deja sapă de colo-colo şi pune întrebări.

— „Nemilosul", după cum i se spune în presă, a zis Giles. Trebuie să-i ofer o poveste şi mai bună ca să-l țin ocupat.

— Ce ar putea fi mai bun decât posibila scufundare de către IRA a lui Buckingham în prima sa călătorie?

— Posibila distrugere a Britaniei de guvernul laburist. Suntem pe punctul de a anunța că vom solicita un împrumut de 1,5 miliarde de la Banca Mondială pentru a evita scăderea lirei sterline. Editorul de la *Telegraph* va umple fericit câteva pagini cu această noutate.

— Chiar dacă o va face, a zis Knowles, când sunt atâtea de pierdut, doamnă preşedinte, cred că ar trebui să ne pregătim pentru ce este mai rău. La urma-urmei, dacă politicianul nostru american se decide să expună problema în public sau, Doamne fereşte, IRA a programat vreo continuare, aceasta ar putea fi prima şi ultima călătorie a lui Buckingham.

A mai urmat o tăcere lungă înainte ca Dobbs să spună:

— Ei bine, le-am promis pasagerilor că acesta va fi un voiaj pe care nu-l vor uita niciodată.

Nimeni n-a râs.

— Domnul Knowles are dreptate, a spus Emma. Dacă aceste probleme vor deveni reale, nu ne vor salva oricâte călătorii gratuite sau sticle de gin. Prețul acțiunilor noastre va scădea peste noapte, rezervele companiei vor scădea drastic şi pasagerii vor dispărea dacă vor prinde de veste că există vreo şansă ca oameni cu bombe de la IRA să stea în cabina alăturată. Securitatea pasagerilor noştri este de importanță primordială. Gândindu-ne la aceasta, sugerez să vă petreceți restul zilei strângând cum puteți toate informațiile şi calmând în acelaşi timp şi pasagerii. Eu voi rămâne în cabina mea, aşa că, dacă aflați ceva, ştiți unde voi fi.

— Nu este o idee bună, a spus Giles, hotărât. Emma a părut surprinsă. Doamna preşedinte trebuie să fie văzută pe puntea solară, relaxându-se şi amuzându-se, lucru care va convinge mai bine pasagerii că nu au de ce să se îngrijoreze.

— Bine spus, a comentat amiralul.

Emma a încuviințat şi era gata să plece de la locul ei pentru a indica terminarea întrunirii când Philip Webster, secretarul companiei, a mormăit:

— Alte probleme?

— Nu cred, a zis Emma, care era deja în picioare.

— Mai e ceva, doamnă preşedinte, a spus Giles. Emma s-a aşezat la loc. Acum că sunt membru al guvernului, trebuie să demisionez din funcția de director al companiei pentru că nu mi se permite să am un post din care obțin un profit în timp ce o servesc pe Maiestatea Sa. Îmi dau seama că sună puțin cam pompos, dar aşa jură fiecare nou ministru. Şi, în orice caz, m-am alăturat consiliului doar pentru a mă asigura că maiorul Fisher nu devine preşedinte.

— Slavă Domnului că nu mai e în consiliu, a spus amiralul. Dacă ar fi fost, toată lumea ar fi aflat până acum ce s-a întâmplat.

— Poate de aceea, în primul şi în primul rând, nu mai este în consiliu, a sugerat Giles.

— Dacă aşa stau lucrurile, va păstra tăcerea, doar dacă, bineînțeles, nu vrea să fie arestat pentru că a ajutat şi a încurajat terorişti.

Emma a dat din umeri, nedorind să creadă că nici măcar Fisher nu s-ar coborî într-atât. Totuşi, după experiențele lui Giles atât la şcoală, cât şi în armată, Emma n-a fost surprinsă că atunci când Fisher începuse să lucreze pentru lady Virginia, nu o făcuse pentru a o ajuta. S-a întors către fratele ei.

— Şi, pe o notă mai veselă, aş vrea să înregistrăm mulțumirile noastre pentru Giles care a fost director al companiei în asemenea momente dificile. Totuşi, demisia sa va crea două locuri libere în consiliu, pentru că şi sora mea, dr. Grace Barrington, a demisionat şi ea. Poate mă puteți sfătui care candidați ar putea fi luați în considerație pentru a-i înlocui? a zis ea, uitându-se în jurul mesei.

— Poate mi se permite să fac o sugestie, a spus amiralul. Toți s-au întors spre bătrânul marinar. Barrington este o firmă din vest care are puternice legături locale. Doamna noastră preşedinte face parte din familia Barrington, aşa că poate e timpul să ne întoarcem spre generația mai tânără, deci îl invit pe domnul Sebastian Clifton să se alăture consiliului, permițându-ne să continuăm tradiția familiei.

— Dar nu are decât douăzeci şi patru de ani! a protestat Emma.

— Deci nu este mult mai tânăr decât vârsta la care iubita noastră regină s-a urcat pe tron, i-a amintit amiralul.

— Cedric Hardcastle, care este o vulpe bătrână, l-a considerat pe Sebastian suficient de bun ca să-i fie asistent personal la Farthing's Bank, a intervenit Bob Bingham, făcându-i Emmei cu ochiul. Şi am fost informat că a fost promovat recent ca adjunct al diviziei de proprietăți bancare.

— Şi vă pot spune confidenţial, a zis Giles, că atunci când am intrat în guvern, nu am ezitat să-i încredinţez lui Sebastian portofoliul de acţiuni al familiei.

— Atunci tot ce-mi mai rămâne de făcut, a spus amiralul, este să propun ca Sebastian Clifton să fie invitat să se alăture consiliului Liniei Maritime Barrington's.

— Sunt încântat să vă susţin, a zis Bingham.

— Eu mărturisesc că sunt stânjenită, a spus Emma.

— Asta-i o noutate, a comentat Giles, ceea ce a destins atmosfera.

— Pot să propun un vot, doamnă preşedinte? a întrebat Webster. Emma a încuviinţat şi s-a aşezat iar pe scaun. Amiralul Summers a propus, a continuat secretarul companiei, iar domnul Bingham l-a susţinut ca domnul Sebastian Clifton să fie invitat să facă parte din consiliul firmei Barrington's. S-a oprit o clipă înainte de a întreba: Cine este pentru? Toţi au ridicat mâinile, cu excepţia Emmei şi lui Giles. Împotrivă? Nu s-a ridicat nicio mână. Aplauzele care au urmat au făcut-o pe Emma să fie foarte mândră.

Declar prin urmare că domnul Sebastian Clifton a fost ales ca membru al consiliului firmei Barrington's.

— Să ne rugăm să mai existe un consiliu căruia să i se alăture Seb, i-a şoptit Emma fratelui ei, după ce secretarul companiei a declarat întrunirea încheiată.

*

— Întotdeauna mi s-a părut că e acolo sus cu Lincoln şi Jefferson.

Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o bluză deschisă la gât şi o jachetă sport, s-a uitat în sus, dar nu a închis cartea. I se vedeau câteva şuviţe de păr blond, subţire, care fuseseră aranjate încercând să-i ascundă începutul de chelie prematură. Un baston era proptit de scaun.

— Îmi cer scuze, a spus Giles. N-am vrut să vă întrerup.

— Nicio problemă, a spus bărbatul o lălăială sudică de neconfundat, dar tot nu şi-a închis cartea. De fapt sunt stânjenit întotdeauna, a mai zis el, de cât de puține ştim despre istoria țării voastre, în timp ce voi păreți atât de bine informați despre a noastră.

— Asta e din cauză că nu mai trebuie să conducem jumătate din lume, a zis Giles, în timp ce voi păreți gata s-o faceți. Dar mă gândesc dacă un om într-un scaun cu rotile ar putea fi ales preşedinte în a doua jumătate a secolului douăzeci, a mai spus el, privind căruciorul bărbatului.

— Mă îndoiesc, a spus americanul, oftând. Kennedy l-a învins pe Nixon din cauza unei dezbateri la TV. Dacă ați auzit la radio, ați fi crezut că a câştigat Nixon.

— Nimeni nu te poate vedea transpirând la radio.

Americanul a ridicat o sprânceană.

— Cum de sunteți aşa de bine informat despre politica americană?

— Sunt membru în parlament. Şi dumneavoastră?

— Sunt congresmen de stat din Baton Rouge.

— Şi cum nu cred că aveți mai mult de patruzeci de ani, mă gândesc că doriți să ajungeți la Washington.

Rankin a zâmbit, dar n-a spus nimic.

— E rândul meu să pun o întrebare. Care este numele soției mele?

Giles şi-a dat seama că a fost înfrânt.

— Rosemary, a zis el.

— Deci am stabilit că această întâlnire n-a fost o coincidență, sir Giles. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să discutăm despre noaptea trecută.

— Nu sunt surprins, pentru că n-am nicio îndoială că sunteți printre puținii de la bordul navei care ştie ce s-a întâmplat cu adevărat dimineața devreme.

Giles s-a uitat în jur. Mulțumit că nu-i auzea nimeni, a spus:

— Vasul a fost ținta unui atac terorist, dar, din fericire, am reuşit să...

Americanul a dat din mână, plictisit.

— Nu vreau să aflu detaliile. Spuneți-mi doar cum vă pot ajuta.

— Încercați să vă convingeți compatrioții aflați la bord că Marina Militară era cu adevărat acolo. Dacă reuşiți asta ştiu pe cineva care vă va fi etern recunoscător.

— Sora dumneavoastră?

Giles a încuviințat, fără să mai fie surprins.

— Mi-am dat seama că este o problemă serioasă când am văzut-o devreme pe puntea solară, arătând de parcă nu avea nicio problemă pe lume. Asta nu e acțiunea unui preşedinte încrezător despre care am sentimentul că nu e deloc interesat de bronzat.

— Mea culpa. Dar ne înfruntăm cu...

— După cum am spus, scutiți-mă de detalii. Ca şi el, a zis omul, arătând o fotografie de pe coperta cărții, nu mă interesează ziarele de mâine. Sunt politician de multă vreme, aşa că voi face ce m-ați rugat. Totuşi, sir Giles, asta înseamnă că-mi rămâneți dator. Şi puteți fi sigur că va veni o vreme când vă voi cere ajutorul, a adăugat el, întorcându-se la *Viața lui Roosevelt.*

*

— Am ajuns deja? a întrebat Sebastian când el şi Samantha li s-au alăturat părinților pentru micul dejun.

— De peste o oră, a spus Emma. Majoritatea pasagerilor a coborât deja.

— E prima ta vizită la New York, a spus Sam când Seb s-a aşezat lângă ea şi nu mai avem decât treizeci şi şase de ore înainte de a ne întoarce în Anglia aşa că nu avem niciun moment de pierdut.

— De ce rămâne nava în port doar treizeci şi şase de ore? a întrebat Seb.

— Câştigi bani doar când te mişti şi, în afară de asta, taxele portuare sunt groaznic de mari.

— Vă amintiți prima călătorie la New York, domnule Clifton? a întrebat Samantha.

— Sigur că da, a spus Harry emoționat. Am fost arestat pentru o crimă pe care nu o comisesem şi am stat următoarele şase luni într-o închisoare americană.

— Ah, îmi pare rău, a spus Samantha, amintindu-şi povestea pe care i-o spusese Seb mai demult. Am fost lipsită de tact să vă amintesc această experiență groaznică.

— Nu m-am mai gândit la ea, a zis Harry. Dar vreau să mă asigur că Seb nu este şi el arestat în prima lui vizită, pentru că nu doresc să devină o tradiție de familie.

— Nicio şansă, a spus Samantha. Am planificat deja vizite la Metropolitan, Central Park, Sardi's şi Frick.

— Muzeul preferat al lui Jessica, a zis Emma.

— Deşi n-a ajuns niciodată să-l viziteze, a spus Seb.

— Nu trece o zi să nu-i simt lipsa, a spus Emma.

— Iar eu aş fi dorit s-o fi cunoscut-o mai bine, a zis Sam.

— Eram sigur, a comentat Seb, că voi muri înaintea surorii mele mai mici. A urmat o tăcere îndelungată înainte ca Seb, dorind clar să schimbe subiectul, a întrebat:

— Nu vom vizita niciun club de noapte?

— Nu avem timp pentru frivolități, a zis Samantha. Oricum, tata ne-a luat două bilete la teatru.

— Şi ce veți vedea? a întrebat Emma.

— *Hello, Dolly!*

— Şi asta nu e frivolă? s-a interesat Harry.

— Tata consideră Wagner Ring Cycle puțin prea la modă, a explicat Seb înainte de a întreba: Unde e unchiul Giles?

— A părăsit vasul printre primii, i-a zis Emma, în timp ce un ospătar îi mai turna o ceaşcă de cafea. Ambasadorul nostru l-a târât la Națiunile Unite ca să-şi revadă discursul înainte de sesiunea de după-masă.

— Poate ar trebui să vizităm şi sediul ONU? a sugerat Sam.

— Nu prea cred, a spus Seb. Ultima oară când am asistat la unul dintre discursurile unchiului meu, a avut un atac de

cord imediat după aceea şi nu a reuşit să devină şeful Partidului Laburist.

— Asta nu mi-ai spus!

— Sunt multe pe care nu le ştii încă despre familia noastră, a recunoscut Seb.

— Ceea ce-mi aminteşte, a zis Harry, că nu am avut încă ocazia să te felicit pentru că ai fost ales în consiliu.

— Mulţumesc, tată. Şi acum, după ce am citit minutele ultimei întruniri, de abia aştept – Seb s-a uitat la privirea neliniştită a mamei sale – să-i întâlnesc pe ceilalţi membri ai consiliului, mai ales pe amiral.

— O adevărată figură, a spus Emma, cu toate că se întreba dacă următoarea întrunire nu va fi ultima pentru ea, pentru că, dacă se afla adevărul, nu avea de ales decât să demisioneze. Totuşi, în timp ce amintirea ultimei zile pe mare începea să se şteargă, s-a relaxat şi s-a simţit puţin mai încrezătoare acum că *Buckingham* andocase în New York. S-a uitat pe geam. După cât putea zări, nu erau ziarişti la baza pasarelei, lătrând şi agitându-se şi aprinzând fleşurile. Poate erau mai interesaţi de alegerile prezidenţiale. Dar nu va răsufla uşurată decât abia când *Buckingham* va porni înapoi spre Avonmouth.

— Şi tu ce vei face toată ziua, tată? s-a interesat Seb, întrupând reveria mamei sale.

— Trebuie să iau prânzul cu editorul meu, Harold Guinzburg. Desigur voi afla ce a plănuit pentru ultimul meu roman şi ce părere are despre el.

— E vreo speranţă pentru un exemplar în avans pentru mama? a întrebat Samantha. Este un fan atât de înfocat.

— Desigur, a spus Harry.

— Nouă dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi, a spus Seb, întinzând mâna. Samantha a pus un ou fiert în ea. Şi tu, mamă? Vreun plan de vopsire a carenei?

— N-o încuraja, a zis Harry, serios.

— Voi coborî ultima şi mă voi întoarce prima la bord. Cu toate că intenționez să-l vizitez pe vărul meu, Alistair, ca să mă scuz că n-am participat la funeraliile mătuşii Phyllis.

— Atunci Seb era la spital, i-a amintit Harry.

— Deci cu ce vom începe? a întrebat Seb, împăturindu-şi şervețelul.

Sam s-a uitat pe geam să vadă cum e vremea.

— Vom lua un taxi spre Central Park şi vom face o buclă înainte de a vizita Metropolitanul.

— Atunci mai bine să pornim, a spus Seb, ridicându-se de la masă. Să aveți o zi bună, onorați părinți.

Emma a zâmbit când cei doi au ieşit din salon, mână în mână.

— As vrea să ştiu dacă se culcă împreună.

— Emma, e a doua jumătate a secolului XX şi, hai s-o spunem de-a dreptul, nu suntem noi în poziția de a...

— Nu, nu era vorba de morală, a zis Emma. Doar că aş fi putut vinde cabina suplimentară.

4

— Foarte bine că ați revenit cu avionul aşa de repede, domnule colonel, a spus sir Alan Redmague, de parcă ar fi avut de ales.

Comandantului SAS îi fusese înmânată o telegramă în momentul în care debarcase de pe *Buckingham* la New York. O maşină îl dusese în viteză la JFK de unde luase primul zbor spre Londra. Altă maşină cu şofer îl aşteptase la baza treptelor aeroportului Heathrow.

— Secretarul de cabinet s-a gândit că ați vrea să vedeți ziarele de dimineață, a spus şoferul înainte de a porni spre Whitehall.

ÎN INIMILE VOASTRE ŞTIȚI CĂ A PIERDUT era titlul principal din *Telegraph.* Colonelul a întors paginile încet, dar nu se spunea nimic de *Buckingham* şi nu era niciun articol semnat Derek Hart, pentru că, dacă ar fi fost, în ciuda victoriei electorale la mustață a lui Lyndon Johnson în fața lui Barry Goldwater, acesta ar fi apărut, desigur, pe prima pagină.

Buckingham era în paginile din mijloc din *Daily Express* cu un raport răsunător al corespondentului de călătorie care exagera plăcerile traversărilor Atlanticului pe cel mai nou pachebot de lux. În *Daily Mail* apăreau fotografii cu cei doisprezece cititori norocoşi care pozau în fața Statuii Libertății. Alte douăsprezece bilete gratuite oferite pentru un moment dat din viitor asigurau că n-au fost niciun fel de inconveniente cauzate de Marina Militară.

După o oră, fără să-şi fi schimbat hainele sau să fi avut timp să se bărbierească, colonelul Scott-Hopkins stătea vizavi de secretarul de cabinet în biroul din Downing Street, nr. 10.

Colonelul a început cu un raport detaliat înainte de a răspunde la întrebările lui sir Alan.

— Ei, a ieşit cel puțin ceva bun din asta, a spus sir Alan, scoțând o geantă diplomat din piele de sub birou şi punând-o

deasupra. Mulțumită seriozității de care au dat dovadă colegii noştri de la SAS, am localizat un depozit IRA în Battersea. Am recuperat mai mult de douăzeci şi trei de mii de lire, bani lichizi, din portbagajul unui taxi care l-a dus pe Martinez la Heathrow. Bănuiesc că Rafferty, Kevin „patru degete” va fi în curând poreclit „trei degete”, dacă nu-i va putea explica comandantului zonal ce s-a întâmplat cu banii.

— Şi Martinez? Unde e acum?

— Ambasadorul nostru din Buenos Aires m-a asigurat că frecventează locurile lui obişnuite. Nu cred că-l vom mai vedea pe el sau pe cei doi fii ai săi la Wimbledon sau Ascot vreodată.

— Iar Doherty şi compatrioții săi?

— În drum spre Irlanda de Nord, de data aceasta nu pe un pachebot de lux, ci pe o navă a Marinei Militare Regale. De îndată ce vor ajunge în Belfast, vor fi transportați de urgență direct la cea mai apropiată închisoare.

— Sub ce acuzație?

— Asta nu s-a hotărât încă, a spus sir Alan.

— Doamna Clifton m-a avertizat că un ziarist de la *Telegraph* adulmeca de jur-împrejur, punând prea multe întrebări.

— Derek Hart. Afurisitul a ignorat povestea cu IMF pe care i-a servit-o Giles, a mers mai departe şi a completat dosarul cu incidentul de la Marina Militară în momentul în care a ajuns în New York. Totuşi, erau atâția „dacă” şi „dar” în articol, încât nu a fost greu să-l convingem pe editor să-l scoată din ziar, mai ales pentru că era mult mai interesat să afle cum Leonid Brejnev, un om de şcoală veche, a reuşit să-l înfrângă pe Hruşciov printr-o lovitură surpriză.

— Şi cum a reuşit? a întrebat colonelul.

— Îți sugerez să citeşti ediția de mâine din *Telegraph.*

— Iar Hart?

— Mi s-a spus că e în drum spre Johannesburg pentru a încerca să obțină un interviu cu un terorist pe nume Nelson Mandela, ceea ce s-ar putea dovedi dificil, având în vedere că

omul e în închisoare de mai mult de doi ani şi niciunui ziarist nu i s-a permis accesul la el.

— Asta înseamnă că echipa mea nu mai trebuie să protejeze familia Clifton?

— Nu încă, a zis sir Alan. Cred că IRA îşi va pierde interesul pentru familiile Barrington şi Clifton acum că don Pedro nu mai e aici să plătească. Totuşi, trebuie să-l conving pe Harry Clifton să mă ajute în altă problemă. Colonelul a ridicat o sprânceană, dar secretarul de cabinet doar s-a ridicat şi a dat mâna cu ofițerul comandant al SAS. Ținem legătura, s-a mulțumit el să spună.

*

— Te-ai hotărât? a întrebat Seb când treceau de Boathouse Café pe partea estică a Central Park.

— Da, a zis Samantha, dându-i drumul la mână. Seb s-a întors cu fața la ea şi a aşteptat nerăbdător. Am scris deja la King's College şi le-am spus că accept să-mi dau doctoratul la London University.

Seb a sărit în sus încântat şi a strigat:

— Să fie într-un ceas bun! cât a putut de tare. Nimeni nu s-a uitat la ei, dar erau în New York. Asta înseamnă că te vei muta cu mine de îndată ce voi găsi alt apartament? Am putea chiar să-l alegem împreună, a adăugat el înainte ca ea să apuce să răspundă.

— Eşti sigur că vrei asta cu adevărat? a întrebat Samantha, liniştită.

— N-aş putea fi mai sigur, a spus Seb, luând-o în brațe. Şi cum universitatea ta e în Strand, iar eu lucrez în City, poate am putea găsi un loc prin Islington?

— Eşti sigur? a repetat Samantha.

— La fel de sigur ca faptul că Bristol Rovers nu va câştiga cupa.

— Cine sunt Bristol Rovers?

— Nu ne cunoaştem suficient de bine ca să te încarc cu problemele lor, a zis Seb, pe când ieşeau din parc. Poate dacă vom avea timp, mult timp, îți voi povesti despre cei unsprezece bărbați care mi-au distrus regulat după-amiezile de sâmbătă, a mai zis el, când intrau pe Fifth Avenue.

*

Când Harry a intrat în biroul de la Viking Press, o tânără pe care a recunoscut-o, îl aştepta la recepție.

— Bună dimineața, domnule Clifton, a spus secretara lui Harold Guinzburg, ieşindu-i în întâmpinare. El s-a întrebat câți autori erau întâmpinați astfel. Domnul Guinzburg de abia aşteaptă să vă vadă.

— Mulțumesc, Kirsty, a zis Harry. Ea l-a condus prin holul lambrisat cu stejar al editorului, împodobit cu fotografii ale foştilor şi actualilor autori: Hemingway, Shaw, Fitzgerald şi Faulkner. S-a întrebat dacă trebuie să mori ca fotografia ta să fie adăugată colecției lui Guinzburg.

Cu toate că avea aproape şaptezeci de ani, Guinzburg a sărit din spatele biroului când a intrat Harry în cameră. Harry a zâmbit fără să vrea. Îmbrăcat într-un costum din trei piese şi purtând un ceas de buzunar pus pe un lanț din aur, Guinzburg părea mai englez decât englezii.

— Şi ce mai face autorul meu preferat?

Harry a râs în timp ce dădeau mâna.

— Şi de câte ori pe săptămână întâmpini autorii cu vorbele astea? l-a întrebat pe când se aşeza pe fotoliul capitonat cu piele, cu fața spre editor.

— Pe săptămână? a spus Guinzburg. Cel puțin de trei ori pe zi, uneori de mai multe ori – mai ales când nu-mi amintesc numele. Harry a zâmbit. Totuşi, în cazul tău, pot dovedi că este adevărat, pentru că, după ce am citit *William Warwick şi vicarul răspopit,* am decis ca prima ediție să cuprindă optzeci de mii de exemplare.

Harry a deschis gura, dar n-a zis nimic. Ultimul lui roman cu William Warwick se vânduse în 72.000 de exemplare, aşa că era conştient cât se implicase editorul său.

— Să sperăm că nu vor fi prea multe recartări.

— Precomenzile sugerează mai curând că optzeci de mii nu vor fi suficiente. Dar scuză-mă, a spus Guinzburg, spune-mi mai întâi ce face Emma? Şi cum a fost prima călătorie, un triumf? Nu am găsit nicio menționare a sa cu toate că am scotocit prin *New York Times.*

— Emma e cât se poate de bine şi îți trimite dragostea ei. N-aş fi surprins dacă acum lustruieşte metalul balustradei. În ceea ce priveşte primul voiaj, am impresia că va fi uşurată că nu este menționat în *New York Times* – cu toate că această experiență s-ar fi putut să-mi dea o idee pentru următorul roman.

— Sunt numai urechi.

— Nici să nu te gândeşti, a replicat Harry. Va trebui să ai răbdare, ceea ce îmi dau seama că e trăsătura ta de caracter cea mai puternică.

— Atunci să sperăm că noile tale responsabilități nu te vor întrerupe din scris. Felicitări.

— Mulțumesc. Cu toate că permit ca numele meu să fie ales ca preşedinte al PEN din Anglia pentru un singur motiv.

Guinzburg a ridicat o sprânceană.

— Doresc ca un rus, numit Anatoli Babakov, să fie eliberat imediat din închisoare.

— Ce te atrage atât de puternic la Babakov? a întrebat Guinzburg.

— Dacă ai fi fost închis pentru o crimă pe care nu ai comis-o, Harold, crede-mă, te-ai simți la fel. Şi nu uita, eu am fost într-o închisoare americană, care, cinstit vorbind, este un hotel, comparativ cu un gulag din Siberia.

— Nici nu-mi amintesc ce se presupune că ar fi făcut Babakov.

— A scris o carte.

— Şi asta e o crimă în Rusia?

— Este, dacă te hotărăşti să spui adevărul despre angajatorul tău, mai ales când acesta este Iosif Stalin.

— *Unchiul Joe,* îmi amintesc, a zis Guinzburg, dar cartea nu a fost publicată.

— A fost publicată, dar Babakov a fost arestat cu mult înainte ca vreun exemplar să ajungă în librării şi, după un proces scurt, a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare fără drept de apel.

— Ceea ce te face să te întrebi ce ar putea fi în acea carte de i-a făcut pe sovietici să se decidă că nimeni nu trebuie s-o citească.

— N-am nicio idee, a spus Harry. Dar ştiu că *Unchiul Joe* a fost retras din librării la câteva ore de la publicare. Editura a fost închisă, Babakov a fost arestat şi nu a mai fost văzut de la proces. Dacă există vreun exemplar pe acolo, vreau să îl găsesc la conferința din mai de la Moscova.

— Dacă pui mâna pe vreun exemplar, aş dori să fie tradus şi publicat aici, pentru că garantez că va fi nu numai un bestseller, ci îl va demasca pe Stalin, care este un om la fel de rău ca Hitler. Dar vezi, Rusia e un car mare cu fân în care să cauți un anumit ac.

— Aşa e, dar sunt determinat să aflu ce are Babakov de spus. Nu uita, a fost interpretul personal al lui Stalin timp de unsprezece ani, aşa că puțini ar putea cunoaşte mai bine regimul – cu toate că nici el n-a putut anticipa cum va reacționa KGB-ul când s-a decis să-şi publice cartea în care descria ceea ce văzuse ca martor la prima mână.

— Şi acum, când foştii aliați ai lui Stalin l-au înlăturat pe Hruşciov şi se află iar la putere, există, fără îndoială, unele lucruri pe care ar prefera să le țină ascunse.

— Cum ar fi adevărul despre moartea lui Stalin, a spus Harry.

— Nu te-am mai văzut aşa de agitat pentru o cauză, a zis Guinzburg. Dar n-ar fi înțelept să înțepi ursul cel bătrân cu un băț. Noul regim dur de acolo pare să nu țină seama deloc de drepturile oamenilor, indiferent din ce țară ar veni.

— Atunci care este rostul de a fi preşedinte al PEN dacă nu-mi pot exprima părerile?

Pendula de pe raftul din spatele lui Guinzburg a bătut ora douăsprezece.

— De ce să nu mergem să luăm prânzul la clubul meu unde putem discuta probleme mai puțin importante, cum ar fi ce pune la cale Sebastian.

— Cred că vrea să se însoare cu o americancă.

— Întotdeauna am ştiut că băiatul ăsta este isteț, a spus Guinzburg.

*

În timp ce Samantha şi Seb admirau vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue, iar Harry se delecta cu o friptură de costiță la Clubul Harvard cu editorul său, un taxi galben s-a oprit în fața unei case elegante din granit la intersecția dintre 64th şi Park.

Emma a coborât cu o cutie de pantofi etichetată pe capac „Crockett Jonnes”. Înăuntru era o pereche de pantofi de golf negri, făcuți pe măsura vărului ei Alistair, pentru că întotdeauna el îşi lucra pantofii în Jermyn Street.

Emma se uita la ciocănelul din cupru lustruit de pe uşa din față şi şi-a amintit când urcase prima oară acele trepte. O femeie tânără, abia ieşită din adolescență, tremurase ca o frunză, vrând să fugă de acolo. Dar îşi cheltuise toți banii ca să ajungă în America şi nu ştia unde altundeva să se ducă în New York dacă voia să-l găsească pe Harry, aflat într-o închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese. După ce o întâlnise pe mătuşa Phyllis, Emma nu se mai întorsese un an în Anglia – până când aflase că Harry nu mai era în America.

De data aceasta a urcat treptele mai încrezătoare, a bătut ciocănelul, s-a dat înapoi şi a aşteptat. Nu discutase cu vărul ei înainte pentru că era sigură că va fi acasă. Cu toate că se retrăsese de curând ca partener senior de la Simpson, Albion

& Stuart, nu îndrăgea plecatul din oraş, nici măcar în weekend. Alistair era, prin chintesenţă, newyorkez. Se născuse la intersecţia dintre 64th şi Park şi acolo, fără îndoială, urma să şi moară.

După câteva minute, când s-a deschis uşa, Emma a fost surprinsă văzând un bărbat pe care l-a recunoscut imediat, cu toate că trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când nu-l mai văzuse. Era îmbrăcat cu o haină neagră de dimineaţă, pantaloni dungaţi, cămaşă albă şi o cravată gri. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Mă bucur să vă văd, doamnă Clifton, a spus el de parcă ea ar fi trecut pe acolo în fiecare zi.

Emma s-a simţit stânjenită, chinuindu-se să-şi amintească numele lui, dându-şi seama că Harry nu l-ar fi uitat niciodată.

— Şi eu mă bucur să te văd, s-a aventurat ea. Speram să-l văd pe vărul meu Alistair, dacă este acasă.

— Mă tem că nu, doamnă, a spus valetul. Domnul Stuart este la înmormântarea domnului Benjamin Rutledge, un fost partener al firmei şi va reveni din Connecticut abia mâine-seară.

Emma nu şi-a putut ascunde dezamăgirea.

— Poate doriţi să intraţi să vă fac o ceaşcă cu ceai, Earl Grey, dacă îmi amintesc corect?

— Eşti foarte amabil, a spus Emma, dar trebuie să mă întorc pe vas.

— Desigur. Sper că primul drum al lui *Buckingham* a fost un succes?

— Mai mult decât aş fi sperat, a recunoscut ea. Vrei să fii amabil să-i transmiţi urările mele lui Alistair şi să-i spui cât de rău îmi pare că nu ne-am văzut?

— Voi fi încântat s-o fac, doamnă Clifton. Valetul s-a înclinat uşor înainte de a închide uşa.

Emma a coborât treptele şi a început să caute un taxi când şi-a dat brusc seama că încă mai avea cutia cu pantofi.

Simțindu-se stânjenită, a urcat treptele a doua oară şi a bătut uşor în uşă.

După câteva clipe uşa s-a deschis iar şi a apărut valetul.

— Doamnă? a zis ei cu acelaşi zâmbet cald.

— Îmi pare rău, dar am uitat să-ți dau acest cadou pentru Alistair.

— Cât de atentă ați fost să vă amintiți magazinul preferat de pantofi al domnului Stuart, a spus el, când Emma îi dădea cutia. Ştiu că vă va aprecia amabilitatea.

Emma a rămas acolo, încercând în van să-şi amintească numele lui.

— Sper, doamnă Clifton, că drumul de înapoiere la Avonmouth va fi la fel de bun.

S-a înclinat din nou şi a închis uşa uşor în urma lui.

— Mulțumesc, Parker, a zis ea.

5

După ce Bob Bingham s-a îmbrăcat, s-a uitat în oglinda din interiorul garderobului. Haina lui de dineu, cu piepți plisați şi revere late nu va mai fi la modă în viitorul apropiat, după cum îi tot amintea soția lui. El îi explicase că acest costum fusese suficient de bun pentru tatăl său când fusese preşedinte la Bingham's *Fish Paste* şi, prin urmare, era suficient de bun şi pentru el.

Priscilla nu a fost de acord, dar nu prea erau ei de acord cu multe în ultima vreme. Bob încă dădea vina pe buna ei prietenă, lady Virginia Fenwick pentru moartea timpurie a lui Jessica Clifton şi pentru faptul că fiul lui, Clive – care era logodit cu Jessica pe atunci, nu se mai întorsese la Mablethorpe Hall din acea zi nefericită. Soția lui era naivă şi foarte încântată de Virginia, dar el tot spera că Priscilla îşi va veni în fire şi o va vedea pe afurisita aceea de femeie aşa cum era în realitate şi atunci vor fi iar o familie adevărată. Dar asta, se temea el, va mai dura o vreme şi oricum Bob avea probleme mai presante. În seara aceasta vor fi în public, invitați la masa preşedintei. Nu prea avea încredere că Priscilla va fi în stare să se comporte civilizat mai mult de câteva minute. Spera doar că vor reveni în cabină neciufuliți.

Bob o admira pe Emma Clifton, „Boadicea din Bristol", cum era cunoscută prietenilor şi duşmanilor. Bănuia că dacă şi-ar fi ştiut porecla, ar fi fost onorată.

Emma strecurase un *pour mémoire* sub uşa cabinei lor mai devreme, sugerându-le să se întâlnească în Salonul Reginei pe la şapte seara, înainte de cină. Bob şi-a verificat ceasul. Era deja opt fără zece şi nu era nici urmă de soția lui, cu toate că auzea apa curgând în baie. A început să se învârtă prin cabină, abia capabil să-şi ascundă iritarea.

Bob ştia că Virginia completase o plângere de calomnie împotriva preşedintei, ceva ce nu se putea uita, iar el stătuse chiar în spatele ei când schimbul de cuvinte avusese loc. În timpul chestionărilor de la AGM din acest an, lady Virginia

întrebase de la parter dacă era adevărat că unul dintre directorii de la Barrington's îşi vânduse toate acțiunile cu intenția de a distruge compania. Se referise, desigur, la micul complot al lui Cedric Hardcastle de a salva compania de la o preluare ostilă.

Emma răspunsese în forță, amintindu-i Virginiei că maiorul Fisher, reprezentantul ei în consiliu, fusese cel care le vânduse şi le cumpărase înapoi după două săptămâni pentru a distruge reputația companiei, câştigând totodată şi un profit frumos pentru clientul lui.

— Veți discuta cu avocatul meu, spusese Virginia şi, după o săptămână, Emma discutase. Bob nu se îndoia ce tabără ar fi susținut soția lui dacă acțiunea ar fi ajuns la tribunal. Dacă Priscilla va găsi o muniție potrivită în timpul dineului care ar fi putut folosi cauzei prietenei ei, era sigur că-i va fi transmisă echipei de legişti a Virginiei la câteva momente după ce vor debarca la Avonmouth. Şi ambele părți erau conştiente că, dacă Emma ar fi pierdut cazul, nu numai reputația ei va fi sfâşiată, ci va trebui, de asemenea, să demisioneze de la Barrington's.

Nu-i spusese Priscillei nimic despre IRA sau despre ce se discutase la întrunirea de urgență din prima dimineață a voiajului, doar îi repetase povestea cu Marina Militară şi, cu toate că ea clar nu-l crezuse, Priscilla nu aflase nimic altceva decât că Sebastian fusese numit în consiliu.

După o zi de cumpărături în New York care îl costaseră pe Bob mai multe cutii de pate de peşte, ea nu mai zisese nimic. Totuşi, Bob se temea că va ridica iar problema la dineu cu Emma. Şi, dacă o va face, va trebui să schimbe cu îndemânare subiectul. Slavă Domnului că lady Virginia nu venise cu ei în călătorie, aşa cum plănuise, pentru că, dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut odihnă până ce nu ar fi descoperit exact ce se întâmplase în primele ore ale acelei nopți.

Priscilla a ieşit în cele din urmă din baie, dar nu înainte de opt şi zece.

*

— Poate ar trebui să mergem la cină, a sugerat Emma.

— Dar n-ar fi trebuit să vină şi familia Bingham? a spus Harry.

— Ba da, a zis Emma, uitându-se la ceas. Cu mai mult de jumătate de oră înainte.

— Nu te agita, iubito, a spus Harry, hotărât. Eşti preşedintele companiei şi nu trebuie s-o laşi pe Priscilla să-şi dea seama că te-a supărat, pentru că exact asta speră ea. Emma era gata să protesteze când el a adăugat: Şi ai grijă să nu spui la dineu ceva ce Virginia ar putea folosi la tribunal, pentru că n-am nicio îndoială de partea cui este Priscilla Bingham.

Cu toate celelalte probleme pe care le înfruntase Emma în ultima săptămână, uitase de posibilul proces şi cum nu mai auzise nimic de la avocații Virginiei de câteva luni, începuse să creadă că aceasta făcuse altceva pe ascuns.

Emma dădea comanda ospătarului-şef când Harry s-a ridicat.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptați, a spus Priscilla, dar am pierdut noțiunea timpului.

— Nicio problemă, a zis Harry, trăgându-i scaunul şi aşteptând-o să se aşeze confortabil.

— Poate ar trebui să dăm comanda, a zis Emma, dorind în mod clar să-i amintească invitatei cât îi făcuse să aştepte.

Priscilla a răsfoit pe îndelete meniul legat în piele şi s-a răzgândit de câteva ori înainte de a alege. De îndată ce chelnerul a luat comanda, Harry a întrebat-o dacă s-a bucurat de ziua petrecută în New York.

— Ah, da, sunt magazine magnifice pe Fifth Avenue care au mai mult de oferit decât cele din Londra, cu toate că această experiență mi s-a părut obositoare. De fapt, când m-am întors pe vas, m-am prăbuşit pur şi simplu pe pat şi am adormit. Şi dumneavoastră, domnule Clifton, ați reuşit să vă faceți cumpărăturile?

— Nu, eu am avut o întâlnire cu editorul, iar Emma şi-a căutat un văr mai îndepărtat.

— Desigur, uitasem că scrieţi romane. Dar eu n-am timp să citesc cărţi, a spus Priscilla când o farfurie cu supă de roşii picantă a fost pusă în faţa ei. Nu am comandat supă, i-a spus chelnerului. Am cerut somon afumat.

— Îmi pare rău, doamnă, a spus ospătarul, luând supa.

Când chelnerul era încă în apropiere, Priscilla a spus:

— Cred că e greu să găseşti personal experimentat pentru un vas de croazieră.

— Sper că nu te superi dacă începem, a zis Emma, luându-şi lingura de supă.

— L-ai găsit pe vărul tău? a întrebat Bob.

— Din păcate, nu. Era în Connecticut, aşa că m-am alăturat mai târziu lui Harry şi am avut noroc să găsim două bilete la un concert de după-amiază la Lincoln Center.

— Cine cânta? a întrebat Bob când farfuria cu somon afumat îi era adusă Priscillei.

— Leonard Bernstein, care a dirijat uvertura sa la *Candide,* înainte de a cânta un concert de pian al lui Mozart.

— Nu ştiu cum de ai atâta timp, a spus Priscilla printre înghiţituri.

Emma era gata să spună că ea nu-şi petrecea întreaga viaţă la cumpărături, dar l-a văzut pe Harry încruntându-se la ea.

— L-am văzut o dată pe Bernstein dirijând la Royal Festival Hall, a spus Bob. Brahms. Magnific.

— Şi ai însoţit-o pe Priscilla în extenuanta sa excursie de cumpărături pe Fifth Avenue? a întrebat Emma.

— Nu, m-am dus în East Side să văd dacă ar avea rost să intru pe piaţa americană.

— Şi care a fost concluzia? a întrebat Harry.

— Americanii nu sunt încă pregătiţi pentru pateul de peşte Bingham's.

— Deci care ţări sunt pregătite? a continuat Harry.

— Doar Rusia şi India, ca să spunem adevărul. Şi au şi ele problemele lor.

— Cum ar fi? a întrebat Emma, cu adevărat interesată.

— Ruşilor nu le place să-şi plătească facturile, iar indienii nu prea pot.

— Poate e vorba de problema unui produs unic? a sugerat Emma.

— M-am gândit să diversific, dar...

— Am putea să discutăm şi despre altceva decât pateul de peşte, a spus Priscilla. La urma-urmei, se presupune că suntem în vacanţă.

— Desigur, a zis Harry. Ce mai face Clive? a întrebat el, regretându-şi imediat cuvintele.

— E cât se poate de bine, mulţumesc, a spus Bob, dându-şi repede seama. Şi cred că şi voi sunteţi foarte mândri de Sebastian care a fost invitat să se alăture consiliului.

Emma a zâmbit.

— Ei, asta nu prea e o surpriză, a zis Priscilla. Hai să vorbim cinstit, dacă mama ta e preşedinte al companiei şi familia ta deţine majoritatea acţiunilor, ai putea numi şi un cocker spaniel în consiliu, iar restul directorilor vor da din coadă.

Harry a crezut că Emma va exploda, dar, din fericire, avea gura plină, aşa că a urmat doar o lungă tăcere.

— Este în sânge? a întrebat Priscilla când i s-a pus friptura în faţă.

Ospătarul şi-a verificat comanda.

— Nu, doamnă, este medie.

— Eu am comandat-o în sânge. Cred că n-aş fi putut să explic mai clar. Ia-o şi mai încearcă o dată.

Chelnerul a luat cu îndemânare farfuria, fără să comenteze, iar Priscilla s-a întors spre Harry.

— Vă puteţi câştiga traiul ca scriitor?

— Este greu, a admis Harry şi nu doar pentru că sunt atâţia autori excelenţi acolo. Totuşi...

— V-ați însurat cu o femeie bogată, aşa că nu contează prea mult, nu-i aşa?

Această replică l-a adus pe Harry la tăcere, dar nu şi pe Emma.

— Ei bine, am descoperit că avem ceva în comun, Priscilla.

— Sunt de acord, a spus Priscilla imediat, dar eu sunt cam de modă veche şi am fost crescută să cred că este în ordinea naturală a lucrurilor ca un bărbat să aibă grijă de soția lui. Nu mi se prea pare corect invers. A luat o înghițitură de vin şi Emma se pregătea să răspundă când a adăugat cu un surâs cald: Cred că vei observa că vinul are gust de dop.

— Mie mi s-a părut excelent, a comentat Bob.

— Dragul de Robert nu ştie diferența dintre un claret de Bordeaux şi un vin de Burgundia. Chelner! a strigat ea, întorcându-se spre ospătar. Dorim altă sticlă de Merlot.

— Da, desigur, doamnă.

— Nu cred că mergi prea des în nordul Angliei, a zis Bob.

— Nu atât de des, a zis Emma. Dar o ramură a familiei mele provine din Highlands.

— Şi a mea. Numele era Campbell.

— Cred că vei afla că e vorba de Lowlands, a spus Emma, pe când Harry o pocnea cu piciorul pe sub masă.

— Sunt sigură că ai dreptate, ca întotdeauna, a zis Priscilla. Aşa că ştiu că nu te vei supăra dacă-ți voi pune o întrebare personală. Bob şi-a lăsat jos cuțitul şi furculița şi s-a uitat temător la soția lui. Ce s-a întâmplat cu adevărat în prima noapte a călătoriei? Pentru că ştiu că Marina Militară nu era prin zonă.

— De unde ai putea şti asta când dormeai tun? a zis Bob.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat, Priscilla? a întrebat-o Emma, revenind la o tactică ades folosită de fratele ei când nu voia să răspundă la o întrebare.

— Unii pasageri spun că a explodat o turbină.

— Camera motoarelor este deschisă accesului pasagerilor tot timpul, a spus Emma. De fapt, cred că a fost şi un tur cu ghid azi-dimineață.

— Eu am auzit că o bombă a explodat în cabina ta, a comentat Priscilla, fără să se dea bătută.

— Eşti oricând bine-venită în cabina noastră ca să-l poţi corecta pe purtătorul de zvonuri prost informat care a sugerat asta.

— Şi altcineva mi-a spus, a continuat Priscilla, că un grup de terorişti irlandezi s-au îmbarcat pe vas pe la miezul nopţii...

— Şi au aflat că toate locurile erau ocupate şi, cum nu mai era nicio cabină liberă, au sărit peste bord şi au înotat până la Belfast?

— Dar despre marţienii care au venit din spaţiu şi au aterizat într-unul dintre coşuri ai aflat? a spus Harry, când chelnerul aducea friptura în sânge.

Priscilla s-a uitat puţin la el, apoi s-a ridicat.

— Toţi ascundeţi ceva, a zis ea, aruncându-şi şervetul pe masă şi intenţionez să aflu despre ce este vorba înainte de a ajunge la Avonmouth.

Cei trei au urmărit-o pe când plutea graţios pe podea, ieşind din cameră.

— Îmi cer scuze, a spus Bob. A fost mai rău decât mă temeam.

— Nu te îngrijora, a zis Harry. Nevasta mea sforăie.

— Nu-i adevărat, s-a răstit Emma, când cei doi au izbucnit în râs.

— Mi-aş da jumătate din avere ca să am o căsătorie ca a voastră.

— Accept, a spus Harry. De data aceasta, a fost rândul Emmei să-i dea una soţului ei pe sub masă.

— Ei bine, sunt mulţumită doar de un singur lucru, a spus Emma, reluându-şi vocea de preşedinte. Soţia ta chiar nu are habar ce s-a întâmplat în prima noapte pe mare. Dar dacă ar afla vreodată...

*

— Mi-ar face plăcere să încep această întrunire prin a-i ura bun-venit în consiliu fiului meu, Sebastian.

— Aşa-i, aşa-i, s-a auzit în sală.

— Cu toate că sunt foarte mândră de realizarea obținută la vârsta sa, simt că ar trebui să-l avertizez pe domnul Clifton că restul consiliului îi va urmări contribuțiile cu mult interes.

— Mulțumesc, doamnă preşedinte, a spus Sebastian, atât pentru buna primire cât şi pentru sfatul util pe care mi l-ați dat. Cuvintele lui Sebastian au făcut pe câțiva membri ai consiliului să zâmbească: încrederea în sine a mamei şi farmecul tatălui.

— Ca să continuăm, a spus doamna preşedinte, permiteți-mi să vă pun la curent cu ceea ce este cunoscut ca fiind incidentul cu Marina Militară. Cu toate că nu ne permitem încă să ne relaxăm, se pare că cele mai rele temeri ale noastre nu au fost întemeiate. Nimic de importanță nu a apărut în presă pe ambele maluri ale Atlanticului şi mai ales, din ceea ce mi s-a spus, din cauza micii asistențe oferite de Numărul Zece, cei trei irlandezi arestați în primele ore ale dimineții pe mare nu se mai află la bord. De îndată ce am andocat şi toți pasagerii au fost debarcați, aceştia au fost transferați pe o fregată a Marinei Regale care se îndreaptă chiar acum spre Belfast.

Elicea defectată, cu toate că nu lucrează la capacitate completă, merge cam la şaizeci la sută şi va fi înlocuită la Avonmouth. Echipa noastră de întreținere a lucrat zi şi noapte la defectele carenei în timp ce eram la New York şi a făcut o treabă clasa întâi. Doar un marinar cu multă experiență ar putea observa urmele reparațiilor. La carenă se va mai munci şi în Avonmouth. Presupun că, până la a doua călătorie a lui *Buckingham* spre New York, peste opt zile, nimeni nu va şti că am avut o problemă. Totuşi, cred că nu ar fi inteligent din partea noastră să discutăm despre acest incident în afara sălii de consiliu şi, dacă veți fi chestionați în legătură cu acest subiect, rămâneți la varianta cu Marina Militară.

— Vom solicita bani de la asigurări pentru reparații? a întrebat Knowles.

— Nu, a spus Emma, hotărâtă, pentru că atunci s-ar pune mai multe întrebări la care nu dorim să răspundem.

— Desigur, doamnă preşedinte, a zis Dobbs. Dar cât ne-a costat incidentul cu Marina?

— Nu am încă o cifră exactă, dar mi s-a spus că s-ar putea să fie cam şapte mii de lire.

— Ăsta ar fi un preț mic, având în vedere împrejurările, a bombănit Bingham.

— Sunt de acord. Totuşi, în minutele acestei întruniri nu trebuie să se facă vreo referință la incidentul cu Marina Militară, iar acesta nu trebuie nici să fie comunicat acționarilor.

— Doamnă preşedinte, a spus secretarul companiei, trebuie să fac o referire la cele întâmplate.

— Atunci ține-te de incidentul cu Marina Militară, domnule Webster şi nu pune nimic în circulație fără aprobarea mea.

— Cum spuneți dumneavoastră, doamnă preşedinte.

— Acum să trecem la ştirile pozitive. Emma a întors o foaie în dosar. *Buckingham* este ocupată sută la sută pe drumul de întoarcere la Avonmouth şi avem deja şaptezeci şi două la sută rezervări pentru a doua călătorie la New York.

— Astea-s veşti bune, a comentat Bingham. Totuşi, nu trebuie să uităm cele 184 de locuri în cabine oferite în chip de compensație şi care vor fi ocupate sigur cândva, în viitor.

— Cândva în viitor este ceea ce contează, domnule Bingham. Dacă sunt distribuite uniform în următorii doi ani, vor avea prea puțin efect asupra beneficiilor.

— Dar mi-e teamă că mai există ceva ce ar putea afecta beneficiile. Şi, ceea ce e mai rău, problema nu ni se datorează nouă.

— Despre ce este vorba, domnule Anscott? a întrebat Emma.

— Am avut o discuție foarte interesantă cu fratele dumneavoastră când am plecat şi mi s-a părut că e foarte supărat că țara noastră trebuie să împrumute un miliard şi jumătate de lire de la Banca Mondială pentru a împiedica o scădere a lirei. A mai menționat şi posibilitatea ca guvernul să impună o taxă de corporație de şaptezeci la sută tuturor companiilor, precum şi o taxă pe venit de nouăzeci la sută tuturor celor care câştigă mai mult de treizeci de mii pe an.

— Dumnezeule, a spus amiralul. Voi putea oare să-mi mai permit propriile funeralii?

— Şi ultima idee a cancelarului, a continuat Knowles, care mi se pare de neimaginat, este că niciun om de afaceri sau organizator de excursii să nu poată părăsi țara cu mai mult de cincizeci de lire bani lichizi.

— Asta nu prea va încuraja oamenii să călătorească în străinătate, a spus Dobbs, supărat.

— Cred că am găsit o cale de scăpare, a zis Sebastian.

Ceilalți s-au întors către cel mai nou recrut.

— Am cercetat ce pun la cale rivalii noştri şi se pare că proprietarii *SS New York* şi *SS France* au găsit o soluție la problema taxelor. Seb captase atenția audienței. *SS New York* nu mai este înregistrat ca fiind deținut de o companie americană, în ciuda faptului că îşi are baza tot în Manhattan, împreună cu majoritatea angajaților. Din motive de impozite, compania este înregistrată în Panama. De fapt, dacă priviți cu atenție această poză, Seb a pus o fotografie mare a *SS New York* în mijlocul mesei, veți vedea un steag mic al statului Panama la pupă, cu toate că drapelul american este pe tot ce se află la bord, de la farfuriile din sala de mese până la carpetele din saloane.

— Şi francezii procedează la fel?

— Desigur, dar cu o subtilă diferență galică. Ele circulă cu un pavilion algerian la pupa SS France, ceea ce presupun că e doar o mită politică. Altă fotografie, de data aceasta a marelui pachebot francez, a fost dată colegilor lui Sebastian.

— E legal? a întrebat Dobbs.

— Niciun guvern nu poate să facă nici pe naiba, a zis Seb. Ambele nave se află pe mare mai mult de trei sute de zile pe an, iar pentru pasageri e la fel ca întotdeauna.

— Nu-mi place cum sună, a spus amiralul. Nu mi se pare corect.

— Prima noastră datorie este față de acționari, le-a spus Bob colegilor săi, aşa că sugerez să prezinte Clifton un articol pe acest subiect ca să putem discuta pe îndelete la următoarea întrunire.

— Bună idee, a spus Dobbs.

— Eu nu sunt împotriva ideii, a zis Emma, dar directorul nostru financiar a găsit o soluție alternativă pe care unii dintre voi ar putea s-o găsească mai atrăgătoare. Emma a dat din cap înspre Michael Carrick.

— Mulțumesc, doamnă preşedinte. Este, de fapt, destul de simplu. Dacă aş continua construcția unui al doilea vas şi aş profita de avantajul opțiunii repetate cu Harland şi Wolff în perioada de contract specificată, vom putea evita să plătim orice taxă de corporație în următorii patru ani.

— Trebuie să existe vreo capcană, a spus Knowles.

— Se pare că nu, i-a zis Emma. Orice corporație poate solicita eliminarea taxelor pentru un capital investit în proiectare, atâta timp cât păstrează prețul agreat în contractul inițial.

— De ce ar accepta guvernul asta când celelalte măsuri luate de ei sunt aşa de draconice? a întrebat Maynard.

— Pentru că scade rata de şomaj, a zis Seb. Aşa cum a promis Partidul Laburist că va face în ultimul său manifest.

— Atunci sunt de acord cu această soluție, a spus Dobbs. Dar cât timp avem înainte de a ne decide dacă să acceptăm sau nu oferta de la Harland şi Wolff?

— Puțin mai mult de cinci luni, a zis Carrick.

— Suficient timp ca să luăm o hotărâre, a comentat Maynard.

— Dar asta nu ne scuteşte de restricția de cincizeci de lire impusă pasagerilor, a spus Anscott.

Seb nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— Unchiul Giles mi-a explicat că nimic nu împiedică un pasager să-şi ia la el carnetul de cecuri când se urcă la bord.

— Dar nu avem facilități bancare pe *Buckingham,* i-a amintit Dobbs.

— Farthings va fi deosebit de încântată să deschidă o sucursală la bord, a spus Seb.

— Atunci vă sugerez, a zis Anscott, ca şi această propunere să fie inclusă în raportul domnului Clifton şi ca recomandările să circule printre toți membrii consiliului înainte de următoarea întrunire.

— De acord, a spus Emma. Deci mai rămâne să decidem doar când va fi următoarea întrunire.

Ca de obicei, a durat o vreme până când s-a decis o dată convenabilă pentru toți membrii consiliului.

— Şi să sperăm, a zis Emma, că până atunci incidentul cu Marina Militară nu va fi nimic altceva decât folclor. Alte probleme? a întrebat ea, uitându-se prin sală.

— Da, doamnă preşedinte, a zis Knowles. Ne-ați cerut să sugerăm candidați pentru poziția liberă din consiliu.

— La cine vă gândiți?

— La Desmond Mellor.

— Cel care a fondat compania Bristol Bus?

— Acelaşi, dar a vândut-o companiei naționale de autobuze anul trecut. A obținut un profit frumuşel şi acum are timp liber.

— Şi cunoştințe considerabile în domeniul transporturilor, a intervenit Anscott, dovedindu-le că el şi Knowles lucrau împreună.

— Atunci haide să-l invităm pe domnul Mellor să vină să mă vadă săptămâna viitoare, a zis Emma înainte ca cineva să supună propunerea la vot.

Knowles a aprobat cu neplăcere.

După terminarea întrunirii, Emma a fost încântată văzând câți dintre directori s-au dus la Sebastian ca să-i ureze bun-

venit în consiliu. A durat o vreme până ce să poată discuta în particular cu fiul ei.

— Planul tău a mers de minune, i-a şoptit ea.

— Da, dar a fost destul de evident că ideea ta a fost mai plăcută consiliului decât a mea. Însă tot nu sunt convins, mamă, că ar trebui să riscăm un capital atât de mare în construirea unei alte nave. Dacă profilul financiar al Marii Britanii este atât de sumbru pe cât sugerează unchiul Giles, de Crăciunul viitor va trebui să ne mulțumim cu doi curcani. Şi, în cazul acesta, consiliul de la Barrington’s va fi cel fript.

6

— Ce amabil din partea dumneavoastră că v-ați făcut timp să treceți pe la mine, domnule Clifton, a spus secretarul de cabinet, invitându-l pe Harry să ia loc la mica masă ovală din centrul camerei, mai ales că ştiu cât de ocupat sunteți.

Harry ar fi râs dacă nu s-ar fi aflat în Downing Street, nr. 10, în fața unuia dintre cei mai activi oameni din țară. A apărut o secretară şi i-a pus o cană de ceai în față, de parcă ar fi fost un client obişnuit de la cafeneaua lui locală.

— Sper că soția şi fiul dumneavoastră sunt bine?

— Da, mulțumesc, sir Alan. Harry s-ar fi interesat şi el de familia secretarului de cabinet, dar nu ştia măcar dacă acesta are una. S-a hotărât să renunțe la conversația lejeră. Credeți că Martinez se afla în spatele bombei? s-a aventurat el, după ce a luat o gură de ceai.

— Era, într-adevăr, dar acum s-a întors la Buenos Aires şi este conştient că nici el, nici fiii lui nu vor mai veni niciodată în Anglia fără să fie arestați imediat. Nu cred că vă va mai deranja.

— Şi prietenii lui irlandezi?

— N-au fost niciodată prietenii lui. Îi interesau doar banii lui şi când aceştia au secat, au fost dispuşi să scape şi de el. Dar cum şeful lor zonal şi doi dintre asociați sunt acum după gratii, nu cred că vom mai auzi nici de ei multă vreme.

— Ați aflat dacă mai erau şi alți agenți IRA la bordul navei?

— Mai erau doi. Dar nu au mai fost văzuți de atunci. Rapoartele de spionaj indică faptul că s-au ascuns undeva în New York şi nu vor reveni la Belfast curând.

— Vă mulțumesc, sir Alan, a zis Harry, presupunând că întrevederea luase sfârşit. Secretarul de cabinet a încuviințat, dar, când Harry era gata să se ridice, i-a spus:

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule Clifton, că acesta nu este singurul motiv pentru care am dorit să vă văd.

Harry s-a aşezat iar şi s-a concentrat. Dacă omul acesta dorea ceva de la el, era bine să fie cât mai atent.

— Cumnatul dumneavoastră mi-a spus cândva un lucru pe care mi-a venit greu să-l cred. Poate veţi fi atât de amabil să mă lămuriţi, ca să-mi dau seama dacă exagera sau nu.

— Politicienii au tendinţa să exagereze.

Sir Alan nu i-a răspuns, doar a deschis un dosar din faţa lui din care a scos o singură foaie de hârtie, i-a întins-o peste masă şi a spus:

— Sunteţi amabil să o citiţi pe îndelete?

Harry s-a uitat la pagina de aproximativ trei sute de cuvinte, care conţinea mai multe nume şi detalii ale mişcărilor de trupe din comitate, în care erau incluse gradele tuturor ofiţerilor. A citit cele şapte paragrafe după cum i se spusese şi, când a terminat, s-a uitat în sus şi a încuviinţat. Secretarul de cabinet a luat hârtia şi a înlocuit-o cu o agendă liniată şi un pix cu pastă.

— Vreţi să fiţi amabil să scrieţi ce-aţi citit adineauri?

Harry s-a decis să se joace. A luat pixul şi a început să scrie. Când a terminat, i-a dat agenda secretarului de cabinet care a comparat-o cu originalul.

— Deci este adevărat, a zis el după câteva clipe. Sunteţi unul dintre acele rare persoane dotate cu o memorie fotografică. Deşi aţi făcut o greşeală.

— Godalming şi nu Godmanchester? a spus Harry. Am vrut doar să mă asigur că eraţi atent.

Un bărbat greu de impresionat era acum impresionat.

— Aşa că acum speraţi să mă recrutaţi în echipa de jocuri de noroc? a întrebat Harry.

Sir Alan n-a zâmbit.

— Nu, mă tem că este ceva puţin mai serios, domnule Clifton. În mai veţi merge la Moscova ca preşedinte al PEN-ului din Anglia. Ambasadorul nostru de acolo, sir Humphrey Trevelyan, a intrat în posesia unui document care este atât de sensibil încât nu poate risca să-l trimită nici măcar cu valiza diplomatică.

— Pot să întreb ce conține?

— Este o listă exhaustivă a numelor şi locațiilor tuturor spionilor ruşi din UK. Sir Humphrey nu i-a arătat-o nici măcar adjunctului său. Dacă ați putea să ne-o aduceți doar ținută minte am putea dezmembra toată rețeaua de spionaj sovietică din această tară şi, cum nu vor fi implicate documente, nu veți fi în primejdie deloc.

— Aş dori să fac aceasta, a spus Harry fără să ezite. Dar mă aştept la ceva în schimb.

— Voi face orice stă în puterea mea.

— Vreau ca ministrul de externe să protesteze oficial la închiderea în închisoare a lui Anatoli Babakov.

— Interpretul lui Stalin? Nu a scris o carte care a fost interzisă – cum îi zicea...

— *Unchiul Joe.*

— Ah, da, desigur. Bine, voi face tot ce pot, dar nu garantez nimic.

— Şi mai trebuie să dea şi o declarație oficială tuturor agențiilor de presă naționale şi străine în ziua de dinaintea zborului meu în Rusia.

— Nu vă pot promite asta, dar fiți sigur că-i voi recomanda ministrului de externe să susțină campania dumneavoastră de eliberare a domnului Babakov.

— Sunt sigur că aşa veți face, sir Alan. Dar dacă nu mă puteți ajuta în această problemă a lui Babakov, a făcut o pauză, puteți să vă luați valea şi să vă găsiți alt mesager.

Cuvintele lui Harry au avut exact efectul scontat. Secretarul de cabinet a rămas mut.

*

Emma s-a uitat în sus când secretara ei a intrat în birou, însoțită de un bărbat despre care şi-a dat seama de îndată ce au dat mâna că nu-l va plăcea. L-a îndreptat pe domnul Mellor către două scaune confortabile de lângă cămin.

— Mă bucur că vă întâlnesc în sfârşit, doamnă Clifton, a zis el. Am auzit şi am citit atât de multe despre dumneavoastră în decursul anilor.

— Şi eu am citit multe despre dumneavoastră, domnule Mellor, a spus Emma, aşezându-se şi uitându-se mai atent la bărbatul care stătea în fața ei. Ştia dintr-un profil recent făcut în *Financial Times* că Desmond Mellor părăsise şcoala la şaisprezece ani şi începuse să lucreze ca agent de bilete la Cooks Travel. Până la 23 de ani îşi crease deja propria companie pe care o vânduse recent pentru aproape două milioane de lire, având între timp ceva probleme bine documentate. Dar Emma accepta faptul că aceste lucruri se întâmplau şi celor mai de succes antreprenori. Fusese pregătită pentru farmecul lui, dar a fost surprinsă văzând că arăta mult mai tânăr decât cei patruzeci şi opt de ani pe care-i avea. Era clar în formă, fără să aibă kilograme suplimentare care ar fi trebuit înlăturate şi a fost de acord cu secretara că era un om arătos, chiar dacă modul său de a se îmbrăca nu prea ținea pasul cu succesul său financiar.

— Nu doar rele, sper, a zis el, râzând depreciativ.

— Ei bine, dacă vorbim despre ultima dumneavoastră bătălie de preluare a unei companii, domnule Mellor, am impresia că nu credeți că este utilă luarea de prizonieri.

— Este greu, doamnă Clifton, după cum veți afla desigur, că uneori trebuie să-ți aperi fundul, dacă-mi scuzați expresia.

Emma s-a întrebat dacă ar putea găsi o scuză ca să întrerupă întrevederea cu toate că-şi înştiințase secretara să nu fie deranjată timp de cel puțin treizeci de minute.

— Am urmărit activitatea soțului dumneavoastră referitoare la Babakov, a zis Mellor. S-ar părea că şi el trebuie să-şi apere fundul, a adăugat el, rânjind.

— Harry este foarte interesat de situația grea în care se află domnul Babakov.

— Aşa cum suntem toți. Dar trebuie să întreb, merită? Ruşii ăia par să nu dea o ceapă degerată pe drepturile omului.

— Asta nu-l va opri pe Harry să lupte pentru o cauză în care crede.

— Este plecat mult de acasă?

— Nu chiar aşa de mult, a zis Emma, încercând să nu arate că fusese surprinsă de brusca schimbare a subiectului. Câte un turneu de prezentare sau vreo conferință. Dar când eşti preşedintele unei companii publice, poate să însemne o binecuvântare deghizată.

— Înțeleg cum vă simțiți, a spus Mellor, aplecându-se în față. Soția mea preferă să stea la țară, de aceea eu rămân în Bristol în timpul săptămânii.

— Aveți copii? l-a întrebat Emma.

— O fată din prima căsătorie. Este secretară în Londra. Şi încă una din a doua căsătorie.

— Cât de mare este?

— Kelly are patru ani şi, desigur, ştiu că fiul dumneavoastră, Sebastian, a fost primit de curând în consiliul de conducere al Barrington's.

Emma a zâmbit.

— Atunci poate aş putea să vă întreb, domnule Mellor, de ce vreți să vă alăturați consiliului?

— Spuneți-mi Des, vă rog. Toți prietenii îmi spun Des. După cum ştiți, experiența mea este în special în domeniul transporturilor de afaceri, cu toate că, de când mi-am vândut compania, am început să mă ocup de afaceri cu proprietăți. Dar, cum am timp liber, m-am gândit că ar fi amuzant să lucrez sub conducerea unei femei preşedinte.

Emma a ignorat acest comentariu.

— Dacă ai devenit membru al consiliului, care ar fi atitudinea ta în cazul unei preluări forțate?

— La început, aş pretinde că nu m-ar interesa şi aş urmări doar cât pot suge de la acea companie. Secretul este să ai răbdare.

— Nu ar exista nicio împrejurare care te-ar determina să îți menții compania?

— Nu, dacă prețul ar fi corect.

— Dar când Banca Națională ți-a preluat compania, n-ai fost îngrijorat ce s-ar putea întâmpla cu angajații tăi?

— Dacă ar fi fost atenți, şi-ar fi dat seama de ani de zile că asta urma să se întâmple şi, oricum, n-aş fi reuşit să mai am parte de o asemenea şansă.

— Dar dacă ar fi să credem *Financial Times,* la o lună de la preluare, jumătate din personal, dintre care mulți erau cu tine de peste douăzeci de ani, au ajuns şomeri.

— Cu un bonus egal cu salariul pe şase luni. Şi mulți dintre ei au găsit uşor de lucru în altă parte, unul sau doi dintre ei chiar la Barrington's.

— Dar după încă o lună, National Buses a renunțat la afişarea numelui tău din denumirea companiei şi, odată cu el, la reputația pe care ai dobândit-o în atâția ani.

— Şi tu ai renunțat la numele pe care-l aveai când te-ai măritat cu Harry Clifton, a spus Des, ceea ce nu te-a împiedicat să devii preşedinte la Barrington's.

— Nu am avut de ales şi cred că şi asta s-ar putea schimba în viitor.

— Hai s-o spunem pe-a dreaptă, când ajungi la fund, nu-ți poți permite să fii sentimental.

— Nu este greu de văzut cum ai devenit un afacerist de succes, Des, şi de ce, pentru un anumit tip de firmă, ai fi directorul ideal.

— Mă bucur că eşti de această părere.

— Dar trebuie să discut cu ceilalți directori, în caz că nu sunt de acord cu mine. După aceea, vom lua legătura.

— De-abia aştept, Emma.

7

Sebastian a ajuns a doua zi în fața Ambasadei Americane din Grosvenor Square, puțin înainte de ora nouă, pentru întâlnirea sa cu *chef de mission.*

După ce s-a prezentat la biroul din față, un sergent din marină l-a însoțit la etajul al doilea şi a bătut la o uşă de la capătul coridorului. Seb a fost surprins când a văzut că uşa a fost deschisă de domnul Sullivan.

— Mă bucur să te văd, Seb. Hai înăuntru.

Seb a intrat într-o cameră cu vedere spre Grosvenor Square, dar nu i-a plăcut imaginea.

— Ai vrea nişte cafea?

— Nu, mulțumesc, domnule, a spus Seb, care era prea nervos ca să se mai gândească şi la altceva decât la fraza de început.

— Deci cu ce te pot ajuta? a întrebat *chef de mission,* aşezându-se în spatele biroului.

Seb a rămas în picioare.

— Aş dori permisiunea, domnule, s-o cer în căsătorie pe fiica dumneavoastră.

— Cât de minunat de modă veche, a spus domnul Sullivan. Sunt încântat că te-ai deranjat să ceri voie, Seb şi, dacă şi Samantha este de acord, eu nu am nimic împotrivă.

— Nu ştiu exact ce vrea, domnule, a recunoscut Seb, pentru că nu i-am spus încă.

— Atunci noroc, pentru că pot să-ți spun, că mamei ei şi mie nimic nu ne-ar face plăcere mai mare.

— Asta e o uşurare, a zis Seb.

— Părinților tăi le-ai spus?

— Noaptea trecută, domnule.

— Şi ce părere au?

— Mama a fost cât se poate de încântată, dar tata a spus că dacă Sam ar avea ceva rațiune, m-ar refuza.

Sullivan a zâmbit.

— Dar dacă ea spune da, o poți face să trăiască într-un stil cu care nu este obişnuită? Deoarece, după cum ştii, ea speră să fie un om de ştiință şi aceştia, după cum ai aflat, nu sunt prea bine plătiți.

— Mă gândesc la asta, domnule. Tocmai am fost avansat la bancă şi acum sunt adjunctul diviziei de proprietăți. Şi, după cum cred că ați aflat, de curând am fost cooptat în consiliul Barrington's.

— Sună promițător, Seb, şi, cinstit vorbind, Marion se întreba ce ți-a luat aşa de mult.

— Asta înseamnă că am binecuvântarea dumneavoastră?

— Desigur. Dar nu uita că Samantha stabileşte nişte reguli, ca şi mama ta, pe care noi, ceilalți muritori normali, ne e greu să le respectăm doar dacă, asemenea tatălui tău, nu avem aceeaşi busolă morală. Acum, că am scăpat de asta, n-ai vrea să te aşezi?

*

Când Sebastian s-a întors în City mai târziu, în acea dimineață, a găsit pe biroul său un bilet de la Adrian Sloane care-i cerea să se prezinte în biroul său de îndată ce revenea.

Sebastian s-a încruntat. Singurul punct negru de pe radarul său în ultimele luni fusese şeful său direct. Nu fusese în stare să-l mulțumească pe Sloane din momentul în care Cedric Hardcastle îl numise ca adjunct al diviziei de proprietăți. Sloane îi lăsase întotdeauna impresia că era eficient în ceea ce făcea şi, cinstit vorbind, veniturile şi profitul anual al diviziei erau impresionante. Totuşi, din anumite motive, părea să nu aibă încredere în Seb – de fapt, făcea tot posibilul să-l țină deoparte. Seb mai ştia de la unul dintre colegii lui că, ori de câte ori numele lui apărea într-o discuție, Sloane încerca să-l prezinte într-o lumină negativă.

Seb se gândise să-i spună lui Cedric, dar mama lui îl sfătuise să se abțină, spunându-i că Sloane va afla şi va deveni şi mai răuvoitor.

— În orice caz, îi mai spusese Emma, trebuie să înveți să stai pe picioarele tale şi să nu aştepți ca Cedric să te dădăcească de fiecare dată când vii cu o problemă la el.

— Toate bune şi frumoase, îi spusese Seb, dar ce ar trebui să fac?

— Vezi-ți de treaba ta şi fă-o bine, spusese Emma, pentru că doar atât îl interesează pe Cedric.

— Exact asta şi fac, insistase Seb. Deci de ce se poartă Sloane cu mine aşa?

— Îți pot explica într-un cuvânt, spusese Emma. Invidie. Şi ar fi bine să te obişnuieşti cu ea dacă speri să urci pe scara corporației.

— Dar n-am avut problema asta când lucram pentru domnul Hardcastle.

— Sigur că nu, deoarece Cedric nu te-a considerat niciodată o amenințare.

— Sloane crede că sunt o amenințare?

— Desigur. Crede că vrei să-i iei locul şi asta-l face şi mai secretos, nesigur sau paranoic, spune-i cum vrei. Dar, ca să folosesc una dintre expresiile preferate ale domnului Mellor, ai grijă să-ți acoperi spatele.

*

Când Seb s-a prezentat în fața lui Sloane, şeful lui a intrat direct în subiect şi nu părea să-i pese că secretara lui îi sorbea fiecare cuvânt.

— Cum nu erai la biroul tău când am venit azi-dimineață, presupun că ai fost la un client.

— Nu, am fost la Ambasada Americană cu o problemă personală.

Asta l-a redus o clipă la tăcere pe Sloane.

— Ei bine, în viitor, când ai probleme personale, fă-o în timpul tău liber şi nu în cel al companiei. Aici este o bancă, nu un club social.

Seb a scrâşnit din dinți.

— Îmi voi aminti pe viitor, Adrian.

— În timpul orelor de lucru, prefer să mi se spună domnul Sloane.

— Altceva... domnule Sloane? a întrebat Seb.

— Nu, acum nu, dar aştept să-ți văd raportul lunar pe biroul meu la sfârşitul orelor de lucru, în această seară.

Seb s-a întors în biroul lui, uşurat că era cu un pas înaintea lui Sloane, pentru că-şi pregătise deja raportul lunar în weekend. Profiturile lui erau iar ridicate pentru a zecea lună la rând, cu toate că se lămurise de curând că Sloane aduna rezultatele sale cu cele ale lui Seb şi profita de pe urma acestui lucru. Dacă Sloane spera că această tactică îl va afecta, eventual îl va obliga să demisioneze, nu era nevoie să se agite. Atâta timp cât Cedric era preşedinte al băncii, Seb ştia că poziția lui era sigură şi, cu toate că-i dădea rapoartele, nu se temea de Sloane, pentru că preşedintele ştia să citească printre rânduri.

La ora nouă, Seb a luat un sendviş cu şuncă de la o cafenea din apropiere şi l-a mâncat din mers, lucru cu care mama lui n-ar fi fost de acord – la biroul tău, dacă n-ai încotro, dar nu în mers.

În timp ce căuta un taxi, s-a gândit o vreme la lecțiile pe care le învățase de la Cedric când era vorba de încheierea unei afaceri, unele de bază, altele mai subtile, dar majoritatea de un bun-simț de modă veche.

— Să ştii cât îți poți permite, nu te întinde mai mult decât te ține plapuma şi gândeşte-te că şi ceilalți încearcă să obțină un profit. Şi caută contacte bune pentru că ele vor fi ancora ta în vremuri grele pentru că doar un lucru este sigur în afacerile bancare – vei avea timpuri grele. Şi, apropo, a adăugat el, niciodată nu face afaceri cu amănuntul.

— Cine v-a învățat asta? îl întrebase Sebastian.

— Jack Benny.

Înarmat cu sfaturile bune de la Cedric Hardcastle şi Jack Benny, Seb a plecat să caute inelul de logodnă. Contactul îi fusese sugerat de fostul lui coleg de şcoală, Victor Kaufman,

care lucra acum la schimburi valutare la banca tatălui său, aflată doar la câteva cvartale depărtare de Farthings. Acesta îl sfătuise pe Seb să-l viziteze pe domnul Alan Gard în Hatton Garden.

— Îți va da o piatră mare la jumătate din prețul cerut de oricare alt bijutier de pe strada principală.

Seb a mâncat din mers şi a luat un taxi pentru că ştia că trebuie să se întoarcă la bancă într-o oră dacă nu dorea să fie iar bombănit de Sloane. Taxiul a oprit lângă o uşă verde pe lângă care Seb ar fi trecut fără s-o observe dacă numărul 47 n-ar fi fost pictat frumos pe ea. Nu era nici urmă de comorile aflate înăuntru. Seb şi-a dat seama că avea de-a face cu un om retras şi precaut.

A apăsat pe buton şi, după o clipă, o figură dickensiană cu şapcă şi zulufi lungi şi negri i-a deschis. Când Seb a zis că e prieten cu Victor Kaufman, a fost introdus repede în sanctuarul interior al domnului Gard.

Un bărbat slab, nu mai înalt de un metru şaizeci şi cinci, îmbrăcat normal cu o cămaşă cu gulerul deschis şi jeanşi uzați s-a ridicat de la birou şi i-a adresat potențialului cumpărător un zâmbet cald. Când a auzit numele Kaufman, zâmbetul s-a lărgit şi omul şi-a frecat mâinile de parcă se pregătea să arunce zarurile.

— Dacă sunteți prieten cu Saul Kaufman, probabil ați vrea să vă dau Koh-i-Noor la cinci lire.

— Patru, a zis Seb.

— Şi nici măcar nu sunteți evreu.

— Nu, a spus Seb, dar am fost educat de un om din Yorkshire.

— Asta explică totul. Deci, cu ce vă pot ajuta, tinere domn?

— Caut un inel de logodnă.

— Şi cine e norocoasa?

— Este o americancă numită Sam.

— Atunci va trebui să-i găsim ceva special lui Sam, nu?

Domnul Gard a deschis sertarul biroului, a luat un inel mare de chei şi a ales o cheie. S-a dus la un seif din perete, a descuiat uşa grea şi a deschis-o, arătându-i numeroase sertare. După ce a ezitat o clipă, a ales sertarul al treilea de jos, l-a tras afară şi i-a pus conținutul pe birou.

Mai multe diamante mici i-au făcut cu ochiul lui Seb. El le-a studiat un moment înainte să dea din cap cu gravitate. Bijutierul nu a comentat. A pus la loc sertarul în seif şi l-a scos pe cel aflat cu un rând mai sus.

Seb s-a uitat puțin mai mult la pietrele prețioase puțin mai mari care străluceau pentru el, dar din nou le-a respins.

— Sunteți sigur că vă puteți permite această fată? a întrebat bijutierul, scoțând al treilea sertar de sus.

Ochii lui Seb s-au aprins când a văzut safirul înconjurat de un cerc de diamante micuțe care se odihnea în centrul tăvii căptuşită cu catifea neagră.

— Acesta, a zis el, fără să ezite.

Gard a luat o lupă de pe birou şi a studiat inelul cu mai multă atenție.

— Acest safir minunat provine din Ceylon şi are unu virgulă cinci carate. Cercul de opt diamante are fiecare unu virgulă zero cinci carate şi le-am achiziționat de curând din India.

— Cât costă?

Gard n-a răspuns imediat.

— Am presentimentul că îmi veți fi un client fidel, a zis el în cele din urmă, aşa că sunt tentat să vă dau acest inel la un preț promoțional. Să zicem o sută de lire?

— Puteți spune ce vreți, dar nu am o sută de lire.

— Priviți-l ca pe o investiție.

— Pentru cine?

— Să vă spun ce am de gând să fac, a zis Gard, întorcându-se la biroul său şi deschizând un dosar gros. A întors mai multe pagini, apoi şi-a trecut degetul pe o listă de cifre. Ca să vă arăt câtă încredere am că îmi veți fi un client

fidel, vi-l voi da la prețul la care l-am cumpărat. Şaizeci de lire.

— Trebuie să ne întoarcem la sertarul de jos, a spus Seb, supărat.

Gard şi-a ridicat mâinile, exasperat.

— Cum poate un biet om să obțină un profit când trebuie să se târguiască cu un om atât de inteligent? Cea mai mică ofertă posibilă a mea este, a făcut o pauză, cincizeci de lire.

— Dar eu n-am decât cincizeci de lire în cont.

Gard s-a gândit puțin.

— Atunci un depozit de zece lire şi cinci lire pe lună timp de un an.

— Dar asta ar însemna şaptezeci de lire!

— Unsprezece luni.

— Zece.

— Am încheiat târgul, tinere. Primul dintre multe, sper, a adăugat el, dând mâna cu Seb.

Seb a scris un cec pentru zece lire, iar domnul Gard a ales o cutie mică din piele roşie în care să pună inelul.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule Clifton.

— Am o întrebare, domnule Gard. Când voi ajunge să văd sertarul de sus?

— Când veți fi preşedintele băncii.

8

Cu o zi înainte de a pleca la Moscova, Michael Stewart, ministrul de externe britanic, l-a chemat pe ambasadorul rus în biroul său din Whitehall şi, în numele Maiestăţii Sale, a protestat cu tărie faţă de tratamentul dur la care era supus Anatoli Babakov. A mers până la a sugera ca Babakov să fie eliberat din închisoare, iar cartea lui să nu mai fie interzisă.

Declaraţia acordată presei după aceea a ţinut pagina întâi a ziarelor principale din ţară, susţinute de *The Times* şi *Guardian,* ambele menţionând campania desfăşurată de bine-cunoscutul autor, Harry Clifton.

La primele întrebări adresate prim-ministrului, Alec Douglas-Home, în acea după-amiază, liderul opoziţiei şi-a exprimat îngrijorarea referitoare la problemele lui Babakov şi a cerut ca membrii parlamentului să boicoteze convorbirile bilaterale care urmau să aibă loc cu liderul sovietic, Leonid Brejnev din Leningrad mai târziu, în cursul acelei luni.

În ziua următoare profilul lui Babakov, precum şi fotografii ale soţiei sale, Elena, au apărut în mai multe ziare. *Daily Mirror a* descris cartea ca pe o bombă cu ceas care, dacă urma să fie publicată, va distruge regimul sovietic. Harry s-a întrebat cum de ştiau asta când nu putuseră să citească nici cartea. Dar şi-a dat seama că sir Alan nu ar fi putut să facă mai multe ca să-l ajute şi era hotărât să-şi respecte partea sa de învoială.

În noaptea zborului la Moscova, Harry a revăzut iar şi iar documentele conferinţei şi, când avionul BOAC a aterizat pe Aeroportul Şeremetiev, era încrezător că va ţine un discurs de care ar fi fost mândru şi Giles.

I-a luat o oră să treacă prin vamă, mai ales din cauză că vameşii l-au pus să-şi împacheteze şi să-şi despacheteze valiza şi apoi au reîmpachetat-o de două ori. Evident nu era un oaspete bine-venit. Când i-au dat drumul în cele din urmă, el şi mai mulţi dintre colegii lui au fost îndrumaţi spre un vechi autobuz de şcoală care i-a târât până în centrul

oraşului şi au ajuns la Majestic Hotel după cincizeci de minute. Harry era extenuat.

Recepționera l-a asigurat că lui, ca şef al delegației, i-a fost dată una dintre cele mai frumoase camere din hotel. l-a dat cheia şi, cum liftul era defect şi nu existau băieți pentru bagaje, Harry a fost nevoit să-şi târâie valiza până la etajul şapte. A descuiat uşa şi a intrat într-una dintre cele mai frumoase camere ale hotelului.

Cutia sărac mobilată i-a amintit de zilele lui de şcoală de la St. Bede's. Mobila era formată dintr-un pat cu o saltea subțire şi noduroasă şi o masă murdărită de arsuri de țigări şi pătată de urme de pahare cu bere. În colț era o chiuvetă cu un robinet prin care curgea un fir de apă rece, fie că era închisă sau nu. Dacă voia să facă baie, o notă l-a informat că aceasta se afla la capătul coridorului: *Vă rugăm nu vă uitați prosopul şi să nu stați în baie mai mult de zece minute şi nici să nu lăsați robinetul deschis.* Îi amintea atât de mult de fosta lui şcoală încât, dacă ar fi bătut cineva la uşă, Harry nu s-ar fi mirat văzându-şi asistenta medicală apărând să-i verifice unghiile.

Cum nu era niciun minibar şi nici fursecuri, Harry a coborât să-şi întâlnească la masă colegii. După ce şi-a ales singurul fel disponibil de la autoservire, a început să-şi dea seama de ce pateul de peşte al lui Bingham era considerat un lux în Uniunea Sovietică.

S-a hotărât să se culce devreme, nu numai pentru că programul primei zile îi cerea să fie vorbitorul principal la ora unsprezece, a doua zi dimineața.

S-a dus la culcare, dar au trecut câteva ore până ce a adormit din cauza saltelei noduroase, a păturii subțiri sau a luminilor de neon care-i invadau toate colțurile camerei prin perdelele de nylon care erau parțial desfăcute. Până când a dormit, era deja ora unsprezece în Bristol şi două noaptea în Moscova.

Harry s-a trezit devreme a doua zi şi s-a decis să se plimbe prin Piața Roşie. Era imposibil să-i scape mausoleul lui Lenin

care domina piața şi servea ca amintire constantă a fondatorului statului sovietic. Kremlinul era păzit de un tun masiv din bronz, alt simbol asupra unui duşman. Cu toate că purta paltonul, cu gulerul ridicat, aşa cum insistase Emma, urechile şi nasul lui Harry s-au înroşit repede de frig. Înțelegea acum de ce ruşii purtau magnificele lor căciuli din blană, eşarfele şi paltoanele lungi. Localnicii treceau pe lângă el în drum spre serviciu, dar puțini i-au acordat atenție, în ciuda faptului că tot bătea caraghios din palme.

Când s-a întors la hotel, mai devreme decât plănuise, portarul i-a dat un mesaj. Pierre Bouchard, preşedintele conferinței, dorea să-l întâlnească la micul dejun în salon.

— Ți-am acordat intervalul de la unsprezece azi-dimineața, i-a zis Bouchard, care primise un fel de omletă care nu văzuse o găină în viața ei. Este ora de vârf la întrunirile conferinței. Eu voi deschide procedurile la ora zece şi jumătate şi-i voi întâmpina pe delegații din cele şaptezeci şi două de țări. Un număr record, a adăugat el, cu panaşul lui galic. Îți vei da seama când mi-am terminat discursul când le voi aminti delegaților că există ceva ce ruşii fac mai bine decât oricine altcineva pe lume. Harry a ridicat o sprânceană. Baletul. Şi avem noroc să asistăm la *Lacul lebedelor* la Balşoi în seara aceasta. După ce le voi spune asta delegaților, vă voi invita pe scenă pentru discursul inaugural.

— Sunt flatat, a comentat Harry şi ar fi bine să fiu pe fază.

— Nu vă agitați, a zis Bouchard. Comitetul v-a votat în unanimitate ca vorbitor principal. Am admirat toți campania pe care ați condus-o pentru Anatoli Babakov. Presa internațională ne arată un interes considerabil şi vă va amuza să aflați că m-a întrebat KGB-ul dacă ar putea vedea înainte o copie a discursului dumneavoastră.

Cuvintele lui Bouchard l-au făcut pe Harry să intre puțin în panică. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult fusese urmărită campania sa în străinătate şi cât de mult se aşteptau de la el. S-a uitat la ceas, sperând că mai avea timp să-şi revadă discursul încă o dată, şi-a terminat cafeaua, şi-a

cerut scuze de la Bouchard şi s-a întors repede în cameră. A fost uşurat văzând că acum mergea liftul. Nu avea nevoie să i se reamintească de faptul că s-ar putea să nu mai aibă o astfel de ocazie să promoveze cauza lui Babakov şi tocmai în centrul Rusiei.

A intrat aproape în fugă în cameră şi a deschis sertarul măsuței laterale în care-şi lăsase discursul. Nu mai era acolo. După ce a căutat prin cameră şi-a dat seama că KGB-ul avea acum copia pe care dorise să pună mâna.

Şi-a verificat iar ceasul. Mai erau patruzeci de minute până la începerea conferinței la care urma să țină un discurs la care muncise toată luna, dar nu mai avea niciun exemplar.

Când a sunat de ora zece în Piața Roşie, Harry tremura ca un şcolar care urma să aibă o discuție cu directorul despre un eseu care exista doar în mintea lui. Nu-i lăsaseră de ales decât să verifice cât de bună era memoria lui în realitate.

A coborât încet, simțindu-se ca un actor înainte de ridicarea cortinei şi s-a alăturat şirului de delegați care se îndreptau spre sala de conferințe. Intrând în aulă, tot ce dorea era să se întoarcă în cameră şi să încuie uşa. Trupele de autori vorbăreți erau chiar mai intimidante decât germanii care înaintau pe vremuri.

Mai mulți delegați îşi căutau scaunele într-o sală care era deja plină. Dar, cum îl sfătuise Bouchard, Harry a mers în față şi şi-a luat locul la capătul celui de-al doilea rând. Pe când se uita în sala cea vastă, ochii i s-au fixat pe un grup de oameni solizi, lipsiți de expresie, îmbrăcați în haine lungi, negre, care stăteau cu spatele la perete, distribuiți egal prin toată camera. Mai aveau ceva în comun: niciunul nu părea genul de om care să fi citit vreo carte în viața sa.

Bouchard tocmai ajungea la sfârşitul discursului de deschidere când l-a zărit pe Harry şi i-a adresat un zâmbet cald.

— Şi acum urmează momentul pe care l-am aşteptat toți, a zis el. Un discurs ținut de distinsul nostru coleg din Anglia,

scriitorul a nouă romane poliţiste care îl au ca personaj principal pe detectivul William Warwick. Aş dori doar ca personajul meu francez, inspectorul Benoît, să fie pe jumătate la fel de popular. Poate ar trebui să ne întrebăm de ce?

După ce s-au oprit râsetele, Bouchard a continuat:

— Este onoarea mea să-l invit pe Harry Clifton, preşedintele PEN din Anglia, să se adreseze participanţilor la conferinţă.

Harry s-a îndreptat încet spre scenă, surprins de multe fleşuri ale fotografilor care înconjurau scena în timp ce fiecare pas îi era împiedicat de echipa de televiziune care-l urmărea.

A dat mâna cu Bouchard înainte de a-şi lua locul în spatele catedrei. A răsuflat adânc şi s-a uitat către plutonul de execuţie.

— Domnule preşedinte, a început el, permiteţi-mi să încep prin a vă mulţumi pentru amabilele dumneavoastră cuvinte, deşi ar trebui să vă avertizez că astăzi nu voi vorbi nici despre detectivul William Warwick, nici despre inspectorul Benoît, ci despre un om care nu este un personaj literar, ci este din carne şi sânge ca toţi cei care ne aflăm în această sală. Un om care nu poate participa la conferinţa de astăzi pentru că este închis departe, în gulagul din Siberia. Crima lui? A scris o carte. Desigur, mă refer la acel martir şi folosesc cuvântul intenţionat, Anatoli Babakov.

Până şi Harry a fost surprins de ropotul de aplauze care a urmat. Conferinţele de carte au în general o audienţă redusă, formată doar din academicieni gânditori, care reuşesc să aplaude puţin după ce termină vorbitorul. Dar, cel puţin, întreruperea i-a oferit câteva momente în care să-şi adune gândurile.

— Câţi dintre noi din această sală am citit cărţi despre Hitler, Churchill sau Roosevelt? Trei sau patru lideri care au determinat rezultatul celui de-al Doilea Război Mondial? Dar, până de curând singurele fapte despre Iosif Stalin care au

ieşit din Uniunea Sovietică provin dintr-un pamflet cenzurat de un comitet de oficiali din KGB. După cum ştiţi toţi, cel care a tradus această carte în engleză a fost atât de deziluzionat încât s-a hotărât să-i scrie biografia sa neautorizată, care urma, fără îndoială, să ne ofere altă perspectivă a bărbatului pe care-l cunoaştem sub porecla de *Unchiul Joe.* Dar, de îndată ce a fost publicată cartea, fiecare exemplar a fost distrus, editorul a fost închis şi, după un proces-spectacol, autorul a dispărut de pe faţa pământului. Nu vorbesc de Germania din timpul lui Hitler, ci despre Rusia din ziua de azi.

Unii dintre voi pot dori să afle ce ar fi putut să scrie Anatoli Babakov care a determinat autorităţile să acţioneze atât de tiranic – inclusiv în ceea ce mă priveşte. La urma-urmei, sovieticii îşi trâmbiţează întruna gloria lor în obţinerea unui stat utopic care, ne asigură ei, va fi un model pentru toată lumea şi pe care, cu timpul, va trebui să-l copiem. Dacă acesta este cazul, domnule preşedinte, de ce nu putem citi păreri contrarii şi să decidem singuri? Nu uitaţi că *Unchiul Joe* a fost scris de un om care a stat unsprezece ani în spatele lui Stalin, un confident al gândurilor sale cele mai intime, un martor al vieţii lui de zi cu zi. Dar când Babakov s-a hotărât să-şi scrie versiunea sa proprie asupra evenimentelor, nimeni, nici măcar poporul sovietic, nu a avut dreptul să-i împărtăşească gândurile. Mă întreb de ce?

Nu veţi găsi vreun exemplar din *Unchiul Joe* în nicio librărie din Anglia, America, Australia, Africa sau America de Sud şi, în mod sigur, nu veţi găsi niciunul în Uniunea Sovietică. Poate este prost scris, plictisitor, lipsit de merite sau nu merită să pierdeţi timpul, dar cel puţin lăsaţi-ne pe noi să decidem acest lucru.

Alte aplauze au răsunat în sală. Harry a trebuit să se abţină să zâmbească atunci când a observat că bărbaţii cu haine lungi şi negre îşi ţineau bine mâinile ascunse în buzunare, iar expresiile lor nu s-au schimbat când interpretul le-a tradus cuvintele.

A aşteptat să se potolească aplauzele înainte de a-şi continua perorația.

— Astăzi, la conferință, se află istorici, biografi, oameni de ştiință şi chiar şi câțiva romancieri, iar toți consideră că este ceva de la sine înțeles că lucrările lor vor fi publicate, oricât de mult şi-ar critica în ele guvernele, liderii sau chiar sistemul politic. De ce? Pentru că veniți din țări care ştiu să se descurce cu satirele, criticile, chiar şi cu derâderile şi ai căror cetățeni pot decide care este meritul unei cărți. Autorii din Uniunea Sovietică sunt publicați doar dacă statul este de acord cu ce au de scris. Câți dintre voi, cei aflați în această sală, ați fi ajuns la închisoare dacă ați fi fost născuți în Rusia?

Îi întreb pe liderii acestei țări mari, de ce nu oferiți poporului dumneavoastră aceleaşi privilegii pe care noi, cei din vest, le luăm ca de la sine înțelese? Ați putea începe prin a-l elibera pe Anatoli Babakov şi a permite publicarea cărții sale. Asta doar dacă nu vă temeți de torța libertății. Eu nu voi avea odihnă până ce nu voi putea cumpăra un exemplar din Unchiul Joe la Hatchards, în Piccadilly, la Doubledays, pe Fifth Avenue, la Dymocks în Sydney sau la librăria George's din Bristol. Dar şi mai mult, aş vrea să văd această carte pe rafturile librăriei Lenin, de pe strada Vodvidenka, la câteva sute de metri de această sală.

Cu toate că aplauzele erau asurzitoare, Harry a rămas la pupitru pentru că nu-şi terminase discursul. A aşteptat să se facă linişte înainte de a se uita în sus şi a adăuga:

— Domnule preşedinte, din partea delegației britanice, este privilegiul meu de a-l invita pe domnul Anatoli Babakov să fie vorbitorul principal la conferința noastră de la Londra, la anul.

Toți cei din sală care nu purtau o haină lungă şi neagră s-au ridicat în picioare şi l-au ovaționat pe Harry. Un oficial senior de la KGB care stătea în spatele sălii s-a întors spre superiorul său şi i-a spus:

— Cuvânt cu cuvânt. Cred că avea o copie a discursului de care noi n-am ştiut.

*

— Domnul Knowles pe linia unu, doamnă preşedinte.

Emma a apăsat un buton pe telefonul ei.

— Bună ziua, Jim.

— Bună ziua, Emma. M-am gândit să-ți dau telefon pentru că Desmond Mellor mi-a zis că s-a întâlnit cu tine şi lui i s-a părut că a mers destul de bine.

— Sunt sigură că i s-a părut, a zis Emma şi trebuie să recunosc că am fost impresionată de domnul Mellor. Este, fără îndoială, un om de afaceri capabil, cu multă experiență în domeniul său.

— Sunt de acord, a zis Knowles. Deci pot să presupun că veți recomanda să fie primit în consiliu?

— Nu, Jim, nu poți. Domnul Mellor are multe calități admirabile, dar, după cum cred eu, are un defect iremediabil.

— Şi care ar fi acela?

— Este interesat de o singură persoană şi anume de el însuşi. Cuvântul „lealitate" este pentru el o anatemă. Când l-am ascultat pe domnul Mellor, mi-am amintit de tata şi eu doresc în consiliu doar oameni care să-mi amintească de bunicul.

— Asta mă pune într-o lumină proastă.

— De ce, Jim?

— L-am recomandat pe Mellor pentru consiliu şi decizia ta îmi subminează poziția.

— Îmi pare rău pentru asta, Jim. Emma s-a oprit înainte de a adăuga: Desigur că te-aş înțelege dacă ai vrea să-ți dai demisia.

*

Harry şi-a petrecut restul zilei dând mâna cu oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată, dintre care mulţi i-au promis să promoveze cauza lui Babakov în ţările lor. Strânsul mâinilor cu bucurie era ceva ce Giles, ca politician, o făcea destul de natural, în timp ce lui Harry i se părea extenuant. Totuşi, era mulţumit că străbătuse străzile din Bristol cu cumnatul lui la ultimele campanii electorale pentru că abia acum şi-a dat seama cât de multe învăţase de la el.

Când s-a urcat în autobuz pentru vizita delegaţilor la Teatrul Balşoi, era aşa de obosit încât se temea că va adormi în timpul spectacolului. Dar, din momentul în care s-a ridicat cortina, s-a aşezat pe marginea scaunului, încântat de mişcările artistice ale dansatorilor, de performanţele lor, de graţia şi de energia lor, care l-au împiedicat să-şi ia ochii de la scenă. Când a coborât cortina în cele din urmă, nu se mai îndoia că în domeniul acesta Uniunea Sovietică conducea cu adevărat lumea.

După ce s-a întors la hotel, recepţionerul i-a dat un bilet prin care i se confirma că maşina ambasadei îl va lua la opt şi zece în dimineaţa următoare pentru a-l însoţi pentru a lua micul dejun cu ambasadorul. Asta-i oferea destul timp ca să prindă zborul înapoi spre Londra de la ora douăsprezece.

Doi bărbaţi stăteau tăcuţi în colţul holului, observându-i fiecare mişcare. Harry şi-a dat seama că aceştia citiseră biletul de la ambasador mult înaintea lui. Şi-a luat cheia, le-a zâmbit larg şi le-a urat noapte bună înainte de a lua liftul la etajul şapte.

După ce s-a dezbrăcat, Harry s-a prăbuşit pe pat şi a adormit repede.

9

— N-a fost o mişcare bună, mamă.

— De ce nu? a zis Emma. Jim Knowles nu m-a susținut niciodată şi, cinstit vorbind, mă bucur că scap de el.

— Îți aminteşti ce a zis Lyndon Johnson despre J. Edgar Hoover? Prefer să fie înăuntru şi să se pişe afară, decât să fie afară şi să se pişe înăuntru.

— Uneori mă întreb de ce tatăl tău şi cu mine am cheltuit atâția bani cu educația ta. Dar ce rău ne-ar putea face Knowles?

— Are o informație care ar putea distruge compania.

— Doar nu va face incidentul cu Marina Militară public. Dacă o va face, nu va mai căpăta altă slujbă în City.

— Nu trebuie să-l facă public. Trebuie doar să ia un dejun liniştit la clubul său cu Alex Fisher şi lady Virginia va afla ce s-a întâmplat în realitate în acea noapte după o jumătate de oră. Şi poți să fii sigură că va păstra detaliile cele mai picante pentru boxa martorilor, pentru că nu numai că te va distruge, ci va distruge totodată şi compania. Nu, mi-e teamă că va trebui să fii umilă, mamă, dacă nu vrei să-ți petreci toate zilele întrebându-te când va exploda bomba.

— Dar Knowles a explicat clar că, dacă Mellor nu devine director, îşi va da demisia.

— Atunci trebuie să-i fie oferit domnului Mellor un loc în consiliu.

— Peste cadavrul meu!

— Tu ai zis-o, nu eu, mamă.

*

Cioc, cioc, cioc. Harry a deschis ochii. Cioc, cioc, cioc. Bătea cineva la uşă sau era doar un zgomot care se auzea de afară? Cioc, cioc, cioc. Era sigur cineva la uşă. Ar fi vrut să ignore ciocănitul, dar acesta era atât de hotărât încât era clar că nu avea de gând să dispară. Cioc, cioc, cioc. S-a dat

supărat jos, şi-a pus picioarele pe linoleumul roşu, şi-a tras halatul pe el şi s-a târâit spre uşă.

A fost surprins când a deschis uşa, dar a încercat să n-o arate.

— Bună, Harry, s-a auzit o voce înăbuşită.

Harry s-a uitat cu neîncredere la fata de care se îndrăgostise cu douăzeci de ani în urmă. O copie la indigo a Emmei la douăzeci de ani stătea în fața lui, îmbrăcată într-un halat subțire şi, bănuia el, nimic altceva. Deştepți ruşii ăştia, s-a gândit Harry.

— Mă cheamă Alina, a tors ea, atingându-i brațul. De-abia aşteptam să te întâlnesc.

— Cred că ați greşit camera, a zis Harry.

— Nu, nu cred, a spus Alina. A încercat să se strecoare pe lângă el, dar Harry a rămas în prag, blocându-i drumul.

— Eu sunt răsplata ta, Harry, pentru discursul tău strălucit. I-am promis preşedintelui că-ți voi oferi o noapte pe care n-o vei uita.

— Ai reuşit deja, a zis Harry, întrebându-se pentru care preşedinte lucra Alina.

— Sigur pot face ceva pentru tine, Harry.

— Nu-mi trece nimic prin cap, dar te rog mulțumeşte-le şefilor tăi şi spune-le că nu sunt interesat. Alina a părut dezamăgită.

— Poate băieți?

— Nu, mulțumesc.

— Bani? a sugerat ea.

— Ce drăguț, dar am destui.

— Nu te pot tenta cu nimic?

— Ei bine, a spus Harry, dacă mă întrebi, este ceva ce mi-am dorit întotdeauna şi, dacă şefii tăi mi-l pot da, sunt omul lor.

— Ce anume, Harry? a spus ea, părând pentru prima oară plină de speranță.

— Premiul Nobel pentru Literatură.

Alina a părut nedumerită şi Harry n-a putut rezista să nu se aplece şi s-o sărute pe ambii obraji de parcă i-ar fi fost mătuşa preferată. A închis uşor uşa şi s-a strecurat la loc în pat.

— S-o ia naiba de muiere, a zis el, incapabil să mai adoarmă.

*

— E un domn Vaughan la telefon, domnule Clifton, a spus centralista. Zice că trebuie să discute cu domnul Sloane de urgență, dar el e plecat la o conferință în New York şi revine abia vineri.

— Transmite-i apelul secretarei şi roag-o să se ocupe ea.

— Sarah nu răspunde la telefon, domnule Clifton, nu cred că s-a întors de la prânz.

— Bine, fă-mi legătura, a bombănit Seb. Bună dimineața, domnule Vaughan, cu ce vă pot ajuta?

— Sunt partenerul senior al agenților imobiliari Savills, a zis Vaughan, şi trebuie să vorbesc de urgență cu domnul Sloane.

— Nu puteți aştepta până vineri?

— Nu. Am pe masă două oferte pentru ferma Shifnal din Shropshire şi cum licitația se închide vineri, aş dori să ştiu dacă domnul Sloane mai este interesat.

— Poate îmi puteți oferi nişte detalii, domnule Vaughan, a zis Seb, luând un creion şi mă voi ocupa imediat de asta.

— Ați putea, vă rog, să-l anunțați pe domnul Sloane că domnul Collingwood este fericit să-i accepte oferta de unu virgulă şase milioane, ceea ce înseamnă că am nevoie de un depozit de 160.000 de lire până vineri la ora cinci, dacă domnul mai doreşte să încheie afacerea.

— Unu virgulă şase milioane, a repetat Seb, nesigur că auzise corect cifra.

— Ei desigur, prețul include şi cele o mie de pogoane, nu numai casa.

— Desigur, a spus Seb. Îl voi anunța pe domnul Sloane de îndată ce sună. Seb a lăsat receptorul jos. Suma era mult mai mare decât orice tranzacție în care fusese implicat pentru vreo proprietate londoneză, nu pentru o fermă din Shropshire, aşa că s-a decis să verifice cu secretara lui Sloane. A traversat coridorul până în biroul ei şi a găsit-o pe Sarah atârnându-şi paltonul.

— Bună ziua, domnule Clifton, cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să văd dosarul Collingwood, Sarah, ca să-i prezint situația domnului Sloane când sună.

Sarah s-a uitat nedumerită.

— Nu cunosc acest client, dar dați-mi voie să verific.

A scos un sertar din dulap cu literele de la A la H şi a răsfoit repede dosarele cu C.

— Nu este unul dintre clienții domnului Sloane, a zis ea. Cred că e o greşeală.

— Caută la ferma Shifnal, i-a spus Seb.

Sarah s-a uitat la dosarele de la F la Z şi a dat iar din cap.

— Poate e greşeala mea, a spus Seb. Mai bine nu-i spun nimic domnului Sloane, a mai zis el când ea închidea seiful cu dosare, a închis uşa şi s-a gândit o vreme la conversația cu domnul Vaughan înainte de a ridica receptorul şi a suna la informații abonați.

Când i s-a răspuns, Seb l-a cerut pe un domn Collingwood de la ferma Shifnal din Shropshire. După câteva momente, operatoarea a revenit la telefon.

— Am un domn D. Collingwood, ferma Shifnal, Shifnal?

— El trebuie să fie. Îmi puteți da numărul lui de telefon?

— Îmi pare rău, dar nu, domnule. Nu are numărul în directorul de adrese.

— Dar este o urgență.

— Poate să fie, domnule, dar nu-mi este permis să vă dau numerele nelistate în nicio împrejurare. Telefonul i-a fost închis.

Seb a ezitat o clipă, apoi a ridicat iar receptorul şi a format un număr de interior.

— Biroul preşedintelui, s-a auzit o voce de femeie.

— Rachel, am nevoie de cincisprezece minute cu şeful.

— La cinci patruzeci şi cinci, dar nu mai mult de cincisprezece minute, pentru că are o întâlnire cu preşedintele adjunct la cinci şi domnul Buchanan nu întârzie niciodată.

*

Rolls-Royce-ul ambasadei, cu steaguri fluturând pe ambele părţi, aştepta lângă hotelul Majestic mult înainte ca Harry să apară în hol la opt fără zece în acea dimineaţă. Aceiaşi doi bărbaţi trândăveau într-un colţ, prefăcându-se că nu-i dau nicio atenţie. Oare ăştia dorm vreodată? s-a întrebat Harry.

După ce Harry a semnat de plecare, n-a putut rezista să nu-şi salute gardienii de adio înainte de a părăsi hotelul, Majestic doar cu numele. Un şofer i-a deschis portiera din spate şi l-a lăsat pe Harry să intre. El s-a tolănit pe banchetă şi a început să se gândească la celălalt motiv pentru care venise la Moscova.

Maşina şi-a croit drum printre străzile spălate de ploaie ale capitalei, trecând de catedrala Sf. Vasili, o clădire de o rară frumuseţe, aflată în capătul sudic al Pieţei Roşii. Apoi au traversat Moscova, au cotit la stânga şi, după câteva momente, porţile Ambasadei Britanice s-au deschis, desfăcând stema regală în două. Şoferul a intrat şi s-a oprit în faţa uşii principale. Harry era impresionat O rezidenţă asemănătoare unui palat, demnă de un ţar, se ridica deasupra lui, amintindu-le vizitatorilor de fostul Imperiu Britanic şi nu de starea sa diminuată de ţară trecută prin război.

Următoarea surpriză a venit când l-a văzut pe ambasador pe treptele ambasadei, aşteptându-l.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton, a spus sir Humphrey Trevelyan când Harry a coborât din maşină.

— Bună dimineața, Excelența Voastră, a spus Harry în timp ce dădeau mâna – ceea ce era corect, având în vedere că urmau să facă o afacere.

Ambasadorul l-a condus într-un hol mare, rotund, în mijlocul căruia se afla statuia reginei Victoria precum şi un portret al stră-stră-stră-nepoatei sale.

— N-ați citit *The Times* azi-dimineață, a spus Trevelyan, dar vă pot spune că discursul dumneavoastră la conferința PEN pare să fi avut efectul scontat.

— Să sperăm, a zis Harry. Dar voi fi convins doar când Babakov va fi eliberat.

— Asta s-ar putea să mai dureze un timp, l-a avertizat ambasadorul. Sovieticii nu se grăbesc de obicei cu nimic, mai ales când nu a fost de la început ideea lor. Ar fi bine să vă pregătiți să aşteptați. Dar nu fiți dezamăgit totuşi, pentru că Biroul Politic a fost surprins de suportul pe care l-ați primit din partea comunității internaționale. Totuşi, pe de altă parte, acum sunteți considerat... persona non grata.

Şi-a condus oaspetele în jos, pe un coridor din marmură, dominat de portrete ale monarhilor britanici care nu suferiseră aceeaşi soartă ca rudele lor ruse. O uşă dublă din podea până în tavan a fost deschisă de doi servitori, cu toate că ambasadorul era încă la câțiva paşi depărtare. El a intrat direct în camera lui, s-a aşezat în spatele unui birou gol şi l-a invitat pe Harry să se aşeze pe un fotoliu în fața lui.

— Am dat instrucțiuni să nu fim deranjați, a spus Trevelyan în timp ce lua o cheie de pe un lanț şi descuia sertarul de la birou.

A scos un dosar din care a luat o singură foaie de hârtie pe care i-a dat-o lui Harry.

— Nu vă grăbiți, domnule Clifton. Nu sunteți aici sub aceleaşi restricții impuse de sir Alan.

Harry a început să studieze o listă cu nume, adrese şi numere de telefon aleatoare, care păreau să nu aibă nicio secvență sau logică. După ce a parcurs-o a doua oară, a spus:

— Cred că am reținut-o, sir.

Privirea contrariată de pe fața ambasadorului sugera că nu era convins.

— Atunci hai să ne asigurăm, nu? a luat iar lista şi i-a dat două hârtii cu antetul ambasadei şi un stilou.

Harry a respirat adânc şi a început să scrie cele douăsprezece nume, nouă adrese şi douăzeci şi unu de numere de telefon. După ce a terminat, i-a înmânat hârtiile înapoi ambasadorului pentru verificare. Sir Humphrey le-a controlat cu atenție.

— Ați scris Pengelly cu un „l”, nu cu doi.

Harry s-a încruntat.

— Poate doriți să repetați exercițiul, domnule Clifton, a spus ambasadorul, lăsându-se pe spate, aprinzând un chibrit şi arzând primul test al lui Harry.

Harry a terminat al doilea exercițiu mult mai repede.

— Bravo, a spus ambasadorul, după ce l-a verificat. Aş vrea doar să faceți parte din personalul meu. Acum, presupunând că sovieticii au citit biletul pe care vi l-am lăsat la recepție, poate n-ar trebui să-i dezamăgim. A apăsat un buton de sub biroul lui şi, după câteva momente uşile s-au deschis iar şi au intrat doi membri ai personalului îmbrăcați în haine albe din in şi pantaloni negri, aducând cu ei o măsuță rulantă.

La micul dejun şi la cafea, toast prăjit, marmeladă de Oxford şi un ou adevărat, cei doi au discutat despre şansele Angliei în meciurile cu Africa de Sud – Harry credea că Anglia va câştiga, dar ambasadorul nu era convins; abolirea spânzurătorii – Harry era pentru, ambasadorul împotrivă; intrarea Britaniei în Piața Comună – un subiect cu care au fost de acord. Nu au atins subiectul real pentru care luau micul dejun împreună.

Când a fost luată măsuța şi au rămas singuri, Trevelyan a spus:

— Scuzați-mă că sunt plictisitor, bătrâne, dar ați fi amabil să mai repetați o dată exercițiul?

Harry s-a întors la biroul ambasadorului şi a scris lista pentru a treia oară.

— Remarcabil. Înțeleg acum de ce sir Alan v-a ales. Trevelyan şi-a condus oaspetele afară din cameră. Maşina mea vă va duce la aeroport şi, cu toate că s-ar putea să credeți că aveți timp suficient, am impresia că vameşii vor presupune că vi s-a dat ceva să duceți în Anglia, aşa că veți fi supus unei percheziții amănunțite. Au dreptate, desigur, dar, din fericire, nu este ceva pe care pot pune mâna. Deci tot ce îmi mai rămâne de făcut, domnule Clifton, este să vă mulțumesc şi să vă sugerez să nu scrieți lista până ce roțile avionului nu au părăsit pista. Ar fi chiar şi mai bine dacă ați aştepta să ieşiți din spațiul aerian sovietic. La urma-urmei, trebuie să fie cineva la bord care să vă urmărească fiecare mişcare.

Sir Humphrey şi-a însoțit oaspetele până la intrarea principală şi au dat mână a doua oară înainte ca Harry să se urce în Rolls Royce. Ambasadorul a rămas pe scară până ce maşina a dispărut din vedere.

Şoferul l-a lăsat pe Harry lângă aeroportul Şeremetiev cu două ore înainte ca avionul lui să decoleze. S-a dovedit că ambasadorul avusese dreptate, pentru că Harry şi-a petrecut următoarea oră la vamă unde au verificat şi au răsverificat tot ce avea în valiză înainte de a-i desface căptuşeala hainei şi a paltonului.

După ce n-au găsit nimic, a fost dus într-o cămăruță şi rugat să-şi scoată hainele. Când eforturile lor au eşuat iar, a apărut un doctor şi Harry a fost controlat în locuri la care nu se gândise mai înainte, dar pe care nu avea de gând să le descrie în detaliu în următoarea lui carte.

După o oră, pe valiza lui a fost pusă cu neplăcere o cruce cu creta pentru a dovedi că fusese verificată, dar aceasta n-a mai apărut în Londra. El s-a hotărât să nu protesteze, cu toate că cei de la vamă uitaseră să-i returneze, de asemenea şi paltonul, un cadou de Crăciun de la Emma. Va trebui să-şi cumpere altul identic de la Ede & Ravenscroft înainte de a se

înapoia la Bristol, deoarece nu dorea ca soția lui să afle motivul real pentru care sir Alan dorise să-l vadă.

Când Harry s-a urcat în cele din urmă în avion, a fost încântat să vadă că avea loc la clasa întâi, ca ultima oară când lucrase pentru secretarul de cabinet. La fel de plăcut era şi că nimeni nu stătea lângă el. Sir Alan nu lăsa nimic la voia întâmplării.

A aşteptat o oră după ce avionul a decolat, înainte de a-i cere stewardului două hârtii cu antetul BOAC. Dar când i-au fost aduse, s-a răzgândit. Doi bărbați aflați de cealaltă parte a intervalului se uitau înspre el prea des.

Şi-a aranjat scaunul, a închis ochii şi a revăzut în minte lista iar şi iar. Când avionul a aterizat la Heathrow, era extenuat fizic şi mental. Era doar bucuros că nu era spion cu normă întreagă.

Harry a fost primul care a coborât din avion şi nu s-a mirat văzându-l pe sir Alan la capătul scării. I s-a alăturat în spatele maşinii fără să fie deranjat de vreun vameş.

În afară de:

— Bună dimineața, Clifton, secretarul de cabinet n-a spus nimic până ce nu i-a înmânat inevitabila agendă şi pixul.

Harry a scris cele douăsprezece nume, nouă adrese şi douăzeci şi unu de numere de telefon care fuseseră păstrate în mintea lui mai multe ore. A mai verificat o dată lista înainte de a i-o da lui sir Alan.

— Îți sunt profund recunoscător, a zis acesta. Şi m-am gândit că vei fi mulțumit să afli că am mai adăugat câteva paragrafe la discursul pe care ministrul de externe îl va ține la ONU săptămâna viitoare şi care sper că-l vor ajuta pe Babakov. Apropo, ai observat doi pierde-vară vizavi de tine, pe interval? I-am pus acolo ca să te apere în caz de ceva necazuri.

*

— Nu există nicio ofertă de unu virgulă şase milioane de lire de care să ştiu eu, a spus Cedric şi este puțin probabil să fie vorba de ceva de care să fi uitat. Mă întreb ce pune Sloane la cale.

— Habar n-am, a spus Sebastian, dar sunt sigur că există o explicație simplă.

— Şi zici că nu va reveni până vineri?

— Da. E la o conferință în York.

— Deci avem două zile ca să analizăm problema. Cred că ai dreptate şi există o explicație simplă. Dar unu virgulă şase milioane de lire, a repetat el. Şi domnul Collingwood a acceptat oferta?

— Aşa a zis domnul Vaughan de la Savills.

— Ralph Vaughan este de modă veche şi nu face astfel de greşeli. Cedric a tăcut o vreme înainte de a adăuga: Mai bine te-ai duce la Shifnal la prima oră mâine-dimineață şi ai începe să faci săpături. Începe la cârciumă. Cârciumarul ştie întotdeauna ce se petrece în sat şi suma de unu virgulă şase milioane trebuie să fi declanşat tot soiul de zvonuri. După ce ai discutat cu el, vezi la agenții imobiliari, dar nu te apropia de Collingwood. Dacă o faci, Sloane va afla şi va presupune că vrei să-l subminezi. Cred că mai bine rămâne totul între noi în cazul în care se dovedeşte că este nevinovat. Când te întorci la Londra, vino direct în Cadogan Place ca să mă informezi în timpul cinei.

Seb s-a decis că nu era momentul potrivit să-i spună lui Cedric că reținuse o masă la Mirabelle pentru a doua zi seara cu Samantha. Ceasul de pe cămin a bătut ora şapte aşa că ştia că preşedintele adjunct Buchanan aştepta afară. S-a ridicat să plece.

— Bine ai procedat, Seb, a spus Cedric. Să sperăm că e o explicație simplă. Dar oricum, îți mulțumesc că m-ai ținut la curent.

Seb a încuviințat. Când a ajuns la uşă s-a întors să-i ureze noapte bună şi l-a văzut pe Cedric înghițind o pastilă. S-a făcut că nu observă şi a închis uşa în urma lui.

10

A doua zi dimineață Seb s-a sculat, s-a îmbrăcat şi a plecat de acasă înainte ca Sam să se trezească.

Cedric Hardcastle nu călătorea niciodată cu prima clasă, dar le permitea celor din conducerea băncii să o facă atunci când era vorba de drumuri lungi. Cu toate că Seb îşi luase un exemplar din *Financial Times* la Euston, de-abia s-a uitat pe el în drumul de trei ore până în Shropshire. Se gândea la modul cel mai eficient de a-şi petrece timpul în Shifnal.

Trenul a ajuns în gara Shrewsbury după unsprezece şi jumătate şi Seb a luat un taxi până la Shifnal în loc să aştepte legătura pentru că acum timpul era mai important decât banii. A aşteptat până ce au lăsat reşedința comitatului în urmă înainte de a-i pune prima întrebare şoferului:

— Care e cea mai bună cârciumă din Shifnal?

— Depinde ce căutați, haleală bună sau cea mai bună bere din comitat.

— Eu credeam că poți judeca o cârciumă după proprietarul ei.

— Atunci cred că e vorba de Shifnal Arms a lui Fred şi Sheila Ramsey. Ei nu conduc doar cârciuma, ci şi satul. El este preşedintele clubului de crichet şi deschidea meciul pentru sat. Chiar a jucat de două ori pentru comitat. Iar ea este în consiliul parohial. Dar aveți grijă, mâncarea este groaznică.

— Atunci Shifnal Arms să fie, a zis Seb. S-a lăsat pe banchetă şi şi-a revizuit strategia, conştient că nu dorea ca Sloane să afle de ce nu este la birou.

Taxiul a ajuns la Shifnal Arms la câteva minute după douăsprezece. Seb i-ar fi dat şoferului un bacşiş mare, dar nu dorea să fie ținut minte.

A intrat alene în cârciumă încercând să pară normal, ceea ce nu e prea uşor când eşti primul client al zilei şi s-a uitat cu atenție la omul din spatele barului. Cu toate că avea peste

patruzeci de ani şi nasul şi obrajii lui erau dovada vie că îi plăceau produsele vândute, iar stomacul sugera că prefera plăcintele de porc unui dejun elegant, nu era greu de crezut că acest bărbat uriaş jucase vreodată pentru Shifnal.

— Bună ziua, a zis cârciumarul. Cu ce vă pot servi?

— O halbă din berea locală mi s-ar potrivi de minune, a spus Seb, care nu bea de obicei la serviciu, dar astăzi asta făcea parte din treabă. Cârciumarul a tras jumătatea de halbă de Wrenkin IPA şi a pus-o pe bar. Un şiling şi şase penny. Jumătate din prețul pe care Seb l-ar fi plătit în Londra. A luat o gură.

— Nu e rea, a zis el, înainte de a bea mai serios. Nu e o băutură din vest, dar nu e rea.

— Deci nu sunteți de p-aici? s-a interesat cârciumarul.

— Nu, sunt băiat din Gloucestershire, născut şi crescut acolo, i-a zis Seb, înainte să mai bea.

— Deci ce v-aduce la Shifnal?

— Firma mea vrea să deschidă o sucursală în Shrewsbury şi nevasta nu e de acord să se mute dacă nu găsesc o casă la țară.

— Jucați cumva crichet?

— Sunt aruncător pentru Somerset Stragglers. Alt motiv pentru care n-aş vrea să mă mut.

— Noi avem o echipă ca lumea, dar căutăm tot timpul noi talente.

Seb a arătat spre o fotografie din spatele barului.

— Dumneavoastră sunteți acolo, ținând cupa?

— Da, eu mi's. 1951. Când eram cam cu cincisprezece ani mai tânăr şi vreo şapte kilograme mai subțire. Am câştigat cupa în anul acela pentru prima dată şi, îmi pare rău s-o spun, ultima oară. Cu toate că anul trecut am ajuns în semifinale.

Era timpul pentru altă sorbitură prelungită.

— Mă gândeam să-mi cumpăr o casă prin zona asta; cu cine mi-ați sugera să discut?

— Există doar un singur agent imobiliar oarecum decent în oraş. Charlie Watkins, agentul meu. E pe High Street, nu puteți să nu dați de el.

— Atunci mă duc să vorbesc cu domnul Watkins şi o să mă întorc să iau prânzul.

— Mâncarea zilei e friptură şi plăcintă cu rinichi, a spus cârciumarul, bătându-se pe stomac.

— Ne vedem mai târziu, a spus Seb, după ce şi-a terminat băutura.

Nu i-a fost greu să găsească High Street sau să observe Agenția Imobiliară Watkins cu numele pe un steag care flutura în briză. Seb s-a uitat o vreme la proprietățile de vânzare afişate în vitrină. Prețurile erau între şapte sute de lire şi o mie două sute, deci cum era posibil ca ceva din zona aceasta să coste unu virgulă şase milioane?

A deschis uşa din față în sunetul vesel al unui clopoțel şi, când a intrat, un tânăr din spatele unui birou l-a privit.

— Domnul Watkins este pe aici? a întrebat Seb.

— Acum este cu un client, dar nu mai durează mult, a mai zis el după ce uşa din spatele lui s-a deschis şi au ieşit doi bărbați.

— Voi termina actele cel târziu până luni, aşa că, dacă puteți aranja cu juristul dumneavoastră să facă depozitul, asta ar ajuta să meargă totul mai repede, a spus cel mai în vârstă dintre ei, deschizându-i uşa clientului.

— Acest domn vă aşteaptă, domnule Watkins, a spus tânărul de la birou.

— Bună dimineața, a spus Watkins întinzându-i mâna. Haideți în biroul meu. A deschis uşa şi şi-a poftit potențialul client înăuntru.

Seb a intrat într-o cămăruță care cuprindea masa partenerului şi trei scaune. Pe pereți erau fotografii cu victoriile trecutului, fiecare însemnată cu un sticker roşu VÂNDUT. Ochii lui Seb s-au oprit pe o proprietate mare, de mai multe pogoane. Avea nevoie ca Watkins să-şi dea seama

repede de ce tip de proprietate avea el nevoie. Un zâmbet cald a apărut pe fața agentului imobiliar.

— Căutați o proprietate de acest gen?

— Speram să găsesc o casă mare la țară, cu mai multe pogoane de teren, a spus Seb, aşezându-se vizavi de Watkins.

— Mi-e teamă că acest gen de proprietăți nu apar foarte des pe piață. Dar am una sau două care s-ar putea să vă intereseze. S-a dat în spate, a tras sertarul singurului dulap şi a scos trei dosare. Dar trebuie să vă avertizez, domnule, că prețul terenului agricol a crescut mult de când guvernul a decis să ofere reduceri fiscale tuturor celor care investesc în teren agricol. Seb n-a comentat, iar Watkins a deschis primul dosar.

— Ferma Asgarth este situată la hotarul cu Țara Galilor, are şapte sute de pogoane, majoritatea arabile şi un conac victorian... care necesită nişte reparații, a admis el, cam cu neplăcere.

— Iar prețul?

— Trei sute şi douăzeci de mii, a zis Watkins, dându-i broşura de prezentare înainte de a adăuga repede, sau cam aşa ceva.

Seb a dat din cap.

— Speram ceva cu cel puțin o mie de pogoane.

Ochii lui Watkins s-au aprins de parcă ar fi câştigat la loterie.

— Există o proprietate excepțională care a apărut de curând pe piață, dar eu sunt doar subagent şi, din păcate, licitația va porni la ora cinci, în vinerea aceasta.

— Dacă este ce-mi trebuie mie, voi participa.

Watkins a deschis sertarul biroului şi, pentru prima oară, i-a prezentat unui client ferma Shifnal.

— Asta pare mai interesantă, a spus Seb, întorcând paginile broşurii. Cât vor cere pe ea?

Agentul imobiliar a ezitat, de parcă n-ar fi vrut să dezvăluie cifra reală. Seb a aşteptat, răbdător.

— Ştiu că este o ofertă cu Savills pentru unu virgulă şase milioane, a spus Watkins. Era acum rândul lui să-şi aştepte clientul s-o respingă.

— Aş putea studia detaliile la prânz şi să revin după aceea să discutăm?

— Între timp aş putea face aranjamente ca să puteți vedea proprietatea?

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Seb, aşa că a răspuns repede:

— Mă voi decide de îndată ce voi avea ocazia să văd detaliile.

— Domnule, suntem presați de timp.

Asta cam aşa e, s-a gândit Seb.

— Vă voi anunța decizia mea imediat ce voi reveni după-masă, a repetat el, mai ferm.

— Da, desigur, domnule, a zis Watkins, sărind şi însoțindu-l în hol şi, după ce au mai dat o dată mâna, i-a zis:

— Ne vedem mai târziu.

Seb a ieşit pe High Street şi s-a îndreptat repede către cârciumă. Domnul Ramsey stătea în spatele barului şi lustruia pahare când l-a văzut pe Seb în fața lui.

— Ați avut ceva noroc?

— Posibil, i-a răspuns Seb, punând broşura lucioasă pe tejghea ca s-o poată vedea şi proprietarul.

— Încă o jumătate, vă rog şi de ce n-ați bea împreună cu mine?

— Mulțumesc, domnule. Veți lua şi prânzul?

— Da, friptura şi plăcinta de rinichi, a spus Seb, uitându-se la meniul scris cu cretă pe o tablă din spatele barului.

Ramsey a rămas cu ochii la broşură, chiar în timp ce-i turna clientului în halbă.

— Pot să vă zic unul sau două lucruri despre proprietatea asta, a zis el, când soția lui a ieşit din bucătărie.

— Mie mi se pare cam scumpă, a spus Seb, bând o înghițitură lungă.

— Aşa aş zice şi eu, a spus Ramsey. Acum cinci ani era pe piață la trei sute de mii şi chiar la prețul ăsta tânărul Collingwood n-a putut s-o dea.

— Poate noile regulamente fiscale sunt motivul, a sugerat Seb.

— Nici astea nu ar putea explica un astfel de preț.

— Poate proprietarul a obținut o licență de a construi pe acel teren. Clădiri sau una dintre acele facilități industriale noi de care guvernul e aşa de încântat.

— Aiurea, a spus doamna Ramsey, apropiindu-se de ei. Poate Consiliul parohial n-o avea nicio putere, dar gaşca aia de la primărie tot trebuie să ne informeze dacă vor să construiască ceva, de la o cutie poştală până la o parcare pe mai multe niveluri. Este dreptul nostru de când s-a dat Magna Carta să ni se permită să obiectăm şi să discutăm timp de nouăzeci de zile. Nu pentru că ar ține prea mult seama de asta.

— Atunci poate există petrol, aur sau pierduta comoară a faraonilor îngropate în acel teren, a spus Seb, încercând să-i amuze.

— Am auzit lucruri şi mai nebuneşti, a comentat Ramsey. O grămadă de monede romane care valorează milioane, îngropate acolo. Dar varianta mea preferată este că domnul Collingwood era unul dintre jefuitorii de trenuri, iar prada lui este îngropată la ferma Shifnal.

— Şi nu uita, a zis doamna Ramsey, reapărând cu friptura şi plăcinta de rinichi, că domnul Swann spune că ştie exact prețul la care s-a ajuns, dar nu va spune nimănui dacă nu vor face o donație pentru teatru.

— Domnul Swann? a întrebat Seb, luând cuțitul şi furculița.

— Era directorul şcolii primare, e pensionat deja de câțiva ani, iar acum îşi ocupă timpul strângând bani pentru teatrul şcolar. Cam obsedat, dacă mă întrebați pe mine.

— Credeți că-i putem bate pe sud-africani? a întrebat Seb, după ce obținuse informațiile de care avea nevoie şi dorea deja să treacă mai departe.

— M.J.K. Smith va fi foarte ocupat cu echipa aia, a spus barmanul, dar, după mine...

Seb şi-a băut berea, alegând în acelaşi timp bucățile din friptură şi plăcintă pe care le putea mânca în siguranță. A ales crusta arsă, ascultând în continuare părerile barmanului asupra tuturor problemelor, de la Beatles cărora li se acordase MBE (de către Harold Wilson, după votul tinerilor) până la posibilitatea ca americanii să ducă un om pe lună („Ce rost are?”).

Când un grup gălăgios de clienți a intrat în cârciumă şi Ramsey a devenit preocupat, Seb a lăsat o jumătate de coroană pe bar şi s-a strecurat afară. Când a ieşit pe stradă, a întrebat o femeie care ținea un băiețel de mână unde este şcoala primară.

— Cam la jumătate de milă în susul drumului, i-a zis ea. Nu se poate să n-o vedeți.

A părut cam o milă, dar într-adevăr a observat imediat edificiul mare, victorian, din cărămidă roşie, pe care John Betjeman l-ar fi admirat.

Seb nici măcar n-a trebuit să treacă de porțile şcolii înainte de a găsi ceea ce căuta. O notă mare anunța o solicitare de 10.000 pentru construcția noului teatru al şcolii. Alături era desenat un termometru mare, dar Seb a observat că linia roşie ajungea doar la 1.766 £ . Ca *să aflați mai multe despre proiect, vă rugăm să-l contactați pe domnul Maurice Swann MA (Oxon) la Shifnal 2613.*

Seb şi-a scris cele două numere în agenda lui, 8234 şi 2613, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre High Street. A zărit la distanță o cabină de telefon roşie şi şi-a repetat câteva momente replicile, înainte de a verifica numărul din agendă. A sunat la 2613, a pus patru penny în fantă şi a aşteptat un timp până ce i-a răspuns o voce de bătrân.

— Maurice Swann.

— Bună ziua, domnule Swann. Numele meu este Clifton. Sunt şeful donaţiilor corporatiste pentru Farthings Bank şi ne gândim să facem o donaţie pentru teatrul dumneavoastră. Mă întreb dacă ne-am putea întâlni. Voi fi, desigur, foarte încântat să vă cunosc.

— Nu, aş prefera să ne întâlnim la şcoală, a zis Swann, bucuros. Acolo vă pot arăta ce am planificat.

— Este foarte bine, a spus Seb, dar, din nefericire, sunt în Shifnal doar azi şi în seara aceasta trebuie să mă întorc la Londra.

— Atunci voi veni imediat. Ne putem vedea în faţa porţilor şcolii peste zece minute?

— De abia aştept să vă întâlnesc, a spus Seb. A lăsat receptorul jos şi s-a întors repede la şcoala primară. Nu a fost nevoit să aştepte mult până ce a văzut un bătrân fragil care se îndrepta încet către el cu ajutorul unui baston.

După ce Seb s-a prezentat, Swann i-a spus:

— Cum aveţi atât de puţin timp, domnule Clifton, aş putea să vă duc direct în aulă unde sunt planurile arhitectului pentru noul teatru şi unde vă pot răspunde întrebărilor pe care s-ar putea să le aveţi.

Seb l-a urmat pe bătrân prin porţile şcolii, prin curte şi până în hol, în timp ce-l asculta discutând despre importanţa ca tinerii să aibă teatrul lor propriu şi ce diferenţă ar face asta pentru comunitatea locală.

Seb s-a uitat cu atenţie la desenele detaliate, agăţate pe pereţi, ale arhitectului, în timp ce Swann continua să se entuziasmeze discutând despre proiect.

— După cum puteţi vedea, domnule Clifton, cu toate că avem o arcadă în faţa scenei, mai există destul spaţiu în spatele scenei până la fosa cu recuzite, iar actorii care stau în spate nu vor fi înghesuiţi şi chiar dacă strâng destui băieţi şi fete, toţi vor avea cabine separate. S-a dat înapoi. Visul vieţii mele, a recunoscut el, pe care sper să-l văd realizat înainte de a muri. Dar pot să întreb de ce banca dumneavoastră ar fi interesată de un mic proiect din Shifnal?

— În prezent cumpărăm teren în această zonă pentru clienții care doresc să profite de noile inițiative ale guvernului. Ne dăm seama că s-ar putea să nu fie ceva popular aici, aşa că ne-am decis să susținem unele proiecte locale.

— Şi unul dintre terenuri ar fi ferma Shifnal?

Seb a fost luat prin surprindere de întrebarea lui Swann şi a durat ceva până a reuşit să răspundă:

— Nu, ne-am uitat la proprietatea domnului Collingwood şi ne-am decis că are un preț exagerat de mare.

— Câți copii credeți că am educat în viața mea, domnule Clifton?

— N-am idee, a spus Seb, nedumerit de întrebare.

— Cam peste trei mii, aşa că-mi dau seama când cineva vrea să scape spunându-mi doar jumătate de poveste.

— Nu sunt sigur că vă înțeleg, domnule.

— Mă înțelegeți mult prea bine, domnule Clifton. Adevărul este că sunteți într-o excursie de vânătoare şi nu vă interesează deloc teatrul meu. Ceea ce doriți să aflați este de ce cineva doreşte să plătească unu virgulă şase milioane de lire pentru ferma Shifnal, când nu există nicio licitație apropiată de această sumă pentru alt teren. Am dreptate?

— Da, a recunoscut Seb. Şi ştiu răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Sunt sigur că banca mea va dori să facă o donație substanțială pentru noul vostru teatru.

— Când vei fi bătrân, domnule Clifton şi vei fi într-o bună zi, vei descoperi că ai prea mult timp liber, mai ales când ai avut o viață activă şi utilă. Deci atunci când cineva a licitat prea mult pentru ferma Shifnal, curiozitatea a avut câştig de cauză şi m-am hotărât să îmi petrec o parte din timpul liber întrebându-mă de ce. Am început, ca orice detectiv bun, căutând indicii şi pot să vă spun că, după şase luni de cercetări asidue, urmând chiar şi cele mai improbabile piste, acum ştiu exact motivul pentru care cineva este dornic să plătească mult peste prețul corect pentru ferma Shifnal.

Seb simțea cum îi bătea inima mai tare.

— Şi dacă doriţi să aflaţi ce am descoperit, nu numai că veţi face o donaţie substanţială pentru teatrul nostru, ci ne veţi finanţa întregul proiect.

— Dar dacă vă înşelaţi?

— Acesta este un risc pe care trebuie să ţi-l asumi, domnule Clifton, pentru că mai sunt doar două zile până la închiderea licitaţiei.

— Atunci şi dumneavoastră trebuie să vă asumaţi riscul, a spus Seb, pentru că nu am de gând să scuip mai mult de opt mii de lire doar dacă şi atunci când se va dovedi că aveţi dreptate.

— Înainte de a fi de acord, e rândul meu să-ţi pun o întrebare.

— Desigur, a zis Seb.

— Eşti cumva rudă cu Harry Clifton, scriitorul?

— Da, e tatăl meu.

— Mi s-a părut mie că văd o asemănare. Cu toate că nu i-am citit nicio carte, i-am urmărit campania în favoarea lui Anatoli Babakov cu mare interes şi, dacă Harry Clifton e tatăl tău, pentru mine e suficient.

— Mulţumesc, domnule, a spus Seb.

— Şi acum ia loc, tinere, pentru că timpul curge în defavoarea noastră.

Seb s-a cocoţat pe marginea scenei, iar Swann i-a explicat amănunţit cercetările pe care le făcuse în ultimele şase luni şi care-l conduseseră la o singură concluzie. O concluzie cu care Seb nu putea să nu fie de acord. A sărit jos de pe scenă.

— Pot să vă întreb ceva înainte de plecare, domnule?

— Desigur, tinere.

— De ce nu i-aţi spus lui Collingwood ce aţi descoperit? La urma-urmei, nu ar fi pierdut niciun ban dacă n-ar fi trebuit să plătească până ce se dovedea că aţi avut dreptate.

— I-am fost profesor lui Collingwood când era la şcoala primară, a zis Swann. Chiar şi când era mic, era lacom şi prost şi nu s-a schimbat de atunci. Nu a fost interesat de

ceea ce am avut eu de spus, m-a sfidat doar cu o donație de cinci lire şi mi-a urat noroc.

— Deci n-ați mai spus nimănui despre asta? a spus Seb, încercând să nu pară nerăbdător.

Bătrânul a ezitat un moment.

— I-am mai spus unui om, a recunoscut el, dar de atunci n-am mai auzit de el.

Seb nu avea nevoie să afle numele omului.

*

Sebastian a bătut la uşa din Cadogan Place, numărul 37, chiar după ora opt. Cedric a venit la uşă şi, fără un cuvânt, şi-a condus tânărul protejat în salon. Ochii lui Seb s-au oprit imediat pe un peisaj de Hockney aflat deasupra căminului, înainte de a admira schița lui Henry Moore de alături. Seb nu se îndoia că în cazul în care Picasso ar fi fost născut în Yorkshire şi lucrările lui ar fi făcut parte din colecția lui Cedric.

— Vrei să mi te alături la un pahar cu vin? a întrebat Cedric. Châteauneuf-du-Pape din 1959 pe care presupun, după expresia de pe fața ta, că-l meriți.

— Mulțumesc, domnule, a zis Seb în timp ce se tolănea în cel mai apropiat fotoliu. Cedric i-a dat un pahar şi s-a aşezat în fața lui.

— După ce-ți tragi răsuflarea, te rog să-mi explici pe îndelete ce ai făcut azi.

Seb a luat o înghițitură. Nu era din recolta de vin care se bea la domnul Ramsey în acea seară la Shifnal Arms.

Când Seb a terminat ce avea de spus după douăzeci de minute, Cedric a comentat:

— Swann mi se pare un mare hoțoman. Am presentimentul că mi-ar plăcea. Dar ce ai aflat la întâlnire, o întrebare pe care o punea adesea pe vremea când Seb fusese asistentul lui.

— Doar pentru că omul este fragil nu înseamnă că nu are mintea ascuțită.

— Bine. Altceva?

— Importanța reputației.

— A tatălui tău, în cazul ăsta, i-a amintit Cedric. Dar chiar dacă n-ai fi aflat nimic din drumul tău la Shifnal azi, Seb, această lecție ar fi făcut călătoria utilă. Totuşi, acum ştiu că unul dintre membrii seniori ai personalului meu face afaceri pe la spatele meu. A luat o gură de vin înainte de a continua. Este posibil, desigur, ca Sloane să aibă o explicație simplă, dar mă cam îndoiesc.

Seb şi-a suprimat zâmbetul.

— N-ar trebui să facem ceva cu afacerea asta, acum când ştim ce are de gând guvernul?

— Toate la timpul lor. Dar, mai întâi, trebuie să discut cu Ralph Vaughan pentru că acesta nu va fi încântat când vom retrage oferta băncii şi va fi şi mai înfuriat când îi voi spune motivul.

— Dar n-ar putea să accepte pur şi simplu una dintre ofertele mai scăzute?

— Nu şi dacă este de părere că are vreo şansă să obțină un preț mai mare dacă mai aşteaptă câteva zile.

— Şi domnul Swann?

— Sunt tentat să-i ofer cele 8.234 £ orice s-ar întâmpla. Cred că-i merită. Cedric a mai băut puțin înainte de a adăuga: Dar astă-seara nu mai putem face nimic, Seb, aşa că propun să te duci acasă. De fapt, cum mâine se va dezlănțui iadul, poate ar fi bine să-ți iei ziua liberă şi să stai cât mai departe de birou. Dar să-mi dai raportul luni dimineața la prima oră pentru că presimt că te vei întoarce în Shropshire.

Când au ieşit din cameră şi au mers pe coridor spre uşa din față, Cedric i-a spus:

— Sper că n-aveai nimic plănuit pentru seara asta?

Nimic special, s-a gândit Seb. Voiam doar s-o duc pe Samantha la cină şi s-o cer de nevastă.

11

De îndată ce Sebastian şi-a dat seama că nu se va întoarce la birou până luni dimineața, a început să plănuiască un weekend surpriză cu Samantha. Şi-a petrecut dimineața rezervând bilete la trenuri, avioane, locuri la hotel şi a verificat chiar şi orarul de la Rijksmuseum. Voia ca weekendul lor în Amsterdam să fie perfect, aşa că, atunci când au ieşit din vamă, a ignorat autobuzele şi s-a îndreptat către şirul de taxiuri.

— Cred că Cedric a fost mulțumit când ai descoperit ce punea la cale Sloane, a zis Sam când taxiul a intrat în banda de trafic care ieşea din aeroport. Ce crezi că se va mai întâmpla?

— Cred că Sloane va fi concediat pe la ora cinci azi după-masă.

— De ce la cinci azi după-masă?

— Pentru că atunci spera să încheie afacerea cu ferma Shifnal.

— Parcă ar fi o tragedie greacă, a zis Sam. Deci, cu puțin noroc, Sloane va fi plecat până ce te vei întoarce tu luni.

— Aproape sigur, deoarece Cedric mi-a cerut să vin mai întâi la el.

— Crezi că Cedric îți va da postul lui? a întrebat Sam, în timp ce taxiul intra pe autostradă.

— E posibil. Dar va fi doar un aranjament temporar până ce Cedric va găsi pe cineva cu mai multă experiență.

— Dar dacă tu ai reuşit să descurci afacerea Shifnal, s-ar putea să nu se mai deranjeze să caute pe altcineva.

— Şi asta e posibil şi n-aş fi surprins dacă voi fi în tren spre Shrewsbury luni. A luat-o cumva pe stânga în acest sens giratoriu?

— Ai dreptate, a zis Sam, râzând. Dar nu uita, suntem pe continent. S-a întors spre Seb, care se agățase de locul din față şi i-a pus mâna pe picior. Îmi pare rău, i-a spus ea.

Uneori uit acel accident îngrozitor.

— Mă simt bine, a spus Seb.

— Îmi place domnul Swann. Poate ar fi bine să-l ții de partea ta.

— Cedric e de aceeaşi părere. Şi dacă încheiem afacerea, probabil vom ajunge să-i dotăm şcoala şi cu o sală de concerte, a adăugat Seb, când ajungeau la periferia oraşului.

— Presupun că vom sta la Amstel? a spus Sam când hotelul de cinci stele aflat lângă râul Amstel se afla în fața lor.

— De data aceasta nu, vom sta acolo când voi fi preşedintele băncii. Până atunci, stăm la pensiunea De Kanaal, o casă de oaspeți de o stea frecventată de cei în urcare pe scara socială.

Sam a zâmbit când taxiul s-a oprit lângă o micuță casă de oaspeți aflată între o băcănie şi un restaurant indonezian.

— E mai bine decât la Amstel, a declarat ea când au intrat în holul aglomerat. După ce s-au cazat, Seb a dus bagajele la etajul de sus, pentru că pensiunea nu avea nici lift, nici băiat de bagaje. El a descuiat uşa camerei lor şi a aprins lumina.

— E ca un palat, a declarat Sam.

Lui Seb nu-i venea să creadă cât de mică era camera. Aveau loc doar să stea fiecare de o parte a patului.

— Îmi pare rău, i-a zis, voiam ca acest weekend să fie perfect.

Sam l-a luat în brațe.

— Uneori eşti cam prostuț. Este perfect. Prefer să fiu dintre cei aflați în urcare. Ne oferă ceva la care să sperăm.

Seb a căzut pe pat.

— Eu ştiu ce aştept.

— O vizită la Rijksmuseum?

*

— Voiați să mă vedeți? a spus Sloane, intrând în biroul preşedintelui. Nu a aşteptat să-i fie oferit un loc.

Cedric s-a uitat în sus la şeful departamentului de proprietăți, dar nu a zâmbit.

— Tocmai am terminat citirea raportului tău lunar.

— A crescut cu unu virgulă doi la sută luna trecută, i-a amintit Sloane.

— Foarte impresionant. Dar mă întrebam dacă ai fi procedat mai bine dacă...

— Dacă ce, domnule preşedinte? l-a întrerupt Sloane, brusc.

— Dacă ai fi inclus şi ferma Shifnal în raport, a spus Cedric, luând o broşură de pe birou.

— Ferma Shifnal? Sunteți sigur că face parte dintre proprietățile mele? a spus Sloane, trăgându-se nervos de nodul de la cravată.

— Sunt absolut sigur că este una dintre proprietățile tale, Sloane. Dar nu sunt sigur că este şi a băncii.

— Unde vreți să ajungeți? a spus Sloane, brusc în defensivă.

— Când l-am sunat acum câteva momente pe Ralph Vaughan, partenerul senior de la Savills, mi-a confirmat că a licitat în numele tău unu virgulă şase milioane de dolari pentru proprietate, cu banca acționând ca garant.

Sloane s-a fâțâit în scaun, nesigur de el.

— Aveți dreptate, domnule preşedinte, dar cum afacerea nu a fost finalizată, urma să primiți detaliile abia în raportul din luna viitoare.

— Unul dintre detaliile care are nevoie de ceva explicații este pentru care motiv contul este înregistrat pe numele unui client din Zürich.

— Ah, da, a zis Sloane. Acum îmi amintesc. Aveți dreptate, acționam în numele unui client elvețian care preferă anonimatul, dar banca încasează trei la sută comision pentru fiecare afacere pe care o încheiem în numele lui.

— Şi nu a trebuit să cercetăm prea mult, a spus Cedric, bătând un teanc de hârtii din fața lui, ca să aflăm că acel

anumit client a mai desfăşurat alte şase tranzacții în ultimul an şi a câştigat un profit bunicel.

— Dar nu asta trebuie să facă departamentul meu? a protestat Sloane. Să obțină un profit pentru clienții noştri şi, în acelaşi timp, un comision frumos pentru bancă?

— Aşa este, într-adevăr, a zis Cedric, încercând să rămână calm. E păcat doar că acel cont al clientului elvețian este pe numele tău.

— Cum de puteți şti asta, a izbucnit Sloane, când conturile clienților elvețieni nu au nume, ci doar numere?

— N-am ştiut. Dar tocmai mi-ai confirmat cele mai rele temeri, aşa că numele tău e pe punctul de a zbura.

Sloane a sărit de pe scaun.

— Am câştigat un profit de douăzeci şi trei la sută pentru bancă în ultimele zece luni.

— Şi, dacă am calculat corect, a replicat Cedric, ai câştigat încă patruzeci la unu pentru tine în aceeaşi perioadă. Şi am presentimentul că ferma Shifnal urma să fie cel mai mare câştig al tău de până acum.

Sloane s-a prăbuşit înapoi în fotoliu cu o privire disperată pe față.

— Dar...

— Îmi pare rău că sunt purtătorul de veşti rele, a continuat Cedric, dar aceasta nu va fi o afacere pe care o vei încheia în numele clientului tău elvețian, pentru că l-am sunat pe Vaughan la Savills cu câteva minute înainte şi am retras oferta ta pentru ferma Shifnal.

— Dar am fi obținut un profit uriaş din această afacere, a zis Sloane, privindu-l sfidător pe preşedinte. Poate chiar un milion de lire.

— Nu cred că ai vrut să zici *am fi,* a spus Cedric, cred că ai vrut să zici *aş fi.* Cu toate că riscai banii băncii, nu ai tăi.

— Dar ştiți doar jumătate din fapte.

— Pot să te asigur, Sloane, că, mulțumită domnului Swann, ştiu absolut totul.

Sloane s-a ridicat încet din fotoliu.

— Eşti un bătrân tâmpit, a spus el, scuipând vorbele. Ți-ai ieşit din mână şi nu mai înțelegi conceptele moderne după care se conduce o bancă! Cu cât mai repede îi faci loc unuia mai tânăr, cu atât mai bine.

— Sigur că o voi face, la momentul potrivit, a spus Cedric, ridicându-se să-şi înfrunte adversarul, dar sunt sigur de un lucru, acel tânăr nu vei fi tu.

— Vei regreta asta, a spus Sloane, aplecându-se peste birou şi privindu-l pe preşedinte în ochi.

— Nu-ți pierde timpul amenințându-mă, Sloane. Oameni mai importanți ca tine au încercat şi au eşuat, a zis Cedric, ridicând vocea treptat. Mai ai un singur lucru de făcut şi anume să te asiguri că ți-ai curățat biroul şi să părăseşti clădirea în jumătate de oră pentru că, dacă nu o faci, eu personal îți voi pune lucrurile pe trotuar ca să le vadă toți trecătorii.

— O să auzi de mine de la avocații mei, a țipat Sloane, întorcându-se să plece.

— Nu prea cred, doar dacă nu vrei să stai următorii ani în puşcărie, deoarece te asigur că, de îndată ce bătrânul acesta tâmpit va raporta comportamentul tău la Comitetul Băncii Angliei, nu vei mai lucra vreodată în City.

Sloane s-a întors, cu fața albă ca hârtia şi, ca un jucător căruia i-a rămas un singur jeton, a învârtit pentru ultima oară roata.

— Dar aş putea face ca banca să câştige o avere, doar dacă…

— Douăzeci şi nouă de minute, a tunat Cedric, încercând să-şi controleze comportamentul în timp ce a înaintat şi s-a agățat de marginea biroului.

Sloane nu s-a mişcat în timp ce preşedintele a deschis un sertar din care a scos un flacon mic cu pastile. S-a chinuit cu siguranța capacului, dar i-a scăpat şi flaconul a ajuns pe biroul lui. Amândoi l-au urmărit rostogolindu-se pe jos. Cedric a încercat să umple un pahar cu apă, dar nu mai avea puterea să ridice sticla.

— Am nevoie de ajutorul tău, a şuierat el, uitându-se în sus la Sloane, care stătea liniştit şi-l urmărea.

Cedric s-a împiedicat, a făcut un pas înainte şi a căzut cu greu pe birou, chinuindu-se să respire. Sloane a ocolit încet biroul, neluându-şi ochii de la preşedintele care zăcea pe jos, luptându-se pentru viața lui. A cules flaconul şi a deşurubat capacul. Cedric l-a privit fix în timp ce arunca bulinele pe podea, departe de el. A şters apoi sticluța goală cu batista din buzunarul de sus şi a pus-o în mâna preşedintelui.

Sloane s-a aplecat şi a ascultat cu atenție, aşteptându-se ca preşedintele să nu mai respire atât de greu. Cedric a încercat să-şi ridice capul, dar n-a putut decât să-l urmărească neputincios pe Sloane care strângea hârtiile de pe birou la care lucrase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Sloane s-a întors apoi şi a ieşit încet, fără să se uite înapoi, evitând ochii care-l priveau arzător.

A deschis uşa şi s-a uitat pe coridor. Nu se vedea nimeni. A închis repede uşa în urma lui şi s-a dus s-o caute pe secretara preşedintelui. Pălăria şi paltonul ei nu mai erau acolo, aşa că a presupus că plecase în weekend. A încercat să-şi păstreze calmul în timp ce mergea pe coridor, dar pe frunte îi curgeau picături de sudoare şi inima îi bătea puternic.

A rămas o clipă şi a ascultat ca un copoi care adulmecă pericolul. S-a hotărât să arunce iar zarurile.

— E cineva pe aici? a strigat el.

Vocea lui a răsunat pe coridorul cu tavan înalt, dar nu a răspuns nimeni. A verificat birourile angajaților unul câte unul, dar toate erau încuiate. Nimeni, numai Cedric, va fi la birou vineri seara, la ora şase. Sloane ştia că mai erau stagiari în clădire care nu ar îndrăzni să plece înaintea şefilor, dar niciunuia nu-i va trece prin cap să-l deranjeze pe preşedinte, iar personalul de curățenie nu se va întoarce până luni dimineața, la cinci. Deci mai rămânea doar Stanley, portarul de noapte, care nu s-ar deranja din

scaunul lui confortabil de la biroul din faţă decât dacă ar lua clădirea foc.

Sloane a coborât cu liftul la parter şi, pe când traversa holul, a observat că Stanley picotea liniştit. Nu l-a deranjat.

*

— Rijksmuseum, a spus Sam când au intrat în galeria olandeză de artă, adăposteşte una dintre cele mai frumoase colecţii de pe pământ. Există picturi de Rembrandt, desigur, dar cele de Vermeer, De Witte şi Steen sunt printre cele mai frumoase lucrări ale maeştrilor olandezi pe care le vei vedea vreodată.

Au mers încet, mână în mână, în jurul marii galerii, Sam oprindu-se adesea ca să-i arate un personaj sau o trăsătură a unei anumite lucrări fără să se uite prin broşură. Ori de câte ori se întorceau capetele, ceea ce se întâmpla des, Seb ar fi vrut să strige: „Şi mai e şi deşteaptă!”

La capătul cel mai îndepărtat al galeriei stătea o mică mulţime ce admira o singură operă de artă.

— *Rondul de noapte,* a spus Sam, este o capodoperă şi, probabil, cea mai cunoscută lucrare a lui Rembrandt. Cu toate că, din păcate, nu vom şti niciodată cum arăta originalul pentru că mai târziu consiliul municipal a tăiat pictura ca să se potrivească mai bine între două dintre coloanele primăriei.

— Ar fi trebuit să dărâme coloanele, a comentat Seb, incapabil să-şi ia ochii de la grupul de figuri care înconjurau un bărbat elegant îmbrăcat, purtând un felinar.

— Păcat că nu făceai parte din consiliul municipal, a zis Sam când intrau în camera următoare. Iar aici este un tablou care va apărea în teza mea de doctorat, a continuat ea în timp ce se opreau în faţa unei pânze mari. Este greu de crezut că Rubens a terminat lucrarea într-o săptămână, deoarece trebuia să participe la semnarea unui tratat de pace între Anglia şi Spania în lunea următoare. Majoritatea

oamenilor nu ştiu că el era şi diplomat, nu doar artist, a mai spus ea înainte de a pleca mai departe.

Seb simțea că ar fi trebuit să-şi ia notițe, dar mintea lui era la alte lucruri.

— Aceasta este una dintre preferatele mele, a spus Sam, oprindu-se în fața *Nunții Arnolfini.*

— Am mai văzut-o undeva, a zis Seb.

— Ah, deci din când în când eşti atent la ce spun eu. Ai văzut-o când am vizitat Național Gallery, anul trecut.

— Atunci ce caută aici?

— Probabil că e împrumutată, a spus Sam. Dar doar pentru încă o lună, a continuat ea după ce s-a uitat cu atenție la eticheta aflată pe zid, lângă portret. Dar şi mai important, îți aminteşti ce ți-am zis atunci?

— Da, că este căsătoria unui negustor bogat şi probabil că Van Eick a fost solicitat să imortalizeze evenimentul.

— Nu e rău, a spus Sam. Aşa că, în realitate, Van Eick era doar un fel de fotograf modest de pe timpuri.

Seb era gata să spună ceva, dar ea a mai adăugat:

— Uită-te doar la textura rochiei miresei şi la blana de pe reverele hainei mirelui – aproape le poți simți.

— Mie mireasa mi se pare cam gravidă.

— Ce spirit de observație ai, Seb. Dar orice om bogat de pe vremuri trebuia să fie sigur că femeia pe care a ales-o să-i fie nevastă era capabilă să-i nască un moştenitor.

— Ce oameni practici erau olandezii ăia, a spus Seb. Dar dacă nu erai bogat?

— Era de aşteptat ca cei din clasele de jos să se comporte mai decent.

Seb a căzut în genunchi în fața tabloului, s-a uitat în sus la Sam şi a zis:

— Samantha Ethel Sullivan, te ador şi te voi adora întotdeauna şi, mai mult decât orice pe lume, aş dori să-mi fii soție.

Sam s-a înroşit şi, aplecându-se, i-a şoptit:

— Ridică-te, idiotule. Toată lumea se holbează la noi.

— Nu până ce nu-mi răspunzi la întrebare.

Un grup mic de vizitatori nu se mai uitau la pictură, ci aşteptau răspunsul ei.

— Sigur că mă voi mărita cu tine, a spus ea. Te-am iubit din ziua în care ai făcut să fiu arestată. Mai mulți vizitatori, părând nedumeriți, încercau să-i traducă vorbele.

Seb s-a ridicat, a scos o cutie mică din piele roşie din buzunarul hainei şi i l-a dat. Când Sam a deschis cutia şi a văzut safirul albastru, splendid, înconjurat de un cerc de diamante, a rămas prima dată în viața ei, mută.

Seb a luat inelul şi i l-a pus pe inelarul mâinii stângi. Când el s-a aplecat să-şi sărute logodnica, a fost întâmpinat cu aplauze. În timp ce se îndepărtau, Samantha s-a mai uitat o dată la tablou şi s-a întrebat dacă ar fi trebuit să-i spună.

12

— Pot să ştiu la ce oră aţi plecat vineri seara de la birou, domnule?

— Cred că era cam şase, a spus Sloane.

— Şi la ce oră aţi avut întâlnirea cu domnul Hardcastle?

— La cinci. Întotdeauna ne întâlnim la cinci în ultima vineri a lunii ca să verificăm rezultatele departamentului meu.

— Şi când aţi plecat părea să se simtă bine?

— Mai bine ca oricând, a zis Sloane. Rezultatele departamentului meu au crescut cu doi virgulă doi la sută şi l-am pus la curent cu detaliile noului proiect la care lucrez şi care l-au încântat foarte mult.

— Doar că patologul plasează ora morţii cam pe la ora şase, vineri seara, deci sunteţi ultima persoană care l-aţi văzut în viaţă.

— Dacă este aşa, aş vrea doar ca întâlnirea noastră să fi durat ceva mai mult, a spus Sloane.

— Mda. Lua domnul Hardcastle pilule când eraţi cu el?

— Nu. Şi, cu toate că ştiam toţi că Cedric are o boală de inimă, era hotărât să nu ia buline în faţa membrilor personalului.

— Pare ciudat că pilulele erau împrăştiate aleator pe toată podeaua biroului său, dar sticluţa goală era la el în mână. De ce oare n-o fi reuşit să ia cel puţin una?

Sloane n-a zis nimic.

— Şi Stanley Davis, portarul de noapte, mi-a spus că aţi sunat sâmbătă dimineaţa ca să aflaţi dacă v-a sosit un colet.

— Da, aşa am făcut. Aveam nevoie de un anumit document pentru întrunirea programată luni dimineaţa.

— Şi sosise?

— Da, dar abia azi-dimineaţă.

— Domnul Davis mi-a spus că până atunci n-aţi mai telefonat niciodată sâmbătă dimineaţa.

Sloane n-a muşcat momeala.

— Patologul a dat un certificat prin care afirmă că domnul Hardcastle a murit de un atac de inimă pe care sunt sigur că legistul îl va confirma. Sloane a rămas tot mut. Pot să presupun că veți fi pe aici în următoarele câteva zile, domnule Sloane, în caz că mai am şi alte întrebări?

— Da, puteți veni, deşi planificasem pentru mâine un drum la Huddersfield ca să-i prezint condoleanțele mele văduvei domnului Hardcastle şi să văd dacă o pot ajuta la organizarea ceremoniei funerare.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră. Ei bine, mai trebuie să interoghez una sau două persoane, domnule Sloane şi apoi voi pleca.

Sloane a aşteptat ca inspectorul să iasă din birou şi să închidă uşa în urma lui înainte de a ridica receptorul.

— Vreau ca aceste documente să fie gata de semnat azi, la încheierea programului.

— Am o echipă care lucrează chiar acum la ele, domnule.

Al doilea apel al lui Sloane a fost către Ralph Vaughan, la Savills, care i-a transmis condoleanțe, dar n-a intrat în detaliile conversației sale cu Cedric Hardcastle de vineri seara.

— Şi, ca tine, a spus Sloane, gândurile noastre se îndreaptă acum către Cedric şi familia lui. Dar ultimul lucru pe care mi l-a spus vineri seara a fost să mă asigur că voi încheia afacerea cu ferma Shifnal.

— Dar ştii desigur că vineri după-masa a retras oferta băncii, ceea ce a fost stânjenitor, ca să nu spun mai mult.

— Asta a fost înainte de a-l informa eu despre toate detaliile afacerii şi ştiu că dorea să te sune azi-dimineață, la prima oră.

— Dacă aşa stau lucrurile, sunt gata să extind termenul-limită încă o săptămână, dar nu mai mult, a subliniat Vaughan.

— Frumos din partea ta, Ralph. Şi poți să fii sigur că o depunere de o sută şi şaizeci de mii îți va parveni azi, mai

târziu şi atunci doar vom aştepta să vedem dacă cineva licitează mai mult.

— Nu cred că o va face cineva, a spus Vaughan. Dar trebuie să te întreb dacă ai autoritatea să faci o ofertă de unu virgulă şase milioane din partea băncii.

— Este de datoria mea ca ultimele dorințe ale lui Cedric să fie respectate, a zis Sloane, înainte de a închide telefonul.

Al treilea şi al patrulea apel al lui Sloane au fost către doi acționari majoritari ai băncii care i-au spus că-l vor susține, dar numai dacă doamna Hardcastle va fi de acord.

— Documentele vor fi la semnat pe biroul dumneavoastră mâine, până la încheierea programului, i-a asigurat el.

Al cincilea apel al lui Sloane a fost către banca din Zürich, Elveția.

*

Seb i-a telefonat mamei sale de la birou în acea dimineață şi i-a spus noutățile.

— Îmi pare atât de rău, a zis Emma. Ştiu cât de mult îl admirai pe Cedric.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc că zilele mele la Farthings sunt numărate, mai ales dacă Sloane îi ia locul lui Cedric.

— Ține capul plecat şi aminteşte-ți că e greu să concediezi pe cineva care lucrează atât de bine.

— E evident că nu l-ai întâlnit pe Sloane. L-ar fi concediat şi pe Wellington în dimineața bătăliei de la Waterloo dacă i s-ar fi garantat că aşa va deveni general.

— Nu uita că Ross Buchanan este încă preşedinte-adjunct şi cel mai probabil candidat pentru a-l înlocui pe Cedric.

— Sper să ai dreptate, a spus Seb.

— Sunt sigură că Cedric l-a informat pe Ross despre activitățile lui Sloane. Şi te rog să mă anunți când şi unde va avea loc înmormântarea pentru că tatăl tău şi cu mine vrem să participăm.

*

— Îmi pare rău că vă deranjez într-un astfel de moment, doamnă Hardcastle, dar amândoi ştim că Cedric nu s-ar fi aşteptat la altceva din partea mea.

Beryl Hardcastle s-a înfăşurat mai bine în şalul din lână şi s-a lăsat pe spate, aproape dispărând în fotoliul din piele.

— Ce-ai vrea să fac? a şoptit ea.

— Nimic prea obositor, a spus Sloane. Trebuie semnate doar două documente şi apoi ştiu că reverendul Johnson aşteaptă să vă spună modul în care se va desfăşura înmormântarea. Singura lui grijă este că biserica nu va fi destul de încăpătoare ca să cuprindă atât localnicii, cât şi prietenii şi colegii lui Cedric care vor veni joi de la Londra!

— El n-ar fi vrut ca ei să piardă o zi de lucru din cauza lui, a spus Beryl.

— Nu am avut inima să-i împiedic.

— A fost foarte frumos din partea ta.

— Nu este mai puţin decât merită el, a zis Sloane. Dar mai e o problemă pe care trebuie s-o discutăm. A scos trei documente groase din servietă. Am nevoie de semnătura dumneavoastră pentru ca banca să-şi poată continua afacerile de zi cu zi.

— Nu poate aştepta până după-amiază? a întrebat Beryl. Fiul meu, Arnold, vine de la Londra. După cum ştii, probabil, este consilier guvernamental şi mă sfătuieşte adesea în problemele referitoare la bancă.

— Mă tem că nu, a zis Sloane. Trebuie să iau trenul de ora două înapoi spre Londra ca să respect întrunirile programate de domnul Hardcastle. Dacă vă ajută, voi trimite copii ale acestor documente la sediul lui Arnold de îndată ce ajung la bancă. A luat-o de mână. Am nevoie doar de trei semnături, doamnă Hardcastle. Citiţi vă rog toate documentele, dacă vă îndoiţi de ceva.

— Cred că sunt în regulă, a spus Beryl, luând stiloul oferit de Sloane şi neîncercând să citească documentul scris mic şi dens. Sloane a ieşit din cameră şi l-a rugat pe vicar să li se alăture. Apoi a îngenuncheat lângă doamna Hardcastle, a luat ultima pagină a primului document şi a pus un deget pe linia punctată. Beryl a semnat toate cele trei documente în prezența reverendului Johnson, care a fost un martor inocent al semnăturii ei.

— Aştept cu nerăbdare să ne vedem iar joi, a spus Sloane, ridicându-se din genunchi, când ne vom reaminti cu admirație şi recunoştință tot ce a realizat Cedric în remarcabila lui viață.

A lăsat-o pe doamna în vârstă împreună cu vicarul.

*

— Domnule Clifton, puteți să-mi spuneți unde erați vineri seara la ora cinci?

— Eram în Amsterdam cu iubita mea, Samantha şi vizitam Rijksmuseum.

— Când l-ați văzut ultima oară pe domnul Cedric Hardcastle?

— M-am dus acasă la el, în Cadogan Place, joi seara la opt, după ce m-am întors de la Shifnal, din Shropshire.

— Aş putea întreba de ce domnul Hardcastle a vrut să-l vizitați după orele de program, când puteați să-l vedeți la birou a doua zi dimineața?

Sebastian a stat puțin şi s-a gândit ce să răspundă, conştient că tot ce avea nevoie să spună era că fusese o întâlnire particulară referitoare la bancă şi inspectorul ar fi trecut la alt subiect.

— Verificam încheierea unei afaceri despre care preşedintele avea motive să creadă că un membru senior al băncii lucrase pe la spatele lui.

— Şi n-ați descoperit că acea persoană implicată lucrase pe la spatele domnului Hardcastle?

— Ba da.

— Şi acel membru senior din personalul băncii nu era cumva domnul Adrian Sloane?

Seb a rămas tăcut.

— Care a fost atitudinea domnului Hardcastle după ce i-ați spus ce ați aflat?

— M-a avertizat că intenționează să concedieze acea persoană a doua zi şi m-a sfătuit să fiu cât mai departe de birou când o va face.

— Pentru că urma să vă concedieze şeful?

— Şi de aceea mă aflam în Amsterdam vineri seara, a spus Seb, ignorând întrebarea. Ceea ce acum regret.

— De ce?

— Pentru că, dacă m-aş fi aflat la birou în acea zi, poate aş fi reuşit să-l salvez pe domnul Hardcastle.

— Credeți că domnul Sloane l-ar fi salvat în acele împrejurări?

— Tatăl meu spune că un polițist n-ar trebui să pună niciodată o întrebare retorică.

— Nu toți putem rezolva o crimă la fel de uşor ca inspectorul Warwick.

— Credeți că Sloane l-a asasinat pe domnul Hardcastle? a întrebat Seb.

— Nu, nu cred, a zis inspectorul. Cu toate că ar fi putut să-i salveze viața. Dar chiar şi inspectorului Warwick i-ar fi greu să dovedească aşa ceva.

*

Reverendul Ashley Tadworth, episcop de Huddersfield a urcat jumătatea de duzină de trepte şi s-a aşezat la amvon la ultimul vers din „Roagă-te pentru mine”.

A privit congregația şi a aşteptat până ce toți au reuşit să se aşeze. Unii, care n-au reuşit să-şi găsească un loc, au rămas pe margini, iar alții, care sosiseră mai târziu, erau

îngrămădiţi împreună în spatele bisericii. Era o dovadă a măsurii în care fusese îndrăgit acel om.

— Funeraliile sunt, prin natura lor, evenimente triste, a început episcopul. Chiar şi mai mult atunci când cel răposat a dus o viaţă fără rost, ceea ce face panegiricul o sarcină dificilă. Acesta nu a fost cazul acum când am pregătit discursul despre viaţa, viaţa exemplară a lui Cedric Hardcastle.

Dacă ar fi să comparăm viaţa lui Cedric cu o declaraţie bancară, el a lăsat această lume cu fiecare cont în credit. Unde să încep să vă povestesc viaţa acestui remarcabil bărbat din Yorkshire?

Cedric a părăsit şcoala la vârsta de cincisprezece ani şi s-a alăturat tatălui la banca Farthings. Îi spunea întotdeauna tatălui său „domnule", atât la serviciu, cât şi acasă. De fapt, tatăl său s-a retras chiar la timp ca să nu-i spună el fiului său „domnule".

În congregaţie s-au auzit râsete slabe.

— Cedric şi-a început activitatea ca stagiar junior. După doi ani, a devenit casier, chiar înainte de a avea vârsta necesară ca să-şi poată deschide un cont în bancă. De aici, a ajuns vicepreşedinte, preşedinte de sucursală şi, mai târziu, inspector zonal, înainte de a deveni cel mai tânăr preşedinte din istoria băncii. Şi, cinstit vorbind, nimeni nu a fost surprins când a devenit preşedintele băncii la patruzeci şi doi de ani, poziţie pe care a deţinut-o timp de douăzeci şi trei de ani, timp în care a transformat Farthings dintr-o bancă locală dintr-un orăşel din Yorkshire într-una dintre cele mai respectate instituţii din City-ul londonez.

Dar ceva care nu s-ar fi schimbat, chiar dacă Cedric ar fi devenit preşedintele Băncii Angliei, era refrenul său constant că, dacă ai grijă de penny, lirele au grijă singure de ele.

*

— Crezi că am scăpat? a întrebat Sloane, nervos.

— Dacă prin asta mă întrebi dacă tot ce ai făcut în ultimele patru zile este legal şi onorabil, răspunsul este da.

— Avem cvorum?

— Da, a spus Malcolm Atkins, juristul-şef al băncii. Directorul executiv, secretarul companiei şi şase directori neexecutivi vă aşteaptă în sala de şedințe. Dar să ştiți, a mai zis el, aş vrea să ştiu ce le-ați spus când au sugerat că ar fi mai bine să asiste azi la înmormântare în Huddersfield decât la şedința de consiliu din Londra.

— Le-am spus doar că alegerea le aparține. Pot să voteze pentru un loc în lumea asta sau în cea viitoare.

Atkins a zâmbit şi s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să mergem acolo. E aproape zece.

Cei doi au plecat din biroul lui Sloane şi au mers în linişte pe covorul cu mochetă groasă. Când Sloane a intrat în sala de şedințe, toți s-au ridicat în picioare, exact aşa cum făceau pentru fostul preşedinte.

— Domnilor, a spus secretarul companiei după ce s-au aşezat la loc. Această şedință specială are un singur scop şi anume...

*

— Ori de câte ori ne gândim la Cedric Hardcastle, a continuat episcopul, ar trebui să ne amintim mai ales un lucru. El era în primul rând un om din Yorkshire. Dacă a doua venire ar fi avut loc la Headingley în pauza de ceai din timpul unui meci al Trandafirilor, nu ar fi fost deloc surprins. Credința primordială a lui Cedric era că Yorkshire este o țară, nu un comitat. De fapt, el considera că banca Farthings a devenit internațională nu când a deschis o sucursală în Hong Kong, ci când a deschis una în Manchester.

A aşteptat să înceteze râsetele, după care a continuat:

— Cedric nu era un om îngâmfat, dar asta nu l-a oprit să fie un om mândru. Mândru de banca la care lucra în fiecare zi şi încă şi mai mândru de cât de mulți clienți şi angajați au

prosperat sub îndrumarea şi conducerea lui. Foarte mulţi din cei din această congregaţie, de la cel mai tânăr stagiar până la preşedintele de la Sony Internaţional, au beneficiat de înţelepciunea şi clarviziunea lui. Dar va fi cel mai mult ţinut minte pentru reputaţia sa – pentru onestitate, integritate şi decenţă. Norme pe care le considera de la sine înţelese când făcea afaceri cu ceilalţi oameni. El considera că o afacere bună era una în care ambele părţi profitau şi ar fi fost fericit să salute pe oricare dintre ele când se întâlneau pe stradă.

*

— Singurul reper de pe agenda noastră de azi, a continuat secretarul companiei, este alegerea de către consiliu a unui nou preşedinte în urma tragicei morţi a lui Cedric Hardcastle. A fost propus un singur nume şi anume domnul Adrian Sloane, şeful celui mai profitabil departament al nostru. Domnul Sloane a obţinut deja susţinerea legală a şaizeci şi şase la sută dintre acţionarii noştri, dar este de părere că numirea sa trebuie să fie ratificată şi de acest consiliu.

Malcolm Atkins a intervenit exact când trebuia.

— Este plăcerea mea să propun ca Adrian Sloane să fie următorul preşedinte la banca Farthings, după cum cred că ar fi dorit şi Cedric.

— Sunt încântat să susţin această moţiune, a spus Desmond Mellor, un director neexecutiv nou-numit.

— Cine este pentru? a întrebat secretarul companiei. S-au ridicat opt mâini. Declar moţiunea aprobată în unanimitate.

Sloane s-a ridicat încet în picioare.

— Domnilor. Permiteţi-mi să încep prin a vă mulţumi tuturor pentru încrederea pe care mi-aţi arătat-o alegându-mă preşedinte la Farthings. Nu este uşor să calci pe urmele lui Cedric Hardcastle. Înlocuiesc un om care ne-a părăsit în împrejurări tragice. Un om despre care ne-am gândit că ne va fi alături mulţi ani de acum încolo. Un om pe care nu l-aş fi

putut admira mai mult. Un om pe care l-am considerat nu numai un coleg, ci şi un prieten, ceea ce mă face şi mai mândru să calc pe urmele lui în următoarea perioadă a conducerii băncii. Sugerez cu respect să ne ridicăm toţi şi să ne plecăm capetele în memoria unui om mare.

*

— Şi, în cele din urmă, a continuat episcopul, Cedric Hardcastle va fi ţinut minte ca un familist. A iubit-o pe Beryl din ziua când i-a dat un supliment pe când ea era responsabilă cu laptele la şcoala primară din Huddersfield şi a fost cât se poate de mândru în ziua în care singurul lor fiu, Arnold, a devenit consilier guvernamental. Cu toate că n-a înţeles niciodată de ce băiatul a ales Oxford şi nu Leeds pentru a-şi desăvârşi educaţia.

Permiteţi-mi să închei exprimându-mi admiraţia pentru unul dintre cei mai vechi şi dragi prieteni cu vorbele din epitaful rostit pentru sir Thomas Fairfax de către ducele de Buckingham:

Şi niciodată n-a ştiut ce-i invidia sau ura-n toate;
Căci sufletul plin îi era de glorie şi tărie,
Şi cu altele asemeni, acuma demodate,
Numite modestie.

*

Malcolm Atkins a ridicat un pahar de şampanie.

— În cinstea noului preşedinte al băncii Farthings, a toastat el când Sloane s-a aşezat în fotoliul de la biroul lui Cedric pentru prima oară. Deci care va fi prima dumneavoastră activitate executivă?

— Să ne asigurăm că încheiem afacerea Shifnal înainte ca altcineva să-şi dea seama de ce este aşa de ieftină la unu virgulă şase milioane.

— Şi a doua? a întrebat Mellor.

— Să-l concediem pe Sebastian Clifton, a scuipat el, împreună cu toți ceilalți apropiați de Hardcastle şi de filosofia lui demodată. Această bancă va intra în lumea reală unde profiturile şi nu oamenii sunt singura mantră. Şi dacă vreun client doreşte să-şi mute contul lăsați-l, mai ales dacă sunt din Yorkshire. De acum înainte motto-ul băncii va fi: *Dacă aveți doar penny, nu vă deranjați să tratați cu noi.*

*

Sebastian şi-a aplecat capul când groparii au coborât sicriul în groapă, astfel încât nimeni să nu-i vadă lacrimile. Ross Buchanan nu a încercat să-şi ascundă sentimentele. Emma şi Harry se țineau de mână. Toți pierduseră un prieten bun şi înțelept.

Pe când se îndepărtau încet de mormânt, Arnold Hardcastle şi mama lui li s-au alăturat.

— De ce nu a fost şi Adrian Sloane aici? a întrebat Ross. Ca să nu mai vorbesc de jumătate de duzină din ceilalți directori?

— Tata n-ar fi simțit lipsa lui Sloane, a spus Arnold. Era gata să-l concedieze înainte de a muri.

— Ți-a spus ție? a zis Ross.

— Da. M-a sunat vineri dimineața devreme să afle care era legea dacă un şef de departament era prins utilizând banii băncii pentru afaceri particulare.

— A spus care şef de departament? a întrebat Ross.

— Nu era nevoie.

— Ai spus şase directori? l-a întrerupt Emma.

— Da, a zis Ross. De ce e atât de important?

— Este un cvorum. Dacă Cedric ar mai trăi, şi-ar fi dat seama ce pune Sloane la cale.

— Oh, Doamne. Acum îmi dau seama de ce voia să-i semnez documentele acelea, a spus Beryl. Cedric nu mă va ierta niciodată.

— Şi eu sunt îngrozit, mamă, dar nu te îngrijora, mai deții cincizeci şi unu la sută din bancă.

— Poate cineva să explice în engleză, a întrebat Harry, despre ce vorbiți?

— Adrian Sloane tocmai s-a numit singur director la Farthings, a zis Sebastian. Unde e cel mai apropiat telefon?

13

Sebastian s-a uitat la ceas. Avea timp pentru un singur telefon. A fost uşurat când a văzut că era goală cabina din apropiere şi că funcţiona. A format un număr pe care-l ştia pe dinafară.

— Victor Kaufman.

— Vic, sunt Seb.

— Salut, Seb. Se aude de parcă ai suna din celălalt capăt al lumii.

— Nu chiar. Sunt în gara din Huddersfield. Am fost la înmormântarea lui Cedric.

— I-am citit azi necrologul în *Financial Times.* Ai lucrat pentru un om al naibii de bun.

— Şi nu ştii nici jumătate. De aceea te sun. Vreau să mă întâlnesc urgent cu tatăl tău.

— Dă-i secretarei lui un telefon şi mă voi asigura că-ţi fixează o întâlnire.

— Ceea ce am eu de discutat nu poate aştepta. Trebuie să-l văd în seara asta, cel mai târziu mâine-dimineaţă.

— Simt cumva o afacere importantă?

— Cea mai mare care a apărut vreodată pe biroul meu.

— Atunci o să vorbesc imediat cu el. Când te întorci la Londra?

— Trenul meu trebuie să ajungă la Euston la patru şi zece.

— Atunci sună-mă din gară şi eu...

S-a auzit un fluierat ascuţit si când Seb s-a întors a văzut un steguleţ verde fluturând. A dat drumul receptorului şi a fugit pe peron unde a sărit în trenul care se pusese deja în mişcare.

S-a aşezat în spatele vagonului şi, după ce şi-a revenit, şi-a adus aminte cum îl întâlnise prima oară pe Vic la St Bede's, unde împărţea o cameră cu el şi cu Bruno Martinez, care deveniseră prietenii lui cei mai buni: unul, fiul unui imigrant evreu, celălalt fiul unui traficant de arme argentinian. Cu timpul ajunseseră inseparabili. Această

prietenie devenise şi mai puternică atunci când Seb se alesese cu un ochi vânăt pentru că-şi apărase prietenul evreu, nu că vreunul dintre ei ar fi ştiut exact ce era un evreu. Ca un orb, necunoscător al rasei şi religiei sale, Vic descoperise repede că acest prejudiciu era învățat adesea acasă, la micul dejun.

Seb şi-a întors atenția spre sfatul înțelept pe care i-l dăduse mama lui chiar înainte ca părinții lui să se întoarcă la Bristol după funeralii. Ştia că ea are dreptate.

Şi-a petrecut un timp scriind o primă ciornă, apoi o a doua. Până ce trenul a ajuns la Euston, completase ciorna finală care spera că va fi aprobată atât de mama lui, cât şi de Cedric.

*

Sloane a recunoscut imediat scrisul. A rupt plicul şi a scos scrisoarea, devenind din ce în ce mai mânios la fiecare cuvânt citit.

Stimate domnule Sloane,

Nu-mi vine să cred că nici măcar tu nu te-ai putut abține să ții o întrunire a consiliului în ziua funeraliilor lui Cedric Hardcastle, cu singurul scop de a te alege singur preşedinte.

Spre deosebire de mine, Cedric probabil n-ar fi fost surprins de duplicitatea ta.

Ai putea crede că vei scăpa uşor, dar te asigur că n-ai scăpat, deoarece eu nu mă voi opri până nu vei fi divulgat ca un ticălos ce eşti, având în vedere că ştii că ai fi fost ultima persoană pe care Cedric ar fi dorit-o să-i ia locul.

După citirea acestei scrisori, nu vei fi surprins să afli că nu mai doresc să lucrez pentru un astfel de şarlatan amoral cum eşti tu.

S. Clifton

Sloane a sărit din scaun, incapabil să-şi mai controleze nervii. A năvălit în biroul secretarei şi a zbierat:

— Mai e în clădire?

— Cine? a întrebat Rachel, nevinovată.

— Clifton, cine altul?

— Nu l-am mai văzut de când mi-a dat o scrisoare şi m-a rugat să v-o pun pe birou.

Sloane a ieşit din biroul lui şi a mers pe coridor, sperând să-l găsească pe Clifton la locul lui, astfel încât să-l poată concedia public.

— Unde e Clifton? a întrebat el, dând buzna în camera lui Sebastian. Bobby Rushton, tânărul asistent al lui Seb, s-a uitat la noul preşedinte şi a rămas înțepenit, fără să poată spune un cuvânt. Eşti surd? a zis Sloane. N-ai auzit ce-am spus?

— Şi-a strâns lucrurile şi a plecat acum câteva minute, a zis Rushton. Ne-a spus că şi-a dat demisia şi nu se va mai întoarce.

— Cu câteva minute înainte de a fi concediat, a spus Sloane. Uitându-se în jos la tânăr, a completat: Şi tu i te poți alătura. Vezi să părăseşti clădirea într-o oră şi asigură-te că în această cameră n-a mai rămas nimic care să dea de înțeles că Sebastian Clifton a existat vreodată.

Sloane s-a întors vijelios în biroul lui şi s-a aşezat la masă. Încă cinci plicuri, pe care scria Personal, aşteptau să fie deschise.

*

— L-am întâlnit pe Cedric Hardcastle de vreo şase ori, mai mult în societate, a spus Saul Kaufman. Nu am făcut afaceri împreună, dar mi-ar fi plăcut, pentru că era unul dintre puținii oameni din City care încă era de părere că o strângere de mână încheia o afacere şi nu un contract.

— Cu noul preşedinte nici măcar un contract nu încheie neapărat afacerea, a zis Seb.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Adrian Sloane, îl ştiu doar după reputaţie. Din cauza lui voiai să mă vezi aşa de urgent?

— Da, domnule, a spus Seb. Cercetam un contract important legat de Sloane când preşedintele a avut atacul de inimă.

— Atunci explică-mi afacerea încet şi nu uita niciun detaliu.

Seb a început prin a-i explica domnului Kaufman cum primise telefonul de la Ralph Vaughan de la Savills care-i atrăsese atenţia asupra lui Sloane. Şi cum, în dimineaţa următoare, conform instrucţiunilor lui Cedric, se dusese la Shifnal şi îşi încheiase ziua întâlnindu-se cu domnul Swann şi aflând de ce Sloane era gata să plătească prea mult peste preţul de începere a licitaţiei pentru o fermă de o mie de pogoane din Shropshire.

Când Seb a terminat povestirea, pe faţa domnului Kaufman a apărut un zâmbet enigmatic.

— Este posibil ca domnul Swann să fi dat peste ceva ce noi n-am observat? Vom afla în curând, deoarece guvernul va face declaraţia în următoarele câteva săptămâni.

— Dar noi nu avem săptămâni, avem doar două zile. Nu uitaţi, încheierea licitaţiilor se face mâine, până la cinci.

— Deci vrei ca eu să licitez mai mult decât Sloane pe baza posibilităţii că domnul Swann a aflat planurile guvernului?

— Cedric era gata să-şi asume riscul.

— Şi, spre deosebire de Sloane, Cedric Hardcastle era un om precaut. Kaufman şi-a împreunat mâinile de parcă s-ar fi rugat şi, când a primit răspuns la rugăciune, a zis:

— Trebuie să dau câteva telefoane înainte de a lua decizia finală, aşa că întoarce-te în biroul meu la 4:40, mâine după-masă. Dacă sunt convins, vom continua.

— Dar până atunci va fi prea târziu.

— Nu cred, a zis domnul Kaufman.

*

Când Seb a plecat de la bancă era ameţit şi nu prea convins că domnul Kaufman îl va ajuta. Dar nu mai avea la cine să apeleze.

S-a grăbit să se întoarcă acasă. Dorea să-i spună şi Samanthei ce se întâmplase de când plecase în acea dimineaţă. Ea vedea lucrurile întotdeauna din alt punct de vedere, uneori din partea stângă, ca să folosească una dintre expresiile ei americane preferate.

În timp ce Samantha pregătea cina, Seb i-a spus cine participase în acea dimineaţă la înmormântare şi, mai important, cine nu participase şi cu ce se ocupaseră Sloane şi gaşca lui în timp ce el era la Huddersfield... şi motivul pentru care acum îşi căuta un serviciu.

Când s-a oprit în cele din urmă din învârtitul prin bucătărie şi s-a aşezat, Sam i-a zis:

— Dar ştiai întotdeauna că Sloane e un escroc, aşa că n-ar trebui să te mire că a întrunit consiliul atunci când toţi cei care i s-ar fi putut opune erau plecaţi. Pariez că mama ta şi-ar fi dat seama.

— Şi-a dat, dar era deja prea târziu. Dar tot cred că-l putem bate pe Sloane la propriul lui joc.

— Nu la jocul lui, a spus Sam. Încearcă să te gândeşti ce-ar fi făcut Cedric în cazul ăsta, nu Sloane.

— Dar dacă am de gând să-l bat, trebuie să gândesc ca el.

— Posibil, dar asta nu înseamnă să te şi porţi ca el.

— Ferma Shifnal este o oportunitate care apare o dată în viaţă.

— Ăsta nu e un motiv suficient ca să te târăşti prin aceleaşi şanţuri ca Sloane.

— Dar, Sam, s-ar putea să nu mai am niciodată ocazia asta.

— Sigur că vei avea, Seb. Gândeşte-te pe termen lung şi vei înţelege diferenţa dintre Adrian Sloane şi Cedric

Hardcastle. Pentru că sunt sigură că la înmormântarea lui Sloane vor participa foarte puţini oameni.

*

Vineri s-a dovedit a fi cea mai lungă zi din viaţa lui Sebastian. Dormise cu greu noaptea încercând să-şi dea seama ce punea Kaufman la cale.

Când Sam a plecat la o conferinţă la King's, s-a învârtit prin acasă, s-a prefăcut că citeşte ziarul de dimineaţă, a petrecut foarte mult timp spălând vasele de la micul dejun, s-a plimbat prin parc, dar, când s-a întors, era abia 11 a.m.

A făcut un duş, s-a bărbierit şi a deschis o cutie de fasole gătită. Se uita continuu la ceas, dar limba mare ocolea cadranul tot la şaizeci de minute.

După ceea ce a trecut drept prânz, s-a dus sus în dormitor, şi-a scos cel mai elegant costum din dulap şi şi-a pus o cămaşă albă proaspăt călcată şi vechea lui cravată de şcoală. La urmă şi-a lustruit o pereche de pantofi care l-ar fi făcut mândru şi pe un sergent-major.

La ora patru era în staţia de maşină, aşteptând autobuzul numărul 4 care să-l ducă în City. A coborât la St. Paul şi, cu toate că mergea încet, a ajuns la banca domnului Kaufman în Cheapside la 4:25. Nu avea ce face decât să dea ocol cvartalului. Trecând pe lângă atâtea instituţii familiare din City, şi-a amintit cât de mult îi plăcuse să lucreze la Square Mile. A încercat să nu se gândească că va fi şomer o vreme.

La 4:38, Seb a intrat în bancă şi i-a spus recepţionerei:

— Am o întâlnire cu domnul Kaufman.

— Care domn Kaufman? l-a întrebat ea, zâmbindu-i cald.

— Preşedintele.

— Mulţumesc, domnule. Dacă doriţi să luaţi loc, îl voi anunţa că sunteţi aici.

Seb a umblat prin hol urmărind altă limbă de ceas pe un ceas mai mare, dar exact cu aceleaşi rezultate. Gândurile lui au fost întrerupte de o bătaie pe umăr şi de cuvintele:

— Preşedintele ne aşteaptă în biroul lui. Te duc eu sus.

Seb a fost impresionat că Vic nu spusese „tata”. Palmele îi transpiraseră în timp ce liftul urca încet la etajul de sus, aşa că şi le-a şters pe pantaloni. Când au intrat în biroul preşedintelui, l-au găsit pe domnul Kaufman la telefon.

— Trebuie să discut cu un coleg înainte de a lua această decizie, domnule Sloane. Vă voi suna pe la cinci. Seb s-a uitat îngrozit, dar domnul Kaufman şi-a pus un deget la buze. Dacă vă convine.

*

Sloane a lăsat receptorul în furcă, l-a ridicat imediat şi, fără să se uite în agendă, a format un număr.

— Ralph, sunt Adrian Sloane.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus Vaughan, uitându-se la ceas. Vei fi mulțumit să afli că nimeni nu a sunat azi în legătură cu ferma Shifnal. Deci, cum mai avem doar cincisprezece minute, cred că e sigur să presupunem că ferma e a ta. Te voi suna după cinci ca să discutăm despre documente.

— E foarte bine, a spus Sloane, dar să nu te miri dacă linia mea va fi ocupată când mă suni, pentru că actualmente sunt implicat într-o afacere şi mai mare decât ferma Shifnal.

— Dar dacă cineva vrea să facă o ofertă până la ora cinci…

— Asta nu se va întâmpla, a zis Sloane. Asigură-te doar că vei trimite contractul la Farthings luni dimineața. Acolo te va aştepta un cec.

*

— E cinci fără zece, a spus Vic.

— Ai răbdare, copile, a zis bătrânul. Când închei o afacere contează un singur lucru. Cronometrarea. S-a lăsat pe spate şi a închis ochii, cu toate că era foarte treaz. Îi spusese

secretarei că în nicio împrejurare să nu fie deranjat între cinci fără zece şi cinci. Nici Vic, nici Seb, n-au zis nimic.

Brusc, Saul a deschis ochii şi a sărit din fotoliu. A verificat ca cele două telefoane de pe birou să se afle exact unde dorea el. La cinci fără şase minute, s-a lăsat în faţă şi a ridicat receptorul telefonului negru. A format numărul unui agent imobiliar din Mayfair şi a cerut să discute cu partenerul senior.

— Domnule Kaufman, ce plăcere neaşteptată, a spus Vaughan. Cum vă pot ajuta?

— Puteţi începe prin a-mi spune cât e ceasul, domnule Vaughan.

— Aş zice că e cinci fără cinci, a zis o voce nedumerită. De ce mă întrebaţi?

— Voiam să fiu sigur că licitaţia pentru ferma Shifnal din Shropshire mai e deschisă.

— Sigur că este. Dar trebuie să vă avertizez că avem deja o ofertă de unu virgulă şase milioane de lire de la altă bancă.

— Atunci licitez un milion, şase sute şi zece mii.

— Mulţumesc, domnule, a spus Vaughan.

— Iar acum cam cât ar fi ceasul?

— Cinci fără trei minute.

— Rămâneţi vă rog pe fir, domnule Vaughan, mai e cineva pe altă linie. Kaufman a pus receptorul negru pe birou, l-a luat pe cel roşu şi a format alt număr.

După trei ţârâituri s-a auzit o voce:

— Adrian Sloane.

— Domnule Sloane, vă sun în legătură cu contractele pentru petrolul nigerian pe care banca dumneavoastră le oferă unor anumiţi investitori. După cum v-am spus mai devreme, pare o ocazie excelentă. Care este suma maximă pe care o poate investi o instituţie?

— Două milioane de lire, domnule Kaufman. V-aş oferi mai mult, dar majoritatea acţiunilor au fost deja vândute.

— Puteţi aştepta până ce mă consult cu un coleg?

— Desigur, domnule Kaufman.

Saul a lăsat receptorul roşu pe birou şi l-a luat pe cel negru.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Vaughan, dar trebuie să vă mai întreb o dată cât este ceasul.

— Cinci fără un minut.

— Excelent. Vreţi să fiţi acum atât de amabil încât să deschideţi uşa biroului?

Kaufman a pus receptorul negru pe birou şi l-a luat pe cel roşu.

— Colegul meu m-a întrebat: dacă investim două milioane, acest lucru ne va oferi un loc în consiliul companiei?

— În mod sigur, a spus Sloane. De fapt, vă pot oferi două locuri, pentru că aţi deţine zece la sută din stoc.

— Daţi-mi voie să-mi consult iar colegul. Receptorul roşu a fost pus înapoi pe birou şi Kaufman l-a luat pe cel negru.

— Ce aţi găsit când aţi deschis uşa biroului, domnule Vaughan?

— Un curier mi-a dat un plic care conţine un cec de şaizeci de mii şi o sută de lire.

— Cei zece la sută necesari pentru a încheia tranzacţia. Cât este ceasul acum, domnule Vaughan?

— Cinci şi două minute.

— Atunci afacerea este încheiată. Şi atâta timp cât plătesc cei nouăzeci la sută rămaşi în decurs de treizeci de zile, ferma Shifnal este a mea.

— În mod sigur, a zis Vaughan, nedorind să admită cât de nerăbdător era să-i spună lui Sloane că pierduse licitaţia.

— Un weekend plăcut, a zis Kaufman şi a pus receptorul negru în furcă după care s-a întors la cel roşu.

— Domnule Sloane, aş vrea să investesc două milioane de lire în acest proiect foarte interesant. Kaufman ar fi dorit să vadă privirea de pe figura lui Sloane. Dar, din nefericire, colegii mei nu sunt de acord cu mine aşa că, din păcate, trebuie să-mi retrag oferta. Cum m-aţi asigurat că majoritatea acţiunilor au fost vândute, nu cred că veţi avea probleme din cauza aceasta.

14

Sebastian nu i-a spus Samanthei tactica folosită de domnul Kaufman pentru a încheia afacerea cu ferma Shifnal, pentru că ştia că ea nu ar fi fost de acord, cu toate că Sloane era cel care pierduse. I-a spus doar că domnul Kaufman îi oferise un serviciu.

— Dar ştiam că banca lui nu are un departament de proprietăți.

— Acum are, a zis Seb. Mi-a cerut să organizez eu departamentul. Mai întâi cu tranzacții mici, dar se va extinde dacă mă voi dovedi capabil.

— Astea-s veşti minunate, a spus Sam, îmbrățişându-l.

— Şi nu va fi prea greu să găsesc personal bun, deoarece Sloane a concediat toată echipa mea, ca să nu mai vorbim de cei care au demisionat, inclusiv Rachel.

— Rachel?

— Era secretara lui Cedric, dar a rezistat doar o săptămână în noul regim. Am rugat-o să mi se alăture. Începem luni de la zero. Ei, nu chiar de la zero, pentru că Sloane mi-a concediat asistentul şi i-a cerut să ia din birou tot ce amintea de mine, aşa că a luat toate dosarele la care lucram, a traversat în Cheapside şi mi le-a dat.

— Este legal?

— Cui îi pasă, dacă Sloane nu va afla?

— Banca Farthings nu înseamnă doar Adrian Sloane şi mai ai o obligație față de ea.

— După felul în care s-a purtat Sloane cu mine?

— Nu, după felul în care Cedric s-a purtat cu tine.

— Dar asta nu se aplică fermei Shifnal, deoarece Sloane lucra pe la spatele lui Cedric.

— Şi acum tu lucrezi pe la spatele lui.

— Poți paria că da, dacă vom putea să ne cumpărăm un apartament în Chelsea.

— N-ar trebui să ne gândim la cumpărat înainte de a-ți plăti toate datoriile.

— Domnul Kaufman mi-a promis un bonus de patruzeci de mii de lire când guvernul va face anunțul, aşa că atunci nu voi mai avea datorii.

— Dacă guvernul face anunțul, a spus Sam. Nu cheltui banii înainte de a-i avea. Şi chiar dacă reuşeşti, tot îi mai datorezi domnului Swann mai mult de opt mii de lire, aşa că încă n-ar trebui să ne gândim la mutat.

Mai era ceva ce Seb nu avea de gând să-i spună lui Sam.

*

Seb şi-a petrecut următoarele săptămâni lucrând atâtea ore încât l-ar fi impresionat până şi pe Cedric şi, cu ajutorul lui Rachel şi a echipei sale de la Farthings, au fost gata mult mai curând decât ar fi crezut domnul Kaufman că este posibil.

Seb n-a fost mulțumit rămânând doar cu vechii săi clienți, ci, ca un pirat, a început să fure alți clienți de la Farthings, convingându-se că asta merita Sloane.

După trei luni de lucru la Kaufman's, preşedintele l-a chemat în biroul lui.

— Ai citit *Financial Times* azi-dimineață? a zis el, chiar înainte ca Seb să închidă uşa.

— Doar prima pagină şi rubrica de proprietăți. De ce?

— Pentru că vom afla dacă previziunea domnului Swann a fost corectă. Seb nu l-a întrerupt pe Kaufman. Se pare că ministrul de la transporturi va face un anunț în parlament la trei după-masa. Poate tu şi Victor ar trebui să mergeți acolo şi să ascultați ce are de zis, apoi să mă sunați şi să-mi spuneți dacă am pierdut sau am câştigat o avere.

De îndată ce Sebastian s-a întors la birou, l-a sunat pe unchiul Giles la parlament şi a întrebat dacă ar putea să capete două bilete pentru Galeria Vizitatorilor în acea după-amiază pentru ca el împreună cu un prieten să poată auzi declarația ministrului transportului.

— Le las în holul central, a zis Giles.

*

Seb şi Vic se aşezaseră în rândul al patrulea din Galeria Vizitatorilor cu mult înainte ca ministrul să se ridice pentru a-şi face declarația. Unchiul Giles le-a zâmbit de pe băncile senatorilor, încă nedumerit ce ar putea fi interesant în acea declarație pentru nepotul lui.

Cei doi tineri bancheri stăteau pe marginea banchetei mari, tapițate cu piele, când preşedintele Camerei Comunelor l-a chemat pe secretarul de stat pentru transporturi să-şi facă declarația în fața Camerei.

— Domnule Preşedinte al Camerei Comunelor, a început ministrul, luând microfonul, mă ridic pentru a informa Camera Comunelor despre ruta propusă de departamentul meu pentru extinderea autostrăzii care urmează să treacă prin comitatul Shropshire.

Dacă LINIŞTE nu ar fi fost afişat cu aldine pe pereții placați cu lemn, Seb ar fi sărit în sus când ministrul a vorbit despre periferia din Shifnal, inclusiv ferma Shifnal, ca secțiune propusă pentru noua autostradă.

După ce ministrul a răspuns întrebărilor mai multor membri, s-a aşezat la loc în prima bancă pentru a permite începerea dezbaterii referitoare la afacerile externe.

Seb şi Vie nu erau interesați dacă guvernul intenționa să impună sancțiuni economice Africii de Sud, aşa că au ieşit discret din Galeria Vizitatorilor, au trecut prin holul central şi au ieşit în Piața Parlamentului. Atunci Seb a sărit în sus şi a strigat:

— Am reuşit!

*

Samantha citea *Guardian* când Sebastian, somnoros, a apărut a doua zi dimineață la micul dejun.

— Unde ai fost noaptea trecută? l-a întrebat ea. Nu te-am auzit când te-ai întors.

— Vic şi cu mine am ieşit să sărbătorim. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te sun.

— Ce sărbătoreați? a întrebat Sam, dar Seb nu i-a răspuns pentru că îşi lua nişte fulgi de porumb.

— Ar fi posibil că domnul Swann să-şi fi dat seama că noua autostradă va trece chiar prin mijlocul fermei Shifnal şi, ca să citez din *Guardian:* „să facă o mână de speculanți să se îmbogățească?” I-a dat ziarul lui Seb, care s-a uitat doar la titlu.

— Trebuie să înțelegi, a zis Seb, printre înghițituri, că asta înseamnă că acum vom avea destui bani ca să ne cumpărăm o casă în Chelsea.

— Dar vor fi bani destui pentru ca domnul Swann să-şi construiască teatrul în Shifnal?

— Asta depinde...

— De ce anume? I-ai dat cuvântul că, în cazul în care informația pe care ți-a dat-o se va dovedi corectă, îi vei plăti cele 8.234 £ de care avea nevoie pentru a-şi termina teatrul.

— Dar eu câştig doar patru mii pe an, a protestat Seb.

— Şi eşti pe punctul de a primi un bonus de patruzeci de mii.

— Din care va trebui să plătesc şi taxa de mărire a capitalului.

— Pentru o donație în scopuri caritabile nu va trebui.

— Dar nu e nimic scris.

— Seb, ai auzit ce-am zis?

— Oricum, a adăugat Seb repede, domnul Kaufman va câştiga o mică avere, nu eu.

— Şi domnul Kaufman a fost cel care a riscat de la început şi ar fi putut să piardă o mică avere. Iar tu nu aveai nimic de pierdut, ci totul de câştigat.

— Nu înțelegi... a început Seb.

— Ba înțeleg mult prea bine, a zis Sam, când Seb şi-a împins farfuria deoparte şi s-a ridicat de la masă.

— Trebuie să plec, a spus el. Sunt deja în întârziere şi azi am multe de făcut.

— Adică să te decizi cum să cheltuieşti banii pe care domnul Swann te-a făcut să-i câştigi?

El s-a aplecat s-o sărute, dar ea a întors capul.

— Adevărul e că nu ai avut niciodată intenția să-i plăteşti domnului Swann, nu-i aşa?

Seb nu a încercat să-i răspundă, ci s-a întors şi a plecat repede spre uşă.

— Nu înțelegi că dacă nu-i plăteşti domnului Swann înseamnă că eşti de aceeaşi teapă cu Adrian Sloane? a întrebat Sam, furioasă.

Seb n-a zis nimic, ci şi-a luat servieta şi a ieşit repede din apartament fără să mai spună la revedere. De îndată ce s-a văzut în siguranță pe stradă, a chemat un taxi. În timp ce mergea pe City Road, a început să se întrebe cât va mai dura până ce, la fel ca Saul Kaufman, va avea şi el o maşină cu şofer. Dar gândurile i se întorceau spre Sam şi cuvintele ei: „eşti de aceeaşi teapă cu Adrian Sloane".

Va rezerva o masă la Mirabelle diseară şi vor discuta despre orice, doar despre bănci nu. În timpul pauzei de prânz îl va vizita pe domnul Gard la Hatton Garden şi va cumpăra broşa aceea de marcasite. Atunci, cu siguranță, Sam va începe să aprecieze avantajele logodnei cu Sebastian Clifton.

*

— Masa dumneavoastră obişnuită, domnule Kaufman?

Seb s-a întrebat cât va mai dura până ce chelnerul va spune: „Masa dumneavoastră obişnuită, domnule Clifton?"

La prânzul luat la Grill Room, i-a povestit preşedintelui că descoperise deja una sau două proprietăți ai căror proprietari nu le cunoşteau valoarea reală.

După masa de prânz, la care a băut puțin prea mult, a luat un taxi până la Hatton Garden. Domnul Gard a deschis

seiful şi a tras al treilea sertar de sus. Seb a fost încântat văzând că mai era încă acolo: broşa victoriană cu marcasite înconjurate de diamante pe care desigur Sam o va considera irezistibilă.

În taxi, pe drumul de înapoiere spre Islington, era convins că la cina de la Mirabelle, o va convinge că modul lui de gândire era cel corect.

Când a băgat cheia în broască s-a gândit dacă vor mai sta mult acolo, dar când a deschis, a fost surprins descoperind toate luminile stinse. Oare Sam era la un seminar de seară? A aprins lumina şi şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. Lipsea ceva, dar ce? S-a trezit imediat când şi-a dat seama că mai multe obiecte, desenele lui Jessica şi *Garda de noapte* a lui Sam nu mai erau nicăieri.

A alergat spre dormitorul lor şi a deschis sertarele din partea de pat a lui Sam. Goale. S-a uitat sub pat şi a descoperit că valizele lor nu mai erau acolo.

— Nu, nu! a strigat el, ieşind în fugă din dormitor şi intrând în bucătărie, unde a văzut plicul. Era proptit de o cutie mică din piele roşie şi îi era adresat lui Sebastian. L-a deschis şi a scos hârtia scrisă de mâna ei sigură.

Dragă Seb,

Aceasta este cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu în viața mea, pentru că tu erai viața mea. Dar mi-e teamă că bărbatul care a venit la Agnews Gallery dorind să cheltuiască fiecare penny pe care îl avea pentru a cumpăra una dintre picturile surorii lui nu mai este acelaşi cu cel cu care am dejunat azi-dimineață.

Bărbatul care era atât de mândru să fie lângă Cedric Hardcastle şi disprețuia tot ceea ce reprezenta Adrian Sloane nu este cel care simte că nu are nicio obligație față de domnul Swann, cel care a făcut posibil ca el să câştige un bonus atât de frumos. Ai uitat cuvintele domnului Swann: „Dacă Harry Clifton este tatăl tău, pentru mine este suficient”?

Dacă Cedric ar mai fi trăit acum, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, deoarece ştii că el s-ar fi asigurat că-ți respecți înțelegerea şi, dacă tu n-ai fi păstrat-o, ar fi avut el grijă.

Nu mă îndoiesc de faptul că în cariera ta vei continua să evoluezi din ce în ce mai bine şi că vei avea succes în tot ceea ce faci. Dar acesta nu este succesul la care aş dori să fiu părtaşă.

M-am îndrăgostit de fiul lui Harry şi Emma Clifton, fratele lui Jessica Clifton şi acesta este unul dintre multele motiva pentru care am vrut să fiu soția lui Sebastian Clifton. Dar acel bărbat nu mai există. În ciuda tuturor acestora, îmi voi aminti mereu cu drag tot restul vieții mele scurtul nostru timp petrecut împreună.

Samantha

Sebastian a căzut în genunchi, cuvintele tatălui lui Sam răsunându-i în urechi: „Samantha are normele ei, ca şi mama ta, pe care noi, ceilalți muritori, le putem respecta doar dacă, la fel ca tatăl tău, suntem conduşi de aceeaşi busolă morală."

LADY VIRGINIA FENWICK
1966

15

— Să văd dacă Domnia Sa este acasă, a spus valetul.

Ce comentariu ridicol, s-a gândit lady Virginia. Doar Morton ştie foarte bine că sunt acasă. Ceea ce vrea să spună este, voi vedea dacă Domnia Sa doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

— Cine este, Morton? s-a interesat ea, când valetul a intrat în cameră.

— Doamna Priscilla Bingham, doamnă.

— Sigur că sunt acasă pentru doamna Bingham, a spus Virginia, luând telefonul lângă ea.

— Priscilla, draga mea.

— A trecut atât de mult.

— Mult prea mult şi am atâtea să-ți spun.

— De ce nu vii să stai câteva zile în Londra? Va fi exact ca pe vremuri. Vom merge la cumpărături, la un spectacol, vom încerca unul sau două restaurante şi ne vom duce chiar şi la Annabel's, locul în care lumea trebuie să fie văzută, dragă.

— Sună minunat. Mă voi uita pe agendă şi te voi mai suna o dată.

Nu se mai văzuseră prea mult de la ultima ei vizită la Mablethorpe Hal, unde soțul Priscillei, Robert, se purtase aşa de urât. Şi mai rău, de atunci Robert trecuse de partea cealaltă şi se alăturase inamicului. Nu numai că era în consiliul Barrington Shipping, ci se şi asigurase că maiorul Fisher, reprezentantul Virginiei, fusese temporar înlăturat din consiliu. Şi mai rău, insistase ca Priscilla să-l însoțească în prima călătorie a transatlanticului *Buckingham* la New York, cu toate că Virginia îi spusese că ei îi fusese refuzată o cabină la prima clasă.

Când Priscilla s-a întors acasă, după două săptămâni, i-a spus Virginiei că în prima azi a călătoriei se întâmplase ceva foarte rău, dar Robert refuza să-i spună ce anume. Virginia a jurat că îi va da de capăt, dar pentru moment mai trebuia să

aştepte pentru că nu dorea să discute cu Emma Clifton, ci cu Bob Bingham.

Când Priscilla a apărut acasă la Virginia după câteva zile, i-a recitat litania dezastrelor petrecute în timpul voiajului, inclusiv un prânz execrabil pe care trebuise să-l suporte împreună cu snoaba aceea de Emma Clifton. Mâncarea era groaznică, vinul oțetit şi personalul era parcă adus de la Butlin's. Totuşi, Priscilla o asigurase pe Virginia că în mai mute ocazii o pusese pe doamna Clifton la locul ei.

— Şi ai aflat ce s-a întâmplat în realitate în prima noapte? a întrebat Virginia.

— Nu, dar l-am auzit pe Robert spunându-le unor directori că, dacă s-ar afla adevărul, preşedintele ar trebui să demisioneze şi compania va da faliment. Asta desigur va ajuta în procesul tău de daune.

Virginia nu-i spusese prietenei ei că procesul era oprit din cauză că avocații ei extrem de scumpi îi spuseseră că şansele de a-l câştiga nu erau mai mari de cincizeci la sută şi că ultima ei declarație bancară îi amintise că nu avea o poziție suficient de puternică pentru a risca. Totuşi, ceea ce plănuise pentru Bob Bingham avea o probabilitate mai mică de cincizeci la sută. Va sfârşi prin a rămâne cu mai puțin jumătate din avere dintr-un foc. Şi, după ce va termina cu el, Virginia îşi va îndrepta atenția către Emma Clifton şi incidentul cu Marina Militară. Dar dacă planul ei cu Bob Bingham urma să reuşească, va trebui iar să apeleze la serviciile maiorului Alex Fisher, un om care ura familia Barrington aproape la fel de mult ca ea.

*

Bob Bingham nu a fost deloc încântat când Priscilla i-a spus că va sta la casa lor din The Boltons câteva zile pentru a petrece puțin timp cu Virginia. El simțea că femeia aceea punea ceva la cale şi nu era prea greu de ghicit ce avea de gând.

Singurul lucru bun că Priscilla lipsea o săptămână era că aşa avea ocazia să-l invite pe Clive să stea cu el câteva zile la Mablethorpe Hall. Clive fusese avansat de curând şi nu se mai baza pe Bob să-l întreţină. De fapt, s-ar fi putut ca moartea tragică a lui Jessica să fi fost motivul pentru care devenise atât de independent. Bob îşi văzuse prea puţin fiul din acea noapte groaznică în care Jessica se sinucisese şi acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă Priscilla n-ar fi invitat-o pe femeia aceea clevetitoare să-şi petreacă weekendul cu ei. Doar mai târziu soţia sa recunoscuse că Virginia îi refuzase la început invitaţia, dar se răzgândise când aflase că Jessica Clifton va fi şi ea invitată, iar Clive intenţionase s-o ceară în căsătorie atunci.

Bob încercase să şi-o scoată pe acea femeie rea din minte, deoarece trebuia să se concentreze asupra minutelor ultimei întruniri de la Barrington's. Fusese de acord cu tânărul Sebastian – ar trebui să înceteze să se mai gândească astfel la el – la urma-urmei, se dovedise a fi un tânăr director capabil şi puţini dintre ei nu se gândeau că, în timp, va deveni următorul preşedinte al companiei. Şi, în cazul în care noul lui stil de viaţă avea vreo legătură, era clar că îi mergea bine la Kaufman's, cu toate că tatăl lui îi dăduse de înţeles că viaţa lui personală era jalnică.

Bob Bingham şi Harry Clifton se împrieteniseră în ultimii câţiva ani, ceea ce părea improbabil având în vedere cât de puţine aveau în comun, cu excepţia lui Jessica. Harry era un om al Renaşterii, un scriitor, a cărui poziţie constantă în ceea ce-l privea pe Anatoli Babakov captase imaginaţia publicului. Pe de altă parte, Bob era un om de afaceri, un contabil, care citea câte o carte doar când era în concediu. Poate doar jocul de crichet îi adusese pe cei doi împreună, cu excepţia ocaziilor în care Gloucestershire juca cu Yorkshire.

Bob şi-a îndreptat atenţia asupra unui articol care urma să fie prezentat de Sebastian, în care explica de ce compania n-ar trebui să investească într-un pachebot de lux în condiţiile actuale.

*

— Maiorul Fisher, a spus valetul, înainte de a închide uşa.
— Alex, mă bucur să te văd, a spus Virginia, turnându-i un gin tonic. Sper că o duci bine.
— Cu suişuri şi coborâşuri, ca Tower Bridge, a zis Alex, luând băutura, conştient că lady Virginia îl invita doar când dorea ceva. Nu dorea să se plângă; n-o ducea prea grozav de când îşi pierduse locul în consiliul Barrington's. Virginia n-a pierdut timpul şi a intrat direct în subiect.
— Îți mai aminteşti ieşirea noastră încununată de succes cu Bob Bingham de acum doi ani?
— Cum aş putea s-o uit? a zis Alex. Dar să ştiți că nu e ceva ce aş dori să repet, a adăugat el repede.
— Nu, nu mă gândeam la asta. Dar aş vrea să faci nişte săpături pentru mine. Aş dori să ştiu cât valorează Bingham. Compania lui, acțiunile, proprietățile, mai ales proprietățile şi orice altă sursă de venit pe care ar putea s-o aibă fără să vrea ca cei de la impozite s-o ştie. Sapă adânc şi nu omite niciun detaliu, oricât de nesemnificativ ar putea părea.
— Şi...
— Vei fi plătit cu cinci lire pe oră plus cheltuielile şi vei primi un bonus de douăzeci şi cinci de lire dacă sunt satisfăcută de activitatea ta.
Alex a zâmbit. Virginia nu-i mai oferise niciodată în trecut vreun bonus, iar ideea ei de cheltuieli era să circule la clasa a treia şi să nu rămână peste noapte la vreun hotel. Dar în împrejurările date, nu avea de gând să refuze cele cinci lire pe oră.
— Când aveți nevoie de raportul meu?
— În zece zile, Alex. Şi după aceea s-ar putea să am altceva pentru tine, mai aproape de casă.

*

Virginia plănuise vizita Priscillei Bingham în Londra cu o precizie militară. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Luni, cele două au fost duse la Epsom, unde s-au întâlnit cu lordul Malmsbury în boxa sa particulară de pe linia de finiş. Priscilla s-a bucurat mult că avea un ecuson pentru incinta regală unde mai mulți bărbați i-au admirat costumul Hartnell şi cascheta „Jackie Kennedy". Nu se mai bucurase de atâta atenție de mulți ani.

Marți, după un prânz uşor la Simpson's, s-au dus la o recepție la Banqueting House înainte de a merge la dineul de gală de binefacere de la Savoy pentru Crucea Roşie, unde Matt Monro le-a cântat oaspeților.

Miercuri, a fost rândul Queen's Club, unde au urmărit un meci de polo între o echipă din Windsor, condusă de tânărul prinț de Wales şi o echipă argentiniană, de la care Priscilla şi-a luat cu greu ochii. Seara aveau locuri la *Fanny girl,* un muzical nou, cu un star original de pe Broadway, Barbara Streisand, la care au fost cozi pentru bilete care au stârnit invidia oricărui alt teatru din Vest End.

Joi, doar Dumnezeu ştia cum făcuse Virginia rost de bilete, au asistat la petrecerea regală în aer liber la Buckingham Palace, unde Priscilla a fost prezentată prințesei Alexandra. Seara au cinat cu ducele de Bridgwater şi fiul său mai mare, Bofie, care nu-şi putea lua ochii de la Priscilla. De fapt, Virginia a fost nevoită să-l avertizeze că, în ciuda încurajărilor ei, el probabil exagera.

Vineri, Priscilla era atât de obosită încât şi-a petrecut dimineața în pat şi s-a sculat tocmai la timp pentru programarea la coafor, înainte de a merge seara la Covent Garden ca să vadă un spectacol cu *Giselle.*

Sâmbătă dimineața au asistat la schimbarea gărzii, urmărind ceremonia din Scottish Office, aflat deasupra gardienilor călare. Seara au avut un dineu liniştit à deux în apartamentul Virginiei.

— Nimeni din Londra nu se încumetă să iasă sâmbătă seara, i-a explicat ea. Străzile sunt pline de străini şi

suporteri fotbalişti huligani. Însă Virginia intenționase oricum să folosească acea noapte ca să semene primele semințe ale îndoielii în mintea prietenei ei.

— Ce săptămână, a spus Priscilla când s-au aşezat la masă. Ce distracții şi gândeşte-te doar că mâine trebuie să mă întorc la Mablethorpe.

— Nu e nevoie să te întorci, a spus Virginia.

— Dar Robert mă aşteaptă.

— Oare? Cinstit vorbind, va observa măcar că ai stat câteva zile în plus în Londra?

Priscilla şi-a lăsat jos cuțitul şi furculița, gândindu-se la acest comentariu. În realitate, Virginia nu voia ca ea să mai rămână în Londra nici măcar o zi pentru că era extenuată şi nu avea nimic planificat pentru săptămâna viitoare.

— Te-ai gândit vreodată să-l părăseşti pe Robert? a întrebat Virginia când Morton reumplea paharul cu vin al Priscillei.

— Tot timpul. Dar cum aş putea supraviețui fără el?

— Foarte bine, cred eu. La urma-urmei, ai un cămin frumos la The Boitons, ca să nu mai vorbim de…

— Dar nu este al meu.

— Ar putea să fie, a zis Virginia, pornindu-se.

— Ce vrei să spui?

— Ai citit articolul acela despre Robert din rubrica financiară a ziarului *Telegraph* de acum două săptămâni?

— Nu citesc rubrica aceasta în niciun ziar.

— Ei bine, a fost foarte limpede. Se pare că Pateul de Peşte Bingham valorează cam cincisprezece milioane, fără taxe şi asigurări de sănătate.

— Dar dacă l-aş părăsi pe Robert, n-aş mai avea nicio legătură cu această companie.

— Nici nu trebuie să ai. Mablethorpe Hall, The Boitons şi vila ta din sudul Franței, ca să nu mai vorbim de cele trei milioane din contul din bancă sunt mai puțin de cincizeci la sută din valoarea lui. Şi, după douăzeci şi şase de ani de căsătorie şi un fiu pe care l-ai crescut aproape singură din

cauza orelor pe care şi le-a petrecut soțul tău departe de casă, ocupându-se de cariera lui, ai dreptul la cincizeci la sută din tot ce are el.

— De unde ştii că în contul companiei sunt trei milioane?

— Există o listă pe care o poate vedea oricine la Companies House. Mai precis 3.142.900 £.

— Habar n-aveam.

— Oricum te-ai decide, draga mea, eu te voi susține.

*

Chiar şi Virginia a fost surprinsă când a primit un telefon înlăcrimat de la Mablethorpe Hall în vinerea următoare.

— Sunt atât de singură, s-a văicărit Priscilla şi n-am nimic de făcut aici.

— Atunci vino la Londra în vizită pentru câteva zile, dragă. Bofie Bridgwater chiar m-a întrebat ieri când te întorci în oraş.

Când Priscilla a apărut la uşa Virginiei în după-amiaza următoare, primul lucru pe care i l-a spus a fost:

— Ştii vreun avocat bun pentru divorțuri?

— Pe cel mai bun, a replicat Virginia. La urma-urmei, a lucrat pentru mine de două ori.

După douăzeci şi două de zile, Robert Bingham a primit citația de divorț. Iar maiorul Fisher tot nu-şi primise bonusul

*

Toți s-au ridicat în picioare când doamna Justice Havers a intrat în sală. Judecătoarea s-a aşezat şi s-a uitat la cele două părți. Citise ambele depoziții cu atenție şi, după o mie de divorțuri, ştia exact ce să caute.

— Doamna Everitt.

Avocata Priscillei s-a ridicat imediat.

— Doamnă judecătoare, a spus ea.

— Înţeleg că s-a ajuns la o înţelegere între cele două părţi şi mă întreb dacă doriţi să fiţi amabilă şi să-mi precizaţi termenii.

— Desigur, doamnă judecătoare. În acest caz, eu o reprezint pe reclamantă, doamna Priscilla Bingham, în timp ce preţuitul meu coleg, domnul Brooke, îl reprezintă pe reclamat, domnul Robert Bingham. Doamnă judecătoare, doamna Bingham a fost măritată cu reclamatul în ultimii douăzeci şi şase de ani. În tot acest timp a fost o soţie credincioasă, leală şi vrednică. I-a născut şi un fiu, Clive, pe care, din cauza diverselor probleme de afaceri ale soţului ei, a trebuit să-l crească practic singură.

— Cu ajutorul unei dădace, al unei bucătărese, al unei fete în casă şi al unei spălătorese, a şoptit Bob, iar avocatul lui a notat cu grijă.

— Chiar în timpul vacanţelor şcolare, doamnă judecătoare, rareori îşi petrecea domnul Bingham mai mult de o săptămână cu soţia şi copilul său, deoarece era dornic să se întoarcă la fabrica sa din Grimsby. De aceea propunem, a continuat stimatul avocat, ca doamna Bingham să păstreze casa familiei în care şi-a petrecut ultimii douăzeci şi şase de ani, precum şi casa din Londra şi vila de lângă Cap Ferrat din sudul Franţei, unde ea şi fiul ei şi-au petrecut împreună vacanţele de vară. Doamna Bingham doreşte, de asemenea, să ceară tribunalului suma de trei milioane de lire pentru a putea întreţine cele trei case şi pentru a continua să trăiască în stilul cu care este obişnuită. Ar trebui să mai subliniez, doamnă judecătoare, că toate acestea reprezintă mai puţin de cinzeci la sută din considerabila avere a domnului Bingham. Doamna Everitt s-a aşezat la loc.

— Şi domnul Bingham este de acord cu aceste condiţii, domnule Brooke?

Avocatul lui Robert s-a ridicat încet, s-a tras de reverele robei şi a spus:

— Într-adevăr, doamnă judecătoare. Domnul Bingham va păstra compania familiei, Pateul de Peşte Bingham, care a

fost fondată de bunicul lui acum o sută de ani. Nu pretinde nimic altceva.

— Aşa să fie, a zis judecătoarea, dar înainte de a da sentința finală, aş dori ca ambele părți să confirme că sunt satisfăcute de împărțire, astfel încât să nu apară contestări mai târziu sau vreo sugestie că nu au înțeles bine ce s-a propus. Sunteți satisfăcuți cu această împărțire a tuturor bunurilor şi averii mobile?

— Sunt, doamnă judecătoare.

— Mulțumesc, domnule Bingham. Întorcându-şi atenția spre cealaltă parte a sălii, judecătoarea i-a pus doamnei Bingham aceeaşi întrebare.

Priscilla s-a ridicat în picioare, i-a zâmbit judecătoarei şi a spus:

— Sunt satisfăcută. Într-adevăr sunt fericită dacă soțul meu va alege oricare dintre cele două variante pe care o preferă.

— Cât de mărinimos din partea dumneavoastră, a declarat judecătoarea, în timp ce ambii avocați erau consternați pentru că nu fuseseră pregătiți pentru aceasta intervenție nerepetată. Cu toate că nu urma să influențeze rezultatul, avocaților nu le place să fie surprinşi.

— Atunci îl voi mai întreba încă o dată pe domnul Bingham, a spus judecătoarea. Dar cum necesită timp de gândire, îi voi permite domnului Bingham să-şi reconsidere poziția peste noapte. Şedința se închide până la zece, mâine-dimineață.

Bob s-a ridicat repede în picioare.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă judecătoare, dar eu deja m-am...

Avocatul lui Bob l-a tras în jos, pentru că doamna Justice Havers părăsise deja sala de tribunal.

Dacă aceasta a fost prima surpriză a zilei pentru Bob, cea de-a doua a fost să-l vadă pe Sebastian Clifton stând liniştit în spatele sălii şi luându-şi notițe. A fost şi mai surprins când Seb l-a întrebat dacă era liber să cineze cu el.

— Ei bine, plănuisem să mă întorc în Lincolnshire la noapte, dar acum că trebuie să reapar la tribunal mâine-dimineață, aş fi încântat să-ți accept oferta.

Au urmărit amândoi cum Priscilla ieşea din sală la brațul Virginiei. Ea plângea încet.

— Îmi vine s-o omor pe femeia asta, a zis Bob şi să fac fericit puşcărie pe viață.

— Nu cred că va fi necesar, a spus Seb. Am impresia că am găsit o soluție mult mai bună pentru abordarea lui lady Virginia.

*

La ora zece, a doua zi dimineață, toți erau la locurile lor când doamna Justice Havers a intrat în sala de judecată. După ce s-a aşezat, s-a uitat la banca avocaților şi a spus:

— Mai rămâne o problemă de rezolvat, şi anume ce variantă a ales domnul Bingham.

Bob s-a ridicat de la locul lui.

— Aş vrea să vă mulțumesc, doamnă judecătoare, pentru că mi-ați dat ocazia să mă gândesc peste noapte la decizia mea, pentru că m-am hotărât să aleg cele trei proprietăți şi cele trei milioane de lire. Aş dori să-i mulțumesc soției mele pentru gestul ei mărinimos şi să-i urez tot succesul din lume în conducerea companiei.

În tribunal s-a instaurat haosul. Cu excepția lui Bob Bingham, doar două alte persoane nu păreau surprinse: judecătoarea şi Sebastian Clifton.

16

— Ce te-a apucat să spui o astfel de prostie? a zis Virginia.

— Voiam doar ca Robert să ştie cât de corect mi s-a părut aranjamentul.

— Ei bine, acum totul s-a întors spectaculos împotriva ta.

— Dar nu m-am gândit o clipă că va renunța la multiubita lui companie.

— Şi nici nu sunt convinsă că a făcut-o, a spus Virginia. Ăştia doi pun ceva la cale.

— Doi?

— Da, ar fi trebuit să-mi dau seama că Sebastian Clifton avea un motiv pentru care a apărut la tribunal. Poate acum m-a luat prin surprindere, dar altă dată nu se va mai întâmpla.

— Dar e doar un copil.

— Un copil care şi-a câştigat repede reputația de copil-minune în City. Şi nu uita, este fiul Emmei şi al lui Harry Clifton, aşa că nu este de încredere.

— Dar el ce are de câştigat?

— Nu mi-am dat încă seama, dar poți fi sigură că urmăreşte ceva. Totuşi, îi putem opri pe amândoi dacă ne mişcăm repede.

— Dar eu ce pot să fac acum, fără bani şi fără casă?

— Adună-te, Priscilla. Ai o companie care valorează cincisprezece milioane de lire şi care anul trecut a declarat un profit mai mare de un milion.

— Dar cât timp va continua aşa, acum că Robert nu o mai conduce?

— Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. Ştiu exact persoana potrivită care-i poate lua locul. Are o experiență considerabilă în management, a fost director al unei, companii publice şi, mai important, este disponibil imediat.

*

Sebastian, Bob şi Clive Bingham s-au întâlnit în biroul lui Seb mai târziu în acea dimineață pentru a discuta ce trebuia făcut în continuare.

— Prima parte a planului nostru a mers destul de bine, a zis Seb. Dar nu va dura mult până ce Virginia îşi va da seama ce punem la cale. Aşa că e nevoie să ne mişcăm repede, foarte repede, dacă vrem să punem toate piesele pe tabla de şah la timp.

— Atunci mă voi duce la Grimsby în această după-amiază, a spus Bob.

— Cât mai curând posibil, a zis Seb, pentru că trebuie să te întorci în Londra cel târziu până mâine-seară. Vreau ca toți cei de la Bingham's, de la cei din conducere până la muncitorii din fabrică şi clienții din toată țara să creadă că singurul motiv pentru care vizitezi fabrica este să-ți iei adio de la personal şi să le urezi noroc sub noua conducere. Chiar înainte să pleci, Clive va da declarația de presă pe care a pregătit-o.

Clive şi-a deschis mapa şi a scos două foi de hârtie concept.

— Declarația trebuie să fie scurtă, lipsită de echivoc şi la subiect, a spus el, dându-le câte o copie tatălui său şi lui Seb. Nu-i voi da drumul până ce nu voi şti că tata s-a întors în Londra, când voi trimite un exemplar la *Grimsby Evening Telegraph.* După aceea, o voi transmite tuturor corespondenților din Fleet Street.

Bob a citit încet declarația şi a fost impresionat de ideile fiului său. Totuşi şi-a dat seama că era necesar mai mult ca publicul şi nu în ultimul rând lady Virginia, să creadă că spusese adevărul.

— Şi când voi reveni în Londra, ce voi mai face?

— Zbori la Nisa, te duci direct la casa din Cap Ferrat şi stai liniştit, a zis Seb.

— Şi după aceea? a întrebat Bob. N-am rezistat niciodată mai mult de câteva zile în sudul Franței înainte de a înnebuni de plictiseală şi a mă întoarce repede acasă.

— Ei bine, a comentat Clive, va trebui să te comporți mai bine de atât dacă vrei să convingi lumea cât de mult apreciezi pensionarea anticipată şi că nu ai nicio intenție să te întorci la Grimsby.

— Oricum, majoritatea te va crede, a spus Seb.

— Pensionare? a spus Bob, ignorând comentariul lui Seb. Mai bine mor decât să mă pensionez. Cât despre distracții, eu nu sunt făcut pentru lenevealã aşa că poate îmi spui tu, Seb, ce voi face toată ziua?

— Poate vreun joc de golf, urmat de un prânz într-unul din restaurantele Michelin cu multe stele de-a lungul Rivierei, încununate de o vizită într-un club de noapte exotic din Nisa?

— Şi unde voi găsi o halbă de bere Bateman's şi peşte cu cartofi prăjiți serviți în hârtie de ziar?

— Nu cred că vei găsi prea multe magazine care au peşte şi cartofi prăjiți în Cap Ferrat, a recunoscut Seb.

— Şi nici nu e o cerere mare pentru fasole bătută pe Riviera, a adăugat Clive.

Cei trei au izbucnit în râs.

— Îmi pare rău pentru mama ta, Clive, a zis Bob. E pe punctul de a descoperi ce bună prietenă îi este lady Virginia Fenwick.

*

— Ei bine, cel puțin de data asta, domnule maior, vei fi preşedintele unei companii care nu are consiliu sau vreo altă persoană în fața căreia va trebui să răspunzi. Poți începe de la zero, cu regulile tale de bază.

— Posibil. Dar cred că ați observat că acțiunile companiei au scăzut ieri în urma declarației de presă a lui Bingham.

— Ce declarație? a spus Virginia.

Fisher a luat un exemplar din *The Times* de pe măsuța de cafea şi a întors paginile la articolul de bază din secțiunea de afaceri. Virginia l-a privit pe Bob dând mâna cu unii membri

ai personalului fabricii după discursul de rămas-bun, apoi a citit cu atenție declarația: „Desigur că sunt trist să părăsesc compania pe care bunicul meu a fondat-o în 1857, mai ales după ce am fost preşedinte în ultimii douăzeci şi trei de ani. Dar nu mă tem pentru viitorul companiei Bingham's care se află în mâinile capabile ale fostei mele soții, Priscilla. Sper că toți vor continua să o susțină aşa cum m-au susținut şi pe mine. Totuşi, a venit vremea să mă retrag în casa mea frumoasă din sudul Franței şi să mă bucur de o odihnă bine-meritată."

— Nu cred un cuvânt, a zis Virginia. Aşa că, domnule maior, cu cât te duci mai repede la Grimsby, cu atât mai bine. Îți vor trebui toate calitățile şi experiența ta ca ofițer în armată pentru a-i ține pe aceşti oameni la locul lor.

*

Când Clive şi-a condus tatăl la Heathrow mai târziu în acea după-amiază, n-a putut să scoată o vorbă de la el.

— Care-i problema, tată? a zis el în cele din urmă.

— Unii plângeau când ne-am despărțit. Oameni cu care am lucrat mai mult de douăzeci de ani. Mi-a luat toată voința ca să nu-mi suflec mânecile şi să nu încep să încarc transportoarele.

— Înțeleg cum te simți, tată, dar crede-mă, ai luat hotărârea corectă.

— Sper, a zis Bob, când s-au oprit lângă terminal.

— Şi nu uita, dacă vezi vreun fotograf, zâmbeşte doar şi pari relaxat. Nu vrem să creadă presa că eşti nefericit, pentru că atunci Virginia va înțelege exact ce punem la cale.

— Pariez că a înțeles deja.

— Tată, putem s-o batem atâta timp cât îți ții firea.

— Te rog să-mi faci întemnițarea cât mai scurtă posibil, a implorat el după ce s-a uitat în singura lui valiză şi şi-a îmbrățişat fiul.

— Te voi suna în fiecare zi, a spus Clive, şi te voi ține la curent cu tot ce se întâmplă aici.

— Şi fii atent şi la maică-ta. Va fi şocată când o va întâlni pe adevărata Virginia pentru prima oară.

*

Când maiorul a coborât pe peronul din stația Grimsby, ştia exact ce are de făcut. Planul lui era perfect şi strategia era rafinată până la ultimul detaliu.

Ştia deja multe despre Robert Bingham şi despre modul în care condusese compania din întrebările pe care i le pusese lui lady Virginia. Şi, cu această ocazie, ea nici măcar nu încercase să se târguiască cu el. Îi acceptase toate cererile: 20.000 pe an plus cheltuielile, inclusiv un apartament la Royal Hotel ori de câte ori ar fi fost nevoit să meargă în Grimsby.

Fisher şi-a dat seama că nu are niciun moment de pierdut şi i-a cerut şoferului de taxi să-l ducă direct la fabrică. În timpul drumului îşi revizuise discursul care îi va lămuri clar pe muncitori cine era şeful. Nu ar trebui să fie prea greu să conduci o fabrică de pateu de peşte. La urma-urmei, comandase o companie la Tobruk cu nemții pe urmele lui.

Taxiul l-a lăsat lângă fabrică. Un bărbat jerpelit, purtând o şapcă cu moț, o cămaşă cu gulerul deschis şi o salopetă murdară de grăsime s-a uitat la maior de cealaltă parte a porților închise.

— Ce vrei? l-a întrebat.

— Sunt maiorul Fisher, noul preşedinte al firmei, aşa că deschide-mi imediat, omule.

Bărbatul şi-a atins şapca şi a deschis poarta.

— Unde e biroul preşedintelui? a întrebat Fisher.

— Bob n-a avut niciodată ceva ce ați numi un birou, dar conducerea e în susul acelor scări, a spus omul, arătând în cealaltă parte a curții.

Maiorul a traversat curtea, puțin surprins de lipsa de activitate, pentru că ştia că fabrica avea mai mult de două sute de muncitori cu normă întreagă şi încă o sută cu program redus. A urcat scările metalice şi a deschis o uşă, dincolo de care a văzut un birou mare cu o duzină de mese, dintre care erau ocupate doar două.

Un tânăr a sărit în picioare.

— Cred că sunteți maiorul Fisher, a spus el, de parcă-l aşteptase. Eu sunt Dave Perry, asistentul directorului. Mi s-a spus să vă arăt fabrica şi să vă răspund la toate întrebările.

— Sperasem că mă voi întâlni cu directorul executiv, ca să fiu informat cât mai repede posibil.

— Ah, n-ați auzit?

— Ce să aud?

— Domnul Jopling şi-a dat demisia ieri. Mi-a spus că mai avea doar doi ani până la pensie aşa că era momentul să-i ocupe altcineva locul.

— Şi tu eşti acela? a întrebat Fisher.

— Nici pomeneală, a zis Perry. Eu sunt aici doar de două luni. Şi, oricum, n-am chef de mai multe responsabilități.

— Atunci Pollock, directorul de cercetare, a zis Fisher. El unde e?

— Domnul Jopling l-a concediat ieri pentru insubordonare. A fost ultima decizie pe care a luat-o înainte de a-şi da demisia. Dar oricum, Steve Pollock nu se poate plânge. A fost trimis acasă cu salariu integral până ce sindicatul termină cercetarea cazului său. Nimeni nu se îndoieşte că va reveni. Singurul necaz este că sindicatului îi ia de obicei vreo două luni pentru a ajunge la o decizie.

— Dar trebuie să aibă un adjunct? a zis Fisher, incapabil să-şi ascundă frustrarea.

— Da, Les Simkins. Dar el este la un curs de timp – deplasare. O pierdere de timp şi nu prea multă deplasare, dacă mă întrebați pe mine.

Fisher a traversat camera şi s-a uitat la parterul fabricii.

— De ce nu funcționează maşinăriile? Nu se lucrează douăzeci şi patru de ore nonstop? a zis el, uitându-se la o duzină de muncitori care se învârteau de colo-colo, cu mâinile în buzunare, discutând, în timp ce unul îşi aprindea o țigară.

— De obicei lucrăm în schimburi de opt ore, a spus Perry, dar e nevoie de numărul stabilit de muncitori calificați înainte ca maşinile să poată fi pornite – aşa sunt reglementările, înțelegeți – şi, din nefericire, un număr neobişnuit de mare de băieți şi-au luat concediu în săptămâna aceasta. Telefonul a început să sune. A ridicat receptorul şi a ascultat o clipă. Îmi pare rău să aud asta, domnule, dar noul preşedinte a sosit deja, aşa că vă rog să vorbiți cu el. Perry a acoperit microfonul şi a spus: Este şeful portului, căpitanul Borwick. Se pare că are o problemă.

— Bună dimineața, Borwick, sunt maiorul Fisher, preşedintele companiei. Cum vă pot ajuta?

— Bună dimineața, domnule maior. Este de fapt destul de simplu, aveți provizii de cod pe trei zile la mine la doc şi aş dori să fie luate cât mai repede posibil.

— Mă voi ocupa imediat de asta.

— Mulțumesc, domnule maior, pentru că, dacă nu e luat până la ora patru, voi fi obligat să le arunc înapoi în mare.

— Unde sunt camioanele care aduc marfa de dimineață?

— Şoferii s-au învârtit până la prânz, dar cum nimeni n-avea autoritatea să le ordone să meargă în port, şi-au strâns lucrurile şi s-au dus acasă. Au plecat doar cu câteva minute înainte de sosirea dumneavoastră. Se vor întoarce mâine, la şase dimineața. Bob era întotdeauna primul aici. Îi plăcea să meargă la docuri şi să supravegheze chiar el încărcarea. Aşa era sigur că nimeni nu şterpelea din pescuitul de ieri.

Fisher s-a prăbuşit într-un scaun şi s-a uitat la un vraf de scrisori adresate domnului Bingham.

— Am cumva vreo secretară? s-a interesat el.

— Val. Ştie totul despre locul ăsta.

Fisher a reuşit să zâmbească slab.

— Şi unde e?

— În concediu de maternitate şi nu va apărea decât peste vreo câteva luni. Dar ştiu că a dat un anunț în *Grimsby Evening Telegraph* pentru o înlocuitoare, a adăugat el în timp ce un bărbat care arăta ca un boxer de categorie grea a năvălit în cameră.

— Care dintre voi e şeful? a întrebat el.

Perry a arătat înspre maior.

— Avem nevoie de ceva ajutor la descărcat, şefu'.

— La descărcat ce?

— O s'tă şi patruş opt de lăzi pentru pateul de peşte. În fiecare marți la aceeaşi oră. Dacă n-aveți cine să le descarce, le vom duce înapoi la Doncaster şi asta vă va costa.

— Poate ai putea tu să le dai o mână de ajutor, Perry.

— Eu sunt în conducere, domnule maior. Sindicatele vor înceta lucrul dacă m-aş uita măcar la o ladă.

Atunci Fisher şi-a dat seama că toți cântau aceeaşi partitură şi nu era el dirijorul.

Maiorul a rezistat trei zile, în care timp nicio cutie cu pateu de peşte Bingham nu a ieşit din fabrică. S-a gândit că era mult mai uşor să te lupți cu nemții în Africa de Nord decât să încerci să lucrezi cu o gaşcă de muncitori şi vânzători încăpățânați din Humberside.

Vineri seara, după ce muncitorii – toți cei două sute – şi-au luat salariile şi s-au dus acasă, a căzut în sfârşit cortina. Maiorul şi-a anulat rezervarea de la Humber Royal Hotel şi a luat ultimul tren spre Londra.

*

— Acțiunile Bingham au mai scăzut cu încă zece la sută, a zis Seb.

— Care e prețul acum? a întrebat Bob.

Seb şi-a verificat maşina din birou.

— Şapte şilingi şi şase penny. Nu, şapte şilingi şi patru penny.

— Dar erau o liră acum o săptămână.

— Ştiu, dar asta era înainte ca maiorul să se retragă în grabă la Londra.

— Atunci e timpul să mă întorc şi să aranjez totul, a spus Bob.

— Încă nu. Dar ai grijă să ai la îndemână numărul unei agenții de călătorie din zonă.

— Şi ce să fac între timp? a mârâit Bob.

— Să joci canasta?

*

Virginia şi Priscilla abia mai vorbeau în ultima săptămână şi o remarcă întâmplătoare la micul dejun a pornit o ceartă care se întrevedea de ceva timp.

— Bofie Bridgwater mi-a spus noaptea trecută...

— Bofie Bridgwater este un om fără caracter şi un măgar, s-a răstit Priscilla.

— Care întâmplător are un titlu şi o mie de pogoane.

— Nu mă interesează titlul lui şi, înainte să se întâmple toate astea, aveam şi eu o mie de pogoane.

— Şi încă le-ai mai avea, a zis Virginia, dacă nu te-ai fi făcut de râs la tribunal.

— De unde era să ştiu că Robert va dori să renunțe la compania lui? Încercam doar să arăt cât de generos mi s-a părut că fusese şi acum n-am nici măcar un acoperiş deasupra capului.

— Ei, mai poți să rămâi aici puțin, a spus Virginia, dar ar fi poate bine să începi să-ți cauți un loc al tău. La urma-urmei, nu se aşteaptă nimeni de la mine să te întrețin pentru totdeauna.

— Dar ai spus că mă pot bizui întotdeauna pe susținerea ta.

— Nu-mi amintesc să fi spus „întotdeauna”, a zis Virginia, aruncând o felie de lămâie în ceai.

Priscilla s-a ridicat, şi-a împăturit şervetul şi l-a pus pe masă. A ieşit din cameră fără să mai zică o vorbă, s-a urcat la etaj în camera de oaspeți şi a început să împacheteze.

*

— Tată, poți să iei următorul avion spre casă.
— În sfârşit. Dar de ce acum?
— Mamei i-a venit în sfârşit mintea la cap. A părăsit apartamentul Virginiei acum o oră.
— Şi ce te face să crezi că nu se va întoarce?
— Pentru că avea trei valize şi a luat un taxi până la Mulberry Hotel, în Pimlico.
— Mă îndrept spre aeroport, a zis Bob.
Clive a pus receptorul în furcă.
— Trebuie să-l iau pe tata de la Heathrow şi să-l duc la Mulberry?
— Nu cred, a zis Seb. Le vei sta în drum. Aşteaptă până te sună el.

*

Clive s-a alăturat mamei şi tatălui său mai târziu pentru o băutură la Savoy.
— Ce romantic, a spus Priscilla, care-l ținea pe Bob de mână. Tatăl tău a rezervat acelaşi apartament în care ne-am petrecut prima noapte a lunii de miere.
— Dar veți trăi în păcat, s-a distrat Clive.
— Nu pentru mult, a spus Priscilla. Dimineața mergem s-o vedem pe doamna Justice Havers. Avocatul nostru e de părere că ea poate aranja lucrurile.
— Am impresia că doamna judecătoare nu va fi deloc surprinsă, a spus Clive.
— De când ai devenit brusc atât de deştept? a întrebat Bob.

— De când n-ai avut de ales şi m-ai lăsat să mă descurc singur.

*

— Un domn Bingham vă caută la telefon, a spus centralista.

— Bob, mai eşti în Londra? a întrebat Seb. Trebuie să discut ceva cu tine.

— Nu, sunt înapoi la Grimsby, reangajându-mi majoritatea personalului. Se pare că s-au bucurat de concediul lor prelungit la fel de mult ca mine.

— Văd că prețul acțiunilor a crescut cu doi penny.

— Da, dar va mai dura un timp până ce toate vor fi la locul lor şi vom putea funcționa normal. Poate ar trebui să cumperi şi tu câteva acțiuni acum când prețul e aşa de scăzut.

— Am tot cumpărat în ultima lună, a zis Seb. Acum am cam patru la sută din Pateul de Peşte Bingham.

— Dacă aş avea un consiliu, te-aş numi în el. Totuşi, încă îți sunt dator şi nu doar pentru împăcare. Deci ai putea să-mi trimiți o factură zdravănă pentru serviciile tale profesionale.

— Acum, după ce am învins-o pe lady Virginia, mai curând te-aş ruga să mă sfătuieşti în altă problemă cu care mă confrunt.

— Virginia Fenwick nu va fi învinsă până ce nu se va afla la trei metri sub pământ. Dar cum te pot ajuta?

— Vreau să preiau banca Farthings şi să scap de Sloane o dată pentru totdeauna. Dar nu cred că mă voi descurca fără ajutorul tău.

*

— Nu poți să câştigi întotdeauna, a spus lady Virginia, dar, cum ne-a amintit Welington la Waterloo, contează doar bătălia finală.

— Şi cine e Napoleon pe acest câmp de bătălie?

— Nimeni alta decât Emma Clifton.

— Şi care va fi rolul meu? a întrebat Fisher.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat exact în prima noapte a primei călătorii a navei Buckingham pentru că, evident, povestea cu Marina Militară a fost doar o minciună. Priscilla Bingham l-a auzit pe unul dintre directori spunându-i soțului ei că, dacă s-ar afla adevărul, Emma Clifton va fi obligată să demisioneze şi compania ar putea da faliment. Nimic nu mi-ar conveni mai mult pentru că aşa valoroasa noastră doamnă preşedinte va începe procesul şi mă va plăti.

Fisher a tăcut un timp înainte de a spune:

— Sunt doi directori din consiliu care s-au certat de curând cu doamna Clifton, iar unul dintre ei are tendința să bea prea mult, mai ales când nu plăteşte el. Putem să-i oferim ceva în schimb dacă se hotărăşte să demisioneze?

— Un loc în consiliul de la banca Farthings.

— Asta ar merge, dar credeți că veți putea aranja aşa ceva?

— Preşedintele, Adrian Sloane, are toate motivele să-l urască pe Sebastian Clifton şi va face orice ca să-l doboare.

— De unde ştii?

— E uimitor câte poți să afli la un dineu, mai ales când gazda crede că femeile nu pot nicicum să înțeleagă ce se întâmplă în City.

GILES BARRINGTON
1970

17

Giles nu se gândise deloc cum ar dori să-şi petreacă cea de-a cincizecea aniversare, dar Gwyneth, da.

Ori de câte ori Giles se gândea la căsătoria lui – şi o făcea adesea – nu reuşea să-şi dea seama când lucrurile începuseră să nu meargă bine. Moartea tragică a fiului lor, Walter, la vârsta de trei ani şi faptul că Gwyneth nu mai putea avea un alt copil, o transformaseră dintr-o persoană veselă, care-i încânta pe toţi, într-o umbră melancolică, pierdută în lumea ei. În loc ca tragedia să-i unească, Giles şi-a dat seama că începuseră să se îndepărteze încet unul de altul, iar orele lucrate în parlament şi orarul încărcat al ministerului nu îl ajutau deloc.

Giles sperase că în timp se vor vindeca, dar în realitate începuseră să ducă vieţi diferite de parcă n-ar fi fost un cuplu şi nu-şi putea aminti ultima oară când făcuseră dragoste. Cu toate acestea, era hotărât să-i rămână credincios lui Gwyneth, pentru că nu îşi dorea un al doilea divorţ şi încă mai spera că se vor împăca.

Ori de câte ori erau împreună în public, încercau să ascundă adevărul, sperând că electoratul lui Giles, colegii săi şi chiar şi familiile lor nu-şi vor da seama că mariajul era pe butuci. Dar când îi vedea pe Harry şi pe Emma împreună, îi invidia.

Giles se gândise că de ziua lui va fi pe drum spre sau va reveni din serviciul său de reprezentare a guvernului Maiestăţii Sale în locuri străine. Totuşi Gwyneth insista ca această piatră de hotar să fie aniversată cum se cuvine.

— La ce te gândeşti? a întrebat Giles.

— La un dineu; doar familia şi câţiva prieteni apropiaţi?

— Şi unde-l vom ţine?

— La Camera Comunelor. Am putea rezerva una din sălile de dineu particulare.

— Ăsta-i ultimul loc în care aş dori să mi se aducă aminte că am cincizeci de ani.

— Încearcă să-ți aminteşti, Giles, că pentru cei mai mulți dintre noi care nu mergem la palatul Westminster în fiecare zi, va fi o ocazie specială.

Giles ştia când era înfrânt, aşa că au fost trimise invitațiile în ziua următoare şi, când s-a uitat în jurul mesei după trei săptămâni, era clar că Gwyneth avusese dreptate pentru că toți păreau încântați.

Emma, care stătea în dreapta lui şi sora lor, Grace, în stânga, discutau cu vecinii lor. Giles şi-a folosit timpul ca să se gândească la discursul lui, scriind câte o notiță pe spatele meniului.

— Ştiu că n-ar trebui să discutăm despre afaceri într-o ocazie ca aceasta, i-a spus Emma lui Ross Buchanan, dar ştii cât de mult apreciez sfatul tău.

— Chiar şi un bătrân, a zis Ross, este flatat de o tânăra care-i cere sfatul.

— La anul voi împlini şi eu cincizeci de ani, i-a amintit Emma şi tu mă flatezi.

— Eu, care voi împlini şaptezeci la anul, a spus Ross. Poate până atunci voi fi sub pământ aşa că, atunci când mai am doar şaizeci şi nouă de ani, cum te pot ajuta?

— Am probleme cu Desmond Mellor.

— N-am înțeles niciodată de ce l-ai luat în consiliu.

— Forță majoră, a şoptit Emma. Dar acum încearcă să ajungă preşedinte adjunct.

— Evită asta cu orice preț. El consideră că nu este altceva decât o treaptă către slujba pe care şi-o doreşte cu adevărat.

— Cu atât mai mult e cazul să rezist până ce voi considera că Sebastian este pregătit să-mi ia locul.

— Seb consideră că este gata să-ți ia locul chiar acum, a spus Ross. Dar dacă Mellor va deveni adjunctul tău, îți vei petrece restul vieții uitându-te peste umăr. Pentru fiecare preşedinte regula de aur este să numească un adjunct care, unu, nu vrea să-i ia locul, sau doi, a fost promovat pe motive drepte, sau trei, este prea bătrân să-i ia locul.

— Bine gândit, a zis Emma, dar nu prea pot face nimic ca să-l opresc dacă el poate convinge majoritatea consiliului să-l susțină. Şi mai rău, Seb crede că Mellor ar putea fi în legătură cu prima soție a lui Giles.

— Lady Virginia Fenwick? a spus Ross, scuipând cuvintele.

— Şi, posibil şi cu Alex Fisher.

— Atunci mai bine te-ai uita peste ambii umeri.

*

— Acum spune-mi, onorată mătuşă, a zis Seb, ai ajuns deja cancelar al universității?

— Ducele de Edinburgh este cancelarul nostru, după cum ştii prea bine, a zis Grace.

— Atunci măcar vicecancelar?

— Nu toți sunt la fel de ambițioşi ca tine, Seb. Pentru unii dintre noi, o muncă valoroasă, oricât de umilă ar fi, este o răsplata în sine.

— Atunci te-ai gândit măcar să ajungi director al colegiului? La urma-urmei, nimeni nu este mai demn de admirația colegilor.

— Eşti amabil, Sebastian şi îți voi spune între patru ochi că atunci când Elisabeth s-a retras recent din post, am fost abordată de câteva persoane. Totuşi, le-am explicat clar că eu nu sunt făcută să fiu administrator, ci profesor şi sunt fericită cu soarta mea.

— La asta nu mai am nimic de zis, a comentat Seb.

— Dar spune-mi, Seb, cum de în seara asta eşti singur, ar trebui să presupun că nu există nimeni special în viața ta?

— N-a mai fost nimeni special, mătuşă Grace, de când am fost suficient de prost încât s-o pierd pe Samantha.

— Sunt de acord că n-a fost momentul tău de glorie. Mi-am dat seama de când am întâlnit-o că era o tânără excepțională şi, în domeniul acesta, am o oarecare autoritate.

— Aveai dreptate. N-am mai întâlnit pe nimeni de atunci care să semene măcar puțin cu ea.

— Îmi pare rău, Seb, a fost lipsit de tact din partea mea să vorbesc despre asta, dar sunt sigură că, în timp, vei găsi pe cineva.

— Aş vrea eu.

— Mai ții legătura cu Samantha? Există măcar cea mai mică şansă...

— Nici pe departe. În decursul anilor i-am scris de mai multe ori, dar nu mi-a răspuns.

— Te-ai gândit să te duci în America şi să recunoşti că ai greşit?

— În fiecare zi.

*

— Cum merge campania ta de eliberare a lui Anatoli Babakov? a întrebat Priscilla.

— Mă tem că „progres” n-ar fi cuvântul potrivit, a zis Harry, care stătea la masă vizavi de Giles. Dar ştii tu, nimeni nu poate fi sigur cu sovieticii. Într-o zi crezi că-l vor elibera, iar în următoarea, că au aruncat cheia.

— S-ar putea întâmpla ceva care să schimbe asta?

— O schimbare a conducerii de la Kremlin ar putea ajuta. Cineva care să vrea ca lumea să ştie cum era Stalin cu adevărat. Dar nu sunt prea multe şanse atâta timp cât conduce Brejnev.

— Dar el trebuie să ştie că noi ştim că el ştie.

— Ştie, dar nu vrea să recunoască față de străini.

— Babakov are o familie?

— Soția lui a fugit din Rusia chiar înainte de arestarea lui. Acum locuieşte în Pittsburg. Am ținut legătura cu ea şi sper s-o vizitez când mă voi duce în Statele Unite.

— Sper să reuşeşti, a zis Priscilla. Te rog să nu uiți o clipă că noi, cei care te urmărim, n-am uitat de campania ta. Departe de asta, suntem chiar inspirați de exemplul tău.

— Mulțumesc, i-a răspuns Harry. Tu şi Bob ne-ați susținut mult de-a lungul anilor.

— Robert o admiră mult pe soția ta, după cum cred că ştii. Mie mi-a luat ceva mai mult să-mi dau seama de ce.

— Ce face Bob acum când compania este iar înfloritoare?

— Plănuieşte să construiască o fabrică nouă. Se pare că majoritatea echipamentelor sunt din Epoca de Piatră.

— Nu va fi ieftin.

— Nu, dar cred că nu are de ales acum când vom intra în Piața Comună.

— L-am văzut luând cina în Bristol cu Seb şi Ross Buchanan.

— Da, pun ceva la cale, dar n-am aflat decât câteva indicii. Dacă aş fi fost sergentul Warwick...

— Inspectorul Warwick, a corectat-o Harry, zâmbind.

— Da, desigur, îmi amintesc, a fost avansat în ultimul roman. Fără îndoială că inspectorul Warwick ar fi aflat de mult ce intenții au.

— Aş putea adăuga câteva mărunțişuri de la mine, a şoptit Harry.

— Atunci hai să facem schimb de păreri.

— Este important să ne amintim că Seb nu l-a iertat niciodată pe Adrian Sloane pentru că s-a ales preşedinte în ziua înmormântării lui Cedric Hardcastle.

— În Huddersfield, a spus Priscilla.

— Da, dar de ce ar fi relevant?

— Pentru că ştiu că Robert a trecut cu feribotul peste Humber de mai multe ori în ultimele două luni.

— Vizita oare altă femeie care se întâmplă să dețină cincizeci şi unu la sută din Farthings?

— E posibil, pentru că de curând Arnold Hardcastle a stat peste noapte la noi şi, cu excepția meselor, el şi Robert nu au ieşit din birou.

— Atunci Adrian Sloane ar face bine să-şi țină ochii larg deschişi, deoarece dacă Bob, Seb şi Arnold lucrează

împreună ca o echipă, cerurile să-l ajute, a spus el, uitându-se peste masă la soțul Priscillei.

*

— Pateul de Peşte Bingham nu mai apare în ultima vreme în ziare, a spus Gwyneth, întorcându-se spre preşedintele companiei.

— Şi asta nu e ceva rău, a zis Bob. Acum putem continua să hrănim națiunea şi nu să amuzăm jurnaliştii de scandal Gwyneth a râs.

— Vreau să-ți mărturisesc ceva, a spus. N-am avut niciodată un borcan cu pateul tău de peşte în casă.

— Iar eu trebuie să mărturisesc că n-am votat niciodată cu laburiştii, deşi aş fi putut dacă aş fi locuit în Bristol.

Gwyneth a zâmbit.

— Ce crezi, Giles îşi va păstra locul? a întrebat Bob.

— La mustață, aşa cred eu, a spus Gwyneth. Docurile din Bristol au fost întotdeauna o circumscripție minoră, dar sondajele de opinie sugerează că, de data aceasta, rezultatele vor fi strânse. Aşa că multe depind de persoana aleasă de conservatorii locali.

— Dar Giles este un ministru popular, admirat de ambele părți ale Camerei. Asta nu contează?

— Cam o mie de voturi în opinia lui Griff Haskins. Dar agentul lui electoral îmi tot aminteşte că, în cazul în care balanța națională înclină în defavoarea ta, nu prea ai ce face.

*

— Presupun că trebuie să vii în Camera Comunelor destul de des, a spus Jean Buchanan.

— În realitate, nu chiar atât de des, a zis Griff. Noi, agenții, avem tendința să rămânem în umbră şi să ne asigurăm că votanții încă îşi mai iubesc reprezentantul. În acel moment,

uşa sălii s-a deschis şi toată lumea a tăcut când el a intrat în cameră.

— Nu, nu, vă rog, luaţi loc, nu voiam să vă întrerup, s-a auzit o voce cu un accent puternic de Yorkshire, care nu fusese afectat de mai mulţi ani de profesorat la Oxford.

— Cât de amabil sunteţi că aţi venit şi Domnia Voastră, a spus Giles, sărind în picioare.

— Încântat, a spus Harold Wilson. Mi-a oferit o scuză să scap câteva minute de la o cină cu executivul sindicatului naţional al minerilor. Dar să ştii, Giles, a adăugat el, uitându-se de jur-împrejur, n-aş fi surprins să fim depăşiţi numeric de conservatorii din această sală. Dar să nu ne îngrijorăm, Griff se va ocupa de ei. Prim-ministrul s-a aplecat peste masă şi i-a strâns mâna agentului lui Giles. Şi cine sunt aceste două doamne încântătoare?

— Surorile mele, Emma şi Grace, a spus Giles.

— Mă aplec în faţa voastră, a spus prim-ministrul. Prima femeie director al unei companii publice şi renumita savantă engleză. Grace s-a înroşit. Şi, dacă nu mă înşel, a mai zis el, arătând cu mâna peste masă, acesta este Bob Bingham, regele pateului de peşte. Mama mea avea întotdeauna la masă un borcan cu pateul dumneavoastră pentru ceea ce ea numea ceai elegant.

— Şi în Downing Street? s-a interesat Bob.

— Nu facem ceaiuri elegante în Downing Street, a zis prim-ministrul, ocolind încet masa, strângând mâini şi semnând meniuri.

Giles a fost impresionat cât de mult a rămas prim-ministrul cu ei, plecând doar când nişte persoane de la protocol i-au amintit că era oaspete de onoare la dineul minerilor, unde trebuia să ţină un discurs. Chiar înainte de a pleca, l-a luat deoparte pe Harry şi i-a şoptit:

— Mulţumesc pentru ajutorul dat în Moscova, domnule Clifton. Să nu credeţi că am uitat. Şi nu renunţaţi la Babakov, pentru că noi n-am făcut-o.

— Mulțumesc, domnule, a zis Harry în timp ce toți se aşezau la locurile lor când prim-ministrul părăsea camera.

După ce s-au instalat, Jean Buchanan i-a spus lui Griff:

— Trebuie să fie atât de interesant să fii un vechi prieten al prim-ministrului.

— L-am mai întâlnit o singură dată până acum, a recunoscut Griff. Dar, ca un elefant, nici el nu uită nimic, a mai zis el în timp ce Harry s-a ridicat, a lovit marginea paharului de vin cu o lingură şi a aşteptat să se facă linişte.

— Dragi oaspeți, vă invit să toastăm pentru cel mai vechi şi mai drag prieten al meu. Omul care m-a prezentat surorii sale şi care este naşul fiului nostru, Sebastian. Vă rog să vă ridicați şi să închinăm un pahar în cinstea onorabilului sir Giles Barrington, ministru de stat al Maiestății Sale la Foreign Office şi a unui bărbat care încă mai crede că ar trebui să fie căpitanul echipei de crichet a Angliei.

Harry a aşteptat să înceteze râsetele înainte de a adăuga:

— Şi toți sperăm că Giles îşi va menține locul la alegerile viitoare şi poate îşi va îndeplini chiar şi ambiția sa de o viață de a deveni ministru de externe.

Au urmat aplauze calde şi strigăte de:

— Aşa e, aşa e! prin toată sala, în timp ce Giles se pregătea să răspundă.

— Mulțumesc, Harry. Este minunat pentru mine să nu fiu înconjurat doar de familie, ci şi de cei mai apropiați şi dragi prieteni care s-au reunit cu un singur scop şi anume să-mi amintească cât de bătrân sunt. Am fost binecuvântat cu o familie minunată şi cu prieteni adevărați şi, desigur, niciun om cu bun-simț n-ar putea spera mai mult. Totuşi, mulți dintre voi au fost foarte amabili şi m-au întrebat ce îmi doresc de ziua mea. Giles s-a uitat încet în jurul mesei înainte de a spune: Să fiu prim-ministru, secretar de externe şi cancelar al eşichierului în acelaşi timp. Laude şi aplauze au izbucnit spontan înainte ca el să adauge: Dar pe moment, aş fi mulțumit să câştig electoratul din docurile Bristol la următoarele alegeri.

Aplauze, dar de data aceasta fără râsete.

— Nu, ceea ce îmi doresc este ca toţi cei aflaţi alături de mine în această seară să prospere şi să înflorească – Giles a făcut o pauză – sub un guvern laburist.

Protestele au înecat aplauzele de data aceasta, dovedind că prim-ministrul avusese dreptate când spusese că Giles era depăşit numeric de conservatori la propria lui aniversare.

— Aşa că lăsaţi-mă să închei prin a vă spune că dacă nu voi câştiga, voi fi îmbufnat. Toată lumea a râs. Un om înţelept mi-a spus odată că secretul unui discurs bun este durata... Giles a zâmbit şi s-a aşezat, în timp ce invitaţii s-au ridicat în picioare şi l-au ovaţionat.

*

— Deci acum încotro te îndrepţi? a întrebat Emma, în timp ce chelnerii s-au întors şi au servit oaspeţii cu bomboane After Eight.

— În Berlinul de Est, la o întrunire a miniştrilor de externe, a replicat fratele ei.

— Crezi că au de gând să spargă zidul acela barbar? a întrebat Grace.

— Nu atâta timp cât caraghiosul ăla de Ulbricht este la putere şi continuă să îndeplinească ordinele stăpânilor lui de la Kremlin.

— Şi mai aproape de casă, a zis Emma, când crezi că vor fi următoarele alegeri generale?

— Harold vrea să fie în mai, când este sigur că putem câştiga.

— Sunt convinsă că vei rămâne reprezentantul pentru Bristol, a spus Emma, doar dacă nu survine vreun accident. Dar eu cred că tot conservatorii vor câştiga cu o mică majoritate.

— Şi tu vei rămâne leală partidului laburist? a întrebat Giles, întorcându-se spre sora lui.

— Desigur, a spus Grace.

— Şi tu, Emma?
— Nicio şansă.
— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

18

Gwyneth a mormăit când a sunat deşteptătorul şi nu s-a deranjat să se uite cât era ceasul. Perfecționase arta de a adormi la câteva minute după ce Giles ieşea din cameră. El făcea întotdeauna un duş înainte şi îşi înşira hainele de care avea nevoie în camera lui ca să nu aprindă lumina şi s-o deranjeze.

S-a uitat pe fereastra care dădea în Smith Square. Maşina lui era deja parcată în fața porții. Nu-i plăcea să se gândească la ce oră trebuia să se scoale şoferul pentru a fi sigur că nu întârzia.

După ce s-a bărbierit şi s-a îmbrăcat, a coborât în bucătărie, şi-a făcut o cafea neagră şi a devorat un vas cu fulgi de cereale şi fructe. După cinci minute şi-a luat mapa şi s-a îndreptat spre uşa din față. Gwyneth îi punea o singură întrebare când pleca: câte zile? Două, îi spusese de data aceasta, iar ea îi făcuse bagajele corespunzător. Nu mai trebuia să verifice înainte de a despacheta la Berlin pentru că ştia că toate lucrurile de care va avea nevoie vor fi acolo.

Prima sa soție fusese o târfă, iar a doua se dovedise a fi o fecioară. Giles încerca să nu recunoască, nici măcar în sinea sa, că i-ar fi plăcut o combinație subtilă a celor două modele. Virginia în pat şi Gwyneth oriunde în altă parte. Se întrebase adesea dacă şi alți bărbați au aceleaşi fantezii. Desigur nu Harry, care era şi mai îndrăgostit de Emma decât fusese în ziua nunții. Giles le invidia relația, cu toate că era ceva ce n-ar fi recunoscut niciodată, nici chiar în fața celui mai bun prieten al său.

— Bună dimineața, Alf, a spus Giles când s-a urcat pe bancheta din spate a maşinii.

— Bună dimineața, domnule ministru, a răspuns şoferul, vesel.

Alf fusese şoferul lui Giles de când acesta devenise ministru şi era adesea o sursă mai bună de informații despre

ce se întâmpla în lumea reală decât majoritatea colegilor săi din Cabinet.

— Şi astăzi unde mergem, sir?

— În Berlinul de Est.

— Mai bine dumneavoastră decât mine.

— Ştiu cum te simți. Şi acum, ce ai pentru mine?

— Alegerile vor fi în iunie, probabil pe optsprezece.

— Dar presa încă prezice luna mai. De unde ai luat informația?

— Clarence, şoferul prim-ministrului, nu?

— Atunci trebuie să-l informez imediat pe Griff. Altceva?

— Ministrul de externe va anunța în dimineața aceasta că se va retrage din Cabinet după alegeri, oricare ar fi rezultatul.

Giles nu a răspuns în timp ce cugeta la bomba aruncată calm de Alf. Dacă ar fi reuşit să rămână la docurile Bristol şi dacă laburiştii vor câştiga alegerile generale, va avea o şansă de a primi Foreign Office. Singura problemă: doi de „dacă”. A zâmbit strâmb.

— Nu e rău, Alf, nu e rău deloc, a adăugat el, deschizând cutia roşie şi uitându-se la hârtii.

Întotdeauna îi plăcuse să ia legătura cu ceilalți miniştri din Europa, să schimbe impresii prin coridoare, lifturi şi baruri, acolo unde se desfăşura realpolitik şi nu în întrunirile nesfârşite pentru care slujbaşii civili deja îşi întocmiseră minutele cu mult înainte de începerea conferințelor.

Alf s-a strecurat pe o intrare nemarcată pe pista trei de la Heathrow şi s-a oprit la scările de îmbarcare în avion. Dacă Giles nu-şi păstra locul în Cabinet după alegeri, îi vor lipsi toate acestea. Înapoi la cozile de bagaje, verificările de securitate, drumurile lungi până la poartă şi apoi aşteptarea nesfârşită după care ți se spunea că ai voie să te îmbarci în avion.

Alf a deschis portiera din spate şi Giles a urcat treptele până la avionul care aştepta. Nu te obişnui cu asta, îl

avertizase odată Harold Wilson. Doar regina îşi poate permite aşa ceva.

Giles a fost ultimul pasager care s-a urcat şi uşa s-a închis în urma lui când se aşeza în rândul din faţă, lângă secretarul lui permanent.

— Bună dimineaţa, domnule ministru, a zis el. Nu era genul de om care să discute lejer. Deşi, după cum am impresia, a continuat, conferinţa nu pare promiţătoare, există însă câteva avantaje de care putem profita.

— Cum ar fi?

— Prim-ministrul trebuie să afle dacă Ulbricht va fi înlocuit din funcţia de secretar general. Dacă este, vor trimite semnale de fum şi trebuie să aflăm cine a fost ales să-l înlocuiască.

— Va fi vreo diferenţă? a întrebat Giles. Oricine i-ar lua locul tot va telefona cu taxă inversă la Moscova înainte de a lua vreo decizie.

— În timp ce ministrul de externe, a continuat secretarul, ignorându-i remarca, doreşte mult să descoperiţi dacă acesta va fi momentul potrivit ca UK să solicite iar să între în CEE.

— A murit cumva De Gaulle când nu eram atent?

— Nu, dar influenţa lui a scăzut de la pensionarea sa de anul trecut şi Pompidou ar putea simţi că a venit momentul să-şi arate muşchii.

Cei doi şi-au petrecut restul zborului analizând agenda oficială şi ceea ce spera guvernul Maiestăţii Sale să obţină de la această conferinţă: un ghiont aici, o recunoaştere colo, ori de câte ori se va ajunge la o înţelegere.

Când avionul a aterizat pe aeroportul din Berlin, Tegel, ambasadorul britanic îi aştepta în josul treptelor. Cu ajutorul unei escorte a poliţiei, Rolls Royce-ul i-a dus prin Berlinul de Vest, dar s-a oprit brusc la Checkpoint Charlie, cum denumiseră Aliaţii punctul de trecere prin faimosul zid.

Giles s-a uitat la zidul urât, acoperit cu grafitti, cu sârmă ghimpată deasupra. Zidul Berlinului fusese ridicat în 1961, aproape peste noapte, ca să oprească fluxul populaţiei care

emigra din Est în Vest. Berlinul de Est era acum o închisoare uriaşă, ceea ce nu era o reclamă bună pentru comunism. Dacă ar fi fost în realitate utopia declarată de comunişti, s-a gândit Giles, Germania de Vest ar fi trebuit să ridice un zid ca să-şi împiedice nefericiții cetățeni să evadeze în Est.

— Dacă aş avea un ciocan... a spus el.

— Ar trebui să te opresc, a zis ambasadorul. Doar dacă, bineînțeles, n-ai vrea să cauzezi un incident diplomatic.

— Ar fi necesar mai mult de un incident diplomatic ca să-mi oprească cumnatul să lupte pentru cauzele în care crede, a spus Giles.

După ce li s-au verificat paşapoartele, au reuşit să părăsească sectorul vestic şi şoferul a reuşit să mai avanseze cam două sute de metri înainte de a se opri în zona neutră. Giles s-a uitat la gărzile înarmate aflate pe turele şi care îi priveau supărați pe oaspeții britanici.

Au rămas între cele două frontiere cât timp Roll-Royce-ul a fost verificat de la antişocurile din față până la portbagaj, de parcă ar fi fost un tanc Sherman, înainte de a fi se permite în cele din urmă intrarea în Berlinul de Est. Dar fără escorta poliției, le-a mai luat o oră până ce au ajuns la hotelul lor aflat în cealaltă parte a oraşului.

După ce s-au cazat şi au primit cheile, regula de aur era ca ministrul să schimbe camera cu secretarul său permanent, astfel încât să nu fie deranjat de call-girls sau să fie atent la orice cuvânt rostea deoarece camera lui era în mod sigur plină cu microfoane. Dar Stasi se prinsese de acest şiretlic şi acum pur şi simplu punea microfoane în ambele camere.

— Dacă vrei o conversație particulară, a spus ambasadorul, singura soluție este baia, cu robinetele curgând.

Giles a despachetat, a făcut duş şi a coborât iar la parter pentru a se alătura unor colegi olandezi şi suedezi pentru un mic-dejun întârziat. Cu toate că erau prieteni vechi, asta nu i-a oprit să se tragă de limbă unul pe celălalt.

— Spune-mi, Giles, laburiştii vor câştiga alegerile? a întrebat Stellen Christerson, ministrul de externe suedez.

— Oficial, nu putem pierde. Neoficial, e prea devreme ca să-mi dau seama.

— Şi în cazul în care câştigați, domnul Harold Wilson te va face ministru de externe?

— Neoficial, ar trebui să am o şansă.

— Şi oficial? a întrebat Jan Hilbert, ministrul olandez.

— Voi servi guvernul Maiestății Sale în oricare funcție va considera prim-ministrul că merit.

— Iar eu am de gând să câştig următorul raliu Monte Carlo, a zis Hilbert.

— Iar eu mă voi întoarce în apartamentul meu să-mi verific documentele, a spus Giles, conştient că doar începătorii stăteau prin jur, bând, doar ca să-şi petreacă următoarea zi căscând. Trebuia să fii complet treaz dacă doreai să prinzi vreo revelație neaşteptată care transforma uneori orele de negocieri în ceva demn de interes.

*

Conferința s-a deschis a doua zi dimineața cu un discurs al secretarului general al Germaniei de Est, Walter Ulbricht, care le-a urat bun-venit oaspeților. Era clar că discursul fusese scris la Moscova, iar cuvintele erau livrate de marioneta sovietică din Berlinul de Est.

Giles s-a lăsat pe spate, şi-a închis ochii şi a pretins că ascultă traducerea unui discurs pe care-l auzise de multe ori mai înainte, dar mintea a început în curând să-i rătăcească. A auzit brusc o voce neliniştită întrebându-l:

— Sper că traducerea mea nu are nimic greşit, sir Giles?

Giles s-a uitat împrejur. Foreign Office-ul îi explicase clar că, deşi fiecare ministru venea cu interpretul său, primea un altul de la gazde. Majoritatea acestora lucrau pentru Stasi şi orice observație nefericită sau comportament nepotrivit urma

să fie, fără îndoială, raportat şefilor lor din Politburo-ul din Germania de Est.

Ceea ce l-a surprins pe Giles nu a fost atât întrebarea discretă a tinerei, cât faptul că a sesizat în ea un uşor accent vestic.

— Traducerea e foarte bună, a zis el, privind-o mai atent. Doar că am auzit acest discurs sau o uşoară variaţie a lui, de multe ori până acum.

Ea era îmbrăcată cu o rochie prost croită care parcă fusese luată de pe raftul unei cooperative cu haine muncitoreşti. Dar avea ceva ce nu găseai nici la Harrods, un păr luxuriant care fusese împletit într-un coc sever pentru a ascunde orice sugestie de feminitate. Era de parcă n-ar fi vrut s-o observe nimeni. Dar ochii ei mari şi căprui şi zâmbetul atrăgător i-ar fi făcut pe majoritatea bărbaţilor, inclusiv pe Giles, să privească mai atent. Parcă era dintr-un film cu răţuşca cea urâtă care ştii că se va transforma în ultima scenă într-o lebădă.

Mirosea a capcană. Giles a presupus imediat că lucra pentru Stasi şi s-a întrebat dacă ar putea s-o prindă.

— Ai puţin accent vestic, dacă nu mă înşel, a şoptit el.

Ea a încuviinţat şi a zâmbit ia fel de dezarmant.

— Tata s-a născut în Truro.

— Atunci ce cauţi aici?

— M-am născut în Berlinul de Est. Tata a întâlnit-o pe mama când era staţionat aici cu armata britanică în 1947.

— Asta nu cred că a încântat prea multă lume, a sugerat Giles.

— El a trebuit să-şi dea demisia şi pe urmă s-a angajat în Germania ca să fie împreună cu ea.

— Un adevărat romantic.

— Dar mi-e teamă că povestea nu are un sfârşit romantic. Mai mult John Galsworthy decât Charlotte Brontë, pentru că la ridicarea zidului în 1961, tata era în Cornwall în vizită la părinţii lui şi de atunci nu l-am mai văzut.

Giles a rămas precaut.

— Asta nu are niciun sens, pentru că, dacă tatăl tău este cetățean britanic tu şi mama ta puteți face o cerere să vizitați Marea Britanie oricând.

— Am făcut treizeci şi patru de cereri în ultimii nouă ani şi toate au venit cu aceeaşi ştampilă roşie pe ele – respinse.

— Îmi pare rău, a zis Giles. Apoi s-a întors, şi-a reglat căştile şi a ascultat restul discursului de întâmpinare.

Când secretarul general s-a aşezat în sfârşit la loc după o oră şi douăsprezece minute, Giles era unul dintre puținii oameni din sală încă treaz.

A plecat din sala de conferințe şi s-a alăturat unui subcomitet care discuta posibila ridicare a unor sancțiuni între cele două țări. A fost informat pe scurt, ca şi omologul lui, dar, în timpul întrunirii, a avut impresia clară că interpreta lui includea unele observații care proveneau direct de la Stasi şi nu de la ministru. A rămas sceptic şi precaut față de ea, cu toate că atunci când a căutat-o în notițele de informare a văzut că numele ei era Karin Pengelly. Deci cel puțin spusese adevărul despre familia ei.

Giles s-a obişnuit repede să fie urmărit de Karin când trecea de la o întrunire la alta. Ea continua să-i traducă ceea ce spuneau ceilalți, fără ca expresia de pe figura ei să se modifice. Dar răspunsurile lui Giles erau frazate întotdeauna cu grijă pentru că nu era încă sigur de partea cui era ea.

La sfârşitul primei zile, Giles a simțit că acea conferință adusese unele rezultate pozitive şi datorită interpretei. Sau ea spunea pur şi simplu ceea ce dorea el să audă?

La dineul oficial ținut la Palast der Republik, Karin a stat chiar în spatele lui, traducând fiecare cuvânt din interminabilele discursuri, până când Giles, în cele din urmă, s-a lăsat mai moale.

— Dacă-i scrii o scrisoare tatălui tău, o voi pune la poştă când mă voi întoarce în Anglia şi, de asemenea, voi discuta cu un coleg de la Biroul de imigrări.

— Vă mulțumesc, sir Giles.

Giles şi-a îndreptat atenţia înspre ministrul italian, care stătea în dreapta lui şi care-şi împingea mâncarea în farfurie, mormăind că unii trebuie să servească trei prim-miniştri în acelaşi an.

— De ce nu te oferi tu pentru slujba asta, Umberto? i-a sugerat Giles.

— Nici prin minte nu-mi trece, a răspuns acesta. Nu vreau să ies mai devreme la pensie.

*

Giles a fost încântat când s-a adus ultimul fel al meniului nesfârşit şi oaspeţilor li s-a permis să plece. A spus noapte bună unor alţi delegaţi în timp ce ieşea din sală şi apoi i s-a alăturat ambasadorului în drumul spre hotel.

Şi-a scos cheia şi a intrat în apartament chiar după unsprezece. Dormea deja de o oră când cineva a bătut la uşă. Cineva care ignorase intenţionat semnul *Nu deranjaţi.* Dar nu a fost surprins pentru că Foreign Office emisese o notă de informare care acoperea şi această posibilitate. Deci ştia la ce să se aştepte şi, mai important, cum să abordeze problema.

A coborât agasat din pat, şi-a tras halatul şi s-a dus la uşă, fiind deja avertizat că vor încerca să-i aducă pe cineva asemănător soţiei sale, dar cu douăzeci de ani mai tânără.

Când a deschis uşa, a rămas pe moment împietrit. Înaintea sa stătea cea mai frumoasă blondă, cu pometii înalţi, ochi albaştri adânci şi cu cea mai scurtă fustă din piele pe care o văzuse vreodată.

— Aţi greşit soţia, a spus Giles după ce şi-a revenit, cu toate că-şi amintise de ce se îndrăgostise de Virginia cu atâţia ani înainte. Dar mulţumesc, doamnă, a zis el, luând sticla de şampanie. A citit eticheta. „Veuve Cliquot 1947.” Vă rog să oferiţi mulţumiri cui o fi. O recoltă excelentă, a mai zis el, înainte de a închide uşa.

A zâmbit când s-a urcat la loc în pat. Harry ar fi fost mândru de el.

*

A doua zi a conferinței a devenit din ce în ce mai agitată pe măsură ce delegații încercau să încheie înțelegeri ca să nu se întoarcă acasă cu mâna goală. Giles s-a simțit destul de mulțumit când Germania de Est a acceptat să elimine tarifele de import pe medicamentele britanice şi încântat, deşi încerca să n-o arate când omologul său francez a sugerat că, dacă guvernul britanic va emite o invitație de vizitare a Britaniei pentru preşedintele francez în anul următor, aceasta va fi luată serios în considerație. A scris cuvintele „serios în considerație” ca să nu apară neînțelegeri.

Cum se întâmplă întotdeauna în aceste ocazii, întrunirile au început să fie mai lungi şi continuau şi seara, aşa că Giles a sfârşit prin a programa una înainte de cină cu ministrul est-german al comerțului, alta cu omologul său olandez şi, la urmă, una cu Walter Scheel, ministrul de externe german. I-a cerut lui Karin să-l însoțească la cină, hotărându-se că, dacă ea lucra pentru Stasi, era o actriță mai bună decât Peggy Ashcroft. Şi dacă ea era de acord, spera că-şi va lăsa părul liber.

Karin i-a amintit că ministrul olandez vorbea fluent engleză şi a sugerat că poate ar prefera să cineze singuri. Dar Giles se gândea că ar fi util ca ea să se afle acolo, în caz că se pierdea ceva prin traducere.

Nu se putea opri să se întrebe dacă vreunul dintre colegii săi delegați observaseră cât de des se întorsese în timpul cinei cu ministrul comerțului ca să se uite la interpretă, prefăcându-se că-i ascultă traducerea în timp ce el aştepta de fapt să fie răsplătit cu un surâs. Dar când ea apăruse la cină purtând o rochie minunată, roşie, din mătase, care nu fusese cumpărată evident de la un magazin cooperatist, cu părul roşcat lăsat liber peste umerii dezveliți, Giles n-a mai putut să-şi ia ochii de la ea, cu toate că ea se prefăcea în continuare că nu observă.

Când s-a întors din apartamentul său pentru ultima întrunire a serii, Scheel n-a mai pierdut timpul ca să susțină cauza guvernului său.

— Taxele dumneavoastră de import pe BMW, Volkswagen şi Mercedes lovesc puternic industria noastră automobilistică. Dacă nu puteți să le eliminați, ați putea cel puțin să le scădeți?

— Mi-e teamă că nu este posibil, Walter, pentru că mai avem doar câteva săptămâni până la alegerile generale şi laburiştii speră să primească donații mari de la Ford, BMC şi Vauxhall.

— Nu veți avea de ales când veți deveni membri în CEE, a spus neamțul, zâmbind.

— Amin, a zis Giles.

— Cel puțin sunt recunoscător pentru răspunsul tău sincer.

Cei doi au dat mâna şi, când Scheel se întorcea să plece, Giles şi-a pus degetul ia buze şi l-a urmat afară din cameră. S-a uitat în susul şi în josul coridorului înainte să întrebe:

— Cine-l va înlocui pe Ulbricht ca secretar general?

— Sovieticii îl susțin pe Honecker, a zis Scheel şi, cinstit vorbind, nu văd pe altcineva în stare să-l învingă.

— Dar e un om slab şi supus care n-a avut o idee originală în viața lui, a spus Giles, şi va sfârşi prin a fi o marionetă, exact ca Ulbricht.

— Şi tocmai de aceea Politburo-ul îl susține.

Giles şi-a ridicat mâinile, exasperat. Scheel a zâmbit strâmb.

— Ne vedem la Londra, după alegeri, a zis el, înainte de a se îndrepta spre lift.

— Să sperăm, a murmurat Giles. Când s-a întors în cameră, a fost încântat s-o vadă pe Karin tot acolo. Ea şi-a deschis geanta, a scos un plic şi i l-a dat.

— Mulțumesc, sir Giles.

Giles s-a uitat la numele şi la adresa de pe plic, l-a pus într-un buzunar interior şi i-a spus:

— Îl voi trimite tatălui tău de îndată ce mă întorc la Londra.

— Mama vă va fi foarte recunoscătoare.

— Este cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face, a spus Giles ducându-se spre masa laterală, luând o sticlă de şampanie şi dându-i-o. Un mic semn de recunoştinţă pentru munca ta. Sper că tu şi mama ta o veţi aprecia.

— Sunteţi foarte amabil, sir Giles, a şoptit ea, dându-i sticla înapoi, dar n-aş ajunge nici până la uşa din faţă înainte de a mi-o lua cei de la Stasi, a adăugat, arătând spre candelabru.

— Atunci să bem un pahar împreună.

— Sunteţi sigur că este bine, sir Giles, având în vedere..

— Acum, când suntem doar noi doi, cred că-mi poţi spune Giles, i-a zis el, deschizând sticla şi turnând două pahare. L-a ridicat pe al lui. Să sperăm că nu va mai dura mult înainte de a te reîntâlni cu tatăl tău.

Karin a luat o înghiţitură şi apoi a pus paharul pe masă.

— Trebuie să plec, a zis ea, întinzându-i mâna.

Giles i-a luat-o şi a tras-o uşor spre el. Ea l-a împins înapoi.

— Asta nu trebuie să se întâmple, sir Giles, pentru că atunci vă veţi gândi că...

El a început s-o sărute înainte ca ea să mai zică un cuvânt. În timp ce se sărutau, i-a desfăcut fermoarul din spate al rochiei şi când rochia a căzut pe jos, el s-a dat un pas înapoi, dorind să-i vadă fiecare parte a corpului deodată. A luat-o iar în braţe şi, în timp ce o săruta, buzele ei s-au desfăcut când amândoi cădeau pe pat. El s-a uitat în ochii ei căprui şi a şoptit:

— Dacă eşti angajată la Stasi spune-mi doar după ce voi fi făcut dragoste cu tine.

19

Giles stătea pe banca din față din Camera Comunelor ascultându-l pe ministrul de externe făcând o declarație referitoare la decizia Camerei pentru anularea turneului în Africa de Sud a Consiliului de crichet când a primit o notă de la chestorul-şef: *Aş putea discuta cu dumneavoastră după declarație?*

Lui Giles i se păruse întotdeauna că o solicitare a chestorului-şef era ca o chemare în biroul directorului şcolii: mai probabil să aducă o pedeapsă decât laude. Deşi chestorul-şef nu stă în Cabinet, puterea lui este disproporționată față de rangul pe care-l are. El era sergentul major al companiei care se afla acolo pentru a se asigura că soldații stăteau aliniați pentru ca viața ofițerilor să fie mai uşoară.

De îndată ce ministrul de externe a răspuns ultimei întrebări de la membrul din Louth în legătură cu asprirea sancțiunilor guvernului împotriva regimului de apartheid din Africa de Sud, Giles s-a strecurat în hol şi s-a dus în biroul chestorului-şef.

Secretarul chestorului îl aştepta şi a fost invitat imediat în camera interioară.

De îndată ce Giles a intrat în birou, şi-a dat seama după figura chestorului-şef că urma să fie o pedeapsă, nu laude.

— Mi-e teamă că nu sunt veşti bune, a spus Bob Mellish, scoțând un plic mare de culoarea pieii din birou şi înmânându-i-l lui Giles.

Giles a deschis plicul cu mâini tremurătoare şi a scos un set de fotografii alb şi negru. Le-a studiat o vreme înainte de a spune:

— Asta n-are niciun sens.

— Nu sunt sigur că te înțeleg.

— Chiar nu-mi vine să cred că Karin lucra pentru Stasi.

— Atunci cine să fi fost? a spus chestorul-şef. Chiar dacă nu era pe statul lor de plată, cine ştie la ce presiuni au supus-o.

— Trebuie să mă crezi, Bob, Karin nu era aşa. Îmi dau seama că m-am făcut de râs, pe mine, guvernul şi familia. Dar sunt sigur de un lucru: nu e vina lui Karin.

— Trebuie să recunosc că e prima oară când Stasi a folosit fotografii. Până acum ne-au trimis doar benzi. Trebuie să informez imediat Foreign Office.

— Pot să te asigur că n-am discutat probleme guvernamentale, a spus Giles. Şi oricum, ea era mai speriată decât mine.

Chestorul-şef a ridicat o sprânceană.

— Cu toate acestea, trebuie să lămurim această problemă aici şi acum. Presupun că aceste fotografii au ajuns deja în labele tabloidelor, aşa că mai pregăteşte-te pentru nişte telefoane neplăcute. Şi mai am un sfat, Giles – spune-i lui Gwyneth înainte să afle din tabloide.

— Trebuie să-mi dau demisia? a spus Giles, prinzându-se de marginea biroului ca să-şi împiedice mâinile să-i tremure.

— Asta n-o decid eu. Dar nu face nimic nechibzuit. Aşteaptă cel puțin până ce te vezi cu prim-ministrul. Şi anunță-mă când presa ia legătura cu tine.

Giles s-a mai uitat o dată la unele dintre fotografiile lui şi ale lui Karin şi tot nu i-a venit să creadă.

*

— Cum ai putut, Giles? Să te laşi atras într-o astfel de capcană evidentă, a zis Gwyneth. Mai ales după ce ți-a spus Harry ce a pățit la Moscova.

— Ştiu, ştiu. Am fost stupid. Îmi pare rău că te-am supărat.

— Te-ai gândit măcar un moment la mine sau la familia mea când te-a sedus paraşuta aceea?

— Nu era o paraşută, a spus Giles încet.

Gwyneth a tăcut o clipă înainte de a-l întreba:

— Vrei să spui că o cunoşteai pe femeia aceea dinainte?

— Era interpreta mea.

— Înțeleg că tu ai sedus-o, nu invers?

Giles n-a încercat s-o contrazică. Ar fi însemnat o minciună în plus.

— Dacă ți s-ar fi întins o capcană sau ai fi fost beat sau doar te-ai fi făcut de râs, Giles, aş fi rezistat. Dar este evident că te-ai gândit dinainte... S-a oprit în mijlocul propoziției şi s-a ridicat. Plec în Țara Galilor în seara asta. Te rog să nu încerci să iei legătura cu mine.

Giles a rămas singur când amurgul se aşternea peste Smith Square şi s-a gândit la consecințele faptului că-i spusese lui Gwyneth adevărul. Nu conta dacă fusese Karin o curvă de la Stasi. Cât de uşor ar fi fost dacă i-ar fi spus soției că acea Karin fusese doar o paraşută, o aventură de o noapte şi că nici măcar nu-i ştia numele? Şi de ce n-o făcuse? Pentru că adevărul era că nu mai întâlnise pe cineva ca ea în toată viața lui. Amabilă, cu simțul umorului, pasionată, dulce şi sclipitoare. Oh, cât de sclipitoare. Şi dacă ea n-avea aceleaşi sentimente pentru el, de ce-i adormise în brațe? Şi de ce făcuse iar dragoste cu el când se treziseră dimineața, pentru că ar fi putut uşor să dispară peste noapte, după ce-şi terminase treaba? În loc de asta, alesese să rişte la fel de mult ca el şi probabil acum suferea consecințele la fel ca el.

*

Ori de câte ori suna telefonul, Giles presupunea că era vreun ziarist la celălalt capăt al liniei – *Avem nişte fotografii, sir Giles, şi ne întrebăm dacă ați dori să comentați...*

Telefonul a sunat şi el a ridicat supărat receptorul.

— Vă caută un domn Pengelly, a zis secretara lui.

Pengelly. Trebuia să fie tatăl lui Karin. Oare era şi el implicat în capcană?

— Fă-mi legătura, a spus Giles.

— Bună ziua, sir Giles. Numele meu este John Pengelly. Vă sun pentru că ați fost atât de amabil şi ați ajutat-o pe fiica mea când ați fost în Berlinul de Est. Acelaşi accent îngroşat din vest. Tocmai am citit scrisoarea lui Karin pe care mi-ați trimis-o cu atâta amabilitate. Este prima scrisoare de la ea pe care am primit-o de mai multe luni. Aproape îmi pierdusem speranța.

Giles n-a dorit să-i spună de ce acea speranță nu va avea viață lungă.

— Le scriu lui Karin şi mamei sale în fiecare săptămână, dar nu ştiu câte scrisori au primit. Acum, că ați întâlnit-o, mă simt mai încrezător şi voi contacta Home Office din nou.

— Am discutat deja cu departamentul Home Office responsabil cu imigrările. Totuşi...

— Sunteți foarte amabil, sir Giles. Familia mea şi cu mine vă suntem datori şi dumneavoastră nu sunteți nici măcar reprezentantul meu în parlament.

— Pot să vă pun o întrebare personală, domnule Pengelly?

— Da, desigur, sir Giles.

— Credeți că e posibil ca fiica dumneavoastră să lucreze pentru Stasi?

— Nu, nici gând. Ea îi detestă chiar mai mult decât mine. De fapt o tot avertizez că faptul că nu doreşte să coopereze cu autoritățile ar putea fi motivul pentru care nu primeşte viza.

— Dar i-au dat o slujbă ca interpret la o conferință internațională.

— Doar pentru că erau disperați. Karin mi-a scris că au fost mai mult de şaptezeci de delegați din douăzeci de țări şi s-a simțit foarte norocoasă că v-a fost alocată dumneavoastră.

— Nu chiar atât de norocoasă pentru că trebuie să vă avertizez că presa ar putea deține nişte fotografii cu noi doi împreună, ceea ce s-ar putea considera în cel mai bun caz o nefericire şi în cel mai rău...

— Nu-mi vine să cred, a reuşit domnul Pengelly să spună în cele din urmă. Karin este de obicei foarte precaută şi nu-şi asumă niciodată riscuri. Ce a apucat-o?

— Nu este vina ei, domnule Pengelly, a zis Giles. A fost doar greşeala mea şi trebuie să-mi cer scuze personal de la dumneavoastră pentru că dacă presa află că sunteți tatăl lui Karin, vă vor transforma viața într-un iad.

— Au mai făcut-o şi când m-am însurat cu mama ei, a spus Pengelly şi n-am regretat-o niciodată.

A fost rândul lui Giles să rămână tăcut, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Adevărul este destul de simplu, domnule Pengelly şi n-am fost în stare nici măcar să-l împărtăşesc soției mele. S-a oprit din nou. M-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră. Dacă aş fi putut să evit, aş fi făcut-o şi, dați-mi voie să vă spun, sunt gata să suport aceleaşi suferințe prin care ați trecut doar ca să fiu cu ea. Dar ce e mai rău, nu ştiu ce părere are ea despre mine.

— Eu ştiu, a spus Pengelly.

*

Apelul a sosit într-o sâmbătă după-masă, chiar după ora patru. A devenit clar că *Sunday People* obținuse exclusivitatea, cu toate că Giles şi-a dat seama că până la miezul nopții toți editorii îşi vor modifica prima pagină.

— Presupun că ați văzut fotografiile care se află în posesia noastră, domnule ministru?

— Da, le-am văzut.

— Doriți să faceți o declarație?

— Nu, nu doresc.

— Veți demisiona din guvern?

— Fără comentarii.

— Cum a reacționat soția dumneavoastră la aceste ştiri? Înțelegem că s-a întors să stea cu părinții în Țara Galilor.

— Fără comentarii.

— Este adevărat că divorțați?

Giles a trântit telefonul. Nu se putea opri să nu tremure când se uita la numărul de acasă al chestorului şef.

— Bob, sunt Giles. Povestea va apărea mâine în *Sunday People.*

— Îmi pare rău, Giles. După mine, ai fost un ministru al naibii de bun şi ți se va simți mult lipsa.

Giles a lăsat receptorul în furcă, cu două cuvinte rezonându-i în urechi: *ai fost.* Ai fost un ministru al naibii de bun. A luat o foaie de hârtie cu antetul Camerei Comunelor din raftul de scrisori din față şi a început să scrie:

Stimate domnule prim-ministru,
Cu mare regret...

*

Giles a intrat în biroul Consiliului Privat la Whitehall astfel încât să poată evita haita de jurnalişti din Fleet Street care-l aşteptau în Downing Street sau cei puțin de cei care nu ştiau de intrarea din spate la numărul 10.

Una dintre amintirile cu care-şi va amuza nepoții va fi că atunci când a intrat în camera Cabinetului, Harold Wilson încerca fără succes să-şi reaprindă pipa.

— Giles, ce bine că ai venit având în vedere prin ce treci. Dar crede-mă, şi vorbesc din experiență, toate vor trece.

— Se poate, domnule prim-ministru. Dar tot e sfârşitul carierei mele de politician serios şi aceasta a fost singura meserie care m-a atras.

— Nu cred că sunt de acord cu tine, a spus Wilson. Doar gândeşte-te o clipă. Dacă ai rămâne la docurile Bristol la următoarele alegeri sunt sigur că vei reuşi. Electoratul îşi va exprima părerile în boxa de balotaj şi cine sunt eu să nu fiu de acord cu părerea lor? Şi dacă aş reveni în Downing Street, n-aş ezita să-ți cer să te alături iar Cabinetului.

— Doi de „dacă”, domnule prim-ministru.

— Tu mă ajuți cu unul, Giles, iar eu voi vedea ce pot face cu celălalt.

— Dar, domnule prim-ministru, după titlurile acelea din ziare…

— Sunt de acord, nu sunt edificatoare. A fost poate o nefericire că erai ministru pentru afaceri externe. Giles a zâmbit pentru prima oară după câteva zile. Dar mai multe comentarii, a continuat Wilson, precum şi câțiva lideri, au subliniat că ai fost un ministru extraordinar. *Telegraph,* dintre toate ziarele, a amintit cititorilor că ai câştigat o MC la Tobruk. Ai supraviețuit cumva acelei bătălii înfiorătoare aşa că de ce n-ai crede că vei supraviețui şi acum?

— Pentru că am impresia că Gwyneth va divorța de mine şi, cinstit vorbind, chiar are motive s-o facă.

— Îmi pare rău, a zis Wilson, încercând iar să-şi aprindă pipa. Dar tot cred că ar fi bine să mergi la Bristol să vezi cum stau ploile. Asigură-te că eşti atent la ce-ți va spune Griff Haskins pentru că atunci când l-am chemat azi-dimineață, nu mi-a lăsat nicio îndoială că doreşte să fii candidat.

*

— Felicitări, domnule maior, a zis Virginia. Ați fost singurul responsabil pentru distrugerea lui Giles Barrington.

— Păi tocmai asta e ironia, că n-am fost. Nu fata noastră şi-a petrecut noaptea cu el.

— Cum adică?

— Am zburat la Berlin cum m-ați instruit şi nu mi-a fost greu să găsesc o agenție pentru fete de escortă cu birouri pe ambele părți ale zidului. Mi s-a recomandat o fată anume. Era bine plătită şi i s-a promis un bonus dacă aducea fotografii cu ei doi în pat.

— Şi iat-o, a spus Virginia, arătând câteva ziare de dimineață care, de obicei, n-ar fi fost aduse în Cadogan Gardens.

— Dar nu este ea. Ea a sunat a doua zi dimineața şi mi-a spus că Barrington i-a luat sticla de şampanie şi pe urmă i-a trântit uşa în nas.

— Atunci cine e?

— Habar n-am. Agenția spune că n-o cunoaşte şi presupune că lucra pentru Stasi. Ei au avut echipament de supraveghere în toate apartamentele hotelului pe durata conferinței.

— Dar de ce a respins-o pe fata noastră şi apoi şi-a permis să cadă în mrejele ăsteia?

— Asta nu-mi pot explica, a zis Fisher. Dar sunt sigur că fostul dumneavoastră soț nu este terminat de tot.

— Dar şi-a dat demisia azi-dimineață. A fost editorialul de bază în toate ziarele dimineții.

— Ca ministru, da, dar nu ca membru în parlament. Şi dacă îşi păstrează locul până la următoarele alegeri...

— Atunci trebuie să ne asigurăm că n-o va face.

— Şi cum putem obține asta?

— Mă bucur că m-ai întrebat, domnule maior.

*

— Mă tem că n-am de ales decât să-mi dau demisia ca membru în parlament, a spus Giles.

— Doar pentru că v-ați culcat cu o paraşută? a zis Griff.

— Nu era o paraşută, a replicat Giles, aşa cum le spunea tuturor care făceau această presupunere.

— Dacă-ți dai demisia, am putea ceda locul conservatorilor. Prim-ministrul nu-ți va mulțumi pentru asta.

— Dar dacă este să credem sondajele, conservatorii vor câştiga oricum locul.

— Am mai sfidat sondajele şi înainte, a spus Griff. Şi conservatorii nici nu şi-au ales încă vreun candidat.

— Nimic nu mă va convinge să-mi schimb părerea, a spus Giles.

— Dar eşti singurul care poate câştiga locul, a spus Griff pe când telefonul de pe biroul lui a început să sune. A ridicat receptorul. Oricine ar fi, spune-le să se ducă naibii.

— Este editorul de la *Bristol Evening News,* a spus secretara lui.

— Acelaşi lucru i se aplică şi lui.

— Dar spune că are nişte noutăți pe care veți dori să le auziți imediat. Este editorialul de mâine.

— Dă-mi-l la telefon. Griff a ascultat o vreme înainte de a trânti receptorul în furcă. Asta e exact ce-mi mai lipsea.

— Deci care sunt noutățile care nu mai puteau aştepta?

— Conservatorii şi-au anunțat candidatul.

— Cineva pe care-l cunoaştem?

— Maiorul Alex Fisher.

Giles a izbucnit în râs.

— Nu-mi vine să cred, Griff, până unde poți merge ca să te asiguri că voi rămâne în parlament.

20

Bună dimineața, numele meu este Giles Barrington și sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de joi, optsprezece iunie. Votați-i pe laburiști. Votați-l pe Barrington pe optsprezece iunie. Bună dimineața, numele meu este...

Giles candidase în șapte alegeri în ultimii douăzeci și cinci de ani și câștigase de toate cele șapte ori, crescându-și treptat majoritatea la 2.166. Ultimele două duseseră la intrarea Partidului Laburist în Parlament, atunci când conservatorii nu se așteptaseră să câștige electoratul din docurile Bristol și liberalii știau că nu sunt în stare.

Ultima oară când Giles solicitase renumărarea voturilor s-a produs când oponentul său fusese maiorul Alex Fisher și, cu acea ocazie Giles câștigase doar cu patru voturi și doar după trei renumărări. Fusese o campanie personală murdară de la început până la sfârșit, cu fosta soție a lui Giles amestecându-se în bâlci atunci când venise la Bristol pentru a-l susține pe maior pe care ea îl prezentase ca pe un „om cinstit și decent".

Acum, după cincisprezece ani, Giles se înfrunta cu o reluare a luptei împotriva aceluiași candidat și în fața unui alt divorț. Gwyneth, slavă cerurilor, îl lămurise că nu va umple ziarele cu problemele ei decât după alegeri și, cu toate că nu avea nicio intenție să viziteze circumscripția electorală, nu va sugera ca lumea să-l voteze pe Fisher.

— Slavă Domnului pentru micile favoruri, a zis Griff Haskins. Nu a mai adus deloc vorba despre acest subiect

Când prim-ministrul i-a solicitat reginei să dizolve parlamentul pe 29 mai 1970, Giles s-a întors în următoarea zi la Bristol pentru a începe campania de alegeri de trei săptămâni. Când a început să colinde străzile, a fost plăcut surprins de felul în care a fost întâmpinat și de cât de puțini oameni aduceau vorba de Berlin sau întrebau unde este soția lui. Britanicii nu sunt prea bârfitori, a observat Griff, cu toate

că Giles nu-i spusese agentului său că acea Karin era adesea în mintea lui. Îi scria în fiecare noapte, chiar înainte de a se culca şi, ca un şcolar, verifica în fiecare dimineață poşta. Dar nu a apărut niciodată un plic cu o stampilă din Germania de Est.

Emma, Harry şi Seb, plus redutabila partizană laburistă, domnişoara Parish, care-şi luase trei săptămâni concediu cum făcea ori de câte ori erau alegeri generale, îl însoțeau pe Giles în fiecare plimbare. Emma se ocupa de femeile care se îndoiau de Giles din cauza demisiei sale din cabinet, în timp ce Seb se concentra pe adolescenții de optsprezece ani care urmau să voteze pentru prima oară.

Dar surpriza a fost Harry, care s-a dovedit popular pe mai multe niveluri. Erau votanți care doreau să ştie cum mergea campania sa de eliberare a lui Babakov, iar alții care întrebau cu ce se va mai ocupa inspectorul Warwick în continuare. Când era întrebat cu cine va vota, Harry răspundea întotdeauna:

— Ca toți cei cu bun-simț din Bristol, voi vota cu cumnatul meu

— Nu, nu, a protestat Griff, ferm. Cumnat nu apare pe buletinele de vot.

Mai era un al treilea grup care considera că Harry era un fel de Cary Grant din Bristol şi care spuneau că-l vor vota pe el dacă ar candida.

— Mai bine aş merge desculț pe cărbuni încinşi răspundea Harry, ridicându-şi oripilat mâinile.

— Eşti geloasă, mamă?

— Sigur că nu, a zis Emma. Majoritatea sunt matroane de vârstă mijlocie care pur şi simplu vor să-l dădăcească.

— Atâta timp cât îi votează pe laburişti, a comentat Griff, nu mă interesează ce vor să-i facă.

*

Bună dimineața, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de joi, optsprezece iunie. Votați-i pe laburişti...

În fiecare dimineață începeau cu „întrunirea de război” din biroul lui Griff, astfel încât agentul să-şi țină la curent candidatul şi activiştii de bază, înainte de a le aloca sarcinile pentru ziua respectivă.

În prima luni, Griff a deschis întrunirea neținând seama de una dintre regulile lui de aur.

— Cred că ar trebui să-l provoci pe Fisher la o dezbatere.

— Dar înainte ai spus întotdeauna că un membru cu loc în parlament n-ar trebui să recunoască existența oponenților, deoarece asta le-ar oferi o platformă în care să-şi prezinte opiniile şi să apară ca nişte candidați credibili.

— Fisher este un candidat credibil, a spus Griff. Conduce cu trei la sută în sondaje şi noi avem o nevoie disperată să-i luăm locul.

— Dar va folosi ocazia ca să lanseze un atac personal împotriva mea şi să prezinte amănunțit editorialele din presă.

— Să sperăm, a spus Griff, pentru că sondajele noastre arată că ceea ce s-a întâmplat în Berlin nu este o prioritate pentru votanții noştri şi scrisorile zilnice o confirmă. Publicul este mai interesat de asigurările de sănătate, şomaj, pensii şi imigrări. De fapt, majoritatea votanților se plâng despre mult prea zeloşii gardieni ai parcărilor de pe Broad decât despre obiceiurile tale nocturne când nu eşti acasă. Dacă vrei vreo dovadă, a zis el, scoțând câteva scrisori dintr-un vraf de pe biroul său, ascultă asta: *Stimate sir Giles, dacă fiecare care s-ar culca cu o paraşută sau ar avea o relație extraconjugală ar vota pentru dumneavoastră, v-ați dubla voturile. Mult noroc.*

— Da, acum înțeleg, a spus Giles. Votați pentru Barrington dacă aveți relații extraconjugale.

Emma s-a uitat urât la fratele ei, dezaprobând clar atitudinea nepăsătoare a lui Griff fată de comportamentul lui Giles.

— Şi uitați încă una, a spus Griff, ignorând comentariul lui Giles. *Stimate sir Giles, eu n-am mai votat cu laburiştii până acum, dar aş prefera să votez un păcătos decât pe cineva ca Alex Fisher care face pe sfântul. Al dumneavoastră cu nehotărâre, etc. Dar asta e preferata mea. Stimate sir Giles, trebuie să spun că vă admir gustul în ceea ce priveşte femeile. Plec la Berlin săptămâna viitoare şi mă întreb dacă ați putea să-mi dați numărul ei de telefon.*

Aş vrea eu să-i ştiu numărul de telefon, s-a gândit Giles.

*

— A făcut prima greşeală, a zis Griff, întorcând ziarul, astfel încât toți să poată vedea titlul de pe prima pagină.

FISHER RENUNȚĂ LA PROVOCAREA LA DEZBATERE

— Dar el este cel care conduce cu trei la sută în sondaje, a spus Giles. Asta nu e o greşeală, e doar bun-simț.

— Sunt de acord, a comentat Griff, dar motivul pentru care renunță la dezbatere este greşeala. Citez: „N-aş vrea să fiu văzut în aceeaşi cameră cu acel om." O eroare prostească. Oamenilor nu le plac atacurile la persoană, aşa că trebuie să profităm. Explică-le clar că tu te vei prezenta şi dacă el nu apare, electoratul poate trage singur concluziile. Griff a continuat să citească articolul şi nu a durat mult până ce a zâmbit a doua oară. Nu se întâmplă prea des ca liberalii să vină în ajutorul nostru, dar Simon Fletcher a declarat în News că va fi fericit să participe la dezbatere. Oricum, el n-are nimic de pierdut. Voi da imediat un comunicat în presă. Între timp, voi întoarceți-vă la treburile voastre. Nu o să câştigați voturi învârtindu-vă prin birou.

*

Bună dimineața, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de joi, optsprezece iunie...

Tocmai când Giles începea să se simtă mai încrezător în rezultatul alegerilor, un sondaj Gallup din *Daily Mail* a prezis pentru întâia oară că Edward Heath şi conservatorii vor câştiga alegerile cu o majoritate de treizeci de locuri.

— Suntem pe locul treizeci şi cinci pe lista de locuri necesare conservatorilor dacă vor să obțină o majoritate absolută, a spus Giles.

— Citeşte printre rânduri, a răspuns Griff. Acelaşi sondaj afirmă că nu se poate cunoaşte încă rezultatul pentru docurile Bristol. Şi apropo, ați văzut *Evening News* de azi? A dat prima ediție candidatului său.

Giles admira destul de mult poziția neutră luată de *News* în timpul campaniei electorale, susținând un anume candidat doar cu o zi înainte de alegeri şi, în trecut, nu-l susținuse întotdeauna. Dar astăzi nu respectase regula şi emisese o opinie cu două săptămâni înainte. În editorial, ziarul îşi exprima clar poziția, chiar sub titlul:

OARE DE CE SE TEME?

Continua prin a scrie că dacă maiorul Fisher nu apărea la dezbaterile din joia următoare, recomanda cititorilor să-i voteze pe laburişti şi să-l aducă înapoi pe Giles Barrington la Westminster.

— Să ne rugăm să nu apară, a zis Griff, pentru că dacă n-o face, va pierde alegerile. Următoarea problemă este să vedem cum îl vom manevra când o va face.

— Dar Fisher ar trebui să fie îngrijorat, a zis Emma. La urma-urmei, Giles este un participant la dezbateri mai experimentat, cu mai mult de douăzeci de ani de experiență parlamentară.

— Asta nu va conta nici cât o ceapă degerată în seara aceea, a spus domnişoara Parish, dacă nu vom găsi o metodă de a ne descurca cu oaia neagră.

Griff a încuviințat.

— Poate ar trebui să utilizăm arma noastră secretă.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat Giles.

— La Harry. Îl vom pune în primul rând, cu fața spre public şi-i vom cere să citească primul capitol din următorul său roman Atunci nimeni nu va fi atent la ce se va întâmpla pe scenă.

Toți au râs, cu excepția lui Harry.

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

*

Bună dimineața, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol la alegerile generale de...

VOI FI ACOLO, țipau editorialele de pe prima pagină din Bristol Evening News în ziua următoare.

Giles a citit articolul care urma şi a fost de acord că dezbaterea ar putea să hotărască cine va fi următorul membru în parlament pentru docurile Bristol.

Griff a fost de acord şi a sugerat că ar trebui să-şi ia liber să se pregătească ca şi cum ar fi examinat de Robin Day, analistul politic de la BBC. I-a cerut lui Seb să joace rolul lui Alex Fisher.

— Credeți că un om lipsit de simțul moralei ca dumneavoastră ar trebui să candideze pentru parlament?

— De partea cui eşti, Seb?

— E de partea ta, a zis Griff, şi ar fi bine să ai un răspuns la întrebarea asta până joi seara.

— Aş putea întreba de ce nu v-am văzut soția în circumscripție în timpul alegerilor?

— Îşi vizitează părinții în Tara Galilor.

— Asta înseamnă cel puțin o mie de voturi duse pe apa Sâmbetei, a spus Griff.

— Spuneți-mi, sir Giles, plănuiți vreo altă excursie în Berlin în viitorul apropiat?

— Asta-i o lovitură sub centură, Seb.

— Care este exact locul înspre care Fisher își va îndrepta cele mai multe lovituri, a zis Griff. Aşa că asigură-te că ții garda sus.

— Are dreptate, Seb. Dă-i înainte cu pumnii.

*

Bună dimineața, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist pentru docurile Bristol...

— Au schimbat locul dezbaterii, a spus Griff la întrunirea de război de dimineață.

— De ce? a întrebat Giles.

— A fost o cerere atât de mare de bilete încât a fost mutată de la Guildhall la Hippodrome Theatre.

— Dar la Hippo încap două mii de oameni, a zis Giles.

— Aş vrea să încapă zece mii, a spus Griff. Nu vei avea o şansă mai bună de a te adresa direct votanților.

— Şi de a-l demasca în acelaşi timp şi pe Fisher, a spus Seb.

— Câte locuri ne-au fost alocate? a întrebat Griff, întorcându-se spre domnişoara Parish.

— Fiecare candidat are dreptul la trei sute.

— Vreo problemă cu ocuparea locurilor noastre cu cei leali nouă?

— Niciuna, telefonul a sunat întruna săptămâna trecută. Parcă ar fi un concert Rolling Stones. De fapt, am luat legătura cu agentul de la Partidul Liberal să văd dacă mai au bilete libere.

— Doar nu sunt atât de proşti încât să ți le dea ție.

— N-are nicio legătură cu prostia, a zis domnişoara Parish. Cred că e vorba de altceva.

— Ce anume? a întrebat Griff.

— Habar n-am, dar voi afla până joia viitoare.

— Şi biletele rămase? a zis Griff. Cine le primeşte pe acelea?

— Primul venit, primul servit, a spus domnişoara Parish. O sută de oameni de-ai noştri vor sta la coadă cu o oră înainte de ridicarea cortinei.

— Aşa vor face şi liberalii, a zis Griff. Mai bine două sute, cu două ore înainte.

*

Bună dimineața, numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul laburist...

În următoarea săptămână, Giles a muncit continuu, chiar şi în weekend. A umblat, a vizitat cârciumi, a ținut întruniri de seară şi a participat la orice adunare la care era posibil să apară mai mult de o jumătate de duzină de persoane.

Sâmbătă şi-a pus cravata comitatului şi s-a dus să vadă meciul dintre Gloucestershire şi Middlesex la Nevil Road, dar a rămas acolo doar o oră. După ce s-a plimbat agale în jurul perimetrului de margine, ca să se asigure că toți cei cinci mii de spectatori l-au văzut, s-a întors la cartierul general al circumscripției, pe Park Street.

Duminică a participat la slujbele de dimineață, la comuniuni şi rugăciuni la trei biserici diferite, dar în timpul fiecărei predici, gândurile lui se îndreptau către dezbatere, verificând argumentele, frazele, chiar şi pauzele...

— În numele Tatălui...

Până miercuri, sondajul lui Griff arăta că Giles era doar cu câteva puncte în urmă, dar Seb i-a reamintit că aşa fusese şi cazul lui Kennedy înainte de dezbaterea sa cu Nixon.

Fiecare detaliu al întâlnirii a fost îndelung analizat. Ce ar trebui să poarte, când ar trebui să se tundă, să nu se bărbierească o oră înainte de a ieşi pe scenă şi, dacă se putea, să vorbească ultimul.

— Cine conduce dezbaterea? a întrebat Seb.

— Andy Nash, editorul de *Evening News.* Noi vrem să câştigăm voturi, el vrea să vândă ziare. Fiecare cu problema lui, a spus Griff.

— Şi vezi să fii în pat până la miezul nopţii, a spus Emma. Vei avea nevoie de un somn bun.

Giles s-a urcat în pat înainte de miezul nopţii, dar nu a dormit pentru că îşi tot revedea discursul iar şi iar, repetând răspunsurile la întrebările lui Seb. Nu reuşea să se concentreze mai bine nici din cauza lui Karin, care-i apărea tot timpul în minte. S-a dat jos din pat la şase şi a ajuns la staţia Temple Meads după o jumătate de oră, iar cu megafonul în mână, gata să înfrunte problemele dimineţii.

Bună dimineaţa, numele meu este Giles Barrington...

— Să aveţi noroc diseară, sir Giles, voi fi acolo să vă susţin.

— Cum staţi cu vânzarea?

— Cred că le voi da şi liberalilor o şansă de data asta.

— Ai vreun chiştoc, şefu'?

Bună dimineaţa...

21

Griff l-a luat pe Giles de la Barrington Hall înainte de ora şase. Aceasta era o întrunire la care nu-şi permitea să întârzie.

Giles purta un costum gri-cărbune simplu, o cămaşa crem şi o cravată de la liceul din Bristol. Bănuia că Fisher va purta costumul lui albastru dungat la două rânduri, o cămaşă albă cu guler apretat şi cravata regimentului.

Giles era atât de nervos încât abia a scos o vorbă pe drumul spre Hippodrome, iar Griff a tăcut şi el. Ştia că Giles îşi repeta în tăcere discursul.

După o jumătate de oră, au tras în fața intrării scenei unde Giles se învârtise odată după un matineu cu *Brief Encountered* să obțină un autograf de la Celia Johnson. Griff şi-a însoțit candidatul în culise unde l-au întâlnit pe Andy Nash, care urma să conducă dezbaterea. Acesta a părut uşurat când i-a văzut.

Giles s-a învârtit de colo-colo prin culise, aşteptând ridicarea cortinei. Cu toate că mai erau treizeci de minute înainte ca preşedintele să lovească ciocănelul şi să ceară linişte, Giles auzea deja zumzetul spectatorilor nerăbdători care-l făcea să se simtă ca un atlet bine antrenat aşteptând să fie chemat la linia de start.

După câteva minute, Alex Fisher a dat buzna, înconjurat de anturajul său, toți vorbind în gura mare. Nervozitatea, s-a gândit Giles, se vede în mai multe feluri. Fisher a trecut chiar pe lângă el, fără să încerce măcar să discute şi ignorându-i mâna întinsă.

Apoi Simon Fletcher, candidatul liberal, a intrat şi el. Ce uşor e să fii relaxat când n-ai nimic de pierdut. A dat mâna imediat cu Giles şi i-a spus:

— Voiam să-ți mulțumesc.

— Pentru ce? a întrebat Giles, sincer nedumerit.

— Pentru că nu le-ai amintit întruna tuturor că nu sunt căsătorit, spre deosebire de Fisher, care nu pierde nicio ocazie.

— Bine, domnilor, a spus Nash. Vă rog să vă strângeți aici pentru că vom stabili în ce ordine veți lua cuvântul.

A întins pumnul în care avea trei paie de diferite lungimi. Fisher l-a tras pe cel mai scurt, iar Fletcher pe cel mai lung.

— Alegeți primul, domnule Fletcher, a spus preşedintele.

Candidatul liberal şi-a aplecat capul într-o parte şi i-a şoptit lui Giles:

— Al câtelea vreți să fiu?

— Al doilea, a răspuns Giles.

— Voi fi al doilea, a spus Fletcher. Fisher a părut uimit.

— Şi dumneavoastră, sir Giles? Primul sau ultimul?

— Ultimul, mulțumesc, domnule preşedinte.

— Bine, atunci s-a aranjat. Domnule maior Fisher, veți fi primul care va lua cuvântul. Hai să ne scoatem capetele din tranşee.

I-a condus pe cei trei candidați pe scenă şi atunci a fost singura dată în acea seară când a aplaudat întreaga audiență. Giles s-a uitat spre sală unde, spre deosebire de piesele de teatru, luminile nu se vor stinge în timpul spectacolului. Două mii de lei aşteptau cu răbdare să apară creştinii.

Şi-ar fi dorit să fi rămas acasă şi să fi luat cina pe o tavă în fața televizorului; oriunde, numai aici nu. Dar aşa se simțea întotdeauna, chiar dacă se adresa celei mai mici adunări. S-a uitat la Fisher şi a văzut cum îi apare o perlă de transpirație pe frunte, pe care a şters-o repede cu batista din buzunarul de sus. S-a uitat la spectatori şi i-a văzut pe Emma şi pe Harry în rândul al doilea, zâmbindu-i.

— Buna seara, doamnelor şi domnilor, numele meu este Andy Nash şi sunt editorul ziarului *Bristol Evening News*. Am privilegiul de a conduce întrunirea din această seară, singura ocazie în care toți cei trei candidați vor apărea în acelaşi loc. Şi acum, permiteți-mi să vă explic cum se va desfăşura

dezbaterea. Fiecare candidat va ține un discurs de deschidere de treizeci de minute. Acesta va fi urmat de treizeci de minute de întrebări ale audienței. Seara se va termina cu toți trei candidații făcând fiecare câte un rezumat de două minute. Îl chem acum pe candidatul conservator, maiorul Alex Fisher, să ni se adreseze.

Fisher s-a îndreptat plin de importanță spre scenă şi a fost întâmpinat cu aplauze călduroase dintr-o parte a audienței. Şi-a pus discursul pe pupitru şi a început imediat să citească, cuvânt cu cuvânt, ridicând capul doar ocazional.

Giles s-a aşezat nervos la locul lui, ascultând cu atenție pentru că aştepta un comentariu sarcastic, o implicație ghimpată, dar aceasta n-a apărut. Fisher s-a concentrat pe felul în care legislația va fi tratată ca prioritară în cazul în care conservatorii vor forma următorul guvern. La fel de bine ar fi putut citi lista de cumpărături, presărată cu „Este timpul pentru o schimbare”. Nu a adus niciodată vorba de contracandidații lui. Atunci Giles şi-a dat seama ce urmărea Fisher. Nu voia să se implice chiar el în atacuri la persoană; asta urma să cadă în sarcina locotenenților săi, împrăştiați printre spectatori. Când Fisher s-a aşezat la loc, n-a fost greu să observe unde se aflau aceştia, după modul entuziast în care aplaudau.

Candidatul liberal şi-a început discursul mulțumind audienței pentru că renunțaseră la *Coronation Street* şi veniseră să-l asculte, fiind întâmpinat cu râsete şi aplauze călduroase. Şi-a petrecut următoarele şase minute discutând problemele locale, de la gropile din drumuri până la prețul biletelor la autobuz. Când s-a întors la locul lui, altă parte a audienței a fost la fel de leală şi încurajatoare.

După ce Fletcher s-a aşezat, Giles s-a îndreptat spre centrul scenei, cu toate că nu era atât de relaxat pe cât se străduia să pară. A pus pe pupitru o foaie pe care erau tipărite şapte titluri: Educație, Şomaj, Sindicate, Sistemul Național de Sănătate, Europa, Apărare şi Bristol.

Nu s-a prea uitat la hârtie în timp ce aborda fiecare subiect cu încredere şi autoritate, privindu-i direct pe spectatori. Când a revenit la locul lui, suporterii săi s-au ridicat în picioare şi o parte dintre membrii nehotărâți ai audienței i-au urmat. Dacă dezbaterea s-ar fi sfârşit atunci, ar fi existat un câştigător clar, dar nici nu s-a aşezat bine Giles că preşedintele a solicitat întrebări, adăugând:

— Sper ca toate contribuțiile să fie valoroase pentru o dezbatere de o asemenea importanță şi că nimeni nu va recurge la comentarii personale sperând să obțină un articol în ziarul de mâine, pentru că vă asigur, ca editor, că nu-l va obține.

Această declarație a condus la nişte aplauze atât de călduroase încât Giles a început să se relaxeze pentru prima oară în acea seară.

— Da, doamnă. Doamna din rândul patru.

— Cum populația îmbătrâneşte şi mai tare, ar putea candidații să ne explice care sunt planurile lor pe termen lung pentru pensiile de la stat?

Giles s-a ridicat în picioare înainte ca preşedintele să aibă timp să se decidă care candidat ar trebui să răspundă primul la întrebare.

— Pensia de stat a crescut în fiecare an în care Partidul Laburist a fost la conducere, a spus el, pentru că acest guvern consideră că o societate civilizată este aceea care are grijă la fel şi de tineri şi de bătrâni.

Fisher a oferit apoi linia partidului său aşa cum era prezentată de Biroul Central, după care candidatul liberal a vorbit despre mama lui care se afla într-un cămin de bătrâni.

— Urmați dumneavoastră, domnule, a spus Nash arătând spre un bărbat aflat în mijlocul sălii şi care a fost nevoit să aştepte o vreme până ce microfonul a ajuns la el.

— Toți candidații sunt de părere că Regatul Unit ar trebui să se alăture Pieței Comune?

Fisher era bine pregătit pentru această întrebare şi a reamintit audienței de implicarea de durată a lui Ted Heath

în Europa, adăugând că, dacă vor fi aleşi conservatorii, vor face tot ce le stă în putere să se asigure că Marea Britanie va deveni membră a CEE.

Simon Fletcher a amintit audienței că partidul său ceruse pentru prima oară intrarea în Piața Comună şi a spus cât de bucuros era că celelalte două partide li se alăturau acum.

Giles s-a ridicat să înfrunte audiența. Ce mult le-ar fi plăcut să spună că, atunci când a fost în Berlin, discutase cu prim-ministrul francez, specificând că acesta ar întâmpina cu plăcere deschiderea unui dialog între cele două țări. Dar orice menționare a Berlinului ar fi fost stegulețul roşu pe care-l aştepta audiența. Aşa că a spus pur şi simplu:

— Când e vorba de aderarea la Piața Comună, cred că putem spune doar că toate cele trei partide sunt în general de acord, aşa că bănuiesc că va fi vorba doar de care prim-ministrul va semna în cele din urmă Tratatul de la Roma.

Au urmat mai multe întrebări referitoare la probleme locale, naționale sau străine, fără nicio lovitură sub centură şi Giles începuse să spere că va scăpa nejumulit.

— Încă două întrebări, a zis Nash, uitându-se la ceas. Da, doamnă. Doamna care stă în spate. Giles a recunoscut-o imediat.

— Pot cei trei candidați să ne prezinte situația lor matrimonială şi să ne spună dacă soțiile lor sunt cu ei acum? O întrebare bine repetată, pusă de o doamnă în vârstă, cu aspect nevinovat şi pe care Giles şi-o amintea prea bine din zilele ei de consilier conservator.

De data aceasta, Fisher a fost primul în picioare şi a dat un răspuns pregătit dinainte.

— Din păcate sunt divorțat de câțiva ani, dar asta nu m-a împiedicat să sper că într-o bună zi îmi voi găsi partenera potrivită. Dar, oricare ar fi situația mea matrimonială, dați-mi voie să vă asigur că nu mi-aş permite niciodată să mă implic într-o aventură de o zi.

Din sală s-au auzit oftaturi şi o parte a audienței a aplaudat cu îndârjire.

Candidatul liberal a spus:

— Îmi este la fel de greu să-mi găsesc o iubită cât mi-este de greu să găsesc oameni care să voteze pentru mine, dar, ca şi domnul maior, încă n-am renunţat. Această replică a fost întâmpinată cu râsete şi aplauze.

Giles s-a simţit trist că Fletcher nu era în stare să discute deschis despre problema sa şi de abia aştepta ziua în care va recunoaşte că partenera lui se afla în primul rând şi că trăiau împreună de mulţi ani fericiţi.

Când Giles s-a dus pe scenă, s-a aşezat într-o parte a pupitrului, s-a uitat direct la spectatori şi a zâmbit.

— Nu sunt un sfânt.

— Aşa e! a strigat un suporter conservator, dar a fost întâmpinat doar de o tăcere stânjenită.

— Recunosc că am călcat strâmb şi, după cum ştiţi cu toţii, acesta este motivul pentru care soţia mea, Gwyneth, nu a venit cu mine, ceea ce regret sincer. Ea a fost o soţie leală şi credincioasă, care a jucat un rol important în circumscripţie. A făcut o scurtă pauză, după care a adăugat: Dar când va veni timpul să votaţi, sper că veţi pune în balanţă cei douăzeci şi cinci de ani în serviciul poporului acestui mare oraş şi o scurtă eroare de judecată, deoarece mi-ar plăcea să am onoarea şi privilegiul de a vă servi pe toţi în anii care vin.

Giles şi-a ascuns un zâmbet când audienţa a început să aplaude şi era gata să se întoarcă la loc când cineva a strigat:

— Nu credeţi că este timpul să ne spuneţi mai multe despre Berlin?

În sală au izbucnit comentarii în gura mare şi preşedintele a sărit imediat în picioare, dar Giles se întorsese deja la pupitru. S-a prins de margini ca nimeni să nu poată vedea cât era de nervos. Două mii de oameni îl priveau nerăbdători pe când îşi înfrunta inchizitorul care era încă în picioare. Giles a aşteptat să se facă linişte.

— Sunt foarte încântat s-o fac, domnule. Berlinul mi s-a părut un oraş tragic, divizat de un zid de beton de patru

metri, având în vârf sârmă ghimpată. Nu a fost construit ca să-i țină pe cei din Germania de Vest afară, ci pentru ca să-i țină pe cei din Germania de Est înăuntru, creând cea mai mare închisoare de pe pământ. Cu greu un argument în favoarea comunismului. Dar mă rog să trăiesc până ce voi vedea acest zid ras până la sol. Sper că e ceva cu care suntem amândoi de acord, domnule.

Bărbatul s-a aşezat, iar Giles s-a dus la locul lui, cu aplauzele tumultuoase răsunându-i în urechi.

Ultima întrebare s-a referit la puterea sindicatelor şi atât răspunsul lui Giles, cât şi al lui Fisher au fost neconvingătoare; al lui Giles, pentru că nu se mai concentra, în timp ce Fisher nu-şi revenise din cauza felului în care demonul lui personal fusese doborât.

Giles a reuşit să-şi revină până la concluzii şi a durat o vreme până ce a reuşit să părăsească sala pentru că a trebuit să strângă prea multe mâini întinse. Dar Griff a fost cel care a rezumat cel mai bine seara.

— Ne-am întors în cursă.

22

Bristol Evening News a încercat cu vitejie să prezinte în mod nepărtinitor dezbaterile care avuseseră loc la teatrul Hippodrome cu o seară înainte, dar nu era nevoie să citeşti printre rânduri ca să înțelegi cine era câştigătorul. Cu toate că avea unele rezerve, ziarul le recomanda cititorilor să-l trimită înapoi pe sir Giles Barrington în Camera Comunelor.

— N-am câştigat încă, a spus Griff, punând ziarul în coşul de gunoi. Aşa că haideți înapoi la treabă. Mai sunt şase zile, nouă ore şi paisprezece minute înainte de închiderea votării din joia viitoare.

Toți şi-au luat în primire sarcinile atribuite, fie că era vorba de rezultatul întrunirilor, pregătirea buletinelor pentru ziua de votare, dubla verificare a celor care trebuiau să fie duşi la secția de votare, răspunsuri la întrebările adresate de public, distribuirea ultimelor pancarte sau asigurarea că Giles era hrănit şi adăpat.

— Preferabil în mişcare, a spus Griff, care s-a întors în biroul lui şi a continuat să lucreze la mesajele cu rezultatele sondajelor care urmau să fie puse în cutia de scrisori a fiecărui suporter laburist înregistrat în noaptea de dinaintea alegerilor.

*

La 5:45, în ziua alegerilor, Giles stătea din nou în stația Temple Meads, amintindu-le tuturor celor cu care dăduse mâna „Votați-l pe Barrington – azi!”

Griff întocmise un program care acoperea fiecare minut al zilei alegerilor până la închiderea urnelor, la ora 10:00 p.m. Îi lăsase lui Giles zece minute să mănânce o plăcintă cu carne de porc, un sandviş cu brânză şi o jumătate de halbă de cidru în cea mai populară cârciumă din circumscripție.

La 6:30 p.m., s-a uitat în sus şi a înjurat când a început să plouă. Oare zeii nu ştiau că între opt şi zece dimineața şi

între cinci şi şapte seara erau orele de vârf de votare în Londra? Conservatorii votau de obicei între zece şi cinci. De la şapte seara până la zece, când se închideau urnele, nu se ştia exact cine vota. Zeii probabil că l-au auzit pentru că ploaia a durat doar vreo douăzeci de minute.

Giles a sfârşit ziua de şaisprezece ore stând în fața porților docurilor, asigurându-se că cei din schimbul de noapte votaseră deja. Dacă nu, îi trimitea la secția de votare de vizavi.

— Dar voi ponta cu întârziere.

— Îl cunosc pe preşedinte, a spus Giles. Celor care ieşeau de la muncă şi se îndreptau spre cârciumă, Giles le spunea:

— Aveți grijă să votați înainte de a bea prima halbă.

Griff şi echipa sa verificau întruna rezultatele sondajelor astfel încât să-i scarmene pe cei care nu votaseră încă şi să le reamintească că secțiile de votare nu se închideau până la zece.

La zece şi un minut, Giles a dat mâna cu ultima persoană şi, disperat să bea ceva, a traversat drumul ca să se alăture docherilor la Lord Nelson.

— Dă-mi o halbă întreagă, a zis el, rezemându-se de bar.

— Îmi pare rău, sir Giles, e trecut de zece şi nu am chef să-mi pierd licența.

Doi bărbați care stăteau la bar au înşfăcat un pahar gol şi l-au umplut din halbele lor.

— Mulțumesc, a spus Giles, ridicându-şi paharul.

— Amândoi ne simțim puțin vinovați, a recunoscut unul dintre ei. Am luat-o la fugă în timpul ploii, aşa că n-am votat.

Giles le-ar fi aruncat cu mare plăcere berea în cap.

Uitându-se prin cârciumă, s-a întrebat câte voturi pierduse în timp ce ploua.

Harry a intrat în Lord Nelson după câteva minute.

— Îmi pare rău că te iau de aici, a zis el, dar Griff mi-a ordonat să te duc acasă.

— Nu e un om care să nu poată fi luat în seamă, a spus Giles, golindu-şi halba.

— Şi acum ce se va mai întâmpla? a întrebat Harry când s-au urcat în maşina lui ca să se întoarcă la Barrington Hall.

— Nimic nou. Poliţiştii locali vor strânge urnele cu voturi şi le vor duce la primărie. Sigiliile vor fi rupte în prezenţa domnului Hardy, secretarul primăriei şi, după ce buletinele de vot vor fi verificate, va începe numărătoarea. Aşa că nu e nevoie să mergem încă la primărie pentru că nu prea avem ce aştepta înainte de trei a.m. Griff mă va lua de aici pe la miezul nopţii.

*

Giles moţăia în baie când a sunat clopoţelul de la intrare. A ieşit încet, şi-a tras halatul, a deschis fereastra băii şi l-a văzut pe Griff stând pe treptele de jos.

— Îmi pare rău, Griff, cred că am aţipit în baie. Intră şi bea ceva. Cobor cât de repede pot.

Giles şi-a pus acelaşi costum şi aceeaşi cravată pe care le purta la fiecare numărătoare, cu toate că trebuia să admită că nu se mai putea încheia la nasturele din talie al hainei. A coborât după un sfert de oră.

— Nu mă întreba, că nu ştiu, a spus Griff ieşind pe poartă. Tot ce pot să-ţi spun este că, dacă sondajele de la ieşirea de la vot pot fi crezute, conservatorii au câştigat cu aproape patruzeci de locuri.

— Atunci ne întoarcem în opoziţie, a spus Giles.

— Asta în cazul în care câştigi şi rezultatele din sondajele noastre arată o diferenţă foarte mică. Parcă e iar 1951. Griff n-a mai zis nimic până ce n-au intrat în parcarea primăriei, când trei săptămâni de frustrări înăbuşite şi lipsa de somn au izbucnit brusc.

— Nu gândul că voi pierde nu-l pot înghiţi, a zis Giles. Este gândul că va câştiga maiorul Fisher.

Griff uita uneori cât de pasionat era Giles pentru cauza lui şi cât de norocos era ca el să-i fie agent.

— Bine, a zis Griff, acum că ne-am lămurit, hai să ne prezentăm la datorie. A coborât din maşină, şi-a aranjat cravata şi s-a îndreptat spre primărie. În timp ce urcau treptele împreună, Griff s-a întors către Giles şi i-a spus:

— Încearcă să pari ca şi cum te-ai aştepta să câştigi.

— Şi dacă n-am câştigat?

— Atunci vei ține un discurs pe care nu l-ai mai ținut până acum, ceea ce va fi o experiență nouă pentru tine.

Giles a râs când au intrat în sala aglomerată, zgomotoasă, în care se făcea numărătoarea.

O duzină de mese lungi de trestie umpleau camera, cu reprezentanții aleşi ai partidelor şi oficialii consiliului aşezați de ambele părți, numărând cu furie sau observând. De fiecare dată când o urnă neagră de votare era golită pe masă, o pădure de mâini se întindeau şi sortau rapid numele candidaților în trei vrafuri separate, înainte de a începe numărarea. Vrafurile mici deveneau vrafuri de o sută, în care moment o bandă roşie, albastră sau galbenă era pusă în jurul lor şi erau aliniate ca infanteriştii la capătul mesei.

Griff a urmărit cu atenție procesul. O greşeală simplă ar fi făcut ca o sută de voturi să ajungă în mormanul greşit.

— Ce vrei să facem? a întrebat Seb, când el şi domnişoara Parish li s-au alăturat.

— Luați fiecare câte o masă şi anunțați-mă dacă vi se pare ceva nelalocul lui.

— Şi tu? a întrebat Giles.

— Eu voi face ceea ce am făcut întotdeauna, a zis Griff, voi urmări voturile din Woodbine Estate şi Arcadia Avenue. După ce voi verifica rezultatele de acolo vă voi putea spune cine va câştiga.

Echipa lui Giles a luat o masă şi, cu toate că procesul era lent, mergea bine. O dată Giles a ocolit sala, evitându-l cu îndemânare pe Fisher, după care i s-a alăturat lui Griff.

— Ai mai puțin cu două sute de voturi în Arcadia Avenue şi cu două sute mai mult în Woodbine Estate, aşa că încă nu avem cum să ştim.

După ce Giles a mai dat o tură prin sală, un singur lucru era clar: Simon Fletcher va fi pe locul al treilea.

După câteva minute, domnul Hardy a lovit microfonul din centrul podiumului. În sală s-a făcut linişte şi toţi s-au întors cu faţa către secretarul primăriei.

— Îi rog pe candidaţi să se apropie pentru a verifica buletinele de vot anulate. O ceremonie care-l amuza întotdeauna pe Griff.

După ce candidaţii şi agenţii lor au studiat patruzeci şi două de voturi anulate, toţi au fost de acord că douăzeci şi două erau totuşi valide: 10 pentru Giles, 9 pentru Fisher şi 3 pentru Fletcher.

— Să sperăm că este un semn bun, a spus Griff, pentru că, după cum a spus Churchill odată, *unul este destul.*

— Surprize? a întrebat Seb, când s-au întors de pe podium.

— Nu, a zis Griff, dar mi-a plăcut cel respins de secretar: *Iubita ta din Berlinul de Est votează prin poştă?* Giles a reuşit să zâmbească. Înapoi la lucru. Nu ne putem permite nicio singură greşeală şi nu uitaţi 1951 când Seb a fost eroul zilei.

Au început să se ridice mâini prin toată camera pentru a arăta că s-a terminat numărarea la acea masă. Un oficial a reverificat cifrele înainte de-a le da secretarului care le-a pus în maşina de adunat. Giles îşi mai amintea zilele în care răposatul domn Wainwright scria fiecare cifră într-un dosar, apoi trei dintre deputaţii săi verificau şi reverificau fiecare intrare înainte ca el să declare rezultatul.

La 2:49 a.m., secretarul primăriei s-a întors la microfon şi a bătut iar în el. Liniştea a fost întreruptă doar de un creion care a căzut, apoi s-a rostogolit pe jos. Domnul Hardy a aşteptat să fie luat.

— Eu, Leonard Derek Hardy, ofiţerul circumscripţiei din docurile Bristol, declar că numărul de voturi dat pentru fiecare dintre candidaţi este următorul:

Sir Giles Barrington 18.971

Domnul Simon Fletcher	3.586
Maior Alexander Fisher	18...

De îndată ce Giles a auzit cifra optsprezece şi nu nouăsprezece, a fost sigur că va câştiga: ...994.

Tabăra conservatorilor a izbucnit imediat. Griff, încercând să se facă auzit peste zgomot, i-a cerut domnului Hardy o renumărare, care i-a fost acordată. Procesul a fost reluat, cu fiecare masă verificând şi reverificând cifrele, înainte de a raporta iar secretarului primăriei.

La 3:27, acesta a cerut iar linişte.

— Eu, Leonard Derek Hardy, ofițerul circumscripției... Capetele s-au aplecat, ochii s-au închis, iar unii dintre cei prezenți s-au întors, nefiind în stare nici măcar să stea cu fața la podium în timp ce-şi încrucişau degetele şi aşteptau citirea numerelor... pentru fiecare candidat, după cum urmează:

Sir Giles Barrington	18.971
Domnul Simon Fletcher	3.586
Maior Alexander Fisher	18.993

Giles îşi dădea seama că, după un rezultat atât de strâns, ar fi trebuit să insiste să se facă o renumărare, dar n-a făcut-o. În loc de asta, a dat din cap, semn că este de acord cu rezultatul anunțat de secretar.

— Prin urmare, declar că maiorul Alexander Fisher este membrul în parlament corect ales pentru circumscripția docurile Bristol.

În jumătate din sală au izbucnit țipete şi aplauze pe când noul membru a fost ridicat pe umerii colegilor săi de partid şi plimbat prin sală. Giles s-a dus şi a dat mâna cu Fisher pentru prima oară de când începuse campania.

După terminarea discursurilor, Fisher, triumfător în victoria sa, Simon Fletcher declarând că a obținut cel mai

mare număr de voturi de până acum, noul membru ales şi suporterii săi s-au dus să celebreze toată noaptea, iar învinşii au plecat câte doi, câte trei, iar Griff şi Giles au fost printre ultimii care au ieşit.

— Am fi reuşit dacă balanța națională n-ar fi fost împotriva noastră, a spus Griff, în timp ce-şi conducea fostul membru acasă.

— Doar douăzeci şi unu de voturi, a zis Giles.

— Unsprezece, a spus Griff.

— Unsprezece? a repetat Giles.

— Dacă unsprezece votanți şi-ar fi schimbat părerile.

— Şi dacă n-ar fi plouat douăzeci de minute la şase şi treizeci.

— Acesta a fost un an plin de dacă.

23

Giles s-a urcat în cele din urmă în pat chiar înainte de 5 a.m. A stins lumina, şi-a pus capul pe pernă şi a închis ochii exact când a pornit alarma de la ceas. A mormăit şi a aprins iar lumina. Nu mai era nevoie să stea în stația Temple Meads la ora 6 a.m. ca să-i salute pe trecătorii matinali.

Numele meu este Giles Barrington şi sunt candidatul dumneavoastră laburist la alegerile de ieri... A oprit alarma şi a căzut într-un somn adânc din care s-a trezit abia la unsprezece în acea dimineață.

După un mic-dejun întârziat, a făcut duş, s-a îmbrăcat, şi-a împachetat o valiză mică şi a ieşit la prânz din Barrington Hall. Nu se grăbea, pentru că avionul lui decola de la Heathrow abia la 4:15 p.m.

Dacă, alt dacă, Giles ar fi stat acasă doar câteva minute în plus, ar fi primit apelul de la Harold Wilson care compila lista de demisii. Noul lider al opoziției voia să-i ofere lui Giles ocazia de a intra în Camera Lorzilor şi să stea pe banca opoziției ca purtător de cuvânt pentru afacerile externe.

Domnul Wilson a încercat iar în acea seară, dar atunci Giles aterizase deja în Berlin.

*

Doar cu câteva luni înainte, Rt. Hon. sir Giles Barrington, MP, fusese condus pe pista de la Heathrow şi avionul nu decolase până ce el nu-şi pusese centura în locul său de la clasa întâi.

Acum, înghesuit între o femeie care trăncănea întruna cu prietena ei, aflată pe celălalt rând şi un bărbat care se amuza împiedicându-l să întoarcă paginile din *The Times,* Giles se gândea la ce-i lipsea. Zborul de două ore şi jumătate a părut interminabil şi când au aterizat, a fost obligat să fugă ca să ajungă la terminal.

Cu toate că a coborât primul din avion, Giles a fost ultimul care şi-a luat bagajele. Uitase cât de mult dura până ce bagajele apăreau acolo. Până când şi-a recuperat valiza, a trecut de vamă şi a ajuns la coadă la taxiuri, era deja extenuat.

— Checkpoint Charlie, a fost tot ce-a spus când s-a urcat în taxi.

Şoferul s-a uitat la el a doua oară, s-a decis că nu era nebun, dar l-a lăsat la vreo sută de metri de graniță. Încă ploua.

Când Giles a început să fugă spre clădirea vămii, ținându-şi valiza cu o mână şi ziarul deasupra capului cu cealaltă, nu s-a putut opri să nu-şi amintească ultima sa vizită la Berlin.

Când a intrat în vamă, s-a alăturat unei cozi scurte, dar tot a durat mult până ce a ajuns în față.

— Bună seara, domnule, a spus un compatriot când Giles i-a dat paşaportul şi viza.

— Bună seara, a zis Giles.

— Aş putea să întreb de ce doriți să vizitați sectorul estic, sir Giles? s-a interesat vameşul politicos în timp ce-i cerceta documentele.

— Mă întâlnesc cu o prietenă.

— Şi cât timp plănuiți să stați în sectorul estic?

— Şapte zile.

— Perioada maximă permisă de viza dumneavoastră, i-a amintit ofițerul.

Giles a încuviințat, sperând că în şapte zile toate întrebările sale vor primi un răspuns şi el va şti cel puțin dacă şi Karin simțea la fel ca el. Ofițerul a zâmbit şi i-a spus „Noroc”, de parcă i-ar fi dorit cu adevărat acest lucru.

Cel puțin ploaia se oprise până ce Giles a ieşit din clădire. A pornit pe drumul lung prin teritoriul neutru dintre cele două granițe, nu în Rolls-Royce-ul ambasadei, ci ca un cetățean oarecare care nu se reprezenta decât pe sine însuşi.

Când a văzut gardianul staționat la frontiera Berlinului de Est, nu i-a fost greu să-şi amintească faptul că ei nu-i

priveau pe turişti cu ochi buni. A intrat în altă clădire care nu mai fusese tencuită de la construirea zidului şi unde nimeni nu se gândise la vizitatorii bătrâni, obosiți sau infirmi care, poate, ar fi dorit să se aşeze. Altă coadă, altă aşteptare, de data aceasta mai lungă, până când a reuşit să-i dea paşaportul unui ofițer tânăr care nu i-a zis: „Bună seara, domnule” în nicio limbă.

Ofițerul a întors încet fiecare pagină a paşaportului, clar nedumerit de câte țări vizitase acest străin în ultimii patru ani. După ce a întors ultima pagină şi-a ridicat palma dreaptă în sus, ca un polițist care dirijează traficul şi a spus: „Stați”, evident singurul cuvânt în engleză pe care-l ştia. Apoi s-a retras în spatele camerei, a bătut la o uşă pe care scria KOMMANDANT şi a dispărut înăuntru.

A durat o vreme până ce uşa s-a deschis iar şi a ieşit un omuleț chel. Părea cam de aceeaşi vârstă cu Giles, dar nu se putea şti sigur deoarece costumul său lucios, la două rânduri, era atât de demodat încât putea să-i fi aparținut tatălui său. Cămaşa lui, care devenise gri, era şifonată la guler şi mâneci, iar cravata roşie arăta de parcă fusese călcată prea mult.

— Poate ar fi bine să veniți cu mine, domnule Barrington, i-a spus el.

„Poate” s-a dovedit a fi un ordin, deoarece imediat a făcut stânga-mprejur şi s-a îndreptat spre biroul lui fără să se uite înapoi. Tânărul ofițer a ridicat bariera ca Giles să-l poată urma.

Oficialul s-a aşezat în spatele biroului, dacă o masă cu un singur sertar putea fi numită birou. Giles s-a aşezat în fața lui pe un taburet tare din lemn, evident un produs al aceleiaşi fabrici.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră în Berlinul de Est, domnule Barrington?

— Vizitez o prietenă.

— Şi cum o cheamă pe această prietenă?

Giles a ezitat, iar bărbatul a continuat să se uite fix la el.

— Karin Pengelly.

— Vă este rudă?

— Nu, după cum am spus, e o prietenă.

— Şi cât intenționați să rămâneți în Berlinul de Est?

— După cum vedeți, viza mea este pentru o săptămână.

Oficialul a analizat viza o vreme, de parcă spera să găsească ceva în neregulă, dar documentul lui Giles fusese verificat de un prieten de la Foreign Office care-i confirmase că fiecare căsuță fusese completată corect.

— Care este profesiunea dumneavoastră? a întrebat funcționarul.

— Sunt politician.

— Ce înseamnă asta?

— Am fost membru al parlamentului şi ministru al Foreign Office şi de aceea am călătorit atât de mult în ultimii ani.

— Dar acum nu mai sunteți ministru şi nici măcar membru în parlament.

— Nu, nu sunt.

— Un moment, vă rog. Oficialul a ridicat receptorul telefonului, a format trei cifre şi a aşteptat. Când i-a răspuns cineva, a început o convorbire încâlcită din care Giles n-a înțeles un cuvânt, dar din tonul politicos al omului, nu s-a îndoit că se adresa cuiva mai mare în grad decât el. Dacă ar fi fost Karin cu el, ar fi avut pe cineva care să-i traducă.

Oficialul a început să-şi ia notițe pe agenda din fața lui, urmate adesea de cuvântul *Ja*, apoi a închis telefonul.

— Înainte de a vă ştampila viza, domnule Barrington, mai sunt câteva întrebări la care trebuie să răspundeți.

Giles a zâmbit slab în timp ce omul se uita în jos, la agendă.

— Sunteți rudă cu Harry Clifton?

— Da, sunt. Este cumnatul meu.

— Şi susțineți campania lui de eliberare a criminalului Anatoli Babakov din închisoare?

Giles ştia că dacă va răspunde cinstit la întrebare, viza lui va fi anulată. Nu putea omul ăsta să înțeleagă că în ultimele

luni numărase orele până ce o va revedea pe Karin? Era sigur că Harry ar fi apreciat dilema în care se afla.

— Repet, domnule Barrington, susțineți campania de eliberare a criminalului Anatoli Babakov?

— Da, o susțin, a spus Giles. Harry Clifton este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit şi susțin campania sa de eliberare a scriitorului Anatoli Babakov.

Oficialul i-a înapoiat paşaportul lui Giles, a deschis sertarul biroului său şi a pus viza înăuntru.

Giles s-a ridicat şi, fără să mai spună nimic, s-a întors şi a ieşit din clădire unde a descoperit că începuse iar ploaia. A început lungul drum spre vest, întrebându-se dacă o va mai vedea pe Karin vreodată.

SEBASTIAN CLIFTON
1970

24

— Te-ai făcut vreodată de râs în halul ăsta când erai de vârsta mea? a întrebat Sebastian când stăteau şi beau pe verandă.

— Nu mai mult de o dată pe săptămână, dacă-mi amintesc bine, a spus Ross Buchanan. Ştii, am ajuns mai bun în ultimii ani, dar nu cu mult.

— Dar ai făcut vreodată o greşeală atât de uriaşă încât s-o regreți pentru tot restul vieții? a întrebat Seb, fără să-şi atingă coniacul aflat lângă el.

Ross n-a răspuns imediat, pentru că ştia foarte bine la ce se referea Seb.

— Nimic din ce n-am putut repara. A luat o înghițitură de whisky înainte de a adăuga: Eşti absolut convins că n-o poți recâştiga?

— I-am scris de mai multe ori, dar nu mi-a răspuns niciodată. M-am decis până la urmă că trebuie să merg în America să aflu dacă are de gând să-mi dea o a doua şansă.

— Şi n-a mai existat altcineva? a spus Ross.

— Nu aşa, a zis Sebastian. Un flirt ocazional, prea multe nopți cu o damă de companie, dar, cinstit vorbind, Sam a fost singura femeie pe care am iubit-o. Ei nu-i păsa dacă n-aveam niciun ban. Mie, prostul, îmi păsa. Ai avut o asemenea problemă, Ross?

— Nu pot afirma că am avut. Când m-am însurat cu Jean, aveam douăzeci şi şapte de lire, doi şilingi şi patru penny în contul meu personal, dar atunci nu ți se permitea să-l depăşeşti nici măcar dacă lucrai pentru Aberdeen Shipping Company. Aşa că în mod sigur Jean nu s-a măritat cu mine pentru bani.

— Norocosule. De ce n-am învățat nimic de la Cedric Hardcastle? O strângere de mână ar trebui să fie suficientă ca să închei o afacere.

— Ah, cred că acum vorbim de Maurice Swann.

— Îl ştii pe domnul Swann?

— Doar din ce mi-a spus Cedric. Era convins că dacă închei afacerea de la ferma Shifnal, trebuie să respecți înțelegerea. Deci mă gândesc că n-ai făcut-o?

Seb şi-a aplecat capul.

— De aceea m-a părăsit Sam. Am pierdut-o pentru că voiam să trăiesc în Chelsea şi nu mi-am dat seama că ei puțin îi păsa unde locuiam, atâta timp cât eram împreună.

— Niciodată nu e prea târziu să recunoşti că te-ai înşelat, a spus Ross. Roagă-te doar ca domnul Swann să mai fie în viață. Dacă este, poți să fii sigur că e încă disperat să-şi construiască teatrul. Şi la Kaufman's eşti mulțumit? a zis Ross, schimbând subiectul.

— Cum adică sunt mulțumit? a întrebat Seb, luându-şi coniacul.

— Eşti cel mai ambițios tânăr pe care l-am întâlnit şi nu sunt convins că vei fi mulțumit până ce nu vei ajunge preşedinte al băncii.

— Care bancă?

Ross a râs.

— Întotdeauna mi s-a părut că ți-ai pus ochii pe Farthings.

— Ai dreptate şi n-am stat degeaba. La sfatul lui Bob Bingham, am cumpărat acțiuni în ultimii cinci ani, investind cincizeci la sută din comisionul câştigat la orice afacere. Am deja trei la sută din stocul Farthings. De îndată ce voi avea şase la sută, ceea ce nu va mai dura mult, intenționez să ocup un loc în consiliu şi să creez haos.

— Nu m-aş încrede prea mult în asta, pentru că poți fi sigur că Adrian Sloane e cu radarul orientat pe tine şi, ca un submarin, va ataca când te aştepți cel mai puțin.

— Şi ce-ar putea face ca să mă oprească? Statutul băncii specifică faptul că orice companie sau persoană particulară care deține şase la sută din stoc are automat dreptul să dețină un loc în consiliu.

— De îndată ce vei avea cele şase la sută, va rescrie pur şi simplu statutul.

— Poate s-o facă?

— De ce nu? S-a numit singur preşedinte în timp ce noi toți eram la funeraliile lui Cedric, aşa că de ce n-ar modifica şi statutul băncii dacă asta înseamnă că va scăpa de tine din consiliu? Doar pentru că este imoral, nu înseamnă că e şi prost. Dar sincer vorbind, Seb, cred că ai o problemă mai mare pe frontul de acasă.

— La Kaufman's?

— Nu, la Barrington's. Am avertizat-o pe mama ta că dacă îi va permite lui Desmond Mellor să devină director, totul se va termina jalnic. A fost patru ani în consiliu şi cred că ştii că acum vrea să fie director adjunct.

— Da, n-ar putea s-o arate mai clar, a zis Seb. Dar atât timp cât mama este preşedinte, poate să-şi ia gândul de la asta.

— Sunt de acord, atât timp cât mama ta este preşedinte. Dar cred că ai observat şi tu că el deja şi-a parcat tancurile pe pajiştea din fața voastră?

— Ce vrei să zici?

— Dacă ai fi citit *Financial Times* de azi-dimineață, ai fi observat că Adrian Sloane l-a invitat pe Mellor să devină vicepreşedinte la Farthings. Acum spune-mi, ce au astea două lucruri în comun?

Aceste cuvinte l-au adus pe Seb la tăcere pentru prima oară.

— O ură intensă pentru familia ta. Dar nu dispera, a continuat Ross, mai ai o carte în manşetă pe care o va anula greu.

— Şi care e aceea?

— Nu care, cine. Beryl Hardcastle şi stocul ei de cinzeci şi unu la sută din acțiunile Farthings. Beryl nu va mai semna alte documente trimise de Sloane care n-au fost verificate bine mai întâi de fiul ei.

— Deci ce mă sfătuieşti?

— De îndată ce vei avea şase la sută din stocul băncii, îți poți parcă tancul pe pajiştea din față a lui Sloane şi să creezi haos.

— Dar dacă aş avea cele cincizeci şi unu la sută din acțiunile lui Beryl Hardcastle, aş putea aduce o întreagă armată pe pajiştea din față a lui Sloane şi lui nu-i va mai rămâne decât să bată repede în retragere.

— Drăguță idee, dacă ştii pe cineva cu vreo douăzeci de milioane de prisos.

— Bob Bingham? a spus Seb.

— Bob este bogat, dar cred că vei observa că este prea mult chiar şi pentru el.

— Sal Kaufman?

— În starea lui prezentă de sănătate, bănuiesc că preferă să vândă, nu să cumpere.

Seb a părut dezamăgit.

— Încearcă să nu te mai gândeşti acum la tancuri, Seb. Încearcă să devii director şi să-i transformi viața lui Sloane într-un iad.

Seb a încuviințat.

— Mă voi duce la el de îndată ce revin din Statele Unite.

— Cred că mai e cineva pe care ar trebui să-l vizitezi înainte de a pleca în America.

*

— Trebuie să ții seama, Sarah, că deşi Macbeth este un bărbat ambițios, lady Macbeth este cea care-i pune coroana în mână. Era o vreme când femeile nu aveau drepturi şi singura ei speranță de a căpăta o influență reală în Scoția era să-l convingă pe bietul ei soț slab şi aiurit că ar trebui să-l omoare pe rege atunci când era oaspete în casa lor. Deci vreau să repeți scena, Sarah. Încearcă să-ți aminteşti că eşti o persoană rea care se pricepe la comploturi şi care încearcă să-şi convingă soțul să comită o crimă. Acum, ai grijă să mă

convingi pe mine pentru că dacă o faci, vei convinge şi spectatorii.

Sebastian stătea în spatele sălii şi urmărea un grup de elevi entuziaşti repetând sub ochii atenți ai domnului Swann. Era păcat că scena era atât de mică şi aglomerată.

— Mult mai bine, a zis Swann când au terminat actul. Ajunge pentru azi. Mâine, vreau să începem cu scena fantomei lui Banquo. Rick, trebuie să-ți aminteşti că Macbeth este singura persoană din cameră care poate vedea fantoma. Invitații de la dineu nu ştiu ce te tulbură şi sunt speriați, iar unii chiar cred că ți-ai pierdut mințile. Şi, Sarah, tu trebuie să încerci să-i convingi pe acei oaspeți că totul e bine şi, în ciuda purtării ciudate a soțului tău, nu au motive să se îngrijoreze. Şi, orice ai face, nu te uita la fantomă, pentru că dacă o faci, chiar o singură dată, vraja va fi ruptă. Ne vedem mâine la aceeaşi oră şi aveți grijă să vă învățați replicile până atunci. După ziua de luni, renunțăm la cititul din scenariu.

S-a auzit un mormăit dinspre actorii care plecau de pe scenă şi deveneau iar elevi, luându-şi ghiozdanele şi cărțile şi croindu-şi drum pe coridor. Pe Seb l-a amuzat când a văzut-o pe lady Macbeth strângând mâna lui Banquo. Nu era de mirare că domnul Swann îi atrăsese atenția lui Sarah să nu se uite la el în timpul scenei fantomei.

Domnul Swann nu a stins luminile scenei până ce nu a aranjat toate recuzitele la locul lor pentru scena banchetului. Şi-a luat apoi scenariul terfelit, l-a pus în geanta Gladstone şi s-a îndreptat încet către uşă. La început n-a observat că cineva stătea în spatele camerei şi nu şi-a putut ascunde surpriza când a văzut cine era.

— Anul ăsta nu montăm *Othello,* a zis el. Dar dacă am face-o, n-ar trebui să caut prea mult ca să-mi găsesc un Iago.

— Nu, domnule Swann, acesta este prințul Hal, căzut în genunchi în fața regelui pentru a-i cere iertare după ce a

făcut o greşeală groaznică din care nu şi-ar putea reveni niciodată.

Bătrânul a stat nemişcat în timp ce Sebastian îşi scotea portmoneul, scotea un cec din el şi i-l înmâna.

— Dar asta este mult mai mult decât suma pentru care ne-am înțeles, a zis fostul director, bâlbâindu-se.

— Nu şi dacă doriți acele cabine noi, o cortină adevărată şi costume care să nu fie de anul trecut.

— Ca să nu mai vorbim de cabine separate pentru fetele din Shifnal High, a zis Swann. Dar pot să ştiu ce ați vrut să spuneți, domnule Clifton, când ați menționat acea îngrozitoare greşeală pe care nu o veți putea repara niciodată?

— Este o poveste lungă, a zis Seb şi nu vreau să vă plictisesc...

— Sunt un om bătrân şi am o groază de timp liber, a zis Swann, aşezându-se în fața lui Seb.

Sebastian i-a spus lui Swann cum se întâlnise prima oară cu Samantha la ceremonia de absolvire a lui Jessica şi fusese lăsat mut de admirație.

— Nu-mi imaginez că vi se întâmplă prea des, a spus domnul Swann, zâmbind.

— Când am întâlnit-o a doua oară, mi-am revenit suficient ca s-o invit la cină. Nu mult după aceea, mi-am dat seama că vreau să-mi petrec restul vieții cu ea. Bătrânul ştia când să tacă. Dar când a aflat că eu n-am intenția să-mi onorez promisiunea pe care v-am făcut-o, m-a părăsit şi s-a întors în America. A făcut o pauză. N-am mai văzut-o de atunci.

— Atunci mă voi ruga să nu faci aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu când eram de vârsta ta.

— Ați făcut aceeaşi greşeală?

— Într-un fel, a fost mai rea. Când eram un tânăr absolvent de facultate, mi s-a oferit să predau engleza la un liceu în Wochestershire. N-am fost niciodată mai fericit până când m-am îndrăgostit de fiica cea mai mare a directorului, dar n-am avut curajul să i-o spun.

— De ce nu?

— Eram foarte timid, mai ales cu femeile şi, oricum, mi-era teamă că directorul nu va fi de acord. Acum poate sună aiurea, dar pe atunci era o altă lume. M-am mutat la o altă şcoală şi mai târziu am aflat că ea nu s-a măritat niciodată. Aş fi fost în stare să suport asta dacă anul trecut, când am asistat la înmormântarea ei, sora ei mai mică nu mi-ar fi spus că eu am fost cea dintâi şi ultima ei dragoste, dar tatăl ei o sfătuise să nu facă nimic până ce eu nu-mi declaram iubirea. Ce prost am fost. Un moment pierdut, urmat de o viață plină de regrete. Tinere, vezi să nu faci aceeaşi greşeală. Inimile slabe niciodată nu cuceresc o femeie.

— Robert Burns? a întrebat Seb.

— Ei, mai există speranță pentru tine, a zis Swann. Cu ajutorul bastonului, bătrânul s-a ridicat în picioare şi l-a luat pe Seb de braț. Mulțumesc pentru generozitate. De abia aştept s-o cunosc pe domnişoara Sullivan. S-a întors cu fața la Seb. Ai vrea să fii amabil s-o întrebi, domnule Clifton, dacă ar dori să deschidă teatrul Samantha Sullivan?

25

— Bună ziua, stimate părinte. Mă gândeam să plec în America cu nişte afaceri şi mă întrebam dacă...

— Ai putea merge cu *Buckingham?* Da, desigur, dar nu uita regula lui Bob Bingham că membrii familiei trebuie să-şi plătească întotdeauna drumul. Dacă vrei să mergi săptămâna viitoare, ți-ai putea însoți tatăl. Pleacă la New York să se întâlnească cu editorul lui.

Sebastian a întors o pagină în jurnal.

— Va trebui să rearanjez nişte întruniri, dar da, e bine aşa.

— Şi ce te-a apucat să te duci în Statele Unite?

— O oportunitate de afacere pe care domnul Kaufman vrea s-o analizez.

În momentul în care Seb a pus receptorul în furcă, s-a simțit vinovat că nu-i spusese mamei sale adevăratul motiv al excursiei sale pentru că se temea că s-ar fi făcut de râs – din nou.

Dar habar n-avea unde locuia Sam sau cum ar putea afla. Se gândea la această problemă când Vic Kaufman a intrat în biroul lui şi l-a luat prin surprindere.

— Ai observat că tata se tot repetă în ultima vreme?

— Nu, nu pot spune că am observat, a zis Seb. Saul mai uită din când în când, dar cred că are peste şaptezeci de ani.

— Când a fugit din Polonia, nu şi-a luat certificatul de naştere cu el, dar odată i-a scăpat că-şi putea aminti funeraliile reginei Victoria, deci trebuie să aibă spre optzeci de ani. Trebuie să recunosc că sunt puțin îngrijorat, pentru că, dacă bătrânul pățeşte ceva, tu nu eşti gata încă să preiei banca, iar eu nu sunt suficient de bun.

Lui Seb nu-i trecuse prin cap că Saul Kaufman nu va continua să fie preşedinte întotdeauna şi desigur nu se gândise să devină preşedinte al băncii înainte ca Vic să aducă acest subiect în discuție.

Seb avea acum paisprezece angajați în subordinea lui, majoritatea mai în vârstă decât el, iar departamentul lui era al treilea furnizor de profituri, nu departe de schimburi valutare şi afaceri imobiliare.

— Nu te îngrijora, Vic, a spus Seb, încercând să-l liniştească. Sunt sigur că tatăl tău mai are mult de trăit.

Totuşi, la întâlnirea săptămânală a lui Seb cu preşedintele, domnul Kaufman a întrebat de trei ori, cu diverse ocazii, numele clientului pe care-l reprezentau într-o afacere de dezvoltare a proprietății, cu toate că Seb ştia că făcuse afaceri cu acesta de cel puțin două ori în trecut.

Seb îşi petrecuse atâta timp întrebându-se ce se întâmpla la cealaltă bancă, aflată la doar câteva străzi depărtare, că nu-i trecuse prin cap că viitorul lui la Kaufman nu era sigur. A încercat să nu se gândească la cel mai rău scenariu posibil: bătrânul, obligat să se retragă din cauza sănătății, Farthings făcând o licitație de preluare pentru Kaufman's şi Seb obligat să scrie altă demisie noului preşedinte al celor două bănci unite.

S-a gândit chiar să-şi anuleze excursia în America, dar ştia că, dacă nu va pleca la ultimul flux de vineri seara, nu va mai avea curajul să treacă prin toate acestea.

*

Seb s-a bucurat de tovărăşia tatălui său în călătoria de cinci zile până la New York şi nu numai pentru că, spre deosebire de mama lui, Harry nu şi-a pierdut timpul punând întrebări peste întrebări la care Seb nu voia să răspundă.

Întotdeauna mâncau seara împreună şi uneori şi la prânz. În timpul zilei, tatăl lui se închidea în cabina lui, cu semnul *Nu deranjați* pe uşă. Lucra întruna la varianta finală a ultimului său manuscris pe care-l va da lui Harold Guinzburg la o oră după sosirea vasului.

Aşa că atunci când Seb se plimba pe puntea superioară a vasului într-o dimineață, a fost uimit văzându-şi tatăl într-un şezlong, citind din autorul său preferat.

— Asta înseamnă că ai terminat cartea? l-a întrebat, aşezându-se în şezlongul alăturat.

— Da, a zis Harry, lăsând deoparte *Beware of Pity.* Acum trebuie doar să-i dau manuscrisul lui Harold şi să-i aştept părerea.

— N-o vrei şi pe a mea?

— Pentru cartea mea? Nu, dar pentru alta, da.

— Despre ce carte vorbeşti?

— *Unchiul Joe,* a zis Harry. Harold i-a oferit doamnei Babakova o sută de mii de dolari avans din cei cincisprezece la sută drepturi de autor şi nu ştiu cum s-o sfătuiesc.

— Dar e vreo şansă să găsească cineva vreun exemplar al cărții?

— Credeam că nu, dar Harold mi-a spus că doamna Babakova ştie unde se poate găsi unul. Singura problemă e că se află în Uniunea Sovietică.

— I-a spus unde anume în Uniunea Sovietică?

— Nu. A zis că-mi va spune doar mie şi de aceea plec la Pittsburgh după ce mă întâlnesc cu Harold în New York.

Harry a fost surprins de următoarea întrebare a fiului său.

— O sută de mii de dolari este o sumă mare pentru doamna Babakova sau se descurcă bine?

— A fugit din Rusia fără un ban aşa că-i va schimba viața.

— Atunci, dacă oferta domnului Guinzburg ți se pare corectă, sfatul meu ar fi să accepte. Ori de câte ori vreau să închei o afacere încerc să aflu cât de multă nevoie de bani are cealaltă parte, deoarece asta influențează felul în care acționez. Dacă sunt disperați să pună mâna pe bani, eu conduc, dacă nu...

Harry a încuviințat.

— Totuşi e o oprelişte în acest caz. Pentru că tu eşti singura persoană căreia ea vrea să-i spună unde este

ascunsă cartea poți să fii sigur că speră că tu vei fi acela care se va duce s-o ia.

— Dar este în Uniunea Sovietică.

— Unde tot mai eşti persona non grata. Deci, orice ai spune, nu face promisiuni.

— N-aş vrea s-o dezamăgesc.

— Tată, ştiu că e nostim să cucereşti de unul singur Imperiul Sovietic, dar numai James Bond reuşeşte întotdeauna să înfrângă KGB-ul. Aşa că ne putem întoarce în lumea reală, deoarece şi eu am nevoie de un sfat.

— Al meu?

— Nu, al inspectorului William Warwick.

— De ce, plănuieşti să asasinezi pe cineva?

— Nu, caut o persoană dispărută.

— Şi de aceea mergi în Statele Unite.

— Da. Dar nu ştiu unde stă acea persoană sau cum să aflu.

— Cred că vei afla că au o înregistrare a adresei ei de acasă la bordul acestei nave.

— Cum se poate?

— Pentru că a fost cu noi în prima călătorie şi trebuie să o fi dat comisarului de bord. Deci e sigur că el are adresa ei în fişier. Ar putea fi o încercare în van, pentru că au trecut mai mulți ani, dar cel puțin vei afla de unde să începi. În cazuri normale, bănuiesc că nu va dori să ofere informații personale despre alt pasager, dar cum eşti director al companiei şi ea a fost invitata ta în excursie, cred că nu va fi o problemă.

— De unde ştiai că e vorba de Samantha?

— Mi-a spus mama ta.

— Dar eu nu i-am spus.

— Nu în aşa de multe cuvinte. Dar am învățat în decursul anilor să nu o subestimez niciodată pe soția mea. Dar ai grijă, când e vorba de ceva personal, chiar şi ea poate greşi.

— Cum a fost cu Desmond Mellor?

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că înlocuitorul lui Alex Fisher să se dovedească a fi tot o problemă.

— Şi e o mare diferența între Mellor şi Fisher, a spus Seb. Mellor este inteligent, deci este mult mai periculos.

— Crezi că are vreo şansă să ajungă preşedinte adjunct?

— Nu avea, până ce Ross Buchanan nu m-a convins că se poate.

— Poate de aceea Emma ia în considerare o abordare nucleară şi vrea să-l forțeze pe Mellor să-şi pună cărțile pe masă.

— Pe care masă?

— Pe masa consiliului de administrație. Îl va lăsa să candideze ca adjunct, dar i se va opune şi-şi va pune candidatul ei. Dacă pierde el, nu va avea de ales decât să-şi dea demisia.

— Şi dacă pierde ea?

— Va învăța să se descurce cu el.

— Cine e candidatul ei?

— Mă gândeam că tu.

— Nicio şansă. Consiliul îl va susține pe Mellor împotriva mea, nu numai din cauza vârstei şi asta înseamnă că mama va sfârşi prin a demisiona. Ceea ce, dacă te gândeşti, ar putea fi chiar o parte a planului pe termen lung al lui Mellor. Va trebui s-o conving să nu facă asta. Şi nu este singura ei problemă acum.

— Dacă te referi la lady Virginia şi la procesul ei de calomnie, nu cred că mai constituie o problemă.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Nu sunt, dar n-am mai auzit nimic de pe frontul acela în ultima vreme. După douăsprezece luni, mama ta poate face un apel la tribunal să elimine procesul de pe listă, dar eu am sfătuit-o să se abțină.

— De ce?

— Când dai peste un şarpe adormit, nu-l înțepa cu un băț ascuțit sperând că va pleca, pentru că este mai probabil să se trezească şi să te muşte.

— Şi muşcătura femeii aceleia este veninoasă, a zis Seb. Şi eu nici măcar nu ştiu de ce a dat-o pe mama în judecată.

— O să-ți spun la cină.

*

Comisarul de bord l-a ajutat cât a putut. I-a dat lui Sebastian adresa domnişoarei Sullivan: 2043, Cable Street, Georgetown, Washington DC, cu toate că nu ştia dacă ea mai locuieşte acolo pentru că nu mai călătorise cu nava de la primul drum. Seb spera că 2043 era un apartament mic în care ea stătea singură sau cu o colegă.

I-a mulțumit comisarului, a coborât câteva etaje până la Grill Room şi s-a alăturat tatălui său la masă. Abia după ce chelnerul a luat felul principal de mâncare, Seb a adus în discuție problema Virginiei.

— A fost ceva destul de dramatic sau cel puțin aşa am crezut noi atunci, a zis Harry, aprinzându-şi o havană pe care n-ar fi putut s-o cumpere pe un vas american. Mama ta se adresa adunării generale şi, în timp ce se puneau întrebări din public, Virginia a întrebat dacă unul dintre directorii de la Barrington's şi-a vândut toate acțiunile cu intenția de a distruge compania.

— Şi cum s-a descurcat mama cu întrebarea?

— A întors-o în avantajul ei întrebând dacă Virginia se referea la cele trei ocazii în care Alex Fisher, reprezentantul ei în consiliu, vânduse şi apoi cumpărase înapoi propriile ei acțiuni, câştigând un profit frumos din asta.

— Dar ăsta era adevărul, a zis Seb, aşa că nu e nicio calomnie.

— De acord, dar mama ta n-a rezistat să nu împungă şarpele adormit cu un băț ascuțit adăugând... Harry şi-a lăsat trabucul jos, s-a aplecat pe spate şi a închis ochii... Dacă doreați să distrugeți compania, lady Virginia, înseamnă că ați eşuat lamentabil pentru că ați fost învinsă de oamenii obişnuiți, decenți, care doresc ca această companie să aibă succes... nu, nu, a spus Harry, corectându-se, cuvintele ei exacte au fost: să fie un succes. Audiența a ovaționat şi

Virginia s-a năpustit afară din cameră, strigând: „Veți mai auzi de avocatul meu” şi chiar am auzit. Dar asta a fost demult aşa că să sperăm că a fost sfătuită să renunțe la caz şi să se strecoare în pământ.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că stă ghemuită şi aşteaptă să atace iar.

*

În ultima dimineață a drumului, Seb a luat micul dejun cu tatăl său, dar Harry n-a prea vorbit. Aşa era întotdeauna înainte de a preda un manuscris editorilor. Cele mai lungi trei zile din viața mea, îi spusese el odată lui Seb, au fost când am aşteptat părerea lui Guinzburg asupra ultimului meu roman.

— Dar cum poți fi sigur că este complet cinstit cu tine când vorbeşte despre roman când ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă ar fi să te piardă ca autor?

— Nu ascult nicio vorbă despre carte, a recunoscut Harry. Mă interesează doar numărul de exemplare cartonate pe care le va tipări prima oară. Aici nu poate bluffa. Pentru că dacă sunt mai mult de o sută de mii de data aceasta, înseamnă că el e sigur că va ajunge un bestseller.

— Şi sub o sută de mii? a întrebat Seb.

— Atunci nu e prea sigur.

Tatăl şi fiul au coborât împreună de pe vas după o oră. Unul dintre ei se agăța de un manuscris şi mergea la editura din Manhattan, iar celălalt a luat un taxi spre gara Penn, înarmat doar cu o adresă din Georgetown.

26

Sebastian stătea de cealaltă parte a drumului, strângând în mână un buchet mare de trandafiri roşii. Se uita la uşa din faţă a unei clădiri mici din cărămidă roşie, cu un singur etaj. În faţă era un pătrat mic de iarbă care părea tunsă cu foarfecile şi înconjurat de begonii. O cărare măturată ducea la uşa proaspăt vopsită din faţă, pe care era un ciocănel din aramă care strălucea în soarele dimineţii târzii. Atât de ordonat, atât de curat şi atât de asemănător Samanthei.

De ce era atât de curajos când se înfrunta cu Adrian Sloane sau încrucişa sabia cu cineva pentru o afacere de un milion de lire, când îl umplea de teamă să bată în uşa care putea nici măcar să nu fie a Samanthei? A respirat adânc, a traversat strada şi a bătut uşor în uşă. Când s-a deschis, prima sa reacţie a fost să se întoarcă şi să fugă. Probabil că era soţul Samanthei.

— Pot să vă ajut? a întrebat bărbatul, uitându-se suspicios la trandafiri.

— Samantha este acasă? a întrebat Seb, gândindu-se dacă suspiciunea nu se va transforma repede în mânie.

— Nu mai locuieşte aici de mai mult de un an.

— Ştiţi cumva unde s-a mutat?

— N-am idee. Îmi pare rău.

— Dar trebuie să fi lăsat vreo adresă, a spus Seb, disperat.

— La Smithsonian, acolo lucrează.

— Mulţumesc, a zis Seb, dar uşa se închisese deja.

Această întâlnire l-a făcut să se simtă puţin mai încrezător, aşa că s-a întors repede spre stradă şi a chemat primul taxi pe care l-a văzut. În timpul drumului spre Smithsonian şi-a repetat de vreo mie de ori să nu mai fie atât de laş şi să-şi vadă de treabă. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ea ar fi...

Când a coborât din taxi, s-a trezit în faţa unei porţi complet diferite: un panou masiv din sticlă care nu părea să rămână închisă mai mult decât câteva secunde odată. A

intrat în hol. Trei tinere în uniforma elegantă, albastră, a muzeului, stăteau la biroul de recepție, răspunzând întrebărilor vizitatorilor.

Seb s-a apropiat de una dintre ele, care a zâmbit când a văzut trandafirii.

— Cu ce vă pot ajuta?

— O caut pe Samantha Sullivan.

— Îmi pare rău, nu cunosc acest nume, dar am început abia săptămâna aceasta, a zis ea, întorcându-se spre o colegă care tocmai închisese telefonul.

— Samantha Sullivan? a repetat aceasta. Tocmai ați pierdut-o. A plecat să-şi ia fiica de la şcoală. Se va întoarce mâine la zece.

Fiică, fiică, fiică. Cuvântul a răsunat în urechile lui Seb ca un glonț. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi...

— Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu, mulțumesc, a spus el, întorcându-se spre uşă.

— Mai puteți s-o prindeți la Jefferson Elementary, a zis o voce din spatele lui. Programul se termină abia la patru.

— Mulțumesc, a repetat Seb, continuându-şi drumul spre uşă fără să se uite înapoi. A ieşit din clădire şi a plecat să caute alt taxi. Unul a tras imediat lângă el. S-a urcat şi era gata să spună Union Station, dar cuvintele s-au transformat în:

— Scoala Jefferson Elementary.

Şoferul a intrat în traficul după-amiezii şi s-a aliniat într-un şir lung de maşini.

— Îți voi da dublu față de ce apare pe aparatul de taxat dacă ajungem acolo înainte de patru.

Şoferul a schimbat banda, a trecut de următorul semafor şi a luat viraje atât de brusc, încât Seb a fost nevoit să închidă ochii. Au ajuns în fața unei clădiri masive din cărămidă în stil neo-georgian cu patru minute înainte. Seb s-a uitat la aparat şi i-a dat şoferului o bancnotă de zece dolari. A coborât din taxi şi a dispărut în spatele mai multor mame clevetitoare care-şi aşteptau copiii. Ascuns după un

copac, s-a uitat pe rând la mame, căutând o față cunoscută. Dar nu a văzut-o.

La ora patru, a sunat clopoțelul eliberând o ceată de fetițe gălăgioase îmbrăcate în cămăşi albe, jachete roşii şi fuste gri în carouri, cu ghiozdanele atârnându-le pe umeri. Au coborât treptele în fugă şi s-au îndreptat spre mamele lor, ca atrase de un magnet.

Seb s-a uitat atent la fetițe. Aveau cam cinci ani, dar cum era posibil când Sam fusese în Anglia cu mai puțin de şase ani în urmă? Şi pe urmă şi-a văzut surioara fugind pe scări. Acelaşi ciuf de păr negru, ondulat, aceiaşi ochi căprui, acelaşi zâmbet pe care nu era în stare să-l uite. A vrut să fugă ia ea şi s-o ia în brațe, dar a rămas înghețat pe loc. Fetița a zâmbit fericită şi a fugit spre mama ei.

Seb s-a uitat la femeia care, când o întâlnise prima oară, îl amuțise. A vrut iar să strige, dar n-a făcut-o. A stat doar şi s-a uitat când cele două s-au urcat într-o maşină şi, la fel ca celelalte mame şi copii, au pornit spre casă! După un moment au dispărut.

Seb a rămas pe loc, amețit. De ce nu vorbise cu ea? Nu se simțise niciodată în viața lui mai trist sau mai fericit. Trebuia să câştige inimile amândurora pentru că ar sacrifica orice, totul, ca să fie cu ele.

Mulțimea s-a împrăştiat după ce ultimii copii au ajuns la mamele lor, iar Seb a rămas singur, strângând încă în mână buchetul de trandafiri. A traversat altă stradă şi a intrat pe altă uşă sperând să-i spună cineva unde locuiau cele două.

A mers în lungul unui coridor, pe lângă săli de clasă decorate cu desene şi picturi ale copiilor. Chiar înainte să ajungă la o uşă pe care scria *Dr. Rosemary Wolfe, Directoare,* s-a oprit să admire portretul pe care îl făcuse un copil mamei ei. Putea să fi fost făcut de Jessica cu douăzeci de ani în urmă. Aceleaşi trăsături viguroase de pensulă, aceeaşi originalitate. Pictura ei era de o categorie superioară celorlalte afişate. Şi-a amintit cum mergea pe alt coridor

când avea zece ani, experimentând aceleaşi emoții – admirație şi dorința de a cunoaşte artistul.

— Vă pot ajuta? s-a auzit o voce severă.

Seb s-a întors şi a văzut o femeie înaltă, îmbrăcată elegant, îndreptându-se spre el. I-a amintit de mătuşa lui, Grace.

— Admiram picturile, a spus el încet, sperând că accentul lui englez exagerat o va ameți. Cu toate că nu părea genul de femeie care poate fi uşor amețită.

— Iar asta, a zis Seb, arătând spre *Mămica mea* este excepțională.

— Aşa este, a spus ea: dar Jessica are un talent deosebit... vă simțiți bine? a întrebat ea când obrajii lui Seb s-au albit brusc, iar el s-a împleticit înapoi, proptindu-se de perete.

— Sunt bine, sunt bine, a spus el, revenindu-şi. Ați spus Jessica?

— Da, Jessica Brewer. Este cea mai mare artistă de la Jefferson Elementary pe care am văzut-o de când sunt directoare, iar ea nici măcar nu-şi dă seama cât de talentată este.

— La fel ca Jessica.

— Sunteți un prieten de familie?

— Nu, am cunoscut-o pe mama ei când lucra în Anglia.

— Dacă-mi spuneți numele, o voi anunța că...

— Prefer să nu, doamnă directoare, dar am o rugăminte mai deosebită. Privirea severă a reapărut. Aş vrea să cumpăr această pictură şi s-o iau cu mine în Anglia ca să-mi amintească atât de mamă cât şi de fată.

— Îmi pare rău, dar nu este de vânzare, a spus dr. Wolfe, hotărâtă. Dar sunt sigură că, dacă veți discuta cu doamna Brewer...

— Nu se poate, a zis Seb, aplecându-şi capul.

Expresia directoarei s-a îmblânzit şi s-a uitat mai atentă la străin.

— Mai bine plec, altfel pierd trenul, a spus Seb. Ar fi vrut să fugă, dar picioarele îi erau atât de nesigure încât de abia

se putea mişca. Când s-a întors să-şi ia rămas-bun, a văzut că directoarea încă se uita fix la el.

— Sunteți tatăl lui Jessica.

Seb a încuviințat în timp ce plângea fără să se poată opri. Dr. Wolfe a venit lângă el, a luat pictura de pe zid şi i-a dat-o străinului.

— Vă rog să nu le spuneți că am fost pe aici, s-a rugat el. E mai bine aşa.

— Nu voi spune un cuvânt, a zis dr. Wolfe, dându-i mâna.

Cedric Hardcastle ar fi fost capabil să facă afaceri cu această femeie; era cineva care nu avea nevoie să semneze un contract ca să se țină de cuvânt.

— Mulțumesc, a spus Seb, oferindu-i florile.

A plecat repede, strângând pictura sub braț. De îndată ce a ajuns afară a mers şi a tot mers. Cât de prost fusese s-o piardă. Prost de-a binelea. Ca un cowboy rău într-un film de categoria B, care ştia că trebuie să plece din oraş cât mai repede. Doar şeriful şi-ar fi dat seama că fusese pe acolo.

— Union Station, a zis el când s-a urcat în alt taxi. Nu putea să se oprească să nu privească fix *Mămica mea* şi ar fi ratat semnul de neon dacă nu s-ar fi uitat o clipă în sus.

— Stop! a strigat el. Şoferul a tras pe dreapta.

— Credeam că ați spus Union Station. Mai sunt zece cvartale până acolo.

— Îmi pare rău, m-am răzgândit. A plătit şoferul, a coborât pe trotuar şi s-a uitat iar la semn. De data aceasta nu a ezitat să intre în clădire şi să se îndrepte spre birou, rugându-se ca bănuiala lui să fie corectă.

— Ce departament doriți, domnule? a întrebat femeia de acolo.

— Vreau să cumpăr o fotografie de la o nuntă de care sunt sigur că s-a ocupat ziarul dumneavoastră.

— Departamentul fotografic este la etajul al doilea, a zis ea, arătând spre o scară, dar mai bine grăbiți-vă. Vor închide în câteva minute.

Seb a sărit treptele câte trei deodată şi s-a năpustit prin nişte uşi batante pe care era scris FOTOGRAFII pe sticla jivrată. Aici, un tânăr care se uita la ceas, stătea în spatele ghişeului. Seb nu l-a aşteptat să spună ceva.

— Ziarul vostru s-a ocupat de nunta dintre Brewer şi Sullivan?

— Nu ştiu, n-am auzit de aşa ceva, dar o să verific.

Seb s-a învârtit prin fața ghişeului, sperând, rugându-se. În cele din urmă, tânărul a apărut cu un dosar gros.

— Se pare că da, a spus el, trântind dosarul pe ghişeu.

Seb a deschis coperta cartonată şi a văzut o duzină de fotografii şi mai multe articole din presă amintind fericita ocazie: mirele şi mireasa, Jessica, rudele, domnişoarele de onoare, chiar şi un episcop, toți aflați la o nuntă la care el ar fi trebuit să fie mirele.

— Dacă doriți să alegeți o fotografie anume, a spus tânărul, costă cinci dolari bucata şi le puteți lua peste vreo două zile.

— Şi dacă aş vrea să le cumpăr pe toate, cam cât ar costa?

Tânărul le-a numărat încet.

— Două sute şi zece dolari, a zis el până la urmă.

Seb şi-a scos portmoneul, a luat trei sute de dolari şi i-a pus pe ghişeu.

— Aş vrea să iau dosarul chiar acum.

— Mi-e teamă că nu se poate, domnule. Dar, după cum v-am zis, dacă reveniți peste două zile…

Seb a mai scos o bancnotă de o sută de dolari şi a văzut privirea exasperată de pe fata tânărului. Şi-a dat seama că târgul nu era încheiat. Era vorba doar de sumă.

— Dar nu am voie… a şoptit tânărul.

Înainte de a-şi termina propoziția, Seb a mai pus o bancnotă de o sută de dolari peste celelalte patru. Tânărul s-a uitat prin cameră şi a văzut că majoritatea colegilor lui se pregăteau să plece. A luat repede cele cinci bancnote, le-a îndesat în buzunar şi i-a zâmbit slab lui Seb.

Seb a luat dosarul, a ieşit din departamentul fotografic, a coborât repede scările şi a ieşit din clădire prin uşile batante. Se simțea ca un hoț de magazine şi a continuat să fugă până ce a fost sigur că a scăpat. A încetinit, şi-a tras răsuflarea şi a început să urmeze semnele până la Union Station, cu pictura sub un braț şi dosarul sub celălalt. A cumpărat un bilet la expresul Amway spre New York şi după câteva minute s-a urcat în tren.

Sebastian nu a deschis dosarul până ce trenul nu a plecat din gară. Până ce a ajuns la Penn Station, nu s-a putut opri să nu se întrebe dacă, la fel ca domnul Swann, nu va regreta tot restul vieții că nu vorbise cu Sam, pentru că doamna Brewer nu era măritată decât de trei luni.

27

Harold Guinzburg a pus manuscrisul pe biroul din fața lui. Harry stătea în fața lui şi-i aştepta verdictul.

Guinzburg s-a încruntat când secretara a intrat în cameră şi a pus două cafele fierbinți şi un platou cu fursecuri în fața lor şi n-a zis nimic cât era ea în cameră. Se amuza să-l lase pe Harry să mai sufere câteva minute de tortură. Când a închis în cele din urmă uşa în urma ei, Harry se gândea că o să explodeze.

Umbra unui zâmbet a apărut pe figura lui Guinzburg.

— Fără îndoială că te întrebi ce părere am despre ultimul tău roman, a zis el, răsucind şi mai mult şurubul.

Harry l-ar fi strâns cu plăcere de gât pe omul acela afurisit.

— Să începem prin a-i da inspectorului Warwick un indiciu?

Şi apoi l-a zăpăcit.

— O sută şi douăzeci de mii de exemplare. După mine, este cel mai bun roman pe care l-ai scris şi sunt mândru că sunt editorul tău.

Harry a fost atât de şocat încât a izbucnit în lacrimi şi, cum niciunul n-avea o batistă, au început să râdă. După ce şi-au revenit, Guinzburg i-a explicat o vreme de ce îi plăcuse atât de mult *Warwick şi bomba cu ceas.* Harry a uitat repede că-şi petrecuse ultimele două zile plimbându-se întruna pe străzile din New York, întrebându-se cu groază care va fi reacția editorului. A luat o înghițitură de cafea, dar aceasta se răcise deja.

— Acum aş dori să-mi îndrept atenția asupra altui autor, a zis Guinzburg, şi anume asupra lui Anatoli Babakov şi a biografiei lui Iosif Stalin.

Harry a pus ceşcuța înapoi pe farfurioară.

— Doamna Babakova mi-a spus că a ascuns cartea soțului ei într-un loc în care n-ar putea-o găsi nimeni. Ceva demn de un roman cu William Warwick, a adăugat el. Dar, după cum

ştii, în afară de faptul că mi-a confirmat că este undeva în Uniunea Sovietică, tu eşti singura persoană căreia vrea să-i comunice locul exact. Harry nu l-a întrerupt. Părerea mea, a continuat Guinzburg, este că tu n-ar trebui să te implici, având în vedere faptul că sovieticii nu te consideră o comoară națională. Aşa că, dacă afli unde este ascunsă, poate altcineva ar putea să meargă s-o recupereze.

— Dacă nu sunt gata să risc eu, a spus Harry, atunci care este rostul tuturor anilor în care m-am luptat să-l eliberez pe Babakov? Dar înainte de a decide, dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă aş fi în stare să pun mâna pe un exemplar din *Unchiul Joe,* câte exemplare va avea prima ediție?

— Un milion de exemplare, a zis Guinzburg.

— Şi tu eşti de părere că eu sunt cel care va risca?

— Nu uita că romanul Svetlanei Stalin, *Douăzeci de scrisori către un prieten,* a fost pe lista de bestselleruri mai mult de un an şi, spre deosebire de Babakov, ea n-a fost niciodată la Kremlin în timpul domniei tatălui ei. Guinzburg a deschis un sertar al biroului şi a scos un cec de 100.000 $ pe numele doamnei Elena Babakova. I l-a dat lui Harry. Dacă vei găsi într-adevăr cartea, va trăi în lux tot restul vieții.

— Şi dacă nu sau nu este unde spune ea? Vei fi cheltuit o sută de mii de dolari degeaba.

— Este un risc pe care vreau să mi-l asum, a zis Guinzburg. Şi orice editor este un jucător de noroc în sufletul său. Iar acum să discutăm despre probleme mai agreabile. Iubita mea Emma, de exemplu şi Sebastian. Ca să nu mai zic nimic de lady Virginia Fenwick. De abia aştept să aflu ce pune la cale.

*

Dejunul cu editorul său durase prea mult şi Harry de abia a ajuns în Penn Station la timp ca să prindă expresul de Pennsylvania. În timpul primei părți a drumului către

Pittsburgh, a revăzut toate întrebările la care Guinzburg dorea răspuns înainte de a se despărți de cei 100.000 $.

Mai târziu, în timp ce moțăia, Harry şi-a amintit ultima conversație cu Sebastian. Spera că fiul său o va putea recâştiga pe Samantha şi nu numai pentru că-i plăcuse întotdeauna. Era de părere că fiul său se maturizase în sfârşit şi că Sam va redescoperi bărbatul de care se îndrăgostise.

Când trenul a ajuns în Union Station, Harry şi-a amintit că mai era ceva ce voise să facă întotdeauna dacă va ajunge în Pittsburgh. Poate va avea timp să viziteze Carnegie Museum of Art, unde Jessica îi spusese odată că se află unele dintre cele mai frumoase Cassat din America.

S-a urcat într-un taxi galben şi i-a cerut şoferului să-l ducă la Brunswick Mansions, în partea de nord. Adresa avea un aer de clasă de mijloc, dar când au ajuns, după douăzeci de minute, Harry a descoperit că în realitate era o mahala dărăpănată. Taxiul a dispărut de îndată ce Harry a plătit şoferul.

Harry s-a urcat pe treptele tocite ale clădirii acoperite cu graffiti. Semnul „Defect" atârnat de uşa liftului avea un aer de permanență. A urcat încet scările până la etajul opt şi s-a dus să caute apartamentul 86 care era în partea îndepărtată a blocului. Vecinii îl priveau din uşi, bănuitori față de omul elegant care era cu siguranță un funcționar al guvernului.

Bătăii lui uşoare la uşă i s-a răspuns atât de repede încât fusese probabil aşteptat. Harry i-a zâmbit unei doamne în vârstă cu ochi trişti şi obosiți şi cu o față plină de riduri. Îşi putea imagina cât de dureroasă fusese lunga ei despărțire de soțul său pentru că, deşi erau cam de aceeaşi vârstă, ea părea mai bătrână cu douăzeci de ani decât el.

— Bună ziua, domnule Clifton, a spus ea, într-o engleză fără accent. Vă rog să intrați. Şi-a condus oaspetele pe un coridor îngust, fără covor, în camera de zi, ornamentată doar cu o fotografie a soțului său, atârnată deasupra unul raft de cărți uzate, pe pereții lipsiți de orice alt ornament.

— Vă rog să luați loc, a zis ea, făcându-i semn spre unul din cele două scaune care erau singurele piese de mobilă din cameră. Ați fost foarte amabil să veniți un drum atât de lung ca să mă vedeți. Şi trebuie să vă mulțumesc pentru eforturile curajoase depuse pentru eliberarea dragului meu Anatoli. V-ați dovedit un aliat neobosit al lui.

Doamna Babakova vorbea despre soțul ei de parcă acesta ar fi întârziat la serviciu şi urma să apară dintr-un moment într-altul şi nu ca şi cum acesta era închis pe douăzeci de ani la mai mult de zece mii de kilometri depărtare.

— Cum l-ați întâlnit prima oară pe Anatoli? a întrebat-o el.

— Eram amândoi studenți la Institutul de Limbi Străine din Moscova. Eu am ajuns profesoară la o şcoală locală de stat, iar Anatoli s-a dus la Kremlin după ce a câştigat medalia Lenin pentru că a fost şef de promoție în acel an. După ce ne-am căsătorit, credeam că aveam de toate, că eram probabil binecuvântați pentru că eram aşa de norocoşi şi, după standardele oamenilor din Rusia, chiar eram. Dar toate astea s-au schimbat peste noapte când Anatoli a fost ales să traducă discursurile preşedintelui, astfel încât acestea să poată fi folosite ca propagandă în vest.

După aceea, interpretul oficial al preşedintelui s-a îmbolnăvit, iar Anatoli i-a luat locul. I-au spus că e ceva temporar şi cum ar fi vrut să fie adevărat. Dar el dorea să-l impresioneze pe conducătorul țării şi cred că a reuşit pentru că a devenit repede interpretul principal al lui Stalin. Ați fi înțeles de ce, dacă l-ați fi întâlnit.

— Timp greşit, a zis Harry. Vreți să spuneți când îl voi întâlni.

Ea a zâmbit.

— Când îl veți întâlni. Atunci au început problemele lui, a continuat ea. S-a apropiat prea mult de Stalin şi, cu toate că era doar un aparatcic a fost martorul unor lucruri care l-au făcut să-şi dea seama ce monstru era Stalin. Imaginea prezentată poporului, a unui om amabil, unchiul preferat al tuturor, nu putea să fi fost mai departe de adevăr. Anatoli

îmi spunea cele mai înfricoşătoare istorisiri când venea de la serviciu, dar n-o făcea niciodată în fața altora, nici măcar a celor mai apropiați prieteni. Dacă ar fi spus ceva, nu ar fi fost dat afară, ci ar fi dispărut pur şi simplu ca multe alte mii de oameni. Da, mii, dacă aceştia ridicau măcar o sprânceană în semn de protest.

Singura lui consolare era scrisul şi ştia că nu va putea publica nimic până la moartea lui Stalin şi poate nici după propria lui moarte. Dar Anatoli dorea ca lumea să ştie că Stalin era la fel de rău ca Hitler. Singura diferență fiind că el scăpase basma curată. Pe urmă, Stalin a murit.

Anatoli a devenit neliniştit pentru că voia ca oamenii să afle ceea ce ştia el. Ar fi trebuit să aştepte mai mult, dar a găsit un editor care-i împărtăşea ideile şi nu a putut rezista. În ziua publicării, chiar înainte ca *Unchiul Joe* să ajungă în librării, toate exemplarele au fost distruse. Atât de mare era teama KGB-ului că cineva va descoperi adevărul încât chiar şi presele pe care cuvintele lui Anatoli au fost tipărite au fost sparte în bucăți. În ziua următoare a fost arestat şi după o săptămână a fost judecat şi condamnat la douăzeci de ani de muncă grea în gulag pentru că scrisese o carte care nu fusese citită de nimeni. Dacă ar fi fost un american care ar fi scris o biografie a lui Roosevelt sau Churchill, ar fi apărut la toate emisiunile de talk show, iar cartea lui ar fi ajuns bestseller.

— Dar dumneavoastră ați reuşit să scăpați.

— Da, Anatoli şi-a dat seama ce urma să se întâmple. La câteva săptămâni după publicare m-a trimis la mama, în Leningrad şi mi-a dat toate rublele pe care le economisise şi manuscrisul cărții. Am reuşit să trec granița în Polonia, dar nu înainte de a mitui un paznic cu majoritatea economiilor lui Anatoli. Am ajuns în America fără un ban.

— Şi ați adus şi cartea cu dumneavoastră?

— Nu, nu puteam risca. Dacă aş fi fost prinsă şi ar fi fost confiscată, întreaga viață a lui Anatoli n-ar fi avut niciun rost. Am lăsat-o undeva unde n-o vor găsi niciodată.

*

Cei trei bărbați care o aşteptau s-au ridicat când lady Virginia a intrat în cameră.

Desmond Mellor stătea în fața ei îmbrăcat cu un costum maro cadrilat, care ar fi fost mai potrivit la o cursă de ogari. La stânga se afla maiorul Fisher, îmbrăcat în costumul lui la două rânduri, albastru-închis, de firmă; la urma-urmei, acum era membru al parlamentului. În fața lor stătea bărbatul care-i adusese pe cei patru împreună.

— Am strâns această adunare foarte repede, a zis Adrian Sloane, pentru că a apărut ceva care ne-ar putea deranja planul nostru pe termen lung. Nu l-a întrerupt nimeni. Vinerea trecută, după-masă, chiar înainte ca Sebastian Clifton să plece la New York pe *Buckingham,* a mai cumpărat douăzeci şi cinci de mii de acțiuni ale băncii, ajungând per total la mai mult de cinci la sută. După cum v-am avertizat acum câtva timp, oricine are mai mult de şase la sută din stocul de acțiuni are dreptul automat la un loc în consiliul băncii şi dacă s-ar întâmpla asta, nu va mai dura mult până ca el să descopere ce am pus noi la cale în ultimele şase luni.

— Cât timp crezi că mai avem? a întrebat lady Virginia.

— Poate să fie o zi, o lună, un an, cine ştie? a zis Sloane. Tot ce ştim sigur este că mai are nevoie doar de un procent ca să solicite un loc în consiliu, aşa că putem presupune că mai curând decât mai târziu.

— Cât de aproape suntem de a pune mâna pe acțiunile bătrânei doamne? s-a interesat maiorul. Asta ne-ar rezolva toate problemele.

— Am o întâlnire cu fiul ei, Arnold, joia viitoare, a spus Des Mellor. Oficial, ca să-i cer sfatul într-o problemă juridică, dar nu-i voi spune adevăratul meu scop până ce nu va semna un acord de nedivulgare.

— De ce nu-i faci lui oferta? a întrebat Virginia, întorcându-se către Sloane. La urma-urmei, tu eşti preşedintele băncii.

— El n-ar fi de acord niciodată să facă afaceri cu mine, a zis Sloane, nu după ce am făcut-o pe doamna Hardcastle să renunțe la drepturile ei la vot în ziua funeraliilor soțului ei. Dar cu Desmond nu s-a mai întâlnit până acum.

— Şi de îndată ce va semna acordul, a zis Mellor, îi voi face o ofertă de trei lire şi nouă şilingi pe acțiune pentru stocul mamei lui – adică treizeci la sută peste valoarea de piață.

— Dar nu va fi bănuitor? La urma-urmei ştie că eşti unul dintre directorii băncii.

— Aşa este, a spus Sloane, dar ca unic împuternicit al averii tatălui său, este responsabilitatea lui să obțină afacerea cea mai profitabilă pentru mama sa, iar acum ea trăieşte din dividendele pe care le-am ținut la o valoare minimă în ultimii doi ani.

— După ce-i voi aminti asta, a zis Mellor, îi voi da lovitura de grație, spunându-i că primul lucru pe care-l voi face va fi să-l înlătur pe Adrian de la conducerea băncii.

— Asta ar trebui să meargă, a comentat maiorul.

— Dar ce-l va opri să ia legătura cu Clifton şi să-i ceară pur şi simplu un preț mai mare?

— Asta-i frumusețea acordului. Nu poate discuta oferta decât cu mama lui, doar dacă nu doreşte să fie adus în fața Consiliului avocaților. Nu este un risc pe care şi-l va asuma uşor.

— Iar celălalt cumpărător al nostru mai există? a întrebat maiorul.

— Domnul Bishara nu numai că există, a zis Sloane, ci şi-a confirmat în scris oferta de cinci lire acțiunea şi a depus două milioane de lire pentru a dovedi că este serios.

— De ce vrea să plătească aşa de mult? a întrebat lady Virginia.

— Pentru că Banca Angliei i-a respins de curând cererea pentru o licență de comerț ca bancher în City şi este atât de

disperat să pună mâna pe o bancă engleză încât nu-i pasă cât plăteşte pentru Farthings.

— Dar Banca Angliei nu va obiecta la această preluare evidentă? a întrebat Fisher.

— Nu dacă menține acelaşi consiliu doi ani, iar eu rămân doar ca preşedinte. Şi de aceea este important ca Clifton să nu afle ce punem la cale.

— Dar dacă Clifton obține cele şase la sută procente?

— Îi voi oferi şi lui trei lire şi nouă şilingi pe acțiune, a spus Sloane şi am impresia că nu va putea rezista tentației.

— Nu sunt atât de sigur, a spus Mellor. Recent, am observat o schimbare în atitudinea lui. Pare să lucreze după complet altă agendă.

— Atunci va trebui să-i rescriu agenda de lucru.

*

— Cartea este acolo unde trebuie să fie, a spus doamna Babakova.

— Într-o librărie? a încercat Harry.

Doamna Babakova a zâmbit.

— Nu într-o librărie obişnuită.

— Dacă ați vrea să păstrați acest secret, aş înțelege, mai ales dacă descoperirea ei poate aduce o pedeapsă şi mai mare pe capul soțului dumneavoastră.

— Ce pedeapsă mai mare ar putea fi? Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus când mi-a dat cartea au fost: „Mi-am riscat viața pentru asta şi aş muri fericit dacă aş şti că a fost publicată astfel încât lumea şi mai ales poporul rus, să afle în sfârşit adevărul.” Deci mai am un singur scop în viață, domnule Clifton şi anume să văd cartea lui Anatoli publicată, oricare ar fi consecințele. În caz contrar, toate sacrificiile pe care le-a făcut vor fi fost zadarnice. I-a strâns mâna. O veți găsi într-un anticariat specializat în traduceri la colțul dintre Nevski Prospekt şi strada Bolşaia Morskaya în Leningrad, a zis ea, continuând să strângă mâna lui Harry ca o văduvă

singură care se agață de unicul ei fiu. Este pe raftul de sus din colțul cel mai îndepărtat, între *Război şi pace* în spaniolă şi *Tess d'Ubervilles* în franceză. Dar nu căutați *Unchiul Joe,* pentru că am ascuns coperta sub *Povestea celor două oraşe* tradusă în portugheză. Nu cred că prea mulți portughezi vizitează magazinul acela.

Harry a zâmbit.

— Şi dacă este încă acolo şi reuşesc s-o aduc înapoi, sunteți mulțumită dacă domnul Guinzburg o va publica?

— Anatoli ar fi mândru să... s-a oprit, a zâmbit şi a spus, Anatoli *va fi* mândru să fie publicat de acelaşi editor ca Harry Clifton.

Harry a scos plicul din buzunarul interior al hainei şi i l-a dat. Ea l-a deschis încet şi a scos cecul. Harry a urmărit să-i vadă reacția, dar ea a pus cecul înapoi în plic şi i l-a returnat.

— Dar sigur că Anatoli ar fi dorit ca dumneavoastră şi...

— Da, ar fi dorit, a zis ea, liniştită. Dar nu este ceea ce vreau eu. Vă puteți imagina ce dureri suferă în fiecare zi? Deci, până ce nu va fi eliberat, nu îmi pasă de niciun fel de confort. Pe măsură ce se întuneca, Harry s-a lămurit că în casă nu era lumină. Ea era hotărâtă să împărtăşească viața soțului ei din închisoare. Dădea dovadă de o asemenea demnitate, încât Harry s-a simțit stânjenit. În cele din urmă, doamna Babakova s-a ridicat.

— V-am reținut mult prea mult, domnule Clifton. Am să înțeleg dacă nu vă veți întoarce în Rusia pentru că aveți prea multe de pierdut. Şi dacă nu vă veți întoarce, vă rog un singur lucru: nu spuneți nimic până nu găsesc pe cineva doritor să-şi asume sarcina.

— Doamnă Babakova, a spus Harry, în cazul în care cartea mai este acolo, o voi găsi. O voi aduce înapoi şi va fi publicată.

Ea l-a îmbrățişat şi i-a spus:

— Voi înțelege, desigur, dacă vă veți răzgândi.

Harry se simțea atât trist, cât şi încântat în timp ce cobora cele opt etaje spre trotuarul acum pustiu. Mai trebuia să meargă câteva cvartale înainte de a putea chema un taxi, aşa că n-a observat bărbatul care-l urmărea, intrând şi ieşind din umbre şi fotografiindu-l din când în când.

— La naiba, a murmurat Harry când trenul a plecat din Union Station şi şi-a început drumul înapoi spre New York. Fusese atât de preocupat de întâlnirea cu doamna Babakova încât uitase să viziteze Carnegie. Jessica l-ar certa. Timp greşit. Jessica l-ar fi certat.

LADY VIRGINIA FENWICK
1970

28

— Aş vrea să deschid această întrunire, a spus Adrian Sloane, felicitându-l din inimă pe maiorul Fisher pentru că a fost ales ca membru în parlament.

— Aşa e, aşa e, a spus Desmond Mellor, bătându-l pe noul membru în parlament pe spate.

— Vă mulțumesc, a spus Fisher. Şi pot spune că a fost un bonus special faptul că l-am învins pe Giles Barrington.

— Şi dacă e după mine, a spus Sloane, nu va fi singurul Barrington care va suferi o înfrângere. Dar mai întâi îl voi ruga pe Desmond să ne spună cum a mers întâlnirea lui cu Arnold Hardcastle.

— La început nu prea bine, pentru că nu era interesat deloc să vândă acțiunile mamei lui, chiar la prețul umflat de trei lire şi nouă şilingi. Dar apoi, când i-am spus că prima mea măsură ca acționar majoritar va fi să-l concediez pe Adrian Sloane şi să-l scot din consiliu, atitudinea lui s-a schimbat.

— A muşcat momeala? a spus Fisher.

— Sigur că da, a răspuns Sloane. Mă urăşte la fel de mult cum o urâți voi pe Emma Clifton şi pe Giles Barrington şi poate chiar mai mult.

— Asta nu e posibil, a comentat lady Virginia.

— Dar capcana, a continuat Mellor, s-a închis când i-am spus pe cine vreau să numesc ca preşedinte la Farthings în locul lui Adrian. Mellor n-a rezistat să facă o pauză atât de lungă cât i-ar fi plăcut şi a spus: pe Ross Buchanan.

— Dar e suficient un singur telefon la Buchanan şi va şti...

— Ați uitat, domnule maior, că Hardcastle a semnat un acord de confidențialitate, aşa că nu va telefona nimănui. Şi mi-ar plăcea să-l văd figura când va afla că vom schimba numele acestei bănci din Farthings în Sloane's.

— S-ar putea răzgândi dacă cineva îi va face o ofertă mai bună pentru acțiuni? a întrebat lady Virginia.

— E prea târziu, a spus Mellor. A semnat deja certificatele de transfer, aşa că, atâta timp cât îi voi plăti în douăzeci şi una de zile, stocul este al meu.

— Şi vei rămâne fără bani doar pentru un scurt timp, a zis Sloane, înainte ca Hakim Bashara să cumpere acțiunile şi să câştigi un profit frumuşel.

— Dar în cazul în care Bashara nu plăteşte, vom fi toți săraci, le-a reamintit Virginia.

— A sunat de două ori pe zi cerând veşti despre ce se mai petrece. A amânat chiar şi o vizită la Beirut unde trebuia să se întâlnească cu preşedintele libanez. De fapt mă gândesc să cresc prețul de la cinci lire la şase, dar abia în ultimul moment.

— Nu e riscant? a întrebat Fisher.

— Credeți-mă, e aşa de disperat să pună mâna pe Farthings, încât va fi de acord cu aproape orice. Deci să trecem la a doua parte a planului, care vă implică pe dumneavoastră şi pe lady Virginia şi la momentul procesului, care este crucial

— Emma Clifton va fi îngropată în citații săptămâna viitoare şi avocații mei presupun că procesul va începe cândva, în noiembrie.

— Este cât se poate de bine, a spus Mellor, verificându-şi agenda, pentru că următoarea întrunire a consiliului Barrington’s este peste trei săptămâni şi insist ca doamna Clifton să demisioneze din funcția de preşedinte, pentru binele companiei, cel puțin până la terminarea procesului.

— Şi se ştie cine-i va lua locul în acest timp, a zis Sloane.

— De îndată ce voi sta în scaunul preşedintelui, a spus Mellor, voi considera că este datoria mea fiduciară să le comunic acționarilor ce s-a întâmplat în realitate în prima noapte a călătoriei navei *Buckingham.*

— Dar asta a fost învăluită în mister până acum, a zis Fisher, părând nelalocul lui.

— Nu va mai fi aşa pentru mult timp. Când m-am alăturat prima oară consiliului Barrington’s, Jim Knowles mi-a dat de

înțeles că nu a mers totul bine în acea călătorie, dar oricât am insistat, n-a vrut să spună mai mult. Desigur că am verificat minuta întrunirii consiliului care s-a ținut pe vas mai târziu în acea dimineață, dar tot ce am găsit au fost scuzele căpitanului pentru o explozie care a avut loc mai devreme la exercițiile Marinei Militare, care susținea că a desfăşurat antrenamente de noapte în Atlanticul de Nord. Dar dintr-o singură privire în documentele Amiralității se descoperă repede că Marina Militară era ancorată atunci în Gibraltar.

— Deci ce s-a întâmplat? a întrebat Fisher. Pentru că şi eu am încercat să aflu adevărul de la Knowles şi chiar după ce a băut ceva a rămas cu buzele cusute.

— Singurul lucru pe l-am aflat, a spus Mellor, a fost că ceilalți membri ai consiliului au semnat un acord de confidențialitate a întrunirii consiliului. Am crezut că nu mai pot afla nimic până la consiliul de luna trecută când doamna Clifton a luat o decizie pripită fără să-şi dea seama de implicații.

Nimeni n-a pus întrebarea esențială.

— Căpitanul navei *Buckingham* a raportat consiliului că la ultima călătorie, al treilea ofițer, un domn Jessel, a fost găsit beat în timp ce era de serviciu pe punte şi a fost trimis în cuşeta sa pentru tot restul voiajului. Amiralul Summers a cerut ca Jessel să fie concediat imediat fără plată anticipată şi fără referințe. Eu l-am susținut pentru că, la fel ca alți membri ai consiliului, amiralul uitase că Jessel era semnalizator secund în prima noapte din prima călătorie şi fusese martor la tot ce se întâmplase.

Fisher şi-a şters fruntea cu o batistă.

— Nu mi-a fost greu, a continuat Mellor, să-l urmăresc pe Jessel, care nu este numai şomer, ci este şi dator cu chiria pe trei luni, să-l duc la o cârciumă locală şi n-a durat mult până am aflat că era încă supărat pentru că fusese concediat. Mi-a spus în continuare că ştia lucruri care ar putea distruge compania. După câteva pahare de rom a

început să-mi explice care erau acelea, presupunând că am fost trimis să văd dacă-şi ţinea gura închisă, ceea ce l-a făcut să-mi spună şi mai multe. Mi-a povestit că i-a văzut pe Harry Clifton şi Giles Barrington cărând un vas mare cu flori dintr-una din cabinele de la clasa întâi pe puntea superioară. Au reuşit să-l arunce peste bord cu câteva momente înainte de a exploda. În dimineaţa următoare, trei irlandezi au fost arestaţi, iar căpitanul le-a oferit scuze pasagerilor, spunându-le povestea cu Marina Militară, deşi în realitate fuseseră la doar câteva secunde de un dezastru major care ar fi putut omorî cine ştie câţi oameni şi ar fi distrus compania fără să lase vreo urmă.

— Dar de ce nu a anunţat IRA ce s-a întâmplat în realitate? a întrebat Fisher, nervos.

— Jessel mi-a spus că cei trei irlandezi arestaţi în acea dimineaţă au fost duşi înapoi la Belfast pe o navă a Marinei Regale pentru a fi băgaţi la închisoare sub alte acuzaţii. Au fost eliberaţi de curând şi una dintre condiţiile eliberării condiţionate a fost că, dacă vor spune ceva despre *Buckingham,* vor ajunge în carceră în aceeaşi zi. Şi, hai s-o spunem p-a dreaptă, IRA nu se laudă cu eşecurile.

— Dar dacă IRA nu poate confirma evenimentele şi singurul tău martor este un beţivan concediat, de ce s-ar interesa cineva de toate astea după şase ani? a întrebat Fisher. Şi cât de des, a continuat el, am avut editoriale pretinzând că IRA planifica să bombardeze Buckingham Palace, Banca Angliei sau Camera Comunelor?

— Sunt de acord, domnule maior, a spus Mellor, dar presa poate lua o altă atitudine când eu, ca nou preşedinte la Barrington's, voi decide să divulg raportul la câteva săptămâni înainte de lansarea vasului *Balmoral* şi de anunţarea primei sale călătorii.

— Dar preţul acţiunilor va scădea peste noapte.

— Iar noi le vom culege pe toate pe aproape nimic cu profitul pe care-l vom face prin înţelegerea cu banca. Cu un

alt consiliu şi o schimbare a numelui, compania îşi va reveni repede la statutul inițial.

— O schimbare de nume? s-a interesat lady Virginia.

Desmond a surâs.

— Mellor Shipping; Adrian capătă banca şi eu voi avea o nouă linie maritimă.

— Şi eu ce primesc? a zis Virginia.

— Exact ce-ai vrut întotdeauna, Virginia, plăcerea de a îngenunchea în sfârşit familia Barrington. Şi mai ai încă un rol vital. Altă informație pe care am reuşit s-o obțin la ultima întrunire a consiliului a fost că Harry şi Emma Clifton vor vizita New Yorkul luna viitoare ceea ce, ca preşedinte, ea o face în fiecare an. Acesta va fi momentul perfect să-ți anunți prietenii din presă că se pot aştepta la un proces. Este important să-ți pregăteşti povestea în timp ce ea este prin mijlocul Atlanticului. Aşa că, atunci când doamna Clifton se va întoarce, va fi nevoită să se apere pe două fronturi: acționarii vor dori să ştie motivul pentru care ea, ca preşedinte al unei companii publice, nu i-a anunțat ce s-a petrecut cu adevărat în acea noapte şi, în acelaşi timp, va avea de-a face cu procesul de defăimare intentat de Virginia. Presupun că nu va mai dura mult până ce nu-şi va întâlni tatăl într-o notă de subsol a istoriei.

— E o problemă, a zis Virginia. Avocații mei îmi dau doar cincizeci la sută şanse să câştig procesul.

— Până ce va începe procesul, a zis Sloane, Emma Clifton îşi va fi pierdut orice credibilitate rămasă. Juriul va fi de partea ta din momentul în care te vei urca în boxa martorilor.

— Dar dacă nu câştig, voi rămâne cu o notă de plată groasă, a insistat Virginia.

— După ce doamna Clifton îşi dă demisia din funcția de preşedinte la Barrington's, chiar nu văd cum ai putea pierde cazul. Dar în această eventualitate improbabilă, banca îți va acoperi cu plăcere costurile de judecată. Câțiva bănuți aruncați pentru planul cel mare.

— Asta nu rezolvă problema lui Sebastian Clifton şi a celor şase la sută de procente ale sale, a intervenit Fisher. Pentru că, dacă ajunge în consiliu, va afla tot ce am...

— M-am ocupat şi de asta, a spus Sloane. Îl voi suna pe Clifton şi îi voi propune o întrevedere.

— Poate va refuza să te vadă.

— Nu va putea să reziste dacă-i ofer cinci lire pe acțiune pentru stocul lui, dându-i un profit de sută la sută. Din câte îmi amintesc despre acest băiat, uită alte angajamente dacă poate să scoată un ban.

— Dar dacă-ți va refuza totuşi oferta? a zis Fisher.

— Atunci trecem la planul B, a spus Sloane. Nu-mi pasă pe care-l folosim.

*

— După cum v-am explicat când ne-am întâlnit prima oară, lady Virginia, şansele de a câştiga acest caz sunt cam cincizeci la sută, aşa că ar fi mai bine să renunțăm la proces.

— Vă mulțumesc pentru sfat, sir Edward, dar este un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

— Aşa să fie, a zis consilierul ei. Dar am simțit necesar să-mi exprim părerea pentru ca să nu existe neînțelegeri mai târziu.

— V-ați exprimat poziția cât se poate de clar, sir Edward.

— Atunci să începem prin a analiza faptele cât de obiectiv putem. Ați vândut şi ați răscumpărat sau nu mai multe acțiuni Barrington's cu singurul scop de a cauza prejudicii companiei?

— De ce aş fi vrut să prejudiciez compania?

— De ce, într-adevăr. Ar trebui să menționez în acest punct că va fi responsabilitatea celeilalte părți să dovedească că ați făcut-o şi nu a noastră că n-ați făcut-o. Cu toate acestea, de trei ori, atunci când compania a trebuit să anunțe veşti proaste, ați vândut acțiunile la preț mare şi,

după zece zile, când prețul scăzuse, ați revenit pe piață şi le-ați răscumpărat. Este aceasta o evaluare corectă?

— Da. Dar am făcut aşa ceva doar la sfatul maiorului Fisher.

— Cred că ar trebui să vă abțineți să-l menționați pe maiorul Fisher când vă aflați în boxa martorilor.

— Dar este membru în parlament.

— Poate acesta este timpul să vă reamintesc, lady Virginia, că în opinia majorității juraților, avocații, agenții imobiliari şi membrii parlamentului se află în urma celor care strâng impozite...

— Dar de ce n-ar trebui s-o spun dacă este adevărat?

— Pentru că maiorul Fisher era director la Barrington's când ați vândut şi răscumpărat acțiunile şi, cum era reprezentantul dumneavoastră în consiliu, jurații nu vor avea nicio îndoială de unde ați obținut informațiile. Ținând seama de asta, vă sfătuiesc să nu-l chemați în boxă pe maiorul Fisher, cu toate că ar fi bine să-l atenționați că s-ar putea să-l cheme cealaltă parte. Dacă aş fi în locul lor, eu i-aş trimite o citație.

Virginia a părut speriată pentru prima oară.

— Apoi, mai târziu, a continuat sir Edward, ați cumpărat o mare parte din acțiunile Barrington's, pentru a vă asigura un loc în consiliu atunci când compania alegea un alt preşedinte.

— Da. Alegerea mea a fost ca maiorul Fisher să fie preşedintele consiliului.

— Mai trebuie să vă atenționez să nu spuneți şi asta în boxa martorilor.

— Dar de ce? Credeam că maiorul Fisher ar fi fost mai bun.

— Posibil, dar un juriu format din doisprezece cetățeni obişnuiți aleşi aleatoriu ar putea crede că urmăreați o vendetă împotriva doamnei Clifton, ceea ce ar sugera că scopul dumneavoastră inițial în cumpărarea şi vinderea

acțiunilor a fost într-adevăr producerea de daune ei şi companiei.

— Am cerut doar ca persoana cea mai bine calificată să ajungă preşedinte. Nu cred nici acum că o femeie ar fi potrivită pentru această sarcină.

— Lady Virginia, încercați să vă amintiți că e posibil ca jumătate din juriu să fie format din femei şi o astfel de observație nu vă va atrage simpatia lor.

— Începe să semene mai mult cu un concurs de frumusețe decât cu un proces.

— Dacă gândiți aşa, lady Virginia, nu greşiți prea mult. Şi acum trebuie să presupunem că cealaltă parte îl va chema pe fostul dumneavoastră soț, sir Giles Barrington, ca martor.

— De ce? Nu a fost implicat în asta deloc.

— Cu excepția faptului că toate aceste tranzacții au avut loc după divorț şi noul preşedinte solicitat de dumneavoastră s-a întâmplat să fie bărbatul care a candidat împotriva lui de două ori la alegerile generale, ceea ce juriul ar considera că este o coincidență cam trasă de păr.

— Şi chiar dacă l-ar chema pe Giles, cum ar putea el să-i ajute? Este un fost soț şi un fost membru al parlamentului şi un fost ministru. Nu are prea multe lucruri în favoarea lui.

— Toate acestea s-ar putea să fie adevărate, a spus sir Edward, dar am impresia că tot vor impresiona juriul.

— Pentru care motiv?

— El are o experiență mare ca orator în public şi loja din parlament antrenează bine pe cineva pentru boxa martorilor. Deci nu ne putem permite să-l subestimăm.

— Dar omul e un ratat, a spus Virginia, incapabilă să-şi mai controleze reacțiile.

— Trebuie să subliniez faptul că orice atac personal împotriva celeilalte părți va fi un serviciu adus lor şi vă va face să vă pierdeți atuurile. Sunteți partea vătămată, cineva care nu înțelege jocurile din City şi care nu are habar cum să distrugă o companie.

— Dar asta mă va face să par slabă.

— Nu, a zis sir Edward hotărât, asta vă va face să păreți vulnerabilă ceea ce va fi în favoarea dumneavoastră când juriul va vedea că vă înfruntați cu o femeie de afaceri vicleană şi dură.

— De partea cui sunteți?

— Sunt de partea dumneavoastră, lady Virginia, dar este responsabilitatea mea să mă asigur că ştiți cu ce vă înfruntați. Ținând seama de toate acestea, trebuie să vă întreb din nou dacă sunteți sigură că vreți să continuați procesul?

— Da, sigur că da, pentru că mai există o dovadă de care nu v-am spus încă, sir Edward şi, de îndată ce va deveni publică, nu cred că acest caz va mai ajunge la tribunal.

29

— Domnul Sloane v-a căutat când erați la masă, a spus Rachel.

— A zis ce voia? a întrebat Seb.

— Nu, doar că era o problemă personală.

— Sigur că da. Şi-a dat seama că am aproape şase la sută din acțiunile Farthings, aşa că a devenit brusc foarte personal.

— A sugerat să vă întâlniți în biroul lui mâine, la ora unsprezece. Aveți loc în agendă.

— Las-o baltă. Dacă vrea să mă vadă, poate naibii să vină aici.

— Voi suna să văd dacă îi convine.

— Cred că da, pentru că acum eu conduc. Rachel n-a comentat şi s-a întors să plece din cameră. Nu eşti convinsă, nu-i aşa, Rachel? a zis Seb înainte ca ea să ajungă la uşă. Rachel s-a întors, dar înainte de a-şi putea spune părerea, el a întrebat: Ce ar fi făcut Cedric?

— I-ar fi dat lui Sloane impresia că era de acord cu el, astfel încât să lase garda jos.

— Oare? a zis Seb. Atunci spune-i lui Sloane să mă aştepte mâine la unsprezece dimineața şi explică-i cât de mult aştept să-l văd.

— Nu, asta ar fi o exagerare. Dar nu întârziați.

— De ce nu?

— I-ar oferi un avantaj.

*

Giles nu se grăbea să se întoarcă în Camera Comunelor pentru prima oară de când îşi pierduse locul. Polițistul de la intrarea St Stephen l-a salutat.

— Mă bucur să vă văd, domnule. Sper că nu va dura mult până ce veți reveni aici.

— Mulțumesc, a zis Giles, intrând în clădire, dincolo de Westminster Hall şi în lungul coridorului în care publicul aştepta cu răbdare, sperând să li se ofere un loc în galeria vizitatorilor astfel încât să poată urmări şedința din ziua aceea. Giles a trecut de ei şi a ajuns în holul central, mergând repede, astfel încât să nu fie abordat de foştii colegi care să-i spună cât le părea de rău şi să adauge alte platitudini inutile.

După ce a trecut de alt polițist a păşit pe covorul verde, gros, pe care călcase atâția ani. S-a uitat la telegraful care-i ținea la curent pe membri cu ce se întâmpla prin lume, dar nu s-a oprit să se uite la ultimul editorial. A trecut repede de librăria membrilor, nedorind să se întâlnească cu un anumit membru pe care nu dorea să-l vadă. A luat-o la stânga şi a ajuns la biroul şefului Camerei şi s-a oprit în fața unui birou în care nu mai intrase de mulți ani. A bătut la uşa şefului opoziției şi a intrat găsind aşezați la birouri aceiaşi doi secretari care lucraseră şi cu fostul prim-ministru când el mai era în Downing Street.

— Mă bucur să vă revăd, sir Giles. Puteți intra, domnul Wilson vă aşteaptă.

O altă bătaie la altă uşă unde a intrat, văzând figura familiară a bărbatului care încerca să-şi aprindă pipa. A renunțat când l-a văzut pe Giles.

— Giles, de abia am aşteptat această zi. Mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur să te văd, Harold, a răspuns Giles, fără să dea mâna cu colegul său din palatul Westminster, respectând o tradiție seculară.

— Ce ghinion să pierzi cu doar douăzeci şi unu de voturi, a zis Wilson. Nu pot pretinde că-mi place prea mult succesorul tău.

— Acest loc o să-i vină de hac. Întotdeauna o face.

— Şi cum te descurci cu melancolia post-electorală?

— Nu prea bine. Trebuie să admit că-mi lipseşte acest loc.

— Mi-a părut rău să aud de tine şi de Gwyneth. Sper că veți reuşi să rămâneți prieteni.

— Şi eu sper pentru că este din vina mea. Mi-e teama că am început să ne îndepărtăm unul de altul de mai mult timp.

— Locul ăsta nu te ajută, a spus Harold. Cum te descurci să fii iar şeful opoziției?

— Ca tine, nu aşa de grozav. Spune-mi, cum este în lumea adevărată?

— Nu prea-mi place şi n-o să spun altceva. Când ai fost în politică un sfert de secol, nu prea eşti calificat să mai faci altceva.

— Atunci ar trebui să facem ceva în direcția asta, a zis Wilson, reuşind în cele din urmă să-şi aprindă pipa. Am nevoie de un purtător de cuvânt pentru afaceri externe în Camera Lorzilor şi cred că tu ai fi cel mai potrivit.

— Sunt flatat, Harold şi mă gândeam eu că de aia vrei să mă vezi. M-am gândit mult şi mă întreb dacă ai putea să-mi răspunzi la o întrebare înainte să mă decid.

— Desigur.

— Nu cred că Ted Heath e mai bun în guvern decât a fost în opoziție. Votanții îl consideră un necioplit, ceea ce explică multe. Şi, mai important, sunt convins că avem o şansă excelentă să câştigăm alegerile viitoare.

— După cum ar spune prietenul meu evreu, de pe buzele tale direct în urechea Domnului.

— Şi dacă am dreptate, nu va mai dura mult până ce vei reveni la numărul 10.

— Amin.

— Şi amândoi ştim că adevărata putere o are Camera Comunelor, nu Camera Lorzilor. Cinstit vorbind, aceasta este un azil de lux pentru bătrâni, o răsplată acordată de partid pentru un serviciu lung şi comportare corectă.

— Cu posibila excepție a celor care stau în banca întâi şi revizuiesc legislația, a sugerat Wilson.

— Dar am doar cincizeci de ani, Harold şi nu sunt sigur că vreau să-mi petrec restul vieții aşteptând să fiu chemat într-un loc şi mai înalt.

— Te voi pune la lucru şi vei avea un loc în cabinetul fantomă.

— Nu sunt sigur că e destul, Harold. Aşa că vreau să te întreb, dacă voi candida pentru docurile Bristol la alegerile viitoare, după cum asociația locală mă presează s-o fac, iar tu vei forma noul guvern, aş avea vreo şansă să devin ministru de externe?

Wilson a pufăit din pipă câteva momente, obiceiul lui când avea nevoie de timp de gândire.

— Nu, nu imediat, Giles. N-ar fi corect față de Denis, care, după cum ştii, urmăreşte postul acum. Dar îți pot garanta că ți se va oferi un post important în Cabinet şi, dacă te vei descurca bine, vei fi printre primii luați în considerare dacă postul devine vacant. Dar dacă îmi accepți oferta, cel puțin vei reveni în parlament. Şi dacă ai dreptate şi vom câştiga alegerile, nu e niciun secret că îmi voi căuta un şef pentru Camera Lorzilor.

— Eu fac parte din Camera Comunelor, Harold şi nu cred că sunt gata încă să fiu trecut în rezervă. Deci e un risc pe care vreau să mi-l asum.

— Îți apreciez hotărârea, a spus Wilson. Acum este rândul meu să-ți mulțumesc pentru că sunt sigur că nu ți-ai asuma acest risc decât dacă ai crede că-ți poți recâştiga locul şi bănuiesc că ai mari şanse să revii la numărul zece. Totuşi, dacă te răzgândeşti, te rog să mă anunți şi atunci, ca bunicul tău, vei sta pe băncile roşii ca lord Barrington de la...

— Docurile Bristol, l-a completat Giles.

*

Sebastian a intrat în banca Farthings pentru prima oară de când îşi dăduse demisia cu cinci ani înainte. S-a dus la

biroul de recepție şi i-a spus funcționarului de serviciu numele său.

— Ah, da, domnul Clifton, a spus omul, verificându-şi lista. Preşedintele vă aşteaptă.

Când a spus „preşedintele", Seb s-a gândit mai întâi la Cedric Hardcastle şi nu la uzurpatorul care fusese motivul pentru care-şi dăduse demisia.

— Vreți vă rog să semnați în registrul vizitatorilor?

Seb şi-a scos un stilou din buzunarul interior al hainei şi i-a deşurubat încet capacul, oferindu-şi timp să studieze lista celor care-l vizitaseră de curând pe preşedinte. Ochii lui au parcurs repede cele două coloane de nume, dintre care majoritatea nu însemnau nimic pentru el. Dar două dintre ele ar fi putut avea semne de neon alături: Desmond Mellor, despre care Seb ştia că fusese numit de curând preşedinte adjunct, aşa că nu a fost surprins, dar ce motiv ar fi avut Alex Fisher MP să viziteze Farthings? Un lucru era sigur, Sloane nu-i va spune. Alt nume care i-a atrase atenția a fost Hakim Bishara. Era sigur că citise ceva de curând despre domnul Bishara în *Financial Times,* dar nu mai ținea minte ce anume.

— Preşedintele vă aşteaptă imediat, domnule. Biroul lui este...

— La etajul de sus, a zis Seb. Mulțumesc.

Când Seb a coborât din lift la etajul executivilor, s-a îndreptat încet înspre biroul care fusese al lui Cedric. Nu a recunoscut pe nimeni şi nimeni nu l-a recunoscut, dar ştia prea bine că Sloane nu întârziase să scape de toți vechii locotenenți ai lui Cedric de la Farthings.

Nu a fost nevoit să bată la uşa lui Sloane pentru că aceasta s-a deschis când era la câțiva paşi depărtare.

— Mă bucur să te văd, Seb, a spus Sloane. A trecut mult timp, a mai zis el înainte de a-l invita înăuntru fără să rişte să-i ofere mâna.

Primul lucru care l-a izbit pe Seb când a intrat în biroul preşedintelui a fost că nu mai exista niciun semn al lui

Cedric. Nicio diplomă pentru cei treizeci de ani de conducere a băncii. Niciun portret, nicio fotografie, nicio plachetă care să amintească generației următoare realizările sale. Sloane nu numai că-i luase locul, ci îi şi anulase existența, ca a unui politician sovietic căzut în dizgrație.

— Ia loc, a zis Sloane, de parcă ar fi vorbit cu unul dintre tinerii angajați ai băncii.

Seb s-a uitat mai bine la adversarul lui. Se mai îngrăşase de la ultima lor întâlnire, dar faptul acesta era mascat de un costum la două rânduri, bine croit. Ce nu se schimbase era zâmbetul nesincer al bărbatului cu care majoritatea celor din City refuzau să facă afaceri.

Sloane s-a aşezat în fotoliul preşedintelui şi nu şi-a pierdut timpul cu banalități.

— Seb, cineva atât de inteligent ca tine şi-ar fi dat seama până acum de ce vreau să-l văd.

— M-am gândit că vrei să-mi oferi un loc în consiliul de la Farthings.

— Nu este chiar la ce mă gândeam. A urmat râsul cel fals care însoțea surâsul nesincer. Totuşi, este clar de ceva vreme că ai cumpărat acțiuni ale băncii pe piața liberă şi acum mai ai nevoie doar de încă douăzeci de mii de acțiuni ca să depăşeşti pragul care-ți va oferi automat un loc în consiliu sau să numeşti pe cineva care să te reprezinte.

— Fii sigur că mă voi reprezenta chiar eu.

— Şi de aceea am vrut să discut cu tine. Nu e niciun secret că nu ne-am înțeles prea bine când ai lucrat sub conducerea mea...

— Şi de aceea mi-am dat demisia.

— Este, de asemenea, motivul pentru care mi se pare nepotrivit ca tu să fii implicat în conducerea de zi cu zi a băncii.

— Nu mă interesează conducerea de zi cu zi a băncii. Presupun că ai un personal capabil să se ocupe de asta. Nu aceasta a fost intenția mea.

— Şi care a fost intenția ta? s-a interesat Sloane, care-şi ascundea iritarea cu greu.

— Să mă asigur că această bancă va reveni la standardele ridicate de care se bucura sub conducerea predecesorului tău şi că acționarii sunt informați despre deciziile care se iau în numele lor. Seb s-a hotărât să rostogolească o mică grenadă de mână pe masă ca să vadă dacă va exploda când va ajunge în partea cealaltă. Pentru că îmi este clar, după ce am citit minutele ultimei întruniri a consiliului că nu le spui acționarilor toată povestea.

— Şi ce vrei să zici cu asta? a întrebat Sloane, puțin prea repede.

— Cred că ştii foarte bine ce.

— Poate reuşim să facem o afacere. La urma-urmei, întotdeauna ai fost un afacerist strălucit.

De la mânie la amabilitate cu niciun minut pauză între cele două. Maurice Swann ar fi putut să-i ofere lui Sloane rolul lui Richard III şi acesta ar fi putut juca chiar fără scenariu.

— La ce fel de afacere te gândeşti? a întrebat Seb.

— În ultimii cinci ani cred că ai plătit o medie de două lire şi zece şilingi pe acțiune. Sunt gata să dublez suma şi să-ți ofer cinci lire pe acțiune, ceea ce sunt sigur că ți se pare o ofertă generoasă.

Mult prea generoasă, s-a gândit Seb. Trei lire ar fi fost punctul de pornire a ofertei şi patru închiderea. Oare de ce voia cu atâta ardoare Sloane să-l țină departe de consiliu?

— Mai mult decât generoasă, a răspuns Seb. Dar eu tot vreau să-mi ocup locul în consiliu. Vezi, pentru mine e ceva personal.

— Atunci voi fi nevoit să depun o reclamație la Banca Angliei în care să explic că nu ai niciun interes în susținerea scopurilor pe termen lung ale băncii.

— Cinstit vorbind, vreau doar să aflu care sunt scopurile pe termen lung ale băncii Farthings. Şi de aceea am vizitat Banca Angliei săptămâna trecută şi am avut o discuție lungă

cu domnul Craig, comisarul-şef. A fost atât de amabil încât să verifice statutul băncii şi mi-a confirmat în scris că atâta timp cât am un stoc de acţiuni de şase la sută, am dreptul la un loc în consiliu. Dar poţi să-l suni.

Dacă Sloane ar fi fost un dragon, i-ar fi ieşit flăcări pe nări.

— Şi dacă-ţi ofer zece lire pe acţiune?

Sloane îşi pierduse evident cumpătul, aşa că Seb s-a decis să lanseze a doua grenadă.

— Atunci voi începe să cred că zvonurile sunt adevărate.

— Ce zvonuri? a întrebat Sloane.

Să rişte să mai lanseze o bombă?

— De ce nu-i întrebi pe Desmond Mellor şi pe Alex Fisher cu ce se ocupă pe la spatele dumneavoastră?

— De unde ştiai...

Grenada de mână explodase chiar în faţa lui Sloane, dar Seb n-a rezistat să nu mai lanseze una.

— Ai mulţi duşmani în Square Mile, domnule Sloane şi chiar unul sau doi în propriul birou.

— Cred că e timpul să pleci, Clifton.

— Da, sunt sigur că ai dreptate. Dar de abia aştept să te văd pe tine şi pe ceilalţi colegi la următoarea întrunire a consiliului băncii. Am foarte multe întrebări pentru ei, mai ales pentru domnul Mellor, care pare foarte fericit să joace în ambele tabere.

Sloane nu s-a mişcat, dar roşeaţa din obrajii lui indica limpede că o altă grenadă explodase.

— Mă tem că nu ne vom mai vedea o vreme, Sebastian.

— De ce nu? a întrebat Seb, întorcându-se.

— Pentru că la ultima întrunire a consiliului am dat o rezoluţie care stabileşte că, în viitor, orice străin doritor să se alăture consiliului va trebui să deţină zece la sută din stocul companiei.

— Nu poţi face asta, a zis Seb, sfidător.

— Pot şi am făcut-o, a spus Sloane şi sunt sigur că vei fi mulţumit să afli că domnul Craig, comisarul-şef al Băncii Angliei, ne-a aprobat rezoluţia. Aşa că ne vom vedea peste

cinci ani. Dar nu-ți ține respirația, Seb, pentru că, dacă vei obține zece la sută, vom fi obligați să dăm altă rezoluție.

30

— Cât timp crezi că vei sta în Rusia? l-a întrebat Giles pe Harry când se ridica de la masă şi-şi conducea musafirii în salon la cafea.

— Câteva ore, cel mult până la miezul nopții.

— De ce te întorci acolo? Nimeni nu vizitează locul acela a doua oară fără un motiv al naibii de bun.

— Mă duc la cumpărături.

— Paris, Roma, New York... a zis Giles, dar nimeni nu se duce la cumpărături în Rusia, decât localnicii.

— Doar dacă în Rusia nu există ceva ce nu poți cumpăra în Paris, Roma sau New York? a sugerat Emma, turnându-i fratelui ei cafeaua.

— Ah, ce tont sunt. Ar fi trebuit să-mi amintesc că Harry s-a întors din Statele Unite şi Harold Guinzburg nu e singura persoană pe care a vizitat-o. Ăsta e un indiciu pe care inspectorul Warwick nu l-ar fi ratat.

— Ar trebui să amân excursia după ce se termină procesul Emmei, a spus Harry, ignorând deducția lui Giles, dar viza mea expiră în două săptămâni şi Ambasada Rusă m-a avertizat că va mai dura şase luni până ce voi primi una nouă.

— Fii atent, a zis Giles. S-ar putea ca ruşii să aibă şi ei un inspector Warwick care te-ar putea aştepta. După propria sa experiență în Berlinul de Est, Giles se îndoia că Harry va trece de vamă, dar a acceptat faptul că nu avea cum să-şi convingă cumnatul odată ce acesta se hotărâse.

— Voi intra şi voi ieşi înainte ca ei să-şi dea seama, a spus Harry, aşa că n-ai de ce să fii stresat. De fapt, sunt mai îngrijorat de problemele cu care se confruntă Emma.

— Care anume? a întrebat Giles, dându-i lui Harry coniacul.

— Desmond Mellor candidează la funcția de preşedinte adjunct la următoarea întâlnire a consiliului, a zis Emma.

— Vrei să zici că şarlatanul ăla a găsit doi directori care sunt gata să-l propună şi să-l susțină? a zis Giles.

— Da, vechiul lui prieten, Jim Knowles, asistat de un prieten şi mai vechi, Clive Anscott.

— Dar dacă nu este ales, a comentat Giles, e sigur că toți cei trei vor fi obligați să demisioneze? Deci asta s-ar putea dovedi a fi o binecuvântare deghizată.

— N-o să prea fie o binecuvântare dacă este ales, a spus Harry.

— De ce? Ce rele ar putea face Mellor chiar dacă este ales? a întrebat Giles.

— Ar putea sugera să mă retrag până la terminarea procesului, a spus Emma, pentru binele companiei.

— Şi atunci preşedintele adjunct va deveni preşedinte activ.

— Doar pentru câteva săptămâni, a zis Harry. Te vei întoarce la terminarea procesului.

— Nu-ți poți permite să-i oferi lui Mellor atâta libertate, a spus Giles. De îndată ce nu vei mai participa la întrunirile consiliului, va găsi o metodă de a transforma temporarul în permanent, puteți să mă credeți.

— Dar tu ai putea refuza să te retragi, Emma, chiar dacă el este preşedinte adjunct, a sugerat Harry.

— Nu voi prea avea de ales dacă voi fi nevoită să-mi petrec aproape o lună în tribunal, apărându-mă.

— Dar după ce vei câştiga... a zis Giles.

— Dacă voi câştiga.

— De abia aştept să intru în boxa martorilor şi să spun juriului câteva adevăruri domestice despre Virginia.

— Nu te vom chema, Giles, a zis Emma, liniştită.

— Dar ştiu mai multe despre Virginia decât...

— Exact din cauza asta este îngrijorat avocatul meu pledant. După câteva cuvinte bine alese din partea fostului ei soț, juriului ar putea ajunge să-i pară rău pentru ea şi domnul Trelford, avocatul meu, spune că sir Edward

Makepiece, avocatul ei, nu se va teme să ridice subiectul celui de-al doilea divorț al tău şi al cauzei sale.

— Deci pe cine vei chema?

— Pe maiorul Alex Fisher MP.

— Dar el nu va fi martorul apărării?

— Domnul Trelford crede că nu. Fisher ar putea fi la fel de periculos pentru ei cum ai fi tu pentru noi.

— Atunci poate mă va chema cealaltă parte? a spus Giles, plin de speranță.

— Să sperăm că nu.

— Aş plăti bine să-l văd pe Fisher în boxa martorilor, a zis Giles, ignorând sarcasmul surorii lui. Aminteşte-i lui Trelford că Fisher îşi iese repede din țâțâni, mai ales dacă nu e tratat cu respectul pe care simte că-l merită şi lucrul ăsta era adevărat chiar dinainte să ajungă membru în parlament.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Virginia, a zis Harry. Nu va rezista să nu le amintească tuturor că este fiica unui conte. Şi nu vor fi prea mulți nobili printre jurați.

— Totuşi, a zis Giles, ar fi la fel de nebuneşte să-l subestimăm pe sir Edward. Ca să-l citez pe Trollope când a descris un alt avocat, este „la fel de strălucit ca un diamant, la fel de tăios şi, de asemenea, la fel de dur."

— Şi eu s-ar putea să am nevoie de aceleaşi calități la următoarea întrunire a consiliului de luna viitoare, când voi intra în ring cu Mellor.

— Am impresia că Mellor şi Virginia lucrează împreună, a zis Giles. Programarea e prea convenabilă pentru ei.

— Ca să nu mai vorbim de Fisher, a spus Harry.

— Te-ai decis dacă-l vei înfrunta la alegerile viitoare? a întrebat Emma.

— Poate e momentul să vă spun că Harold Wilson mi-a oferit un loc în Camera Lorzilor.

— Felicitări! a zis Emma, sărind de pe scaun şi îmbrățişându-şi fratele. În sfârşit, veşti bune.

— Iar eu l-am refuzat.

— Ce-ai făcut?

— L-am refuzat. I-am spus că mai vreau să încerc o luptă pentru docurile Bristol.

— Şi încă o luptă cu Fisher, desigur, a zis Harry.

— Şi acesta e un motiv, a recunoscut Giles. Dar dacă mă bate iar, renunț.

— Cred că ai înnebunit, a spus Emma.

— Exact aşa ai spus când ți-am zis prima oară, acum douăzeci şi cinci de ani, că vreau să candidez pentru parlament.

— Ca socialist, i-a amintit Emma.

— Dacă te face să te simți mai bine, a spus Giles, Sebastian e de aceeaşi părere cu tine.

— Asta înseamnă că l-ai văzut de când s-a întors din New York? a întrebat Harry.

— Da, şi înainte să întrebi, n-a spus nimic din momentul în care am deschis subiectul.

— Ce păcat, a zis Harry. O fată remarcabilă.

— Dar ceea ce pot să vă spun este că atunci când am intrat în biroul lui ca să-l iau la prânz, am văzut pe perete, în spatele biroului, o pictură făcută de un copil pe care n-am mai văzut-o până acum. Se numea *Mămica mea* şi aş fi putut jura că era de mâna lui Jessica.

— Un portret al meu? a întrebat Emma.

— Nu, asta e ciudat, a zis Giles. Era un portret al Samanthei.

*

— Sloane ți-a oferit zece lire pe acțiune? a zis Ross Buchanan. Dar nu are niciun sens. Acțiunile Farthings se vindeau cu două lire şi opt şilingi azi-dimineață.

— Cred că încerca să afle care este limita mea, a spus Seb. Dar de îndată ce şi-a dat seama că nu mă interesează, a aruncat prosopul şi s-a enervat.

— Asta n-ar fi o surpriză. Dar de ce e atât de disperat să pună mâna pe cele şase la sută ale tale?

— Şi unde intervin Mellor şi Fisher?

— O alianță păcătoasă care nu pune nimic bun la cale, poți să fii sigur.

— Mai era un nume în registrul vizitatorilor care ne-ar putea oferi răspunsul. Ai auzit vreodată de cineva numit Hakim Bishara?

— Nu l-am întâlnit, a zis Ross. Dar am ascultat o conferință pe care a ținut-o la London School of Economics şi am fost foarte impresionat. Este turc, dar a fost educat în Beirut. A fost primul la admitere la Oxford, dar nu i-au oferit un loc.

— De ce?

— S-a presupus că a trişat. La urma-urmei, cum ar fi putut un băiat, fiul unui negustor de covoare din Turcia şi al unei prostituate, să bată crema sistemului şcolar public britanic? Aşa că s-a dus la Yale şi, după ce a absolvit, a câştigat o bursă la Harvard Business School unde este acum profesor asociat.

— Deci e profesor?

— Departe de asta. Bishara practică ceea ce predică. La douăzeci şi nouă de ani, a lansat o lovitură îndrăzneață pentru preluarea *Beirut Commerce and Trading.* Aceasta e acum una dintre cele mai respectate instituții financiare din Orientul Mijlociu.

— Şi ce caută în Anglia?

— De un timp încearcă să convingă Banca Angliei să-i acorde o licență de deschidere a unei sucursale a BC & T în Londra, dar până acum l-au tot refuzat.

— De ce?

— Banca Angliei nu trebuie să ofere un motiv şi nu uita, comitetul ei este format din acelaşi tip de oameni care l-au împiedicat pe Bishara să meargă la Oxford. Dar nu e el omul care să renunțe aşa uşor. Am citit de curând în *Telegraph* că încearcă acum să ocolească comitetul şi să preia o bancă englezească. Şi care bancă ar fi mai coaptă pentru preluare decât Farthings?

— Adevărul mă privea în faţă şi eu nu l-am văzut, a bombănit Seb.

— Când aduni doi şi cu doi, de obicei suma e patru, a spus Ross. Dar pentru mine tot nu prea are sens, pentru că Bishara e însurat şi fericit, un musulman credincios care şi-a petrecut ani de zile clădindu-şi o reputație de onestitate şi corectitudine, cam ca Cedric. Aşa că de ce ar vrea să facă afaceri cu Sloane, care are reputația de a fi necinstit, lipsit de scrupule şi mai e şi trişor?

— Există un singur mod de a afla, a zis Seb şi anume să-l întâlnesc. Ai vreo idee?

— Nu, dacă nu eşti un jucător de table de clasă mondială, pentru că ăsta e hobby-ul lui.

— Ştiu ce să fac cu un şase şi un unu la prima mână, dar nu mai mult.

— Ei bine, ori de câte ori este în Londra joacă la Clermont Club. Este o parte a „elitei Clermont" – Goldsmith, Aspinall, Lucan. Străini ca şi el care nu se adaptează prea bine în societatea londoneză. Dar nu juca cu el, Seb, dacă nu vrei să-ți pierzi şi cămaşa de pe spate. Cinstit vorbind, când e vorba de Bishara, nu există prea multe lucruri în favoarea ta.

— Ba da, a zis Seb. Avem ceva în comun.

*

— Dacă aş fi un om care pariază, doamnă Clifton, răspunsul la întrebarea dumneavoastră ar fi o sumă de bani egală pentru fiecare parte, dar ce nu se ştie la niciun proces este cum se vor comporta oamenii când ajung în boxa martorilor.

— Să se comporte? Dar n-ar trebui să fie ei înşişi şi să spună adevărul?

— Da, desigur, a zis domnul Trelford. Totuşi, nu vreau ca jurații să simtă că ar fi membrii unui comitet condus de dumneavoastră.

— Dar asta e ceea ce fac, a spus Emma.

— Nu şi când sunteți în boxa martorilor. Vreau ca toți bărbații din juriu să se îndrăgostească de dumneavoastră şi, dacă este posibil şi judecătorul.

— Şi femeile?

— Trebuie să simtă că ați fost nevoită să luptați ca să obțineți uimitorul dumneavoastră succes.

— Ei, cel puțin asta e adevărat. Credeți că sir Edward îi va da Virginiei acelaşi sfat?

— Fără îndoială. Va dori s-o prezinte ca pe o domniță la ananghie, pierdută în lumea crudă a comerțului şi finanțelor şi oropsită de o femeie tiranică, obişnuită să se facă totul aşa cum vrea ea.

— Posibil, dar asta e cât se poate de departe de adevăr.

— Cred că va trebui să-i lăsăm pe cei doisprezece jurați să decidă care este adevărul, doamnă Clifton. Dar acum hai să analizăm faptele în lumina rece a zilei. Vom folosi ca justificare prima parte a răspunsului dumneavoastră la întrebarea lui lady Virginia la o întrunire publică cu o audiență mare, aşa cum este înregistrată în minutele companiei. Vom arăta că maiorul Fisher era nu numai reprezentantul ales de lady Virginia în bordul companiei, ci şi că ceea ce ştia din interior ca director i-a permis ei să cumpere şi să vândă acțiunile în avantajul propriu. Lui sir Edward i se va părea greu să respingă aceste fapte şi va trece peste ele cât va putea de repede şi se va concentra asupra celor spuse de dumneavoastră când ați ieşit din sală: „Dacă ați intenționat să distrugeți compania, lady Virginia, atunci ați eşuat lamentabil pentru că ați fost învinsă de oameni obişnuiți şi decenți care doresc ca această companie să fie un succes.” „Oameni obişnuiți şi decenți” va fi problema dumneavoastră pentru că aşa se consideră jurații, iar sir Edward va pretinde nu numai că lady Virginia, clienta lui este o persoană obişnuită şi decentă, ci şi că motivul pentru care a continuat să cumpere acțiuni Barrington’s este că avea încredere în companie şi ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost s-o distrugă.

— Dar de fiecare dată când Virginia şi-a vândut acțiunile a obținut un profit uriaş şi a pus în pericol stabilitatea companiei.

— Într-adevăr, s-ar putea să fie aşa şi sper că lady Virginia va încerca să se prezinte ca o necunoscătoare în afaceri şi va încerca să convingă juriul că tot timpul s-a bazat pe expertiza consilierului ei profesional, maiorul Alex Fisher.

— Dar au lucrat împreună ca să distrugă compania.

— Foarte posibil, dar când ea va fi în boxa martorilor, sir Edward îi va pune lui lady Virginia acea întrebare la care ați evitat să răspundeți. „La cine vă refereați, lady Virginia, când ați spus" – domnul Trelford şi-a împins ochelarii în formă de semilună în susul nasului şi a verificat cuvintele exacte – „este adevărat că unul dintre directorii dumneavoastră şi-a vândut tot stocul de acțiuni în weekend încercând să distrugă compania?"

— Dar Cedric Hardcastle nu încerca să distrugă compania. Dimpotrivă, încerca s-o salveze, după cum ar fi explicat chiar el dacă ar fi putut sta în boxa martorilor.

— Vă voi explica asta cât pot de delicat având în vedere circumstanțele, doamnă Clifton, dar îmi convine că cealaltă parte nu-l poate chema pe domnul Hardcastle în boxa martorilor, pentru că, în mod sigur, noi n-am fi făcut-o.

— Dar de ce nu, când era un om decent şi cinstit?

— Nu mă îndoiesc. Dar sir Edward va sublinia faptul că domnul Hardcastle a făcut exact fapta de care o acuzați pe lady Virginia.

— Cu intenția de a salva compania, nu de a o îngenunchea.

— Posibil, dar atunci veți fi pierdut atât disputa, cât şi procesul.

— Tot mi-aş dori să mai trăiască şi astăzi, a zis Emma.

— Acum aş dori să vă amintiți modul în care ați spus acele cuvinte, doamnă Clifton, pentru că aşa vreau ca juriul să se gândească la dumneavoastră când va da verdictul.

— Nu prea îmi convine, a recunoscut Emma.

— Atunci poate ar fi mai bine să renunțați la judecată.

— De ce aş face asta?

— Pentru a evita un proces intens mediatizat cu toată publicitatea aferentă şi pentru a reveni la viața dumneavoastră obişnuită.

— Dar asta ar însemna că recunosc că ea are dreptate.

— Declarația dumneavoastră va fi rostită exact aşa – „în febra acțiunii, posibil puțin agitată în acel moment şi ne oferim scuzele noastre sincere”.

— Şi implicațiile financiare?

— Va trebui să-i plătiți costurile de judecată, taxele mele şi să faceți o donație către o acțiune caritabilă aleasă de ea.

— Credeți-mă, a zis Emma, dacă vom merge pe acest drum, Virginia îl va considera un semn de slăbiciune şi va fi chiar şi mai hotărâtă să continue acțiunea. Ea nu doreşte ca procesul să dispară în tăcere, ea vrea să fie răzbunată la tribunal, precum şi în presă, preferabil cu editoriale care mă vor umili în fiecare zi.

— Posibil, dar va fi responsabilitatea lui sir Edward să-l explice alternativa: că, în cazul în care pierde, va sfârşi prin a plăti atât costurile dumneavoastră de judecată cât şi ale lui şi pot să vă asigur că sir Edward Makepiece nu este ieftin.

— Îi va ignora sfatul. Virginia nu crede că este posibil să piardă şi v-o pot dovedi.

Domnul Trelford s-a lăsat pe spate şi şi-a ascultat cu atenție clienta. După ce a terminat, a crezut pentru prima oară că ar putea avea o şansă.

31

Sebastian a coborât din maşină şi i-a dat portarului cheile şi o bancnotă de un dolar. Pe când urca treptele spre intrarea de la Clermont, uşa i-a fost deschisă şi el s-a oprit o clipă.

— Sunteți membru, domnule? a întrebat un bărbat îmbrăcat elegant care stătea în spatele biroului.

— Nu, a spus Sebastian, oferindu-i de data aceasta o bancnotă de cinci lire omului.

— Semnați aici, domnule, a zis acesta, dându-i un formular.

Seb a semnat unde se oprise degetul bărbatului şi a primit o legitimație temporară de membru.

A urcat apoi scara din marmură, admirând candelabrul splendid, picturile în ulei şi carpeta groasă din catifea. Milionarii probabil se simțeau ca acasă, s-a gândit el, altfel n-ar fi renunțat la banii lor. A intrat în camera de jocuri, dar nu s-a uitat în jur, pentru că dorea ca privitorii să creadă că acesta era habitatul lui obişnuit. S-a dus la bar şi s-a urcat pe un taburet îmbrăcat în piele.

— Cu ce vă pot servi, domnule? a întrebat barmanul.

— Campari cu sifon, a zis Seb, pentru că acesta clar nu era un club în care se servea bere.

Când băutura i-a fost pusă în față, şi-a scos portmoneul şi a pus o liră pe bar.

— E gratis, domnule.

Stabilimentele care ofereau gratis băuturi îşi recuperau altfel banii, s-a gândit Seb, lăsând bancnota unde era.

— Mulțumesc, domnule, i-a zis barmanul, în timp ce Seb se rotea încet, analizând „celelalte metode de recuperare”.

Două mese de ruletă se aflau una lângă cealaltă în partea mai îndepărtată a camerei şi, din mormanul mare de fise aflate în fața fiecărui jucător şi chipurile lor lipsite de expresie, Seb a presupus că erau clienți obişnuiți. Oare nu le explicase nimeni că plăteau pentru scara din marmură,

picturile în ulei şi băuturile gratuite? Ochii lui s-au mutat apoi la mesele de 14–21. Aici şansele erau ceva mai bune, deoarece dacă puteai număra cărțile de pe masă era chiar posibil să bați casa – dar o singură dată, pentru că după aceea, nu ți se mai permitea intrarea în club. Cazinourilor le plac câştigătorii, dar nu cei permanenți.

Privirea lui s-a îndreptat spre cei doi bărbați care jucau table. Unul sorbea dintr-o cană de cafea neagră, celălalt bea coniac. Seb s-a întors spre barman.

— Acela care joacă table nu e cumva Hakim Bishara?

Barmanul s-a uitat în sus.

— Da, el este, domnule.

Seb s-a uitat mai atent la bărbatul scund, dolofan, cu obrajii roşii care părea o persoană care mergea regulat la croitor. Era chel şi bărbia sa dublă sugera un interes mai mare pentru mâncare şi băutură decât pentru exerciții fizice. O blondă înaltă şi subțire stătea lângă el, cu o mână pusă pe umărul lui. Seb a bănuit că era atrasă mai puțin de ridurile de pe fruntea lui decât de grosimea portofelului din buzunar. N-a fost surprins că omul era respins întruna de Banca Angliei. Mai tânărul său adversar semăna cu un miel pe punctul de a fi devorat de un piton.

Seb s-a întors către barman.

— Cum aş putea să joc cu Bishara?

— Nu e greu dacă ai o sută de lire de aruncat.

— Joacă pentru bani?

— Nu, ca să se amuze.

— Dar suta de lire?

— Este taxa pe care trebuie s-o donați asociației sale de caritate preferate.

— Vreun indiciu?

— Da, domnule, mai bine mi-ați da mie cincizeci de lire şi ați pleca acasă.

— Dar dacă-l bat?

— Atunci vă dau eu cincizeci de lire şi mă duc acasă. Dar vă va amuza compania lui în cele câteva minute cât va dura

jocul. Şi dacă veți câştiga, el va dona o mie de lire asociației dumneavoastră de caritate preferate. Este un adevărat domn.

În ciuda aparențelor, s-a gândit Seb, în timp ce comanda o a doua băutură. S-a uitat din când în când la masa de table, dar a mai durat douăzeci de minute până ce barmanul i-a şoptit:

— E liber acum, domnule, îşi aşteaptă următoarea victimă.

Seb s-a întors şi l-a văzut pe bărbatul dolofan ridicându-se de pe scaun şi plecând cu femeia la braț.

— Dar am crezut... S-a uitat mai atent la mielul care devorase pitonul. Îl putea auzi pe Cedric spunându-i: „Ce ai învățat din asta, tinere?” Bishara părea să aibă cam patruzeci de ani, dar bronzul şi aspectul său atletic sugera că nu trebuia să-şi golească întruna portofelul ca să atragă o tânără frumoasă. Avea un păr alb şi ondulat şi ochi negri, pătrunzători. Dacă n-ar fi avut bani, ai fi putut bănui că e un actor şomer.

Seb a coborât de pe taburet şi s-a îndreptat încet către el, sperând că părea relaxat şi stăpân pe sine, ceea ce nu era.

— Bună seara, domnule Bishara, mă întrebam dacă sunteți liber pentru un joc?

— Nu liber, a spus omul, zâmbindu-i cald lui Seb. De fapt, e cam scump.

— Da, barmanul m-a avertizat despre condițiile dumneavoastră. Dar tot vreau să joc.

— Bun, atunci luați loc. Bishara a rostogolit un zar pe tablă.

Seb a fost dureros de conştient după o jumătate de duzină de mişcări că omul era de altă clasă decât el. A durat doar câteva minute până ce Bishara a început să-i ia piesele de pe tablă.

— Spuneți-mi, domnule...

— Clifton Sebastian Clifton.

Bishara a rearanjat tabla.

— Cum nu sunteți nici măcar un jucător respectabil de cârciumă, cred că ați avut un motiv întemeiat ca să doriți să pierdeți o sută de lire.

— Da, am avut, a zis Seb, scoțându-şi carnetul de cecuri. Aveam nevoie de o scuză ca să vă întâlnesc.

— Şi de ce, dacă pot să întreb?

— Pentru că avem mai multe lucruri în comun, mai ales unul.

— Şi acesta nu este clar jocul de table.

— Adevărat, a zis Seb. Pe ce nume să scriu cecul?

— Societatea Polio. Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Mă gândeam că am putea face schimb de informații.

— Şi ce vă face să credeți că dețin informații care v-ar putea interesa?

— Pentru că v-am văzut numele în registrul vizitatorilor şi m-am gândit că ați dori să ştiți că dețin şase la sută din Farthings.

Seb nu şi-a putut da seama de nimic după expresia feței lui Bishara.

— Cât ați plătit pentru acțiunile dumneavoastră, domnule Clifton?

— Am cumpărat regulat acțiuni Farthings în ultimii cinci ani şi prețul mediu e cam două lire.

— Atunci s-a dovedit a fi o investiție rentabilă, domnule Clifton. Ar trebui să presupun că doriți să vindeți acțiunile?

— Nu. Domnul Sloane mi-a oferit deja cinci lire pe acțiune şi l-am refuzat.

— Dar ați fi obținut un profit frumuşel.

— Doar pe termen scurt.

— Şi dacă eu v-aş oferi mai mult?

— Tot nu m-ar interesa. Vreau un loc în consiliu.

— De ce?

— Pentru că am început să lucrez la Farthings ca asistentul personal al lui Cedric Hardcastle. După moartea lui mi-am dat demisia şi am plecat la Kaufman's.

— Un nemernic isteț, Saul Kaufman şi un operator bancar inteligent. De ce ați plecat de la Farthings?

— Să spunem că a existat o diferență de opinie referitoare la cine trebuia să participe la funeralii.

— Deci Sloane n-ar fi fericit dacă veți intra în consiliu?

— Dacă asasinarea ar fi legală, aş fi deja mort.

Bishara şi-a luat carnetul de cecuri şi a întrebat:

— Care este societatea caritabilă pe care o preferați?

Aceasta era o întrebare pentru care Seb nu era pregătit.

— Cercetaşii.

— Da, e credibil, a zis Bishara, zâmbind pe când scria un cec, nu pentru o sută, ci pentru o mie de lire. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, domnule Clifton, a continuat el, dându-i cecul. Am presentimentul că ne vom mai întâlni.

Seb a strâns mâna întinsă şi era gata să plece când Bishara a adăugat:

— Şi care este acel lucru particular pe care-l mai avem în comun?

— Cea mai veche meserie din lume. Doar că în cazul meu, a fost bunica, nu mama.

*

— Care crede sir Edward că sunt şansele tale de a câştiga procesul? a întrebat maiorul în timp ce Virginia îi turna al doilea gin tonic.

— Este sută la sută sigur că nu putem pierde, „caz deschis-închis” au fost cuvintele lui şi este convins că juriul va acorda daune substanțiale, poate chiar cincizeci de mii.

— Astea sunt ştiri bune, a zis Fisher. Mă va chema ca martor?

— Nu, a spus că nu are nevoie de tine, deşi e de părere că te-ar putea chema cealaltă parte. Dar este improbabil.

— Ar putea fi stânjenitor.

— Nu şi dacă rămâi la ideea simplă că erai consilierul meu profesional în ceea ce priveşte stocurile şi acțiunile şi că mie

nu-mi prea păsa de detalii pentru că aveam încredere în judecata ta.

— Dar dacă aş face asta, cineva ar putea sugera că eu eram cel care încercam să distrug compania.

— Dacă ar fi atât de proşti încât să încerce aşa ceva, sir Edward va reaminti juriului că nu tu eşti judecat şi, pentru că eşti membru al parlamentului, domnul Trelford se va retrage rapid.

— Şi spui că sir Edward e sigur că nu putem pierde? a întrebat Fisher, fără să pară convins.

— Cât timp vom cânta partitura noastră, zice că vom fi în siguranță.

— Şi nu crede că este probabil să mă cheme pe mine?

— Aş fi surprinsă dacă ar face-o. Dar cred că, a continuat Virginia, dacă aşa cum a sugerat sir Edward, voi primi cam cincizeci de mii, ar trebui să le împărțim pe din două. Le-am cerut avocaților mei să scrie un acord în sensul ăsta.

— Eşti foarte generoasă, Virginia.

— Nu mai mult decât meriți, Alex.

32

Sebastian stătea în baie când a sunat telefonul. Doar o singură persoană ar fi putut să-l sune la patru dimineața. Să sară din baie şi să fugă în hol, lăsând o dâră de aburi în urma lui sau să se spele în continuare pentru că mama lui îl va suna desigur peste alte câteva minute? A rămas liniştit unde era.

Avea dreptate, telefonul a început iar să sune când era la mijlocul bărbieritului. De data aceasta s-a dus în hol şi a ridicat receptorul.

— Bună dimineața, mamă, a zis el înainte ca ea să poată spune ceva.

— Îmi pare rău că te sun aşa devreme, Seb, dar am nevoie de sfatul tău. Cum crezi că ar trebui să votez când Desmond Mellor va candida ca preşedinte adjunct?

— Nu m-am răzgândit de când am discutat seara trecută, mamă. Dacă votezi împotriva lui Mellor şi el câştigă, asta-ți va submina poziția. Dacă te abții şi se ajunge la balotaj, tot ție îți rămâne votul hotărâtor. Dar dacă votezi în favoarea lui...

— N-aş face niciodată asta.

— Atunci ai două alegeri. Eu aş vota împotrivă, astfel încât dacă pierde să fie obligat să demisioneze. Apropo, Ross Buchanan nu e de acord cu mine. Crede că ar trebui să te abții şi să-ți laşi loc de mişcare. Dar nu trebuie să-ți reamintesc ce s-a întâmplat când ai făcut ultima oară asta, iar Fisher a candidat la preşedinție.

— Acum e altceva. Mellor mi-a dat cuvântul că nu va vota pentru el însuşi.

— În scris?

— Nu, a admis Emma.

— Nu mă pot baza pe cuvântul omului ăsta.

— Da, dar dacă eu...

— Mamă, dacă nu termin bărbieritul n-o să te pot vota nici eu.

— Da, îmi pare rău. Mă voi gândi la ce-ai spus. Ne vedem la întrunirea consiliului.

Seb a zâmbit când a lăsat receptorul jos. Ce pierdere de timp, când ştia deja că ea se hotărâse să se abţină. Şi-a verificat ceasul. Suficient timp să mănânce un bol de müsli şi să-şi fiarbă un ou.

*

— Ce-a zis? a întrebat Harry, dându-i soţiei sale o cană cu ceai.

— A spus că ar trebui să votez împotrivă, dar că Ross crede că ar trebui să mă abţin. Aşa că am rămas tot unde eram.

— Dar noaptea trecută mi-ai zis că erai sigură că vei învinge.

— Cu şase voturi la patru, chiar dacă m-aş abţine. De ce?

— Pentru că sunt de acord cu Ross. Dacă votezi împotriva lui Mellor şi pierzi te va face să-ţi pierzi poziţia. Totuşi, încep să cred că ar trebui să-mi amân excursia la Leningrad până ce aflăm rezultatele.

— Dar dacă nu pleci azi, a spus Emma, va trebui să mai aştepţi încă şase luni ca să obţii o altă viză. Dacă pleci acum, te vei întoarce la timp pentru proces.

— Dar dacă vei pierde azi...

— Nu voi pierde, Harry. Şase dintre directori mi-au dat cuvântul, aşa că nu avem de ce să ne îngrijorăm. Şi tu i-ai dat cuvântul doamnei Babakova, aşa că trebuie să-l respecţi. În orice caz, va fi un triumf personal când vei reveni acasă cu un exemplar din *Unchiul Joe* la subraţ. Aşa că începe să împachetezi.

*

Sebastian îşi punea haina şi se îndrepta către uşă când telefonul a sunat a treia oară. S-a uitat la ceas, 7:56 şi s-a

gândit să-l ignore, dar s-a întors, a înşfăcat receptorul şi a spus:

— Mamă, n-am timp.

— Nu sunt mama dumneavoastră, a zis Rachel. Mă gândeam că ar fi bine să ştiţi că am primit un telefon chiar după ce aţi plecat din birou noaptea trecută şi nu v-aş fi deranjat dacă ea n-ar fi zis că era urgent. Am mai sunat de două ori azi-dimineaţă, dar telefonul era ocupat.

— Ea? a spus Seb.

— O doamnă pe nume dr. Rosemary Wolfe care suna din Statele Unite. A zis că ştiţi cine este.

— Sigur că ştiu. A lăsat un mesaj?

— Nu, doar un număr, 202 555 0319. Dar nu uitaţi, ei sunt cu cinci ore în urma noastră, aşa că este abia trei dimineaţa în Washington.

— Mersi, Rachel. Trebuie să fug sau voi întârzia la întrunirea de consiliu de la Barrington's.

*

Jim Knowles i s-a alăturat lui Desmond Mellor la micul dejun la Avon Gorge Hotel.

— Va fi pe muchie de cuţit, a zis Knowles aşezându-se în faţa lui Mellor, care a tăcut în timp ce o chelneriţă îi turna cafeaua. După ultimele mele calcule sunt câte cinci voturi fiecare.

— Cine s-a răzgândit de ieri? a întrebat Mellor.

— Carrick. L-am convins de importanţa existenţei unui preşedinte adjunct în timp ce doamna Clifton e ocupată cu un proces care ar putea dura o lună, poate chiar mai mult.

— Votul ei este inclus în cele cinci?

— Nu, pentru că sunt aproape sigur că se va abţine.

— Eu n-aş face-o, dacă aş fi în locul ei. Şi în cazul în care câştigăm primul vot, ce se va întâmpla la al doilea?

— Al doilea ar trebui să fie mai uşor atâta timp cât insişti că nu va fi decât pentru o lună. Chiar şi cei care se abțin ar trebui să fie de acord cu asta.

— O lună ar trebui să fie suficient ca să ne asigurăm că nu va mai reveni niciodată.

— Dar dacă pierde procesul, se va schimba totul, pentru că va fi nevoită să demisioneze. Oricum, aş paria că vei ajunge preşedinte de azi într-o lună.

— În care caz, Jim, tu vei fi adjunctul meu.

— Ai veşti de la Virginia şi de la felul în care va formula cazul? a întrebat Knowles.

— M-a sunat ieri-seară. Se pare că avocatul ei este convins că nu va putea pierde.

— N-am mai auzit un avocat spunând aşa ceva până acum, a zis Knowles, mai ales dacă Alex Fisher ar putea fi chemat ca martor, pentru că-ți pot spune din experiență că nu e bun în luptă.

— Virginia mi-a zis că sir Edward nu-l va chema.

— Ceea ce dovedeşte că am dreptate. Dar după ce va fi câştigat cazul, toate ar trebui să meargă bine. Asta presupunând că i-ai plătit lui Arnold Hardcastle acțiunile mamei lui.

— Asta nu. N-am intenția să-i dau banii până în ultimul moment. Nici măcar eu nu-mi pot permite să dau atâția bani.

— De ce nu-i ceri lui Sloane să-ți dea un împrumut pe termen scurt ca să-i dai banii?

— Aş fi vrut să pot, dar e împotriva legii ca o bancă să ofere un împrumut pentru a-şi cumpăra propriile acțiuni. Nu, îmi voi recupera toți banii cu un profit frumos de îndată ce Bishara îşi va încheia afacerea cu noi. Dacă Sloane a calculat bine momentul, va fi un truc dublu pentru că el va fi şi preşedinte al băncii şi noul director de la Barrington's.

— Asta presupunând că vom câştiga azi, a spus Knowles.

*

De îndată ce Sebastian a scăpat de aglomerația orei de vârf şi a virat pe A40, s-a uitat la ceasul de pe bord. Mai avea două ore libere, dar nu mai erau şi alte ambuteiaje. Atunci lumina roşie de pe panoul de bord s-a aprins şi indicatorul de benzină a început să clipească, ceea ce însemna că ajunsese la ultimul galon. Un indicator rutier l-a informat că următoarea benzinărie era la 15 km distanță. Ştia el că mai avusese ceva de făcut noaptea trecută.

A trecut pe banda de margine şi a rămas la patruzeci de km pe oră ca să poată profita de fiecare picătură de benzină rămasă în rezervor. A început să se roage. Doar zeii nu erau de partea lui Mellor?

*

— Pe cine suni? a întrebat Harry închizându-şi valiza.

— Pe Giles. Aş vrea să ştiu dacă e de acord cu Ross sau cu Seb. La urma-urmei, este încă cel mai mare acționar din companie.

Harry s-a întrebat dacă ar trebui să despacheteze.

— Şi nu-ți uita paltonul, a zis Emma.

— Biroul lui sir Giles Barrington.

— Bună dimineața, Polly. Sunt Emma Clifton. Aş putea vorbi cu fratele meu?

— Mi-e teamă că nu, doamnă Clifton. Acum e în străinătate.

— Undeva exotic, sper?

— Nu chiar, a zis Polly. Berlinul de Est.

*

Seb a început să se relaxeze când a ieşit de pe drum şi a intrat în benzinărie. După ce a umplut rezervorul şi-a dat seama cât de aproape fusese. A dat o bancnotă de zece lire pentru douăsprezece galoane şi a aşteptat restul.

A revenit pe autostradă la nouă şi treizeci şi şase. Pe primul indicator rutier scria Bristol, 30 km, aşa că era sigur că va ajunge la timp.

A trecut pe banda din mijloc, încântat să vadă drumul care se întindea liber în fața lui. S-a gândit la dr. Wolfe şi la ce putea fi atât de urgent pentru ca ea să-i dea telefon, la mama lui şi la cum va vota, la Desmond Mellor şi la ultimele trucuri la care va recurge acesta, apoi din nou la Samantha. Era oare posibil...

Când a auzit sirena, a presupus că era o ambulanță şi a trecut repede pe banda de margine, dar când s-a uitat în oglinda retrovizoare a văzut o maşină de poliție cu luminile aprinse, îndreptându-se spre el. A încetinit, dorind s-o lase să treacă, dar aceasta a venit lângă el şi şoferul i-a făcut semn să se oprească pe refugiu. Deşi nu-i prea convenea, s-a conformat.

Maşina de poliție a tras în fața lui şi doi polițişti au coborât şi s-au îndreptat încet spre el. Primul ducea o agendă groasă din piele, al doilea, ceva care semăna cu o valiză. Seb a coborât parbrizul şi le-a zâmbit.

— Bună dimineața, domnilor ofițeri.

— Bună dimineața, domnule. Vă dați seama că ați circulat cu o viteză de aproape şaptezeci de km pe oră?

— Nu, a recunoscut Seb. Îmi pare rău.

— Aş putea să văd permisul dumneavoastră, domnule?

Seb a deschis compartimentul de mănuşi, şi-a scos permisul şi i l-a dat polițistului care l-a studiat o vreme înainte de a-i spune:

— Vă rog să fiți amabil să coborâți din maşină, domnule.

Seb a coborât, iar celălalt polițist şi-a deschis valiza şi a scos o pungă ca un balon mare şi galben, ataşată la un tub.

— Acesta este un alcooltest, domnule şi trebuie să vă întreb dacă doriți să fiți testat pentru a se vedea dacă ați depăşit limita legală sub influența alcoolului.

— La zece dimineața?

— Aceasta este procedura normală pentru depăşirea limitei legale de viteză. Dacă nu doriți, va trebui să vă cer să mă însoțiți la secția de poliție cea mai apropiată.

— Nu va fi necesar, domnule ofițer. Doresc să dau testul acum.

A respectat cuvânt cu cuvânt instrucțiunile, conştient că băuse doar două pahare de Campari cu sifon noaptea trecută. După ce a suflat de două ori în tub – evident că prima oară n-a suflat suficient de tare – cei doi ofițeri s-au uitat la indicatorul portocaliu un timp, înainte ca unul dintre ei să spună:

— Nicio problemă, domnule, sunteți mult sub limită.

— Slavă Domnului pentru asta, a zis Seb, urcându-se iar în maşină.

— Doar un moment, domnule, nu am terminat. Mai trebuie să completăm nişte formulare. Numele dumneavoastră, vă rog?

— Dar mă grăbesc, a protestat Seb, regretându-şi cuvintele din momentul în care le-a rostit.

— Am înțeles asta, domnule.

— Sebastian Clifton.

— Adresa de acasă?

Când ofițerul a terminat în cele din urmă să completeze răspunsul la ultima întrebare, i-a dat lui Seb o amendă pentru depăşirea vitezei, l-a salutat şi i-a zis:

— O zi bună, domnule şi vă rog să conduceți mai atent în viitor.

Sebastian s-a uitat disperat la micul ceas de pe panoul de bord, dar acesta arăta ora exactă. Peste patruzeci de minute, mama lui va începe întrunirea consiliului şi el nu se putea opri să nu-şi amintească că alegerea unui preşedinte adjunct era primul reper pe agenda zilei.

*

Lady Virginia i-a povestit pe îndelete lui sir Edward ce se petrecuse în realitate în prima dimineață a primei călătorii a navei *Buckingham.*

— Fascinant, a zis el. Dar nu ne poate oferi nicio dovadă.

— De ce nu? Doamna Clifton nu va fi capabilă să nege şi atunci va trebui să demisioneze din funcția de preşedinte al firmei Barrington's şi noi n-am mai putea pierde cazul.

— Poate nu, dar judecătorul va respinge dovada ca inadmisibilă. Şi acesta nu este singurul motiv pentru care n-o putem folosi.

— Dar ce ne-ar mai trebui? a întrebat Virginia.

— Un martor care să nu fie respins pentru că era beat în post şi care clar îi poartă pică companiei şi un director dornic să stea în boxa martorilor şi să presteze mărturie sub jurământ.

— Dar acesta este adevărul.

— Ar putea să fie, dar spuneți-mi, lady Virginia, ați citit ultimul roman al lui Harry Clifton?

— Sigur că nu.

— Atunci fiți mulțumită că eu l-am citit pentru că în *Inspectorul Warwick şi bomba cu ceas* veți găsi aproape cuvânt cu cuvânt povestea pe care mi-ați spus-o. Şi puteți fi sigură că cel puțin unul sau doi dintre jurați l-au citit, de asemenea.

— Dar aceasta nu va întări cazul nostru?

— Mai curând ne va face de râs în fața tribunalului.

*

Emma s-a uitat încet în jurul mesei. Toți directorii erau la locurile lor, cu excepția lui Sebastian. Dar niciodată în cei unsprezece ani ca preşedinte la Barrington's ea nu întârziase începerea unei întruniri.

Philip Webster, secretarul companiei, a deschis procedurile citind minutele întrunirii anterioare. Mult prea repede după opinia Emmei.

— Există probleme apărute din cauza minutelor? a întrebat ea, plină de speranță. Nu erau.

— Deci să continuăm şi să trecem la primul articol, alegerea unui preşedinte adjunct. Desmond Mellor a fost propus de Jim Knowles şi secundat de Clive Anscott. Înainte de a vă cere să votați, are cineva întrebări?

Mellor a dat din cap şi Knowles n-a spus nimic, amândoi fiind conştienți că Sebastian Clifton ar putea apărea în orice moment. Emma s-a uitat plină de speranță la amiral, dar acesta părea că adormise.

— Cred că toți am avut suficient timp să ne analizăm poziția, a zis Anscott.

— Sunt de acord, a spus Knowles. Haideți să votăm.

— Înainte de asta, a spus Emma, poate domnul Mellor ar dori să explice consiliului de ce crede că este omul potrivit pentru a fi preşedinte adjunct la Barrington's.

— Nu cred că este necesar, a zis Mellor, care-şi petrecuse un timp considerabil pregătindu-şi discursul pe care nu avea nicio intenție să-l țină acum. Las dovezile din CV-ul meu să vorbească pentru mine.

Cum Emma nu mai avea alte tactici de întârziere, nu a avut ce face decât să ceară secretarului companiei şi înceapă strigarea prezenței.

Webster s-a ridicat de ia locul lui şi a început să solicite votul fiecărui director, începând cu preşedinta.

— Doamna Clifton.

— Mă abțin, a spus Emma.

— Domnul Maynard?

— Pentru.

— Domnul Dixon?

— Împotrivă.

— Domnul Anscott?

— Pentru.

— Domnul Dobbs?

— Împotrivă.

Şi el se ţinuse de cuvânt. Emma a început să se uite la uşi.

— Domnul Carrick?

— Pentru.

Emma a părut surprinsă. Ultima oară când discutaseră, Carrick o asigurase că nu-l va susţine pe Mellor. Oare cine stătuse ultima oară de vorbă cu el?

— Amiralul Summers.

— Împotrivă.

Nu era omul care să-şi părăsească prietenii.

— Domnul Clifton?

Webster s-a uitat în jurul mesei şi, mulţumit că Sebastian nu era acolo, a scris *Absent* lângă numele acestuia.

— Domnul Bingham?

— Împotrivă.

Nicio surpriză. Îi displăcea Mellor la fel de mult ca ei. Emma a zâmbit. Patru în total. Ca preşedinte nu va ezita să-şi folosească votul decisiv pentru a-l opri pe Mellor să devină director adjunct.

— Şi, în cele din urmă, domnul Mellor?

— Pentru, a zis acesta ferm.

Emma a rămas împietrită un moment. Dar, întorcându-se spre Mellor, a reuşit în cele din urmă să-i spună:

— Chiar ieri mi-aţi spus că vă veţi abţine şi de aceea m-am abţinut şi eu. Dacă aş fi ştiut că vă veţi schimba aşa părerea...

— De când am vorbit cu dumneavoastră ieri-seara, a zis Mellor, unul sau doi dintre colegii mei mi-au explicat că statutul companiei permite unui membru al consiliului să se voteze singur când candidează pentru un post. Cu multă neplăcere, le-am permis să mă convingă că ar trebui să procedez în consecinţă.

— Dar mi-aţi dat cuvântul.

— V-am sunat acasă de câteva ori azi-dimineaţă, doamnă preşedinte, dar suna întruna ocupat.

Emma nu l-a putut contrazice. S-a lăsat pe spate în scaun.

Domnul Webster a verificat iar cu atenție lista, dar Emma ştia deja rezultatul şi consecințele.

— Cu cinci la patru, domnul Mellor este ales preşedinte adjunct al companiei.

Unii dintre cei aflați la masă au zâmbit şi au spus:

— Aşa e, aşa e. Ceilalți au tăcut.

Seb avusese dreptate. Ar fi trebuit să voteze împotriva lui Mellor de la început şi apoi l-ar fi învins cu votul decisiv de preşedinte. Dar unde era Seb, al cărui vot ar fi făcut toate astea inutile? Cum de o lăsase de izbelişte când avusese cel mai mult nevoie de el? Apoi a înghețat şi a încetat să mai fie preşedinte al unei companii publice şi a redevenit mamă. Oare fiul ei fusese implicat într-un alt accident cumplit? Emma nu suporta gândul de a trece iar prin toate astea. Mai curând prefera să piardă votul decât...

— Articolul doi, a spus secretarul companiei. Alegerea datei de lansare a MV *Balmoral* şi începerea perioadei de rezervare a biletelor pentru prima sa călătorie la New York.

— Înainte de a trece la articolul doi, a zis Mellor, ridicându-se pentru a ține discursul pe care-l pregătise, consider că este de datoria mea să amintesc consiliului că doamna Clifton este pe cale să apară într-un proces foarte neplăcut care a atras deja foarte mult atenția mediei. Desigur că sperăm cu toții şi ne aşteptăm ca preşedinta noastră să fie capabilă să anuleze acuzațiile foarte serioase ridicate împotriva ei. Totuşi, dacă lady Virginia Fenwick va câştiga, este evident că doamna Clifton va trebui să-şi reconsidere poziția. Ținând seama de asta, ar fi prudent pentru ea ca temporar şi subliniez cuvântul temporar, să renunțe la poziția de preşedinte până la terminarea procesului. S-a oprit un moment şi s-a uitat la toți ceilalți directori, înainte de a adăuga: Sper că nu va fi necesar să cer să se voteze acest lucru.

Emma putea simți că, dacă s-ar vota, consiliul va fi, cu una sau două excepții, de acord cu propunerea noului preşedinte adjunct. Şi-a strâns lucrurile şi a ieşit liniştită din încăpere.

Mellor era gata să se aşeze în locul ei, când amiralul Summers s-a ridicat de la locul lui şi l-a fixat cu privirea unui comandant de submarin german înainte de a spune:

— Acesta nu este consiliul căruia m-am alăturat acum douăzeci de ani şi nu mai doresc să fac parte din el.

Când a ieşit din sală, Bob Bingham şi David Dixon i s-au alăturat.

Când uşa s-a închis în urma lor, Mellor s-a întors spre Knowles şi a spus:

— Acesta este un bonus la care nu mă aşteptam.

SEBASTIAN CLIFTON
1970

33

— Ce-i spun tatălui tău când va suna să mă întrebe cum s-a desfăşurat întrunirea?

— Adevărul. Nu se aşteaptă la altceva.

— Dar dacă o fac, se va întoarce direct acasă.

— De ce? Unde este?

— La Heathrow, aşteptând să se urce într-un avion către Leningrad.

— Este foarte ciudat din partea lui să plece când...

— E greşeala mea. I-am spus că n-am cum să pierd votul şi el m-a crezut.

— Şi ai fi făcut-o dacă aş fi ajuns la timp.

— Adevărat. Poate ar fi fost mai bine să vii aici cu o noapte înainte, a spus Emma.

— Şi dacă m-ai fi ascultat, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Amândoi au tăcut o vreme.

— Cât de importantă este călătoria lui tata la Leningrad?

— La fel de importantă cum a fost votul de dimineață pentru mine. O pregăteşte de săptămâni întregi şi, dacă n-ar fi plecat acum, n-ar mai fi avut altă şansă pentru multă vreme, poate niciodată. Oricum, va lipsi doar două zile. S-a uitat la fiul ei. Poate ar fi mai bine să răspunzi tu când sună.

— Şi ce să-i spun? a întrebat Seb. Dacă mă întreabă cum a mers întrunirea, va trebui să-i spun adevărul, altfel nu va mai avea niciodată încredere în mine. A oprit maşina în față la Manor House. Pe la ce oră a zis că o să sune?

— Zborul lui e la patru, aşa că presupun că în jur de ora trei

Seb s-a uitat la ceas.

— Nu te îngrijora. Mă gândesc eu la ceva până atunci.

*

Harry nu avea nevoie să-şi verifice bagajele pentru că-şi adusese doar valiza de noapte. Ştia exact ce are de făcut din

momentul în care va ateriza şi va avea mai mult timp să-şi finiseze planul în zborul lung de-a lungul continentului. Dacă s-ar fi întâmplat imposibilul şi Emma ar fi pierdut votul, atunci n-ar mai fi contat oricum, pentru că ar fi luat următorul tren înapoi către Bristol.

— Acesta este primul apel pentru pasagerii cursei BOAC 726 spre Leningrad. Vă rugăm să vă îndreptați spre poarta numărul trei unde se face acum îmbarcarea.

Harry s-a îndreptat spre cea mai apropiată cabină telefonică, strângând în pumn o mână de monede. A format numărul de acasă şi a pus suficienți bani ca să-i permită trei minute de conversație.

— Bristol 4313, a zis o voce pe care a recunoscut-o imediat.

— Salut, Seb. Ce cauți acasă?

— O ajut pe mama să sărbătorească. Mă duc acum s-o aduc ca să-ți spună veştile bune chiar ea.

— Acesta este al doilea apel pentru pasagerii cursei BOAC 726...

— Bună, dragă, a zis Emma. Îmi pare atât de bine că ai sunat pentru că... Linia s-a întrerupt.

— Emma, eşti acolo? N-a răspuns nimeni. Emma? a mai încercat el, dar tot n-a răspuns nimeni şi nu mai avea suficiente monede ca să încerce din nou.

— Acesta este al treilea şi ultimul apel pentru pasagerii cursei BOAC 726 spre Leningrad.

Harry a pus receptorul în furcă încercând să-şi amintească vorbele exacte ale lui Seb: „O ajut pe mama să sărbătorească. Mă duc acum s-o aduc ca să-ți spună veştile bune chiar ea.” Când Emma a venit la telefon părea neaşteptat de veselă. Probabil câştigase votul, şi-a zis Harry. Totuşi a ezitat un moment.

— Ar dori domnul Harry Clifton să se îndrepte spre poarta numărul trei pentru că aceasta este pe punctul de a se închide.

*

— Ce sărbătorim? a întrebat Emma.

— Nu ştiu, a zis Seb, dar cred că până ce se va întoarce tata din Rusia, mă voi gândi la ceva. Dar acum trebuie să ne concentrăm pe problemele imediate.

— Nu prea avem ce face până la sfârşitul procesului.

— Mamă, nu te mai gândi ca o fetiță de liceu şi gândeşte-te ca Mellor şi Knowles.

— Şi la ce se gândesc ei acum?

— Că nu ar fi putut merge mai bine nici dacă ar fi plănuit asta. Nu numai că au scăpat de tine, ci au scăpat şi de trei dintre cei mai de încredere directori în acelaşi timp.

— Trei oameni de onoare, a zis Emma.

— Ca Brutus şi uite cum s-a sfârşit atunci.

— Aş fi vrut să fiu în consiliu când amiralul Summers...

— Iar te-ai îmbrăcat în uniforma de liceu, mamă. Acum ieşi din ea şi ascultă-mă cu atenție. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i suni pe amiralul Summers, pe Bob Bingham şi pe domnul Dixon şi să le spui că în nicio împrejurare n-au voie să-şi dea demisia din consiliu.

— Dar au plecat, Seb. Lui Mellor şi Knowles puțin le pasă.

— Dar mie îmi pasă pentru că mă interesează cele trei voturi pe care le sacrificăm din cauza unui gest stupid. Dacă rămân în consiliu, cu votul meu, al tău şi al lui Dobbs, vom avea şase voturi la cinci.

— Dar nu voi putea să stau în scaunul de preşedinte până la terminarea procesului. Ai uitat că m-am retras?

— Nu, nu te-ai retras. Ai părăsit doar întrunirea. Aşa că poți merge iar acolo, pentru că dacă n-o faci, nu vei mai fi preşedinte după proces, fie dacă-l câştigi, fie dacă-l pierzi.

— Eşti un tip şmecher, Sebastian Clifton.

— Şi atâta timp cât Mellor şi Knowles nu-şi dau seama, mai avem o şansă. Dar mai întâi, ai de dat trei telefoane. Pentru că poți să mă crezi, mamă, Mellor şi Knowles vor

accepta înfrângerea doar în cazul în care câştigăm fiecare vot.

— Poate tu ar trebui să fii preşedinte, a zis Emma.

— Toate la timpul lor, mamă. Dar acum vreau să te duci direct la telefon să-l suni pe amiralul Summers, deoarece el şi-a scris probabil deja scrisoarea de demisie. Să sperăm că nu a pus-o la poştă.

Emma a ridicat receptorul şi a început să răsfoiască prin agendă la S.

— Şi dacă mai ai nevoie de ceva, sunt în bibliotecă pentru un apel internațional, a spus Seb.

*

Adrian Sloane stătea în holul de intrare de la banca Farthings la unsprezece fără cinci. Nimeni nu-şi amintea până atunci ca un preşedinte să fi coborât să-şi întâmpine un oaspete.

Bentley-ul domnului Bishara a tras în fața băncii după patru minute şi un portar s-a repezit să deschidă portiera din spate a maşinii. Când Bishara şi cei doi colegi ai săi au intrat în clădire, Sloane a înaintat ca să-i întâmpine.

— Bună dimineața, domnule Bishara, a spus el când îşi strângeau mâinile. Bine ați venit la bancă.

— Vă mulțumesc, domnule Sloane. Sunt sigur că vi-l amintiți pe domnul Moreland, consilierul meu juridic şi pe domnul Pirie, contabilul meu şef.

— Desigur, a spus Sloane dând mâna cu amândoi. Şi-a condus apoi oaspeții către un lift care aştepta în timp ce personalul a izbucnit în aplauze bine repetate pentru a-şi întâmpina noul preşedinte.

Bishara s-a înclinat uşor şi le-a zâmbit celor trei bărbați care stăteau în spatele biroului de recepție.

— Aici mi-am început cariera în bancă, i-a spus el lui Sloane când intra în lift.

— Şi acum sunteți pe punctul de a deveni proprietarul uneia dintre cele mai respectate instituții financiare din City.

— O zi pe care o aşteptam de mulți ani, a recunoscut Bishara. Această declarație l-a făcut pe Sloane şi mai încrezător în faptul că putea continua cu planul său modificat.

— Când vom ajunge la etajul executiv, vom merge direct în sala de şedințe unde sunt documentele de ofertă pregătite şi aşteaptă semnătura dumneavoastră.

— Mulțumesc, a spus Bishara, ieşind în coridor. Când a intrat în sala de şedințe, cei opt directori ai băncii s-au ridicat toți odată şi l-au aşteptat să ia loc în capul mesei înainte de a se aşeza şi ei. Un valet l-a servit pe Bishara cu o ceaşcă din cafeaua sa preferată, neagră şi foarte fierbinte şi două fursecuri McVitie's, care erau, de asemenea, preferatele lui. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Sloane s-a aşezat la celălalt capăt al mesei.

— Din partea consiliului, domnule Bishara, permiteți-mi să vă urez bun-venit la banca Farthings. Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi explica procedura de schimbare a proprietății.

Bishara şi-a scos stiloul şi l-a pus pe masă.

— În fața dumneavoastră se află trei copii ale documentului de ofertare, aprobate de avocații dumneavoastră. Ambele părți au făcut mici amendamente, dar nimic important. Domnul Moreland a încuviințat.

— Mi s-a părut că ar fi util, a continuat Sloane, dacă voi sublinia cele mai importante probleme cu care am căzut de acord. Veți deveni preşedinte al băncii Farthings şi puteți numi trei directori care vă vor reprezenta în consiliu, dintre care unul va fi preşedinte adjunct.

Bishara a zâmbit. Nu le va plăcea persoana pe care dorea s-o pună preşedinte adjunct.

— Eu voi rămâne preşedinte cinci ani şi celor opt membri ai consiliului prezenți azi li se vor reînnoi contractele pentru încă cinci ani. Şi, în cele din urmă, suma pentru care am

convenit pentru preluare este de douăzeci de milioane şi opt sute de mii de lire, la valoarea de cinci şilingi acţiunea.

Bishara s-a întors spre avocatul lui care i-a dat un cec pentru întreaga sumă. L-a pus în faţa lui. Imaginea acestuia era aproape să-l facă pe Sloane să se răzgândească.

— Totuşi, a spus Sloane, în ultimele douăzeci şi patru de ore a survenit ceva care va face necesară o reajustare a contractului.

Bishara ar fi putut să joace table la Clermont după expresia de pe faţa lui.

— Ieri-dimineaţă, a continuat Sloane, am fost sunaţi de o instituţie renumită din City care ne-a oferit şase lire pe acţiune. Pentru a-şi dovedi credibilitatea, au plasat toată suma în aşteptare la consilierii lor juridici. Această ofertă ne-a pus pe mine şi consiliul într-o poziţie neplăcută, deoarece nu suntem decât slujitorii acţionarilor noştri. Însă am ţinut mai devreme azi-dimineaţă o întrunire a consiliului la care s-a aprobat în unanimitate că, dacă veţi oferi şi dumneavoastră şase lire pe acţiune, nu vom ţine seama de oferta rivală şi vom onora acordul iniţial. Avem aici deci, documentul de ofertă care prezintă această schimbare în care am introdus noua valoare de treizeci şi cinci de milioane, şapte sute şaizeci de mii de lire. Sloane i-a zâmbit lui Bishara şi a adăugat: Având în vedere împrejurările, sper că veţi considera că aceasta este o soluţie acceptabilă.

Bishara a zâmbit.

— Mai întâi, domnule Sloane, permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat posibilitatea de a egala contra-oferta făcută de o terţă parte. Sloane a zâmbit şi el. Totuşi, trebuie să vă amintesc că am căzut de acord la suma de cinci lire pe acţiune cu aproape o lună înainte şi, cum de bună-credinţă, am depus banii la consilierii mei chiar atunci, acest fapt este o surpriză.

— Da, trebuie să-mi cer scuze pentru asta, a zis Sloane. Dar veţi înţelege dilema cu care m-am confruntat,

amintindu-mi că avem o datorie fiduciară față de acționarii noştri.

— Nu ştiu ce meserie a avut tatăl dumneavoastră, domnule Sloane, a spus Bishara, dar al meu era negustor de covoare în Istanbul şi unul dintre multele lucruri care m-a învățat pe când eram tânăr a fost că, odată ce s-a stabilit un preț şi s-a băut cafeaua, ați stat apoi la o discuție prefăcându-vă că vă simpatizați; echivalentul unei strângeri de mână în Anglia urmată de un prânz la club. Deci oferta mea de cinci lire rămâne încă valabilă şi, dacă vă hotărâți s-o acceptați, voi semna acordul.

Toți cei opt membri ai consiliului s-au întors şi s-au uitat la preşedinte, dorind ca acesta să accepte oferta lui Bishara. Dar Sloane doar a surâs, convins că fiul negustorului de covoare blufa.

— Dacă aceasta este oferta dumneavoastră finală, domnule Bishara, mă tem că voi fi obligat să accept contra-oferta şi sper că ne vom despărți ca prieteni.

Cei opt directori şi-au întors atenția spre celălalt capăt al mesei. Unul dintre ei transpira.

— În mod clar etica bancherilor din City nu este cea pe care am învățat-o stând lângă tatăl meu în bazarurile din Istanbul. Prin urmare, domnule Sloane, nu-mi lăsați altă alegere decât să-mi retrag oferta.

Buzele lui Sloane au început să tremure când Bishara a înapoiat cecul consilierului său, s-a ridicat încet de la locul lui şi a spus:

— La revedere, domnilor. Vă urez o relație lungă şi încununată de succes cu următorul dumneavoastră proprietar, oricine ar fi acela.

Bishara a ieşit din sala de consiliu, flancat de cei doi consilieri ai săi. Nu a mai spus o vorbă până ce nu s-a aşezat pe bancheta din spate a Bentley-ului unde s-a aplecat şi i-a spus şoferului:

— Schimbare de plan, Fred, trebuie să sun la banca Kaufman's.

*

— Aş putea vorbi cu dr. Wolfe? a spus Seb.
— Cine o caută?
— Sebastian Clifton.
— Domnule Clifton, ce amabil sunteți că m-ați sunat. Aş vrea doar să fi fost în împrejurări mai fericite.
Picioarele lui Seb au cedat şi s-a prăbuşit în scaunul din spatele biroului tatălui său, disperat să afle dacă Samantha sau Jessica pățiseră ceva rău.
— Din păcate, a continuat dr. Wolfe, soțul Samanthei, Michael, a suferit de curând un accident vascular cerebral în timp ce se întorcea de la Chicago la Washington.
— Îmi pare rău să aud asta.
— Până când l-au dus pe bietul om la spital, el intrase deja în comă. Cât de diferite ar fi putut să fie toate dacă s-ar fi întâmplat cu o oră mai devreme sau o oră mai târziu. Toate acestea s-au petrecut acum câteva săptămâni şi doctorii nu sunt optimişti în ceea ce priveşte şansele lui. De fapt, nu au cum să ştie cât de mult va rămâne în această stare. Dar nu de aceea v-am chemat.
— Bănuiesc că m-ați sunat în legătură cu Jessica, nu cu tatăl ei vitreg.
— Aveți dreptate. Adevărul e că în această țară, facturile medicale sunt oribil de mari şi, cu toate că domnul Brewer avea un post excelent la Departamentul de Stat şi o asigurare medicală bună, cheltuielile neîntrerupte necesare condiției sale au dus la decizia Samanthei de a o retrage pe Jessica de la Jefferson Elementary la sfârşitul acestui semestru pentru că nu-şi mai permite taxele.
— Le voi plăti eu.
— Foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Clifton. Totuşi, trebuie să vă spun că taxele noastre sunt de o mie cinci sute de dolari pe semestru şi activitățile

extracurriculare ale lui Jessica din semestrul trecut au ajuns la încă trei sute doi dolari.

— Vă voi trimite prin telegraf două mii de dolari imediat şi apoi poate veți fi suficient de amabilă să-mi trimiteți facturile la sfârşitul fiecărui semestru. Totuşi, nici Samantha, nici Jessica nu trebuie să afle de acest aranjament.

— Am presupus că veți spune asta, domnule Clifton şi cred că am găsit o strategie care vă va permite să vă protejați anonimatul. Dacă veți oferi o bursă şcolară pentru arte de, să zicem, cinci mii de dolari, atunci va fi treaba mea să aleg elevul beneficiar al acesteia.

— O soluție elegantă, a zis Seb.

— Sunt sigură că profesorul dumneavoastră de engleză ar fi acord cu utilizarea corectă a cuvântului „elegantă”.

— Tata, de fapt, a zis Seb. Ceea ce-mi aminteşte vremea când sora mea avea nevoie de pânze, vopsele, hârtie de desenat sau chiar de creioane, tatăl meu se asigura întotdeauna că erau de cea mai bună calitate. Spunea că nu trebuie să fie vina noastră dacă ea nu reuşea. Aş vrea acelaşi lucru şi pentru fiica mea. Deci, dacă cinci mii de dolari nu sunt suficienți, dr. Wolfe, nu ezitați să-i dați tot ce doreşte şi eu voi acoperi costurile suplimentare. Dar vă repet, nici mama, nici fiica, nu trebuie să afle cine a făcut toate acestea posibile.

— Nu va fi singurul secret al dumneavoastră pe care l-am păstrat, domnule Clifton.

— Îmi cer scuze, a spus Seb şi la fel pentru următoarea întrebare. Când ieşiți la pensie, dr. Wolfe?

— Nu mult după ce fiica dumneavoastră va fi câştigat Bursa privată Hunter la Colegiul American de Arte Frumoase, ceea ce va fi o premieră pentru Jefferson Elementary.

34

Harry îşi verifica cecurile de călătorie când stewardesa şi-a început ultima tură, asigurându-se că turiştii de la clasa întâi şi-au strâns centurile de siguranță, în timp ce avionul începea să coboare spre Leningrad.

— Scuzați-mă, i-a zis Harry. Ştiți cumva când este următorul zbor înapoi spre Londra?

— Avionul acesta are o oprire de patru ore şi este programat să se întoarcă la Londra la nouă şi zece în această seară.

— Este cam greu pentru dumneavoastră, nu?

— Nu, a spus ea, ascunzându-şi un zâmbet. Întotdeauna avem o pauză la Leningrad. Dar dacă doriți să reveniți cu zborul din această seară, veți găsi un alt echipaj.

— Mulțumesc, i-a spus Harry. E bine de ştiut. S-a uitat pe hublou şi a văzut oraşul preferat al lui Tolstoi crescând tot mai mare în fiecare secundă, deşi bănuia că marele scriitor ar fi fost impresionat neplăcut de schimbarea numelui. Când a auzit sistemul hidraulic coborând roțile s-a întrebat dacă va avea timp să-şi termine cumpărăturile şi să se întoarcă la bord înainte de închiderea uşilor cabinei.

Când roțile au atins solul, Harry a simțit valul de adrenalină pe care-l mai simțise doar când fusese în spatele liniilor inamice în timpul războiului. Uneori uita că aceasta se întâmplase cu vreo treizeci de ani în urmă, când avea mai puține kilograme şi era mult mai iute de picior. Ei bine, de data aceasta nu se aştepta să se înfrunte cu un regiment de germani.

După ce plecase de la doamna Babakova, memorase tot ce-i spusese ea. Nu scrisese nimic, de teamă ca cineva să nu descopere ce plănuise. Nu-i spusese decât Emmel motivul real pentru care vizita Leningradul, deşi Giles bănuia că plecase să ia cartea – iar „să ia” nu era verbul potrivit.

Când avionul rula pe pista plină cu gropi, a estimat că va mai dura o oră înainte de a trece de vamă şi a converti câteva

lire în valuta locală. De fapt, a durat o oră şi paisprezece minute, cu toate că nu avea la el decât valiza de noapte şi a schimbat zece lire în douăzeci şi cinci de ruble. Apoi s-a alăturat unei cozi lungi care aştepta taxiuri pentru că ruşii nu prea înțelegeau încă termenul de „întreprindere liberă".

— Colțul dintre Nevski Prospekt şi strada Bolshaia Morskaia, i-a spus el şoferului în limba lui maternă, sperând că acesta ştia unde era. Petrecuse multe ore în care învățase ruseşte când în realitate va avea nevoie doar de câteva fraze bine alese, pentru că dorea să se întoarcă în Anglia peste câteva ore, cu misiunea îndeplinită, după cum ar fi spus fostul lui comandant.

În timpul drumului prin oraş, s-au oprit la palatul Iusupov, unde gândurile lui Harry s-au îndreptat către Rasputin. Marele manipulator ar fi putut aprecia subterfugiul lui Harry spera doar că nu va sfârşi otrăvit, învelit într-un covor şi apoi aruncat printr-o gaură în gheața de pe râul Malala Nevska. Şi-a dat seama că dacă voia să ajungă la aeroport la timp ca să prindă avionul de 21:10 spre Heathrow nu avea decât douăzeci sau treizeci de minute de pierdut.

Şoferul s-a oprit lângă un anticariat şi a arătat înspre aparatul de taxat. Harry a scos o bancnotă de cinci ruble şi i-a dat-o.

— Nu voi sta mult, vreți să fiți atât de amabil încât să mă aşteptați?

Şoferul a luat bancnota şi a încuviințat scurt.

În momentul în care Harry a intrat în anticariat şi-a dat seama de ce doamna Babakova alesese acest magazin anume pentru a-şi ascunde comoara. Era de parcă anticarul n-ar fi vrut să vândă nimic. O femeie mai în vârstă stătea la tejghea, citind. Harry i-a zâmbit, dar ea nu se uitase în sus nici măcar când sunase clopoțelul de la intrare.

A luat două cărți de pe un raft din apropiere şi s-a prefăcut că le răsfoieşte în timp ce se îndrepta încet către spatele magazinului, cu inima bătându-i mai tare la fiecare

pas pe care-l făcea. Oare va mai fi acolo? Poate o cumpărase altcineva şi descoperise acasă că luase altă carte? Oare un alt cumpărător căpătase premiul, apoi distrusese *Unchiul Joe* de frică că ar fi putut să fie prins cu ea? Se putea gândi la o duzină de motive pentru care drumul de trei mii de mile ar fi putut să se dovedească o pierdere de timp. Dar, pentru moment, speranța încă triumfa.

Când a ajuns în cele din urmă la rafturile pe care doamna Babakova îi spusese că ascunsese cartea soțului ei, a închis ochii şi s-a rugat. A deschis iar ochii şi a văzut că *Tess d'Ubervilles* nu mai era la locul ei; doar un spațiu gol acoperea locul dintre *Povestea a două oraşe* şi *Daniel Deronda.* Doamna Babakova nu pomenise de *Daniel Deronda.*

S-a uitat înapoi spre tejghea şi a văzut-o pe bătrână întorcând o pagină. Stând pe vârfuri, s-a întins şi a tras *Povestea a două oraşe* de pe raftul de sus, acoperindu-se cu praf. Când a deschis-o, a crezut că va avea un atac de inimă, pentru că nu era cartea lui Dickens, ci volumul subțire de Anatoli Babakov.

Fără să dorească să atragă atenția asupra premiului, a mai luat două romane de pe acelaşi raft. *Greenmantle* de John Buchan şi *Hanul Jamaica* de Daphne du Maurier şi s-a făcut că le răsfoieşte în timp ce mergea încet spre tejghea. Aproape că s-a simțit vinovat când a întrerupt-o pe bătrână punând cele trei cărți în fața ei.

Ea le-a deschis pe toate pe rând şi a verificat prețurile. Doamna Babakova trecuse chiar şi prețul. Dacă anticara ar mai fi întors o pagină, ar fi fost prins. Dar ea n-a făcut-o. Folosindu-şi degetele ca pe o maşină de calculat, i-a spus:

— Opt ruble.

Harry i-a dat două bancnote de cinci ruble, fiind avertizat când era în Moscova pentru conferință că oricine ar fi încercat să cumpere bunuri cu valută străină trebuia să fie raportat, banii trebuiau confiscați şi vânzarea trebuia anulată. Până a ieşit din magazin, ea mai întorsese o pagină.

— Înapoi la aeroport, a zis Harry, urcându-se în taxiul care-l aşteptase. Şoferul a părut surprins, dar s-a întors ascultător şi a pornit pe drumul de întoarcere.

Harry a deschis cartea din nou pentru a se asigura că nu fusese o iluzie. Excitația vânătorii era înlocuită acum cu un sentiment de triumf. A întors prima pagină şi a început să citească. Toate acele ore pe care şi le petrecuse învățând ruseşte îşi arătau acum valoarea. A întors pagina.

Un ambuteiaj în traficul de după-masă însemna că drumul înapoi la aeroport va dura mai mult decât se aşteptase. A început să se uite întruna la ceas, speriat că ar putea pierde avionul. Când taxiul l-a lăsat la aeroport, ajunsese la capitolul al şaptelea şi la moartea celei de-a doua soții a lui Stalin. A mai dat cinci ruble şoferului, n-a aşteptat restul, a intrat în aeroport în fugă şi a urmat semnele spre ghişeul BOAC.

— Pot să ajung la avionul de nouă şi zece spre Londra?

— Clasa întâi sau turist? a întrebat funcționara de la rezervări.

— Clasa întâi.

— La fereastră sau pe interval?

— La fereastră, vă rog.

Harry s-a amuzat că se va întoarce pe acelaşi loc pe care-l ocupase la venire.

— Aveți bagaje pentru verificat, domnule?

— Nu, doar asta, a zis el, dându-i valijoara.

— Avionul va decola în curând, domnule, aşa că ar fi mai bine să treceți prin vamă.

Harry s-a întrebat de câte ori pe zi spunea ea aceeaşi propoziție. A fost fericit să o asculte şi, când a trecut pe lângă un şir de telefoane, s-a gândit la Emma şi la doamna Babakova, dar era nevoit să aştepte să se întoarcă la Londra pentru a le spune noutățile.

Mai avea doi paşi până la controlul paşapoartelor când a simțit o mână fermă pe umăr. S-a întors şi a văzut doi milițieni solizi stând de o parte şi cealaltă a lui.

— Vă rugăm să veniți cu noi, a zis unul dintre ofițeri, sigur că Harry ştia ruseşte.

— De ce? a întrebat Harry.

— Dorim să vă verificăm bagajele. Dacă nu e nimic în neregulă, veți avea timp să prindeți avionul.

Harry s-a rugat ca ei să caute droguri, bani sau marfă de contrabandă, când l-au luat de braț şi l-au dus de acolo. S-a gândit să o ia la fugă. Poate cu douăzeci de ani înainte...

Milițienii s-au oprit în fața unei uşi neinscripționate, au descuiat-o şi l-au împins pe Harry înăuntru. El s-a uitat prin cameră. O măsuță, două scaune şi nicio fereastră. Pe pereți nu era decât o fotografie mare, în alb şi negru, a tovarăşului Brejnev, preşedintele partidului.

După câteva momente a auzit cheia răsucindu-se iar în broască. Harry avea deja jumătate din povestea pregătită despre excursia lui la St. Petersburg ca să viziteze Ermitajul. Uşa s-a deschis şi un ofițer tânăr şi elegant l-a făcut pe Harry să se teamă pentru prima oară. Omul purta o uniformă verde-închis, cu trei steluțe aurii pe epoleți şi prea multe medalii pe piept ca să sugereze că ar fi uşor de intimidat. Doi bărbați foarte diferiți, al căror aspect părea să dezaprobe teoria evoluției a lui Darwin, îl urmau.

— Domnule Clifton, numele meu este colonelul Marinkin şi sunt ofițerul responsabil cu investigația. Vă rog să vă deschideți valiza. Harry a desfăcut fermoarul valizei şi s-a dat înapoi. Vă rog să-i puneți întregul conținut pe masă.

Harry a scos trusa de spălat, o pereche de pantaloni, o pereche de şosete, o cămaşă crem, necesare în cazul în care ar fi rămas peste noapte şi cele trei cărți. Colonelul a părut interesat doar de cărți pe care le-a studiat un moment înainte de a pune două dintre ele înapoi pe masă.

— Puteți să vă împachetați valiza, domnule Clifton.

Harry a oftat punându-şi lucrurile înapoi în valiză. Cel puțin acest exercițiu nu fusese o pierdere de timp. Ştia că acea carte există şi citise chiar şapte capitole pe care le va scrie în avion.

— Ştiţi ce este această carte? l-a întrebat colonelul, ridicând-o.

— *Povestea a două oraşe,* de Charles Dickens, a zis Harry, unul dintre romanele mele preferate, dar care nu este considerată capodopera lui Dickens.

— Nu vă jucaţi cu mine, a zis Marinkin. Nu suntem aşa de proşti cum ne credeţi voi, englezi aroganţi. Această carte, după cum bine ştiţi, este *Unchiul Joe,* de Anatoli Babakov, pe care încercaţi să puneţi mâna de câţiva ani. Astăzi aproape aţi reuşit. Aţi planificat totul până în cel mai mic detaliu. Mai întâi aţi vizitat-o pe doamna Babakova în Pittsburgh ca să aflaţi unde a ascuns cartea. La întoarcerea în Bristol, v-aţi periat limba rusă, impresionându-vă chiar profesorul cu talentul dumneavoastră. Aţi zburat apoi la Leningrad cu câteva zile înainte de expirarea vizei. Aţi intrat în ţară doar cu o valiză de noapte, al cărei conţinut nu sugerează că urmaţi să rămâneţi peste noapte şi aţi schimbat zece lire în ruble. Aţi cerut unui taximetrist să vă ducă la un anticariat obscur din centrul oraşului. Aţi cumpărat trei cărţi, dintre care două le-aţi fi putut cumpăra din orice librărie din Anglia. I-aţi cerut şoferului să vă ducă înapoi la aeroport şi v-aţi făcut rezervarea pentru următorul zbor spre casă, chiar pe acelaşi loc. Pe cine vă imaginaţi că păcăliţi? Nu, domnule Clifton, norocul dumneavoastră s-a sfârşit şi vă arestez.

— Şi care e acuzaţia? a întrebat Harry. Că am cumpărat o carte?

— Lăsaţi astea pentru proces, domnule Clifton.

— Dar pasagerii care vor călători la Londra cu avionul BOAC numărul...

*

— Vă caută domnul Bishara pe linia trei, a zis Rachel. Să vă dau legătura?

— Da, a zis Seb, apoi a pus o mână pe receptor şi şi-a întrebat cei doi colegi dacă ar putea să-l lase singur câteva minute.

— Domnule Clifton. Cred că e timpul să mai facem un joc de table.

— Nu sunt sigur dacă-mi permit.

— În schimbul lecției nu vă voi cere decât informații.

— Ce doriți să ştiți?

— V-ați întâlnit vreodată cu un om numit Desmond Mellor?

— Da, m-am întâlnit.

— Şi ce părere aveți despre el?

— Pe o scară de la unu la zece? Unu.

— Înțeleg. Dar domnul maior Alex Fisher MP?

— Minus unu.

— Mai aveți cei şase la sută la banca Farthings?

— Şapte la sută şi acțiunile nu sunt de vânzare.

— Nu de aceea am întrebat. Vreți să ne întâlnim, să zicem, mâine seară la ora zece la Clermont?

— Nu se poate puțin mai târziu? O duc pe mătuşa mea, Grace să vadă *Moartea unui negustor de* Aldwych, aşa că ne-am putea întâlni pe la unsprezece.

— Sunt încântat să îi cedez locul mătuşii dumneavoastră, domnule Clifton. De-abia aştept să vă văd la Clermont – unde putem discuta despre *Moartea unui negustor.*

35

— Aroganța şi lăcomia este răspunsul la întrebarea ta, s-a răstit Desmond Mellor. Ai avut un cec, bani peşin, dar tot nu ai fost mulțumit. Ai vrut mai mult şi din cauza prostiei tale eu mă confrunt acum cu falimentul.

— Nu sunt sigur că e aşa de rău, Desmond. La urma-urmei, mai ai încă cincizeci şi unu la sută procente din Farthings, fără să mai vorbim şi de celelalte proprietăți.

— Dă-mi voie să-ți spun limpede, Sloane, ca să nu ai iluzii cu privire la faptele cu care mă confrunt şi, mai important, ceea ce vreau să faci. Am cumpărat, la sfatul tău, cincizeci şi unu la sută din stocul băncii de la Arnold Hardcastle la prețul de trei lire şi nouă şilingi acțiunea, ceea ce m-a costat mai mult de douăzeci de milioane de lire. Pentru a obține această sumă, am fost obligat să împrumut unsprezece milioane de franci de la banca mea, folosind toate acțiunile şi toate bunurile mele, inclusiv cele două case şi am semnat şi o garanție personală. Acțiunile Farthings valorau pe piață în această dimineață două lire şi unsprezece şilingi, ceea ce înseamnă o pierdere mai mare de cinci milioane de lire pentru o afacere la care spuneai că nu putem să pierdem. Este posibil să pot evita falimentul, dar voi fi distrus dacă ar trebui să pun acum acțiunile pe piață. Ceea ce se datorează, îți repet, aroganței şi lăcomiei tale.

— Nu e drept, a spus Sloane. La întrunirea consiliului din lunea trecută am fost toți de acord, inclusiv tu, să ridicăm prețul la şase lire.

— Adevărat, dar fiul negustorului de covoare te-a prins cu mâța'n sac. Era gata să plătească cinci lire pe acțiune, ceea ce m-ar fi scos din necazuri şi ne-ar fi oferit un profit frumos. Deci cel mai mic lucru pe care-l poți face acum este să-mi cumperi acțiunile la trei lire şi nouă şilingi şi să mă scoți dintr-o situație pentru care eşti responsabil.

— Dar după cum ți-am explicat, Desmond, oricât aş vrea să te ajut, ceea ce sugerezi ar însemna o încălcare a legii.

— Asta n-a părut să te îngrijoreze când i-ai spus lui Bishara că aveai o ofertă de şase lire pe masă de la „o instituție renumită din City”, când această terță parte nu exista. Cred că vei afla că este ilegal.

— Repet, ne-am înțeles…

Telefonul de pe biroul lui Sloane a sunat. El a apăsat pe butonul interfonului şi s-a răstit:

— Ți-am zis să nu mă întrerupi.

— Este lady Virginia Fenwick şi zice că e ceva urgent.

— De abia aştept să aud ce are de spus, a comentat Mellor.

— Bună dimineața, lady Virginia, a zis Sloane, încercând să nu pară nerăbdător. Mă bucur să vă aud.

— S-ar putea să nu te simți la fel când vei afla ce am de zis, a spus Virginia. Tocmai am primit factura de dinaintea procesului de la avocații mei pentru douăzeci de mii de lire care trebuie achitată înainte de prima zi a începerii judecății. Îți mai aminteşti, Adrian, că ți-ai dat cuvântul că vei acoperi costurile procesului. Câțiva bănuți în marele plan, după cum mi se pare că ai zis.

— Am spus asta, într-adevăr, lady Virginia. Dar vă mai amintiți şi că această ofertă depindea de rezultatul negocierilor cu domnul Bishara şi mă tem că…

— Dar maiorul Fisher mi-a spus că doar tu eşti de vină pentru acea eroare de gândire. Poți s-o iei cum doreşti, domnule Sloane, dar dacă nu-ți ții cuvântul şi nu-mi acoperi costurile de judecată, să ştii că nu sunt lipsită de influență în City…

— Mă amenințați, lady Virginia?

— Precum am zis, domnule Sloane, ia-o cum doreşti.

*

Virginia a trântit telefonul şi s-a întors către Fisher.

— Îi voi da două zile ca să apară cu cele douăzeci de mii, altfel…

— Omul acesta nu se va despărți de un penny dacă n-ai un acord în scris şi poate nici atunci. Aşa se poartă cu toată lumea. Mie mi-a promis un loc în consiliul de la Farthings, dar de când afacerea cu Bishara a căzut, n-am mai auzit o vorbă de la el.

— Ei bine, îți promit eu că nu va mai lucra în City multă vreme dacă am vreo vorbă de zis. Dar îmi pare rău Alex şi sunt sigură că nu de aceea voiai să mă vezi.

— Da, aşa e. M-am gândit că ar fi bine să ştii că mi s-a trimis azi dimineață o citație de la avocații doamnei Clifton prin care sunt anunțat că intenționează să mă cheme să depun mărturie la procesul tău.

*

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis Seb, urcându-se pe taburet. Când am ieşit de la teatru ploua şi n-am reuşit să găsesc un taxi, aşa că a trebuit s-o conduc pe mătuşa mea la Paddington ca să mă asigur că nu pierde ultimul tren.

— O faptă demnă de un cercetaş, a spus Bishara.

— Bună seara, domnule, a zis barmanul. Campari cu sifon?

Seb a fost impresionat pentru că mai fusese doar o singură dată în acest club.

— Da, a răspuns el, mulțumesc.

— Şi ce face mătuşa dumneavoastră în Cambridge? l-a întrebat Bishara.

— Este *don* de engleză la Newnham, *ciorapul albastru* al familiei. Suntem foarte mândri de ea.

— Nu semeni cu ceilalți englezi.

— De ce spuneți asta? a întrebat Seb în timp ce i se punea băutura în față.

— Îi tratezi pe toți ca egali, de la barman până la mătuşă şi nu îi iei de sus pe străinii ca mine. Foarte mulți englezi ar fi spus „mătuşa mea predă engleza la universitatea Cambridge”, dar tu ai fost sigur că ştiu ce este un *don,* că

Newnham este unul dintre cele cinci colegii de femei de la Cambridge şi că un *ciorap albastru* este o femeie care urmează o carieră academică. Spre deosebire de idiotul îngâmfat de Sloane care, pentru că a fost la Harrow, crede că este bine educat.

— Am impresia că vă displace Sloane la fel de mult ca mie.

— Poate mai mult, după ultimul truc pe care l-a făcut când a încercat să-mi vândă banca.

— Dar nu e banca lui ca s-o poată vinde. Cel puțin nu atâta timp cât văduva lui Cedric Hardcastle încă posedă cincizeci şi unu la sută din acțiuni.

— Nu le mai are, i-a spus Bishara. Desmond Mellor i-a cumpărat de curând toate acțiunile.

— Nu este posibil, a zis Seb. Mellor este un om bogat, dar nu e de această categorie. Ar fi avut nevoie de douăzeci de milioane înainte de a pune mâna pe cele cincizeci şi unu de procente din stocul Farthings şi nu are atâția bani.

— Oare acesta era motivul pentru care omul care transpira când eram în sala de consiliu de la Farthings vrea să mă vadă? a zis Bishara, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Mellor s-a extins prea mult şi acum, că oferta mea nu mai este valabilă, vrea să scape de acțiuni?

— Ce ofertă? a întrebat Seb, fără să se atingă de băutură.

— Am fost de acord să plătesc cinci lire pe acțiune pentru ceea ce trebuie să fi fost stocul lui Arnold Hardcastle sau, mai exact, al mamei sale. Eram pe punctul de a semna contractul când Sloane s-a decis să crească prețul la şase lire. Eu mi-am retras oferta, mi-am strâns cortul, am adunat cămilele şi m-am întors în deşert.

Seb a râs.

— Dar la cinci lire pe acțiune el şi Mellor ar fi câştigat o mică avere.

— Aceasta e şi impresia mea, domnule Clifton. Tu ai fi onorat contractul şi nu ai fi încercat să creşti prețul în ultimul moment. Dar Sloane se gândeşte la mine doar ca la un negustor de covoare de care poate profita. Dar dacă pot

primi un răspuns înainte de a-l vedea pe Mellor, mâine aş putea totuşi să preiau Farthings şi, spre deosebire de Sloane, te-aş primi în consiliu.

— Ce vreți să ştiți?

— Dacă domnul Mellor a cumpărat acțiunile doamnei Hardcastle şi, în cazul în care a făcut-o, cât a plătit pentru ele?

— O să-l sun pe Arnold Hardcastle mâine-dimineață la prima oră. Dar trebuie să vă avertizez că este de profesie avocat şi, cu toate că-l urăşte pe Sloane la fel de mult ca mine, nu va încălca niciodată confidențialitatea față de un client. Dar asta nu mă va opri să încerc. Când vă întâlniți cu Mellor?

— La amiază, la mine în birou.

— Vă voi suna de îndată ce voi discuta cu Arnold Hardcastle.

— Mulțumesc, a spus Bishara. Acum să trecem la probleme mai importante. Prima ta lecție în dubioasa artă a jocului de table. Unul dintre singurele jocuri care n-a fost inventat de englezi. Cel mai important lucru care trebuie ținut minte când e vorba de table este că în tot jocul e vorba de procente. Atâta timp cât poți calcula şansele după fiecare aruncare a zarului, nu poți fi învins de un adversar inferior. Norocul intervine în ecuație doar când cei doi jucători sunt egali.

— Ca la bănci, a zis Seb în timp ce se aşezau de o parte şi cealaltă a mesei de joc.

*

Când Harry a deschis ochii, avea o durere de cap atât de groaznică încât i-a luat o vreme ca să poată focaliza imaginea. A încercat să-şi ridice capul, dar nu avea putere. A rămas nemişcat, simțindu-se de parcă îşi revenea după o anestezie. A deschis iar ochii şi s-a uitat la tavan. Era din bloc de beton, puțin crăpat şi printr-o crăpătură curgea

puţină apă, ca dintr-un robinet care nu fusese închis complet.

Şi-a întors încet capul spre stânga. Condensul de pe ziduri era atât de aproape încât l-ar fi putut atinge dacă n-ar fi fost prins cu cătuşe de pat. S-a întors încet în partea cealaltă şi a văzut o uşă cu o fereastră pătrată decupată în ea prin care ar fi putut să scape ca Alice, dacă n-ar fi existat cele trei bare din fier de-a lungul ei şi doi gardieni de partea cealaltă.

A încercat să-şi mişte picioarele, dar şi acestea erau prinse de pat. Ce rost aveau atâtea precauţii pentru un englez care fusese prins cu o carte interzisă? Cu toate că primele şapte capitole fuseseră fascinante, îşi dădea seama că nu descoperise încă motivul pentru care fiecare exemplar fusese distrus, ceea ce-l făcea să fie şi mai hotărât să citească restul de paisprezece capitole. În acelea poate era explicat motivul pentru care era tratat ca un agent dublu sau un criminal în serie.

Harry nu ştia de cât timp se afla în celulă. Ceasul îi fusese luat şi nu era sigur nici măcar dacă era noapte sau zi. A început să cânte „God save the Queen”, nu ca un act de patriotism sfidător, ci mai mult ca să-şi audă sunetul propriei voci. De fapt, dacă l-ai fi întrebat, Harry ar fi recunoscut că preferă imnul Rusiei.

Doi ochi l-au privit printre bare, dar i-a ignorat şi a continuat să cânte. Apoi a auzit pe cineva dând un ordin şi, după câtva momente, colonelul Marinkin a reapărut, însoţit de cei doi rotweilleri.

— Domnule Clifton, trebuie să-mi cer scuze pentru celula în care aţi fost pus. Doar că nu voiam să afle nimeni unde sunteţi înainte de a vă elibera.

Cuvintele „a vă elibera” i s-au părut lui Harry că răsună ca trâmbiţa sfântului Gabriel.

— Pot să vă asigur că nu doresc să vă reţin mai mult decât este necesar. Mai avem nişte documente de completat şi o declaraţie pe care trebuie s-o semnaţi şi după aceea vă puteţi continua drumul.

— O declarație? Ce fel de declarație?

— Mai mult o mărturie, a recunoscut colonelul. Dar, după ce ați semnat-o, veți fi condus la aeroport şi vă veți întoarce acasă.

— Şi dacă n-o voi semna?

— Ar fi ceva deosebit de stupid, domnule Clifton, pentru că atunci veți înfrunta un proces pentru care acuzația, verdictul şi sentința au fost deja hotărâte. Ați descris odată un proces într-unul dintre romanele dumneavoastră. Veți putea să descrieți unul mai amănunțit în viitoarea carte – a făcut o pauză – peste doisprezece ani.

— Dar juriul?

— Doisprezece membri de partid bine aleşi, al căror vocabular cuprinde doar cuvântul „vinovat”. Şi să ştiți că celula în care stați seamănă cu un hotel de cinci stele comparativ cu locul în care veți fi dus. Acolo nu curge apă din tavan pentru că apa este înghețată şi ziua şi noaptea.

— Nu veți scăpa aşa de uşor.

— Cât de naiv sunteți, domnule Clifton. Aici nu aveți prieteni sus-puşi care să aibă grijă de dumneavoastră. Sunteți un criminal de drept comun. Nu veți avea niciun consilier care să vă sfătuiască şi niciun avocat pledant care să vă argumenteze cazul în fața unui juriu nepărtinitor. Şi, spre deosebire de America, aici nu se face o selectare a juriului şi nici măcar nu trebuie să-l plătim pe judecător ca să obținem verdictul care ne convine. Vă las să vă gândiți la opțiunile pe care le aveți, dar, după mine, alegerea este simplă. Vă puteți întoarce la Londra cu BOAC, la clasa întâi sau să luați un tren de transport vite spre Novaia Uda, care nu are decât clasa cu paie şi pe care mă tem că va trebui să-l împărțiți cu alte animale. Şi simt că ar trebui să vă previn, veți merge la o închisoare din care n-a evadat nimeni, niciodată.

Greşit, s-a gândit Harry, amintindu-şi capitolul trei din *Unchiul Joe* că era chiar închisoarea în care fusese trimis Stalin în 1902 şi din care acesta reuşise să evadeze.

36

— Ce mai faci, băiete?

— Bine, mulțumesc, Arnold. Dar tu?

— Niciodată n-am fost mai bine. Şi mama ta?

— Se pregăteşte pentru procesul de săptămâna viitoare.

— Nu e o experiență plăcută mai ales când sunt atât de multe la mijloc. E greu de spus încă, dar şansele sunt în favoarea ei pentru că nimeni nu crede că lady Virginia va fi pe placul juriului. Sau îi va lua de sus sau îi va insulta.

— Eu cam speram că ambele.

— Şi acum, de ce m-ai sunat, Sebastian, pentru că de obicei eu taxez pe oră, nu că aş fi dat încă drumul la ceas.

Seb ar fi râs, dar bănuia că Arnold nu glumea.

— Se spune în City că ți-ai vândut acțiunile de la banca Farthings.

— Mai exact, acțiunile mamei şi doar după ce mi s-a făcut o ofertă pe care aş fi fost un prost s-o refuz. Chiar şi atunci am fost de acord doar după ce mi s-a spus că Adrian Sloane va fi înlocuit din funcția de preşedinte şi Ross Buchanan îi va lua locul.

— Dar asta nu se va întâmpla, a zis Seb. Reprezentantul lui Sloane te-a mințit şi ți-o pot dovedi dacă-mi poți răspunde la câteva întrebări.

— Doar dacă nu implică un client pe care-l reprezint.

— Desigur, a spus Seb, dar speram că-mi poți spune cine a cumpărat acțiunile mamei tale şi cât a plătit pentru ele.

— Nu-ți pot răspunde la asta pentru că ar însemna o încălcare a confidențialității. Seb era gata să înjure când Arnold a continuat. Totuşi, dacă mi-ai sugera numele reprezentatului lui Sloane şi eu aş tăcea, ai putea să tragi singur concluziile. Dar, Sebastian, doar un singur nume. Ăsta nu e un joc de cărți.

— Desmond Mellor. Seb şi-a ținut respirația câteva secunde, dar nu a auzit niciun răspuns. Şi e vreo şansă să-mi spui cât a plătit pentru acțiuni?

— În niciun caz, a zis Arnold, ferm. Şi acum trebuie să plec, Seb. Mă duc s-o văd pe mama în Yorkshire şi dacă nu plec imediat voi pierde trenul de 3:09 către Huddersfield. Transmite-i mamei tale salutări călduroase şi urează-i noroc la proces.

— Iar eu te rog să-i urezi numai bine doamnei Hardcastle, a zis Seb, dar telefonul fusese deja închis.

S-a uitat la ceas. Era puțin trecut de zece, ceea ce nu avea niciun sens. Seb a luat iar receptorul şi a sunat pe linia privată a lui Hakim Bishara.

— Bună dimineața, Sebastian. Ai reuşit să-l convingi pe distinsul avocat să răspundă la cele două întrebări ale mele?

— Da, aşa cred.

— Foarte curios.

— Mi-a confirmat că Desmond Mellor a cumpărat stocul şi cred că prețul a fost de trei lire şi nouă şilingi pe acțiune.

— De ce nu eşti sigur? Ori ți-a spus prețul, ori nu.

— Nici una, nici alta. Dar mi-a spus că trebuie să plece imediat sau va pierde trenul de 3:09 spre Huddersfield şi cum este abia ora zece, iar Euston este doar la douăzeci de minute depărtare cu taxiul...

— Deştept om, acest domn Hardcastle, pentru că sunt sigur că nu va trebui să verificăm dacă există în realitate un tren la ora 3:09 spre Huddersfield. Felicitări. Cred că doar tu ai fi putut obține această informație de la el. Deci, după cum se spune în țara mea, îți voi fi dator pe veci, adică până ce vei fi răsplătit complet.

— Ei bine, acum că mi-ai spus, Hakim, este ceva cu care m-ai putea ajuta.

Bishara a ascultat cu atenție rugămintea lui Seb.

— Nu sunt sigur că şeful cercetaşilor ar fi de acord cu ce mi-ai sugerat. Voi vedea ce pot să fac, dar nu-ți promit nimic.

*

— Bună dimineața, domnule Mellor. Cred că l-ați întâlnit deja pe avocatul meu, Jason Moreland şi pe contabilul meu şef, Nick Pirie.

Mellor a dat mâna cu amândoi înainte de a fi se alătura la măsuța ovală.

— Cum faceți parte din consiliul de la Farthings, a spus Bishara, pot să presupun că ați venit aici ca trimis al domnului Sloane.

— E o presupunere greşită, a zis Mellor. El e ultimul om pe care aş vrea să-l reprezint într-o negociere. Sloane s-a făcut de râs când v-a refuzat oferta.

— Dar mi-a zis că are pe masă o ofertă de şase lire de la o instituție faimoasă din City.

— Şi dumneavoastră ştiți că nu era adevărat şi de aceea v-ați retras.

— Iar dumneavoastră sunteți pe cale să vă întoarceți pentru că de fapt, nu asta era ceea ce doreați dumneavoastră.

— Adevărul este, a zis Mellor, că a jucat ruleta rusească cu glonțul meu şi acesta s-a dovedit a fi un glonț orb. Totuşi, sunt gata să vă vând cincizeci şi unu la sută din stocul băncii pentru cele cinci lire pe acțiune oferite inițial de dumneavoastră.

— Oferite inițial este corect spus, domnule Mellor. Dar această ofertă nu mai este valabilă. La urma-urmei, pot să cumpăr Farthings pe piața liberă la două lire şi unsprezece şilingi pe acțiune şi am procedat astfel în ultimele săptămâni.

— Dar nu cele cincizeci şi unu la sută de acțiuni din stoc pe care le-ați fi dorit şi care v-ar fi oferit controlul băncii. Oricum, nu-mi pot permite să vând la acest preț.

— Nu, a spus Bishara. Sunt sigur că nu puteți. Dar vă puteți permite să le vindeți cu trei lire şi nouă şilingi acțiunea.

Mellor a rămas cu gura căscată şi n-a mai închis-o o vreme.

— Nu s-ar putea să fie patru lire?

— Nu, nu aş putea face aşa ceva, domnule Mellor. Trei lire şi nouă şilingi este oferta mea finală. Bishara s-a întors către contabilul lui care i-a dat un cec pentru 20.562.000 £.

L-a pus pe masă.

— M-aş putea înşela, domnule Mellor, dar simt că nu vă permiteți să faceți aceeaşi greşeală de două ori.

— Unde trebuie să semnez?

Domnul Moreland a deschis un dosar şi a pus trei contracte identice în fața lui Mellor. După ce le-a semnat, a întins mâna şi a aşteptat să-i fie dată copia bancherului.

— Şi, ca domnul Sloane, a zis Bishara când şi-a deşurubat capacul stiloului, înainte de a semna contractul, solicit un mic amendament pe care i l-am promis unui prieten.

Mellor l-a privit sfidător.

— Şi care ar fi acesta?

Avocatul a luat un al doilea dosar, a scos o scrisoare şi i-a dat-o lui Mellor. Acesta a citit-o încet.

— Nu voi semna asta. Niciodată.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, a spus Bishara, luând cecul şi dându-i-l înapoi contabilului său.

Mellor nu s-a mişcat, dar, când a început să transpire, Bishara a fost sigur că era doar o chestiune de timp.

— Bine, bine, a zis Mellor. Voi semna afurisita de scrisoare.

Avocatul a verificat iar semnătura înainte de a pune scrisoarea înapoi în dosar. Bishara a semnat şi el cele trei contracte, iar contabilul i-a dat lui Mellor o copie şi cecul de 20.562.000 £. Mellor a ieşit fără să mai zică nimic. Nici nu i-a mulțumit lui Bishara, nici n-a dat mâna cu el.

— Dacă şi-ar fi dat seama că merg la cacealma, i-a spus Bishara avocatului după ce s-a închis uşa, ar fi trebuit să mă descurc fără să-l oblig să semneze scrisoarea.

*

Harry a studiat declarația pe care ar fi trebuit s-o citească la tribunal. Ar fi trebuit să mărturisească că era un agent britanic care lucra pentru MI5. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost eliberat imediat şi returnat în țara lui natală fără a i se mai permită vreodată să se întoarcă în Uniunea Sovietică.

Desigur că familia şi prietenii săi ar fi considerat declarația o aiureală. Alții ar fi crezut că nu avusese de ales. Dar majoritatea nu-l cunoştea. Ar fi presupus că era adevărată şi că lupta sa pentru Babakov nu fusese decât un ecran de fum care-i acoperise activitățile de spionaj. O singură semnătură şi ar fi fost liber, dar reputația lui ar fi fost distrusă şi, mai important, cauza lui Babakov s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Nu, nu avea de gând să-şi sacrifice reputația sau pe Anatoli Babakov chiar atât de uşor.

A rupt mărturia şi a aruncat bucățelele de hârtie în aer, ca o ploaie de confeti care aşteptau mireasa.

Când colonelul s-a întors după o oră, înarmat doar cu un stilou, s-a uitat cu neîncredere la bucățelele de hârtie presărate pe jos.

— Doar un englez ar putea să fie atât de prost, a remarcat el, înainte de a se întoarce şi a ieşi din celulă, trântind uşa în urma lui.

Are oarecum dreptate, s-a gândit Harry, apoi a închis ochii. Ştia exact cum avea să-şi petreacă orele libere. Va încerca să-şi amintească cât mai mult posibil din primele şapte capitole din *Unchiul Joe.* A început să se concentreze.

Capitolul unu...

Iosif Stalin s-a născut ca Iosif Vissarionovici Djughaşvili în Gori, Georgia, pe 18 decembrie 1878. Când era copil, i se spunea Soso, dar când a devenit un tânăr revoluționar şi-a luat pseudonimul Koba, după un personaj fictiv din Robin Hood cu care dorea să fie comparat, cu toate că semăna mai mult cu Şeriful din Nottingham. Când s-a înălțat în grad în

partid şi i-a crescut influența, şi-a schimbat numele în Stalin („Omul de otel”). Dar...

*

— Ei, în sfârşit şi nişte veşti bune, a spus Emma şi am vrut ca tu să fii primul care le află.

— Lady Virginia a căzut într-un concasor şi acum face parte din magazinul din Lambeth? a sugerat Seb.

— Nu chiar aşa de bune, dar pe-aproape.

— S-a întors tata acasă şi are exemplarul din *Unchiul Joe?*

— Nu, tot nu s-a întors cu toate că a promis că nu va lipsi mai mult de două zile.

— Mi-a zis că s-ar putea să viziteze Ermitajul şi să mai vadă câte ceva când e acolo, aşa că nu e nevoie să ne îngrijorăm. Dar spune, mamă, care sunt veştile?

— Desmond Mellor a demisionat din consiliul Barrington's.

— A dat vreun motiv?

— A fost cam neclar – a zis doar că o face din motive personale şi că dorea companiei numai succese în viitor. Chiar mi-a transmis urările sale de bine pentru proces.

— Cât de amabil din partea lui.

— De ce am impresia că nu eşti surprins de aceste veşti? a zis Emma.

*

— Domnule preşedinte, domnul Clifton a sosit. Să-l trimit înăuntru?

— Da, sigur. Sloane s-a lăsat pe spate în scaun, încântat că Seb ajunsese în sfârşit la sentimente mai bune. Dar tot intenționa să-i facă zile fripte.

Câteva secunde mai târziu, secretara lui a deschis uşa şi s-a dat deoparte ca să-l lase pe Sebastian să intre în biroul preşedintelui.

— Lasă-mă să-ți spun de la început, Clifton, că oferta mea de cinci lire pentru cele şase la sută acțiuni din stoc pe care le posezi nu mai este valabilă. Dar, ca un semn de bunăvoință, sunt gata să-ți ofer trei lire pe acțiune, ceea ce este mult peste prețul de piață de azi-dimineață.

— Este, într-adevăr, dar acțiunile mele tot nu sunt de vânzare.

— Atunci de ce mă faci să-mi pierd timpul?

— Sper că nu vă fac să pierdeți timpul, pentru că, fiind noul preşedinte adjunct la banca Farthings, sunt aici pentru a îndeplini primul meu act executiv.

— Despre ce naiba tot vorbeşti? a zis Sloane, sărind de la birou.

— La ora douăsprezece şi jumătate în această după-amiază, domnul Desmond Mellor şi-a vândut cele cincizeci şi una la sută din acțiuni domnului Hakim Bishara.

— Dar, Sebastian...

— Ceea ce a făcut posibil ca în sfârşit domnul Mellor să se țină de cuvânt.

— Ce vrei să spui?

— Mellor i-a promis lui Arnold Hardcastle că veți fi înlăturat din consiliu, iar Ross Buchanan va fi noul preşedinte la Farthings.

HARRY ŞI EMMA
1970

37

— Unde este Harry? a strigat unul dintre ziarişti când taxiul s-a oprit în fața Curții Supreme de Justiție, iar Emma, Giles şi Sebastian au coborât.

Singurul lucru pentru care nu se pregătise Emma fuseseră cei douăzeci sau treizeci de fotografi aliniați în spatele celor două bariere improvizate de-o parte şi de cealaltă a intrării în tribunal, cu blitzurile funcționând. Jurnaliştii țipau tot felul de întrebări, cu toate că nu aşteptau răspunsuri. Cea mai des pusă era:

— Unde este Harry?

— Nu răspunde, i-a zis Giles ferm.

Ar fi bine dacă aş şti, ar fi vrut Emma să le spună în timp ce trecea printre ei, pentru că nu se mai gândise la altceva în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Seb a luat-o în fața mamei lui şi i-a deschis uşa tribunalului, astfel încât să nu fie obligată să se oprească. Domnul Trelford, în roba lui lungă, neagră şi cu o perucă pudrată, o aştepta de partea cealaltă a uşii duble. Emma l-a prezentat pe fratele şi pe fiul ei distinsului avocat. Dacă Trelford a fost surprins că domnul Clifton nu-i însoțea, n-a arătat-o.

Avocatul i-a condus pe scara mare din marmură, povestindu-i Emmei ce se va întâmpla în prima zi de judecată.

— După ce jurații vor depune jurământul, judecătoarea, onorabila doamnă Justice Lane, le va explica responsabilitățile şi, după ce va termina, mă va invita să fac declarația de început pentru dumneavoastră. După aceea, îmi voi chema martorii. Voi începe cu dumneavoastră. Prima impresie mita foarte importantă. Jurații se decid de obicei în primele două zile ale procesului, aşa că, la fel ca un marcator, dacă obțînuți o sută de puncte, acesta va fi singurul lucru pe care şi-l vor aminti.

Când Trelford a deschis uşa sălii paisprezece, prima persoană pe care a văzut-o Emma în sala de judecată a fost lady Virginia cu avocatul ei, sir Edward Makepeace QC, într-un colț, adânciți în discuție.

Trelford a condus-o pe Emma în cealaltă parte a sălii, unde s-au aşezat pe banca din față, iar Giles şi Seb în rândul al doilea, chiar în spatele lor.

— De ce nu e şi soțul ei cu ea? a întrebat Virginia.

— N-am idee, a răspuns sir Edward, dar pot să vă asigur că nu va influența procesul.

— N-aş fi prea sigură de asta, a zis Virginia când ceasul din spatele lor a bătut ora zece.

O uşă din stânga stemei regale s-a deschis şi a apărut o femeie elegant îmbrăcată cu o robă lungă, roşie şi o perucă bine aranjată, gata să domnească asupra regatului ei. Toată lumea din sală s-a ridicat imediat şi a făcut o plecăciune. Judecătoarea le-a întors salutul înainte de a se aşeza în scaunul înalt aflat în spatele unei mese pline cu documente juridice şi volume legate în piele, referitoare la acuzația de defăimare. După ce s-au aşezat toți, doamna Elisabeth Lane şi-a îndreptat atenția către juriu.

— Permiteți-mi să încep, a zis ea, zâmbindu-le călduros, explicându-vă de la început că sunteți persoanele cele mai importante din tribunal. Sunteți dovada democrației noastre şi singurii arbitrii ai justiției pentru că doar dumneavoastră veți decide rezultatul acestui proces. Dar permiteți-mi să vă dau un sfat. Cred că ați observat că există un interes mare al presei în acest caz, aşa că vă rog să ignorați povestirile din media. Contează doar părerea dumneavoastră. Ei au poate milioane de cititori, urmăritori şi ascultători, dar nu au niciun drept de vot în sala aceasta de judecată. Acelaşi lucru se aplică şi familiilor şi prietenilor dumneavoastră, care s-ar putea să nu aibă opinii clare asupra acestui caz, dar care vor fi foarte fericiți să vi le prezinte. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, a continuat judecătoarea, fără ca ochii ei să

scape juriul din priviri, ei nu vor auzi dovezile şi, prin urmare, nu vă vor putea oferi o părere clară şi obiectivă.

— Acum, înainte de a vă explica ce se va întâmpla în continuare, vreau să vă reamintesc definiția cuvântului *calomnie* din Oxford English Dictionary: O *discreditare falsă, nemeritată a unei peroane sau a unei țări.* În acest caz, va trebui să decideți dacă lady Virginia Fenwick a suferit o astfel de defăimare. Domnul Trelford va începe procedurile dându-ne o declarație de deschidere din partea clientei sale, doamna Clifton şi, pe măsură ce va înainta procesul vă voi ține pe scurt la curent. Dacă va apărea vreo problemă juridică, voi opri procedurile şi îi voi explica semnificația.

Doamna Elisabeth şi-a întors atenția spre banca avocatului.

— Domnule Trelford, puteți să vă prezentați declarația de deschidere.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Trelford s-a ridicat, aplecându-se iar uşor spre ea. Ca şi judecătoarea, s-a întors cu fața la juriu înainte de a începe declarația. A deschis un dosar mare şi negru din fața lui, s-a lăsat pe spate, şi-a prins reverele robei şi le-a oferit celor şapte bărbați şi cinci femei din juriu un surâs şi mai cald decât judecătoarea.

— Membri ai juriului, a început el. Numele meu este Donald Trelford şi o reprezint pe acuzată, doamna Emma Clifton, în timp ce distinsul meu coleg, sir Edward Makepeace reprezintă partea vătămată, pe lady Virginia Fenwick. S-a înclinat în direcția lor. Acesta, a continuat el, este atât un caz de defăimare, cât şi de calomnie. Defăimarea a apărut deoarece cuvintele din acuzare au fost spuse într-un context înfierbântat când acuzata era hărțuită la adunarea generală anuală a Liniei Maritime Barrington, la care este preşedinte, iar calomnia survine deoarece cuvintele au fost înregistrate ulterior în minuta întrunirii.

Lady Virginia, acționar al companiei, făcea parte în acea dimineață din audiență şi când a survenit problema, a

întrebat-o pe doamna Clifton: „Este adevărat că unul dintre directori şi-a vândut acţiunile în weekend în încercarea de a distruge compania?" Puţin după aceea, a pus o altă întrebare: „Dacă unul dintre directori a fost implicat într-o astfel de acţiune, n-ar trebui să-şi dea demisia din consiliu?" Doamna Clifton i-a răspuns: „Dacă te referi la domnul maior Fisher, i-am cerut demisia săptămâna trecută când a venit în biroul meu, după cum sunt sigură că ştii deja, Virginia." Lady Virginia a întrebat-o atunci: „Ce insinuezi?", iar doamna Clifton i-a răspuns: „Că în cele două ocazii când maiorul Fisher te-a reprezentat în consiliu, i-ai permis să-ţi vândă acţiunile în weekend şi apoi, după ce ai obţinut un profit frumos, le-ai răscumpărat în perioada comercială de trei săptămâni. Când preţul acţiunilor şi-a revenit iar la maxim, ai făcut acelaşi lucru a doua oară şi ai obţinut un profit şi mai mare. Dacă ai fi vrut să distrugi compania, lady Virginia, atunci... ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes."

Şi acum, membri ai juriului, răspunsul doamnei Clifton este subiectul acestei acţiuni şi dumneavoastră trebuie să decideţi dacă lady Virginia a fost calomniată sau dacă vorbele clientei mele erau, după cum v-am explicat, nu mai mult decât un comentariu justificat. De exemplu, a continuat Trelford, uitându-se în continuare la juriu, dacă unul dintre dumneavoastră i-ar spune lui Jack Spintecătorul: „Eşti un criminal", acesta ar fi un comentariu drept, dar dacă Jack Spintecătorul i-ar spune unuia dintre juraţi „Eşti un criminal", iar afirmaţia ar apărea în presă, aceasta ar constitui calomnie şi defăimare. În acest caz este totuşi nevoie de o judecată mai fină.

Aşa că haideţi să analizăm iar cuvintele relevante: „Dacă ai fi vrut să distrugi compania, lady Virginia, atunci... ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiţi, decenţi, care doresc ca această companie să aibă succes". Acum, ce a vrut doamna Clifton să spună prin aceste

cuvinte? Este oare posibil ca lady Virginia să fi reacționat exagerat la ele? Bănuiesc că, auzind doar aceste cuvinte spuse de mine, veți simți că nu sunteți în stare să ajungeți la o concluzie până ce nu veți fi auzit toate mărturiile acestui caz şi nu veți fi văzut atât acuzata cât şi reclamanta în boxa martorilor. Ținând seama de acestea, doamnă, voi chema primul martor, pe doamna Emma Clifton.

*

Harry se obişnuise cu prezența continuă a celor doi gardieni cu uniformele lor verzi ca sticla staționați în afara uşii celulei sale. Nu mai ştia de când fusese deschisă această uşă, dar ajunsese cu repetarea la capitolul trei şi la o povestire care încă îl făcea să râdă.

Iakov Bulgakov, maiorul de la Romanovskaia, s-a înfruntat cu o problemă potențial periculoasă când s-a decis să construiască o statuie masivă în onoarea lui Stalin...

Era aşa de frig, încât Harry nu se putea opri din tremurat. A încercat să fure câteva momente de somn liniştitor, dar tocmai când era gata să ațipească, uşa celulei a fost deschisă brusc. Pentru o clipă nu şi-a dat seama dacă era adevărat sau încă mai dormea. Dar cei doi gardieni i-au scos cătuşele de la mâini şi de la picioare, l-au ridicat de pe saltea şi l-au scos din celulă.

Când au ajuns la capătul unei scări lungi din piatră, Harry a încercat să o urce singur, dar picioarele îi erau atât de slăbite încât a renunțat cu mult înainte ca cei trei să fi ajuns sus. Gardienii au continuat să-l împingă într-un coridor întunecat până ce i-a venit să țipe de durere, dar a refuzat să le ofere această satisfacție.

La fiecare pas trecea de soldați înarmați. N-aveau altceva mai bun de făcut, s-a gândit Harry, decât să păzească un om de cincizeci de ani care abia se mai târâia? Au mers şi au tot

mers până ce au ajuns la o uşă deschisă. A fost împins înăuntru, unde a aterizat neceremonios în genunchi.

După ce şi-a tras răsuflarea, Harry a încercat să se ridice în picioare. Ca un animal încolţit, s-a uitat într-o cameră care trebuie să fi fost, în vremuri mai bune, o sală de clasă: bănci din lemn, scăunele şi o estradă cu o masă mare şi trei scaune cu spătar înalt în spatele ei. Tabla de pe peretele din spate confirma scopul iniţial al camerei.

Şi-a strâns toată puterea şi a reuşit să se aşeze pe o bancă. Nu voia ca ei să-l creadă învins. A început să studieze mai amănunţit planul camerei. Pe partea stângă a platformei erau douăsprezece scaune, aşezate în două rânduri de câte şase. Un bărbat, care nu era în uniformă, dar era îmbrăcat într-un costum gri care nu-i venea bine şi pe care şi un vagabond l-ar fi aruncat, punea câte o foaie de hârtie pe fiecare scaun. După ce şi-a terminat treaba, s-a aşezat pe un scaun din lemn în faţa lui Harry, în locul în care el a presupus că ar fi banca juriului. Harry s-a uitat mai atent la om şi s-a întrebat dacă era grefierul tribunalului, dar acesta doar stătea liniştit, aşteptând să apară cineva.

Harry s-a întors şi a văzut mai mulţi bărbaţi în uniforme verzi, purtând paltoane groase, gri, stând în spatele camerei de parcă s-ar fi aşteptat ca prizonierul să încerce să evadeze. Dacă unul dintre ei ar fi auzit de Sfântul Martin, i s-ar fi putut face milă de el şi şi-ar fi tăiat paltonul în două ca să-l împartă cu străinul îngheţat.

Când stătea acolo, aşteptând, aşteptând nu se ştie ce, gândurile lui Harry s-au îndreptat către Emma, aşa cum se întâmplase adesea între clipele furate de somn. Oare ar fi înţeles de ce nu semnase mărturia şi nu le permisese să bată alt cui în coşciugul lui Babakov? S-a întrebat cum mergea procesul ei şi s-a simţit vinovat că nu era cu ea.

Gândurile i-au fost întrerupte când o uşă din partea îndepărtată a camerei s-a deschis şi şapte femei şi cinci bărbaţi au intrat şi s-au aşezat pe scaunele alocate, dând impresia că nu făceau asta pentru prima oară.

Niciunul nu s-a uitat la el, ceea ce nu l-a oprit pe Harry să-i privească fix. Figurile lor inexpresive sugerau că aveau un singur lucru în comun: minţile lor fuseseră spălate de către stat şi nu se mai aştepta nimeni să aibă păreri proprii. Chiar în acel moment de întuneric, Harry s-a gândit ce viaţă privilegiată avusese. Era oare posibil ca printre aceste clone cu figuri inexpresive să existe un cântăreţ, un artist, un actor, un muzician, chiar şi un scriitor care să nu fi avut niciodată ocazia să-şi exprime talentul? Aceasta este loteria naşterii.

După câteva momente, doi alţi bărbaţi au intrat în cameră, s-au îndreptat spre prima bancă şi s-au aşezat, cu faţa la estradă şi cu spatele la el. Unul avea cam cincizeci de ani şi era mult mai bine îmbrăcat decât ceilalţi din cameră. Costumul lui era făcut pe măsură şi radia un aer de încredere care sugera că era genul de profesionist necesar chiar şi unui dictator pentru ca regimul lui să menţină bunul mers al lucrurilor.

Celălalt bărbat era mult mai tânăr şi se tot uita prin sală de parcă nu ştia unde se află. Dacă aceştia erau procurorul şi avocatul, nu-i era greu lui Harry să-şi dea seama cine-l reprezenta pe el.

În cele din urmă, uşa din spatele estradei s-a deschis lăsând să intre încă trei, o femeie şi doi bărbaţi, care s-au aşezat la masa lungă din mijlocul camerei.

Femeia, care avea cam şaizeci de ani, cu un păr grizonant prins într-un coc, putea să fi fost o directoare de şcoală pensionată. Harry s-a întrebat chiar dacă aceasta fusese clasa ei. Era clar cea mai importantă persoană din cameră pentru că toţi o priveau. Ea a deschis dosarul din faţă şi a început să citească cu glas tare. Harry i-a mulţumit în tăcere profesoarei lui de rusă pentru toate orele pe care şi le petrecuse obligându-l să citească scriitorii ruşi clasici înainte de a-l pune să traducă în engleză capitole întregi.

— Prizonierul, Harry a presupus că se referea la el, cu toate că nu dăduse semne că l-ar fi observat, a intrat de

curând ilegal în Uniunea Sovietică – lui Harry i-ar fi plăcut să-şi ia notițe, presupunând că i se va da ocazia să se apere, dar nu avea nici hârtie, nici creion, aşa că a fost nevoit să se bazeze pe memoria lui – cu singurul scop de a încălca legea. S-a întors spre juriu fără să le zâmbească. Dumneavoastră, tovarăşi, ați fost aleşi să decideți dacă acest om este vinovat sau nu. Martorii vă vor asista în acest proces.

— Domnule Kosanov, a spus ea, întorcându-se către avocat, puteți prezenta acum acuzația.

Cel mai în vârstă dintre cei doi bărbați aşezați în prima bancă s-a ridicat încet în picioare.

— Tovarăşă comisar, acesta este un caz simplu care n-ar trebui să deranjeze juriul. Prizonierul este un bine-cunoscut inamic al statului şi aceasta nu este prima lui ofensă.

Harry n-a mai aşteptat să afle care fusese prima lui ofensă. Urma s-o afle imediat.

— Prizonierul a vizitat Moscova acum cinci ani ca oaspete al țării noastre şi a profitat în mod cinic de statutul său privilegiat. S-a folosit de discursul de deschidere la o conferință internațională pentru a declanşa o campanie pentru eliberarea unui criminal care a mărturisit că este vinovat de mai multe ofense aduse statului. Anatoli Babakov vă este bine cunoscut, tovarăşă comisar, ca autor al unei cărți despre iubitul nostru conducător, tovarăşul preşedinte Stalin, pentru care a fost acuzat de calomnie publică şi a fost condamnat la douăzeci de ani de muncă silnică.

— Prizonierul a repetat aceste calomnii în ciuda faptului că i s-a explicat de câteva ori că încălca legea – Harry nu-şi putea aminti asta, doar dacă femeia îmbrăcată sumar care-l vizitase în mijlocul nopții era trimisă să transmită mesajul împreună cu sticla de şampanie – dar, pentru binele relațiilor internaționale şi pentru a ne demonstra mărinimia, i-am permis să revină în Vest, unde aceste calomnii şi bârfe fac parte din viața de zi cu zi. Ne întrebăm uneori dacă britanicii îşi amintesc că au fost aliații noştri în timpul ultimului război şi că pe vremea aceea ne conducea tovarăşul Stalin.

Mai devreme în decursul acestui an, prizonierul s-a dus în Statele Unite doar pentru a lua legătura cu soția lui Babakov, care a fugit în Vest cu câteva zile înainte de arestarea soțului ei. Trădătoarea Elena Babakova i-a spus prizonierului unde ascunsese un exemplar din calomnioasa carte a soțului ei. Înarmat cu această informație, prizonierul a revenit în Uniunea Sovietică pentru a-şi îndeplini misiunea de localizare a cărții, ducerea ei în Vest şi publicarea sa.

— Vă puteți întreba, tovarăşă comisar, de ce prizonierul a vrut să se implice într-o astfel de aventură riscantă. Răspunsul este simplu. Lăcomia. Dorea să câştige o avere pentru el şi pentru doamna Babakova vânzând aceste calomnii oricui ar fi dorit să le publice, cu toate că ştia că acea carte este o pură invenție de la început până la sfârşit, scrisă de un om care s-a întâlnit cu iubitul nostru conducător o singură dată, pe când era student.

Dar mulțumită activități de detectiv desfăşurată de colonelul Marinkin, prizonierul a fost arestat în timp ce încerca să fugă din Leningrad cu un exemplar al cărți lui Babakov în valiză. Pentru ca tribunalul să înțeleagă mai bine până unde voia să meargă acest criminal pentru a submina statul, îl voi chema pe primul martor, tovarăşul colonel Vitali Marinkin.

38

Emma credea că-i vor ceda picioarele în timp ce parcurgea scurta distanță până la boxa martorilor. Când grefierul i-a înmânat Biblia, toată lumea a observat că-i tremurau mâinile şi apoi şi-a auzit vocea:

— Jur pe Dumnezeu Atotputernicul că mărturia pe care o voi depune va fi adevărul, întregul adevăr şi numai adevărul, aşa să mă ajute Dumnezeu.

— Vă rog să vă spuneți numele pentru înregistrare, a spus domnul Trelford.

— Emma Grace Clifton.

— Şi ocupația?

— Sunt preşedinte al Liniei Maritime Barrington.

— De cât timp ați fost preşedintele acestei distinse companii?

— De unsprezece ani.

Emma a văzut capul domnului Trelford mişcându-se de la dreapta la stânga şi apoi şi-a amintit cuvintele lui: „Ascultă-mi cu atenție întrebările, dar adresează întotdeauna răspunsul juraților."

— Sunteți căsătorită, doamnă Clifton?

— Da, a zis Emma, întorcându-se către jurați, de aproape douăzeci şi cinci de ani.

Domnul Trelford ar fi vrut ca ea să adauge: „Soțul meu, Harry, fiul meu, Sebastian şi fratele meu Giles sunt prezenți în sala de tribunal." S-ar fi putut întoarce apoi spre ei şi juriul şi-ar fi dat seama că sunt o familie fericită şi unită. Dar Harry nu era acolo, de fapt Emma nici măcar nu ştia unde este, aşa că a continuat să privească jurații. Domnul Trelford a continuat repede.

— Puteți spune curții când ați întâlnit-o prima oară pe lady Virginia Fenwick?

— Da, a spus Emma, revenind la scenariu, fratele meu, Giles... De data aceasta s-a uitat la el şi, ca un vechi profesionist, el i-a zâmbit mai întâi surorii sale, apoi juriului.

Fratele meu, Giles, a repetat ea, l-a invitat pe soțul meu Harry şi pe mine la cină ca s-o întâlnim pe doamna cu care se logodise.

— Şi ce părere v-a făcut la început lady Virginia?

— Uluitoare. Genul de frumusețe asociat de obicei starurilor de cinema sau supermodelelor. Mi-a devenit repede clar că Giles era fermecat de ea.

— Şi ați devenit prietene în timp?

— Nu, dar ca să fiu cinstită, nu părea probabil să devenim prietene la cataramă.

— De ce spuneți asta, doamnă Clifton?

— Nu eram interesate de aceleaşi lucruri. Eu n-am făcut niciodată parte din cluburile de vânătoare, talere şi pescuit. Cinstit vorbind, provenim din medii diferite, iar lady Virginia făcea parte dintr-un cerc cu care nu m-aş fi întâlnit în mod normal.

— Erați geloasă pe ea?

— Doar pe frumusețea ei, a zis Emma, rânjind larg. Acest rânjet a fost răsplătit cu mai multe zâmbete ale juraților.

— Dar, din păcate, căsătoria fratelui dumneavoastră şi a lui lady Virginia s-a terminat cu un divorț.

— Ceea ce nu a fost o surpriză, cei puțin în familia noastră, a zis Emma.

— De ce, doamnă Clifton?

— Nu mi s-a părut niciodată că ea era persoana potrivită pentru Giles.

— Deci dumneavoastră şi lady Virginia nu ați rămas prietene?

— N-am fost niciodată prietene, domnule Trelford.

— Cu toate acestea, ea a revenit în viața dumneavoastră după câțiva ani?

— Da, dar nu a fost alegerea mea. Virginia a început să cumpere multe acțiuni Barrington, ceea ce m-a surprins, pentru că niciodată n-o interesase compania. Nu m-am gândit prea mult la asta până ce secretarul companiei nu m-a informat că ea deținea şapte virgulă cinci la sută din stoc.

— De ce era şapte virgulă cinci la sută un procent atât de important?

— Pentru că îi oferea un loc în consiliu.

— Şi a acceptat responsabilitatea?

— Nu, l-a numit pe maiorul Alex Fisher s-o reprezinte.

— V-a plăcut acest aranjament?

— Nu. Din prima zi. Maiorul Fisher ne-a demonstrat clar că era acolo doar la ordinele lui lady Virginia.

— Ați putea explica mai limpede?

— Desigur. Maiorul Fisher vota împotriva oricărei propuneri pe care o supuneam consiliului şi venea adesea cu ideile sale proprii care nu ar fi făcut decât rău companiei

— Dar până la urmă, maiorul Fisher şi-a dat demisia.

— Dacă n-ar fi făcut-o, l-aş fi concediat eu.

Domnul Trelford s-a încruntat, nemulțumit că Emma se abătuse de la scenariu. Sir Edward a zâmbit şi şi-a scris o notiță în agenda din fața lui.

— As vrea acum să trecem la AGM ținută la Colston Hall din Bristol, în dimineața zilei de douăzeci şi patru august. Erați la conducere atunci şi...

— Poate doamna Clifton ne-ar putea explica chiar ea, domnule Trelford, a sugerat judecătoarea. Fără să fie îndemnată întruna de dumneavoastră.

— După cum doriți, doamnă.

— Mi-am prezentat raportul anual, a spus Emma, care mi s-a părut că a mers destul de bine şi nu numai pentru că am putut anunța data lansării primei noastre nave de lux, MV *Buckingham.*

— După câte îmi amintesc, a spus Trelford, ceremonia de lansare urma să fie făcută de Maiestatea Sa, regina mamă...

— Inteligent, domnule Trelford, dar vă rog să nu-mi puneți răbdarea la încercare.

— Îmi cer scuze, doamnă, m-am gândit doar că...

— Ştiu exact la ce v-ați gândit, domnule Trelford. Acum lăsați-o pe doamna Clifton să vorbească.

— La sfârşitul discursului dumneavoastră, a spus Trelford, ați răspuns întrebărilor din sală?

— Da.

— Şi printre cei care v-au întrebat a fost şi lady Virginia Fenwick? Cum rezultatul acestui proces depinde de acest schimb de cuvinte, voi citi curții, cu permisiunea dumneavoastră, doamnă judecătoare, cuvintele rostite de doamna Clifton şi care au fost cauza acestui proces. Răspunzând unei întrebări a lui lady Virginia, doamna Clifton a spus: „... ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiți, decenți, care doresc ca această companie să aibă succes.” Acum, dacă analizăm aceste cuvinte în lumina rece a zilei, doamnă Clifton, le regretați?

— Sigur că nu. Nu erau decât adevărul.

— Atunci nu ați intenționat deloc s-o defăimați pe lady Virginia?

— Departe de asta. Nu am dorit decât ca acționarii să afle că maiorul Fisher, reprezentatul ei în consiliu a cumpărat şi a vândut acțiunile companiei fără să mă informeze pe mine sau pe un alt coleg.

— Chiar aşa. Mulțumesc, doamnă Clifton. Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

— Doriți să puneți întrebări martorei, sir Edward? a întrebat doamna Justice Lane, ştiind care va fi răspunsul acestuia.

— Sigur că doresc, doamnă judecătoare, a spus sir Edward, ridicându-se şi aranjându-şi peruca cea veche. Şi-a verificat prima întrebare înainte de a se lăsa pe spate şi a oferi juraților cel mai părintesc zâmbet al lui, sperând că aceştia îl vor considera un respectat prieten al familiei de la care toată lumea aşteaptă sfaturi.

— Doamnă Clifton, a zis el, întorcându-se către boxa martorilor, să nu amestecăm ideile. Adevărul este că erați împotriva căsătoriei lui lady Virginia cu fratele dumneavoastră din momentul în care ați întâlnit-o. De fapt,

nu cumva v-ați hotărât să n-o agreați chiar înainte de a o întâlni?

Trelford a fost surprins. Nu se gândise că Eddie va înfige pumnalul aşa de repede, cu toate că o avertizase pe Emma că examinarea lui nu va fi plăcută.

— După cum am spus, sir Edward, nu aparțineam aceluiaşi mediu.

— Dar nu ați dorit chiar de la început s-o transformați într-o inamică?

— Nu aş merge chiar atât de departe.

— Ați asistat la nunta fratelui dumneavoastră cu lady Virginia?

— Nu am fost invitată.

— Ați fost surprinsă de acest lucru după felul în care ați tratat-o?

— Mai curând am fost dezamăgită, nu surprinsă.

— Şi soțul dumneavoastră, a zis sir Edward, uitându-se prin sala de tribunal de parcă ar fi încercat să-l găsească, a fost invitat?

— Niciun membru al familiei mele nu a primit o invitație.

— Şi pentru care motiv credeți că s-a întâmplat acest lucru?

— Pentru asta v-a trebui s-o întrebați pe clienta dumneavoastră, sir Edward.

— Chiar intenționez s-o fac, doamnă Clifton. Putem acum să ne întoarcem la moartea mamei dumneavoastră? Înțeleg că s-a ivit o dispută referitoare la testamentul ei?

— Care a fost rezolvată de Înalta Curte de Justiție, sir Edward.

— Da, aşa a fost. Dar corectați-mă dacă greşesc, precum sunt sigur că o veți face, doamnă Clifton, dumneavoastră şi sora dumneavoastră, Grace, ați moştenit aproape întreaga avere, în timp ce fratele dumneavoastră, soțul lui lady Virginia, nu a primit nimic.

— Nu a fost alegerea mea, sir Edward. De fapt, am încercat s-o fac pe mama să se răzgândească.

— Nu avem decât cuvântul dumneavoastră care să sprijine această afirmație, doamnă Clifton.

Domnul Trelford s-a ridicat repede în picioare.

— Doamnă judecătoare, trebuie să protestez.

— Da, da, domnule Trelford, sunt de acord. Sir Edward, acesta a fost un comentariu inadecvat.

— Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Pot să vă întreb, doamnă Clifton, dacă sir Giles a fost şocat de hotărârea mamei dumneavoastră?

— Sir Edward, a spus judecătoarea, înainte chiar ca domnul Trelford să se ridice în picioare.

— Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Sunt doar un bătrân căutător al adevărului.

— A fost un şoc teribil pentru noi toți, a zis Emma. Mama îl adora pe Giles.

— Dar, ca şi dumneavoastră, în mod evident nu o adora şi pe lady Virginia, altfel i-ar fi lăsat şi lui ceva prin testament.

Sir Edward a adăugat repede:

— Dar să trecem mai departe. Căsătoria fratelui dumneavoastră cu lady Virginia s-a terminat din păcate cu un divorț cauzat de adulterul lui.

— După cum bine ştiți, sir Edward, a spus Emma, încercând să se calmeze, în acele zile un bărbat mai petrecea o noapte într-un hotel din Brighton cu o damă de companie fără ca tribunalul să-i acorde divorțul. Giles a făcut-o la cererea Virginiei.

— Îmi pare rău, doamnă Clifton, dar în solicitarea de divorț scrie doar adulter. Dar acum ştim cel puțin cum reacționați când aveți sentimente puternice fată de ceva.

O privire spre juriu a fost suficientă pentru a fi clar că sir Edward marcase un punct.

— O ultimă întrebare referitoare la divorț, doamnă Clifton. A fost un motiv de sărbătorire pentru familia dumneavoastră?

— Doamnă judecătoare, a zis Trelford, sărind în picioare.

— Sir Edward, încă o dată ați depăşit limitele.

— Voi încerca pe cât pot să mă abţin în viitor, doamnă judecătoare.

Dar când Trelford s-a uitat la juraţi şi-a dat seama că mustrarea îşi atinsese ţelul.

— Doamnă Clifton, să trecem acum la probleme mai importante şi anume ce aţi spus când clienta mea v-a pus o întrebare legitimă la adunarea generală anuală a Liniei Maritime Barrington. În interesul acurateţei, voi repeta întrebarea lui lady Virginia: „Este adevărat că unul dintre directori şi-a vândut stocul de acţiuni în weekend încercând să distrugă compania?” Dacă m-aş putea exprima aşa, doamnă Clifton, aţi evitat cu îndemânare şi strălucire răspunsul la această întrebare. Poate aţi dori să răspundeţi acum?

Emma s-a uitat la Trelford. El o sfătuise să nu răspundă la această întrebare, aşa că n-a zis nimic.

— Aş putea să sugerez că motivul pentru care n-aţi dorit să răspundeţi la această întrebare a fost că lady Virginia a continuat prin a întreba: „Dacă unul dintre directorii dumneavoastră s-a implicat într-o astfel de acţiune, n-ar trebui să demisioneze din consiliu?” Răspunsul dumneavoastră a fost: „Dacă vă referiţi la maiorul Fisher..” cu toate că nu era vorba despre el, după cum ştiţi prea bine. Vorbea despre colegul şi prietenul dumneavoastră apropiat, domnul Cedric Hardcastle, nu-i aşa?

— Unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit vreodată, a spus Emma.

— Oare aşa să fi fost? a zis sir Edward. Ei bine, să examinăm declaraţia mai amănunţit, nu-i aşa, pentru că mi se pare că aţi sugerat că prietenul dumneavoastră apropiat, unul dintre cei mai „buni oameni” pe care i-aţi cunoscut – şi-a vândut acţiunile peste noapte şi a făcut-o pentru a *ajuta* compania, dar când lady Virginia şi-a vândut acţiunile, a făcut-o pentru a *dăuna* companiei. Poate juriul simte că nu poate să fie şi aşa şi aşa, doamnă Clifton, doar dacă, bineînţeles, nu puteţi să găsiţi o slăbiciune în demonstraţia

mea şi să explicați juriului distincția subtilă între ce a făcut domnul Hardcastle în interesul companiei şi ce a făcut maiorul Fisher în interesul clientei mele?

Emma ştia că ar fi fost extrem de dificil de explicat juriului cu bună-credință ce făcuse Cedric şi motivul pentru care-şi vânduse acțiunile. Trelford o sfătuise ca, atunci când avea îndoieli, să nu răspundă, mai ales dacă răspunsul ar condamna-o.

Sir Edward a aşteptat o vreme înainte de a spune:

— Ei bine, cum nu păreți să doriți să răspundeți la întrebare, poate ar trebui să trecem mai departe? „Dacă a fost intenția ta să distrugi compania, lady Virginia, atunci... ai eşuat lamentabil pentru că ai fost învinsă de oamenii obişnuiți, decenți, care doresc ca această companie să aibă succes.” Puteți nega, doamnă Clifton, că ați sugerat audienței aflate la Colston Hall în Bristol în acea dimineață că lady Virginia nu era o persoană obişnuită şi decentă? A subliniat ultimele trei cuvinte.

— Sigur că nu este o persoană obişnuită.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Clifton, este extraordinară. Dar semnalez juriului sugestia că lady Virginia nu ar fi o persoană decentă şi că scopul ei de a distruge compania este o calomnie, doamnă Clifton. Sau acesta nu este, după părerea dumneavoastră, nimic altceva decât adevărul?

— Am spus ceea ce am spus în mod serios, a replicat Emma.

— Şi erați atât de convinsă de dreptatea pe care o aveați încât ați insistat ca vorbele dumneavoastră să fie înregistrate în minuta AGM.

— Da.

— Secretarul companiei s-a opus acestei acțiuni?

Emma a ezitat.

— Îl pot cita oricând pe domnul Webster să depună mărturie, a zis sir Edward.

— Cred că a spus aşa ceva.

— Oare de ce a făcut-o, mă întreb? a spus sir Edward, cu o voce sarcastică. Emma a continuat să-l privească fix, conştientă că nu aştepta răspunsul ei. Poate nu dorea ca dumneavoastră să adăugați defăimarea la calomnia comisă deja până atunci?

— Voiam ca vorbele mele să fie înregistrate, a spus Emma.

Trelford şi-a aplecat capul când sir Edward a spus:

— Chiar aşa? Deci am stabilit, nu-i aşa, doamnă Clifton, că n-ați plăcut-o pe clienta mea din ziua în care ați întâlnit-o, că această antipatie intensă a crescut când nu ați fost invitată la nunta fratelui dumneavoastră şi că după câțiva ani, la adunarea generală anuală a companiei dumneavoastră, în fața unei mulțimi de acționari, v-ați gândit s-o umiliți pe lady Virginia sugerând că nu era o persoană obişnuită, decentă, ci o persoană care dorea să distrugă compania. Apoi ați trecut peste indicația secretarului companiei pentru a vă asigura că vorbele dumneavoastră calomnioase au fost repetate în minutele AGM. Nu e adevărat, doamnă Clifton, că doreați doar să vă răzbunați pe o persoană obişnuită, decentă, care nu cere acum nimic altceva decât o retribuție pentru cuvintele dumneavoastră injurioase? Cred că Bardul a rezumat aceste cuvinte cel mai bine când a spus: *„Cel ce de numele meu cel bun mă jefuieşte, mă jefuieşte nu de ceea ce bogat îl face, ci de ceea ce sărac lipit mă lasă?”*[2]

Sir Edward a continuat să se uite fix la Emma, în timp ce se ținea cu mâinile de reverele robei lui vechi şi uzate. Când i s-a părut că a obținut efectul dorit, s-a întors către judecătoare şi i-a zis:

— Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

Trelford s-a uitat spre jurați şi i s-a părut că erau gata să aplaude. S-a hotărât să-şi asume un risc, unul cu care judecătoarea nu-l va lăsa să scape.

— Mai aveți întrebări pentru clienta dumneavoastră, domnule Trelford? a întrebat doamna Justice Lane.

---

[2] William Shakespeare – Othello, act 3, scena 5.

— Doar una, doamnă judecătoare, a zis Trelford. Doamnă Clifton, sir Edward a ridicat problema testamentului mamei dumneavoastră. Şi-a exprimat ea vreodată în fața dumneavoastră părerea despre nora sa?

— Domnule Trelford, l-a întrerupt judecătoarea înainte ca Emma să răspundă, după cum ştiți, aceste poveşti auzite nu sunt admisibile în fața tribunalului.

— Dar mama şi-a înregistrat părerea despre lady Virginia în testamentul ei! a spus Emma, uitându-se la juriu.

— Nu cred că înțeleg, doamnă Clifton, a spus judecătoarea.

— În testamentul ei, ea a explicat motivele pentru care nu-i lăsa nimic fratelui meu.

Trelford a ridicat testamentul şi a spus:

— Aş putea citi pasajul relevant, doamnă judecătoare. Dacă sunteți de părere că ne-ar ajuta, a adăugat el, încercând să pară un copil de cor nevinovat.

Sir Edward s-a ridicat repede în picioare.

— Aceasta nu este mai mult decât o altă calomnie, doamnă judecătoare, a spus el, ştiind mult prea bine la ce se referea Emma.

— Dar este un document public, autorizat de un notar, a zis Trelford, fluturându-l sub nasul ziariştilor care stăteau în boxa presei.

— Poate ar fi mai bine să citesc despre ce este vorba înainte de a mă decide, a zis doamna Justice Lane.

— Desigur, doamnă judecătoare, a spus Trelford. I-a dat testamentul grefierului care, la rândul lui, l-a dat judecătoarei.

Cum Trelford subliniase doar câteva rânduri, doamna Justice Lane trebuie să le fi citit de mai multe ori înainte de a spune în sfârşit:

— Cred că în general, această dovadă este neadmisibilă la Curte pentru că poate fi scoasă din context. Totuşi, domnule Trelford, a mai spus ea, dacă doriți să amân procesul astfel

încât să vă schimbați pledoaria ca atare, voi fi fericită să eliberez sala pentru ca s-o puteți face.

— Nu, mulțumesc, doamnă judecătoare. Sunt fericit să vă accept judecata, a zis Trelford, conştient că ziariştii, dintre care mulți părăseau deja sala, vor tipări pasajul în cauză pe prima pagină a ziarelor de a doua zi.

— Atunci să continuăm, a spus judecătoarea. Poate doriți să chemați următorul martor, domnule Trelford.

— Nu pot face asta, doamnă judecătoare, pentru că acesta participă la o dezbatere în Camera Comunelor. Totuşi, maiorul Fisher va putea să apară în fața Curții mâine-dimineață la ora zece.

39

Harry a urmărit de pe banca lui de lemn din rândul al treilea intrarea colonelului Marinkin în tribunalul improvizat. S-a ridicat în fața procurorului statului, l-a salutat şi a rămas în picioare.

Marinkin era îmbrăcat într-o uniformă şi mai elegantă decât cea pe care şi-o amintea Harry de când fusese arestat; una pentru ocazii speciale, fără nicio îndoială. Cei şase butoni ai tunicii sclipeau, dunga de la pantaloni era brici şi ghetele erau atât de lustruite încât atunci când se uita în jos se vedea reflectat în ele. Cele cinci rânduri de medalii arătau tuturor că-si privise inamicul în față.

— Tovarăşe colonel, ați putea să spuneți Curții când l-ați cunoscut pe acuzat?

— Da, tovarăşă procuror. A venit la Moscova acum câțiva ani ca reprezentant al Marii Britanii la o conferință internațională de carte şi a ținut discursul introductiv în ziua deschiderii.

— Ați auzit acel discurs?

— Da, l-am auzit şi mi-a fost clar că el credea că trădătorul Babakov a lucrat mai mulți ani la Kremlin şi a fost un asociat apropiat al tovarăşului Stalin. De fapt, a fost atât de convingător în pledoaria sa încât atunci când s-a aşezat aproape toată lumea din sală credea acest lucru.

— Ați încercat să luați contact cu acuzatul în timp ce era la Moscova?

— Nu, pentru că a plecat în Anglia a doua zi şi mărturisesc că, la fel ca multe alte campanii puse la cale de Vest, am crezut că va mai dura doar puțin timp până ce va apărea altceva care le va ocupa mințile nerăbdătoare.

— Dar această problemă n-a dispărut.

— Nu, acuzatul era convins că Babakov spusese adevărul şi, dacă romanul lui ar fi putut fi publicat, întreaga lume îl va crede. Mai devreme în cursul acestui an, acuzatul s-a dus în Statele Unite cu un transatlantic de lux, deținut de familia

nevestei sale. La sosirea în New York, a vizitat un editor bine-cunoscut, fără îndoială pentru a discuta publicarea cărţii lui Babakov, deoarece a doua zi s-a urcat într-un tren spre Pittsburgh pentru a o întâlni pe fugara Elena Babakova, soţia trădătorului. Am în acest dosar mai multe fotografii făcute de unul dintre agenţii noştri în timpul acestei vizite.

Marinkin a înaintat dosarul grefierului, care l-a dat preşedintelui tribunalului. Cei trei judecători au studiat o vreme fotografiile, după care preşedintele a întrebat:

— Cât timp a petrecut acuzatul cu doamna Babakova?

— Mai mult de patru ore. După aceea, s-a întors în New York. În ziua următoare şi-a vizitat iar editorul şi, mai târziu în cursul aceleiaşi zile, s-a îmbarcat pe vasul care aparţinea familiei soţiei sale şi s-a întors în Anglia.

— După ce s-a întors, aţi continuat să-l supravegheaţi?

— Da. Unul dintre agenţii noştri de teren seniori i-a monitorizat activităţile zilnice şi a raportat că acuzatul s-a înscris la un curs de limbă rusă la Universitatea Bristol, nu departe de locul în care stă. Unul dintre agenţi a participat şi el o vreme la acel curs şi a raportat că acuzatul era un student conştiincios, care învăţa mai mult decât colegii săi. Puţin după ce a terminat cursul, a zburat la Leningrad, cu câteva săptămâni înainte să-i expire viza.

— De ce nu l-aţi arestat imediat când a aterizat la Leningrad şi nu l-aţi pus în avionul care se întorcea la Londra?

— Pentru că am dorit să aflu dacă are asociaţi în Rusia.

— Şi avea?

— Nu, omul este un singuratic, un romantic, cineva care s-ar fi simţit mai bine în trecut când, ca Iason, ar fi plecat să caute Lâna de Aur, care este echivalentă pentru el în secolul XX cu egal de fabuloasa carte a lui Babakov.

— Şi a avut succes?

— Da, a avut. Este evident că soţia lui Babakov i-a spus exact unde poate găsi un exemplar al cărţii soţului ei, pentru că, de îndată ce a ajuns în Leningrad, a luat un taxi până la

anticariatul Puşkin de la periferia oraşului. În câteva minute a găsit cartea pe care o căuta, care era ascunsă într-o copertă cu alt titlu şi trebuie să fi fost exact în locul în care-i spusese doamna Babakova că se află. A plătit pentru acea carte şi încă alte două, apoi i-a cerut şoferului care-l aştepta să-l ducă direct la aeroport.

— Unde l-ați arestat?

— Da, dar nu imediat, pentru că am vrut să văd dacă are un complice la aeroport căruia să-i dea cartea. Dar el doar a cumpărat un bilet la acelaşi avion cu care venise.

— Şi unde e cartea acum? a întrebat preşedintele tribunalului.

— A fost distrusă, tovarăşe preşedinte, dar am reținut pagina de titlu pentru arhivă. Tribunalul ar putea să fie interesat să afle că pare a fi probă de tipografie, aşa că probabil este singura carte care mai există.

— Când l-ați arestat pe acuzat, cum a reacționat acesta? a întrebat procurorul.

— Era clar că nu şi-a dat seama de severitatea crimei comise pentru că întreba întruna sub ce acuzație este reținut.

— L-ați interogat şi pe şoferul taxiului şi pe femeia în vârstă care lucra la anticariat să aflați dacă erau de conivență cu acuzatul? a întrebat procurorul.

— Da. Amândoi s-au dovedit a fi membri conştiincioşi de partid şi ne-a fost clar că nu aveau niciun fel de înțelegere anterioară cu acuzatul. I-am eliberat după un scurt interogatoriu, deoarece, cu cât ştiau mai puține despre anchetă, cu atât mai bine.

— Mulțumesc, domnule colonel. Nu mai am întrebări, a zis procurorul, dar colegul meu s-ar putea să aibă, a mai zis el, înainte de a se aşeza.

Preşedinta s-a uitat spre tânărul care stătea la celălalt capăt al băncii. Acesta s-a ridicat şi s-a uitat la judecătoarea şefă, dar n-a zis nimic.

— Doriți să-l examinați pe acuzat? a întrebat ea.

— Nu este necesar, tovarăşă preşedinte. Sunt satisfăcut de dovezile prezentate de şeful miliției. S-a aşezat la loc.

Preşedinta şi-a întors atenția spre colonel.

— Vă felicit, tovarăşe colonel, pentru această activitate de detectiv, bine făcută. Ați mai vrea să spuneți ceva care ne-ar putea ajuta la judecată?

— Da, tovarăşă. Sunt sigur că prizonierul este doar un idealist naiv şi credul care este convins că Babakov a lucrat în realitate la Kremlin. După părerea mea, ar trebui să i se ofere ocazia să semneze o mărturie. Dacă o face, eu personal voi supraveghea deportarea lui.

— Mulțumesc, tovarăşe colonel, voi ține seama de acest lucru. Puteți reveni acum la datoriile dumneavoastră importante.

Colonelul a salutat. Când s-a întors să iasă din sală, s-a uitat scurt la Harry. După o clipă, dispăruse.

În acel moment, Harry şi-a dat seama că acesta era un proces-spectacol cu o singură diferență. Singurul scop al său fusese să-l convingă că Babakov era un păcălici, aşa că, atunci când revenea în Anglia, să poată spune tuturor adevărul, aşa cum fusese prezentat în această sală de tribunal. Dar şarada bine orchestrată îi mai cerea şi să semneze o mărturie şi s-a întrebat până unde vor merge ca să-şi atingă scopul.

— Tovarăşe procuror, a zis preşedinta tribunalului, puteți acum să chemați următorul martor.

— Mulțumesc, a zis acesta înainte de a se ridica iar. Îl chem pe Anatoli Babakov.

40

Giles s-a aşezat să mănânce micul dejun şi a început să frunzărească ziarele de dimineață. Era la a doua ceaşcă de cafea când Sebastian i s-a alăturat.

— Ce mai scrie?

— Cred că un critic de teatru ar descrie ziua ca având veşti mixte.

— Poate e bine atunci, a zis Seb, că judecătoarea a instruit juriul să nu le prezinte.

— Le-au aflat ei, poți să mă crezi, a spus Giles. Mai ales după ce judecătoarea nu l-a lăsat pe Trelford să le spună ce a scris mama în testament despre Virginia. Toarnă-ți nişte cafea şi-ți voi citi eu. Giles a luat *Daily Mail* şi a aşteptat ca Seb să se întoarcă la masă după care şi-a pus ochelarii şi a început să citească. „Restul averii mele le este lăsat dragelor mele fiice, Emma şi Grace pentru a dispune de el cum cred de cuviință, cu excepția pisicii mele siameze, Cleopatra, pe care o las lui lady Virginia Fenwick pentru că au atât de multe în comun. Amândouă sunt creaturi frumoase, bine îngrijite, încrezute, îndrăznețe şi manipulatoare care presupun că toată lumea există pe pământ doar pentru a le servi pe ele, inclusiv aiuritul meu fiu pentru care mă rog doar să rupă vraja pe care a aruncat-o asupra lui înainte de a fi prea târziu.”

— Bravo, a zis Seb, când unchiul lui a lăsat ziarul jos. Ce doamnă formidabilă. Ar fi fost bine să fie şi ea în boxa martorilor. Dar celelalte ziare mari ce spun?

— *Telegraph* lansează pariuri, cu toate că îl laudă pe Makepeace pentru examinarea sa juridică şi analitică a Emmei. *Times* speculează despre motivele pentru care apărarea şi nu acuzarea l-a chemat pe Fisher. Vei vedea sub titlu denumirea „Martor ostil”, a spus Giles, dându-i *Times* peste masă.

— Am impresia că despre Fisher nu vor apărea comentarii mixte.

— Ai grijă să te uiți fix la el când se va afla în boxa martorilor. Nu îi place.

— Nostim, a zis Seb, dar una dintre doamnele din juriu se uită fix la mine.

— Asta-i bine, a zis Giles. Ai grijă să-i zâmbeşti din când în când, dar nu prea des, ca să nu observe judecătoarea, a continuat el când Emma a intrat în cameră.

— Cum sunt? a întrebat ea, uitându-se la ziare.

— La fel de bine pe cât ne-am fi aşteptat, a spus Giles. *Mail* a transformat testamentul mamei în folclor, iar ziariştii serioşi vor să ştie de ce Fisher este chemat de noi şi nu de ei.

— Vor afla cât de curând, a zis Emma, aşezându-se la masă. Cu care ar trebui să încep?

— Poate cu *The Times,* a spus Giles, dar nu te supăra când vei citi *Telegraph.*

— N-ar fi pentru prima oară, a spus Emma, luând *Telegraph,* când mi-aş dori să citesc ziarele de mâine.

*

— Bună dimineața, a zis doamna Justice Lane după ce juriul s-a aşezat. Astăzi, procedurile vor începe cu o întâmplare mai ieşită din comun. Următorul martor al domnului Trelford, maiorul Alexander Fisher MP, nu va depune mărturie azi, evident la alegerea lui, decât în urma unei citații a apărării. Când domnul Trelford a solicitat o citație, am fost obligată să decid dacă dovezile erau admisibile. Până la urmă, am conchis că domnul Trelford are dreptul să-l citeze pe maiorul Fisher, întrucât numele lui este menționat în schimbul de cuvinte dintre doamna Clifton şi lady Virginia care este miezul procesului, aşa că ne-ar putea oferi lămuriri suplimentare. Nu trebuie totuşi, a subliniat ea, să deduceți nimic din faptul că maiorul Fisher nu a fost inclus în lista cu martori ai acuzării.

— Dar o vor face, i-a şoptit Giles Emmei.

Judecătoarea s-a uitat la grefier.

— A sosit maiorul Fisher?

— Da, doamnă judecătoare.

— Atunci vă rog să-l chemați.

— Este chemat maiorul Alexander Fisher MP, a strigat grefierul.

Uşile duble din spatele sălii s-au deschis şi maiorul Fisher a intrat țanțoş, surprinzându-l pe Giles. Era clar că, ajungând membru în parlament nu făcuse altceva decât să adauge mult îngâmfării sale.

A luat Biblia în mâna dreaptă şi a depus jurământul, fără să se uite măcar o dată la cartonul pe care grefierul îl ținea în fața lui. Când domnul Trelford s-a ridicat de la locul lui, Fisher i-a privit de parcă-şi reperase inamicul.

— Bună dimineața, domnule maior Fisher, a spus Trelford, dar n-a primit niciun răspuns. Vreți să fiți amabil şi să vă declarați numele şi ocupația pentru înregistrarea tribunalului?

— Numele meu este Alexander Fisher şi sunt membru în parlament pentru docurile Bristol, a zis el, privindu-l direct pe Giles.

— În momentul în care s-a ținut adunarea generală anuală a Liniei Maritime Barington erați director al acestei companii?

— Da, eram.

— Doamna Clifton a fost cea care v-a invitat să faceți parte din consiliu?

— Nu, nu ea.

— Deci cine v-a solicitat să faceți parte din consiliu ca director?

— Lady Virginia Fenwick.

— Şi de ce, dacă aş putea să întreb? Erați prieteni sau era doar o legătură profesională?

— Aş vrea să cred că amândouă, a spus Fisher, uitându-se la lady Virginia, care a încuviințat şi i-a zâmbit.

— Şi ce expertiză anume îi puteați oferi lui lady Virginia?

— Am fost broker la Bursă înainte de a deveni MP.

— Înțeleg, a zis Trelford. Deci ați putut să-i oferiți sfaturi lui lady Virginia asupra portofoliului ei de acționar şi, datorită sfaturilor dumneavoastră înțelepte, ea v-a invitat s-o reprezentați în consiliul Barrington's.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, a zis Fisher, zâmbind şmecher.

— Dar sunteți sigur că acesta a fost singurul motiv pentru care lady Virginia v-a ales, domnule maior?

— Da, sunt sigur, s-a răstit Fisher, fără să mai zâmbească.

— Sunt puțin nedumerit, domnule maior, asupra modului în care un broker din Bristol ar putea deveni consilierul profesional al unei doamne din Londra, care avea acces la mulți brokeri renumiți din Citv. Aşa că poate ar fi bine să întreb cum v-ați întâlnit prima oară.

— Lady Virginia m-a susținut când am candidat prima oară la alegerile pentru parlament din partea conservatorilor, pentru docurile Bristol.

— Şi cine era candidatul laburist la acele alegeri?

— Sir Giles Barrington.

— Fostul soț al lui lady Virginia şi fratele doamnei Clifton?

— Da.

— Deci acum ştim motivul pentru care lady Virginia v-a ales ca reprezentant în consiliu.

— Ce insinuați? s-a răstit Fisher.

— E destul de simplu de înțeles că dacă ați fi participat la alegerile parlamentare pentru altă circumscripție, nu v-ați fi întâlnit niciodată cu lady Virginia. Domnul Trelford s-a uitat la juriu în timp ce aştepta răspunsul lui Fisher pentru că era sigur că nu va primi niciunul. Acum, dacă am stabilit legătura dumneavoastră cu reclamanta, să analizăm valoarea şi importanța sfaturilor dumneavoastră profesionale. Vă mai amintiți, domnule maior, că mai devreme v-am întrebat dacă i-ați oferit sfaturi lui lady Virginia referitoare la administrarea portofoliului ei de acțiuni şi mi-ați confirmat că ați făcut-o.

— Aşa este.

— Atunci poate le puteți explica juraților asupra căror acțiuni, cu excepția celor de la Linia Barrington, ați consiliat-o pe lady Virginia? Bănuiesc că răspunsul este asupra niciuneia şi că singurul ei interes în dumneavoastră a fost că, din interiorul consiliului, o puteați anunța ce se întâmplă la Barrington's, astfel încât amândoi să puteți profita de oricare informație privată pe care ați fi deținut-o ca membru în consiliu.

— Acesta este un ultraj, a spus Fisher privind-o pe judecătoare. Însă aceasta a rămas impasibilă.

— Dacă aşa stau lucrurile, domnule maior, ați putea nega că de trei ori ați sfătuit-o pe lady Virginia să-şi vândă acțiunile la Barrington's – am datele, timpul şi cantitățile în fața mea – şi, de fiecare dată, doar după două zile, compania a dat veşti proaste.

— Pentru asta sunt consilierii, domnule Trelford.

— Apoi, după trei săptămâni ați răscumpărat acțiunile, ceea ce sugerez că s-a întâmplat pentru două motive. Primul, pentru a obține un profit rapid şi al doilea, pentru a vă asigura că ea îşi păstra cele şapte virgulă cinci la sută din stocul companiei, pentru ca să nu vă pierdeți locul în consiliu. În caz contrar, n-ați mai fi obținut informații private, nu?

— Aceasta este o sugestie nefondată referitoare la reputația mea profesională, s-a răstit Fisher.

— Oare? a zis Trelford, ridicând o foaie de hârtie, astfel încât s-o poată vedea toți, înainte de a citi numerele de pe ea. În cele trei tranzacții despre care am vorbit, lady Virginia a obținut profituri de 17.400 £, 29.320 £, respectiv 70.100 £.

— Nu este o crimă să obții un profit pentru client, domnule Trelford.

— Nu, sigur că nu este, domnule maior, dar de ce ați folosit un broker din Hong Kong pentru aceste tranzacții, un anume domn Benny Driscoll?

— Benny este un fost prieten al meu care lucra în oraş, iar eu sunt leal prietenilor mei, domnule Trelford.

— Sunt sigur că da, domnule maior, dar ştiaţi că în momentul în care efectuaţi tranzacţiile *Irish Garda* avea un mandat de arestare pe numele domnului Benny Driscoll pentru fraudă şi manipularea acţiunilor?

Sir Edward s-a ridicat repede în picioare.

— Da, da, sir Edward, a zis doamna Justice Lane. Sper, domnule Trelford, că nu vreţi să sugeraţi că maiorul Fisher avea cunoştinţă de acest mandat însă continua să facă afaceri cu domnul Driscoll?

— Asta ar fi fost următoarea mea întrebare, doamnă judecătoare, a spus Trelford, expresia de băiat de cor revenindu-i pe faţă.

— Nu, nu ştiam, a protestat Fisher şi dacă aş fi ştiut, desigur că n-aş fi continuat să fac afaceri cu el.

— Asta e o uşurare, a spus Trelford. A deschis un dosar mare şi negru din faţa lui şi a scos o singură foaie de hârtie, acoperită cu cifre. Când aţi cumpărat acţiunile în numele lui lady Virginia, cum aţi fost plătit?

— Cu un comision. Unu la sută din preţul de vânzare sau cumpărare, aşa cum este procedeul standard.

— Foarte bine şi corect, a zis Trelford, punând hârtia înapoi în dosar. A scos apoi o a doua foaie pe care a studiat-o cu un interes egal. Spuneţi-mi, domnule maior, aţi fost conştient că, ori de câte ori după ce i-aţi cerut prietenului dumneavoastră leal, domnul Driscoll, să efectueze aceste tranzacţii pentru lady Virginia, el a mai cumpărat şi vândut acţiuni Barrington's pentru el însuşi, ceea ce era ilegal?

— Nu ştiam că făcea aşa ceva şi l-aş fi raportat la bursă dacă aş fi ştiut.

— Chiar aşa? Deci nu ştiaţi că el a câştigat mai multe mii de lire călărind pe spinarea tranzacţiilor dumneavoastră?

— Nu, nu ştiam.

— Şi că el a fost suspendat recent de bursa din Hong Kong pentru conduită neprofesională?

— Nu ştiam asta, dar n-am mai lucrat cu el de mai mulţi ani.

— N-ați lucrat? a zis Trelford, lăsând a doua hârtie şi scoțând o a treia. Şi-a aranjat ochelarii şi a studiat o coloană de cifre din fața lui înainte de a-i spune: Nu ați cumpărat şi vândut şi dumneavoastră, de trei ori, acțiuni pentru uz propriu, obținând un profit frumuşel de fiecare dată?

Trelford a continuat să se uite fix la foaia de hârtie pe care o ținea în mână, conştient că tot ceea ce trebuia să spună Fisher era „Nu, n-am făcut-o” şi cacealmaua sa ar fi fost demascată. Totuşi, maiorul a ezitat doar o clipă ceea ce i-a permis lui Trelford să spună în timpul scurtei tăceri:

— Trebuie să vă reamintesc, domnule maior Fisher că sunteți membru în parlament şi vă aflați sub un jurământ a cărui încălcare ar însemna sperjur? Trelford a continuat să studieze coloana de cifre din fața lui.

— Dar la a treia tranzacție n-am obținut niciun profit, a izbucnit Fisher. De fapt, am pierdut.

În sală s-a auzit un icnet, urmat de o izbucnire de comentarii. Trelford a aşteptat să se facă linişte înainte de a continua.

— Deci ați obținut un profit la primele două tranzacții, domnule maior, dar ați pierdut la a treia?

Fisher s-a foit neliniştit în boxă, dar nu a încercat să răspundă.

— Domnule maior Fisher, ați declarat mai devreme în fața tribunalului că nu este o crimă să obții un profit pentru client, a zis Trelford, uitându-se la agenda în care scrisese cuvintele exacte ale maiorului.

— Da, aşa am zis, a spus Fisher, încercând să-şi revină.

— Dar, ca un broker calificat, trebuie să ştiți că era o infracțiune să tranzacționați afaceri ale unei companii în consiliul căreia vă aflați, a continuat Trelford, luând un alt volum legat în piele roşie din față şi deschizându-l la o pagină însemnată. Trelford a citit apoi cuvintele exacte: *doar dacă ați informat preşedintele companiei şi ați cerut asistență juridică.* Ați informat-o pe doamna Clifton sau ați cerut asistență juridică?

Fisher s-a prins de marginile boxei martorilor pentru a-şi opri tremuratul mâinilor.

— Puteți să spuneți tribunalului ce profit ați obținut când ați vândut şi ați cumpărat acțiunile Barrington's? a întrebat Trelford, continuând să se uite la o chitanță de hotel din excursia sa recentă la Hong Kong. A aşteptat o vreme înainte de a pune chitanța înapoi în dosar, s-a uitat la judecătoare şi a spus:

— Doamnă judecătoare, cum domnul maior Fisher nu pare să dorească să răspundă la alte întrebări ale mele, nu văd rostul continuării acestui interogatoriu. S-a aşezat şi i-a zâmbit Emmei.

— Sir Edward, a zis doamna Justice Lane, doriți să examinați martorul?

— Doar câteva întrebări, dacă se poate, a spus sir Edward, părând învins.

— Domnule maior Fisher, există vreo bănuială că lady Virginia Fenwick ştia că dumneavoastră tranzacționați acțiuni Barrington's pentru dumneavoastră înşivă?

— Nu, domnule.

— Corectați-mă dacă mă înşel, dar dumneavoastră erați doar consilierul şi toate tranzacțiile desfăşurate în numele ei au fost conduse conform rigorilor legii?

— Este adevărat, sir Edward.

— Vă mulțumesc pentru această clarificare. Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

Judecătoarea scria repede în timp ce Fisher stătea nemişcat în boxa martorilor, arătând ca un iepure prins în lumina farurilor. În cele din urmă, ea a lăsat stiloul jos şi a spus:

— Înainte de a părăsi tribunalul, domnule maior Fisher, trebuie să vă comunic că am intenția să trimit o transcriere a mărturiei dumneavoastră la Departamentul Procurorului Public, astfel încât să se poată lua o decizie cu privire la alte acțiuni juridice care vor trebui să fie întreprinse.

Când maiorul a coborât din boxa martorilor şi s-a îndreptat spre ieşire, membrii presei au sărit de la locurile lor ca o haită de copoi urmărind o vulpe rănită.

Giles s-a aplecat în faţă, l-a bătut pe Trelford pe spate şi a spus:

— Foarte bine făcut, domnule. L-aţi crucificat.

— Pe el, da, însă nu şi pe ea. Mulţumită întrebărilor puse de sir Edward, lady Virginia a supravieţuit să mai lupte o altă zi.

41

Ceva nu era în regulă. Desigur că acesta nu putea fi Anatoli Babakov. Harry s-a uitat fix la bărbatul ca un schelet care înainta târşâit prin sală şi s-a prăbuşit pe scaunul din fața procurorului.

Babakov era îmbrăcat într-un costum cu o cămaşă care atârnau pe el de parcă ar fi fost un umeraş. Toate erau cu câteva măsuri prea mari pentru el şi primul gând al lui Harry a fost că le împrumutase în acea dimineață de la un străin. Apoi şi-a dat seama că erau chiar hainele lui Babakov; nu le mai purtase din ziua în care fusese trimis la închisoare cu atâția ani înainte. Părul i se subțiase şi cele câteva şuvițe rămase erau grizonante. Ochii, tot gri, i se afundaseră în orbite şi pielea lui era uscată şi ridată nu de la căldura soarelui, ci de la expunerea la vânturile înghețate ale Siberiei. Babakov părea de şaptezeci sau optzeci de ani, cu toate că Harry ştia că erau aproape de aceeaşi vârstă, deci avea cam cincizeci de ani.

Procurorul statului s-a ridicat; sicofantul urmat de tartor. S-a uitat prin Babakov şi i s-a adresat cu o aroganță rece, diferită de manierele permise în fața tovarăşului colonel când acesta era în boxa martorilor.

— Spuneți-vă tribunalului numele şi numărul, a cerut el.

— Babakov, şapte-patru-unu-şase-doi, tovarăşe procuror.

— Vă rog să nu vă mai adresați cu acest termen.

Prizonierul şi-a aplecat capul.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Înainte de a fi condamnat, Babakov, care vă era ocupația?

— Eram profesor la o şcoală din districtul şapte din Moscova.

— Cât timp ați predat la acea şcoală?

— Treisprezece ani, domnule.

— Şi ce subiect ați predat?

— Engleza, domnule.

— Care erau calificativele deținute?

— Am absolvit Institutul de Limbi Străine din Moscova în 1941.

— Deci, după ce ați absolvit, prima slujbă avută a fost de profesor de şcoală şi nu ați lucrat nicăieri altundeva?

— Nu, domnule, nu am lucrat.

— În timpul acestor treisprezece ani ca profesor de şcoală ați vizitat vreodată Kremlinul?

— Nu, domnule. Niciodată.

Vehemența cu care Babakov a spus „Niciodată” a fost pentru Harry o indicație clară ca această imitație de proces era ridicolă. Toți copiii sovietici vizitau Kremlinul la un moment dat pentru a vedea mausoleul lui Lenin. Dacă Babakov fusese profesor, trebuie să fi condus multe astfel de vizite. Harry nu avea cum să-i dea de ştire că înțelesese mesajul fără a sparge pojghița subțire a decepției.

— L-ați întâlnit vreodată pe veneratul nostru conducător, preşedintele Consiliului Prezident, tovarăşul Stalin? a continuat procurorul.

— Da, o dată când eram student, a vizitat Institutul de Limbi Străine pentru a oferi decorațiile anuale.

— V-a vorbit?

— Da, m-a felicitat pentru primirea medaliei.

Harry ştia că Babakov câştigase medalia Lenin şi fusese şeful clasei. De ce n-o spusese? Pentru că nu se încadra în scenariul bine pregătit care-i fusese dat şi pe care-l respecta. Răspunsurile fuseseră probabil scrise de aceeaşi persoană care punea întrebările.

— În afara acestei scurte întâlniri, v-ați mai întâlnit vreodată cu tovarăşul Stalin?

— Nu, domnule, niciodată. Din nou a exagerat cuvântul „niciodată”.

Harry a început să se gândească la un plan. Dacă va funcționa, va trebui să-i convingă pe cei trei tovarăşi judecători cu fețele împietrite că el credea tot ceea ce spusese Babakov şi că era îngrozit că fusese păcălit.

— Aş vrea să trecem acum la anul 1954 când ați încercat să publicați o carte în care pretindeați că ați lucrat în personalul privat al preşedintelui, când, de fapt, nu intraserăți niciodată în Kremlin. Ce v-a făcut să credeți că puteți scăpa cu o astfel de înşelătorie?

— Deoarece, ca şi mine, nimeni din cei care lucrau la tipografia Sarkoski nu fusese vreodată în Kremlin. Îl văzuseră pe tovarăşul Stalin doar de la distanță atunci când acesta îşi trecea trupele în revistă la parada de 1 Mai. Deci nu mi-a fost dificil să-i conving că făcusem parte din cercul lui interior.

Harry a dat dezgustat din cap şi s-a încruntat la Babakov, sperând că acesta exagera. A văzut-o pe preşedintă notându-şi ceva în agendă. I s-a părut oare că zăreşte chiar umbra unui surâs?

— Şi este adevărat că ați plănuit să fugiți în Vest, ca să vă publicați cartea acolo, cu singurul scop de a obține o sumă mare de bani?

— Da, m-am gândit că, dacă i-am putut păcăli pe cei de la Sarkoski, îmi va fi mult mai uşor să-i conving pe americani şi pe englezi că fusesem un membru oficial al partidului şi că lucrasem alături de preşedinte. La urma-urmei, câți oameni din Vest au vizitat Uniunea Sovietică sau au discutat cu tovarăşul preşedinte, despre care toți ştiu că nu vorbea deloc englezeşte?

Harry şi-a pus capul în mâini şi, când s-a uitat în sus, l-a privit pe Babakov cu dispreț. Preşedinta şi-a mai făcut o notiță în agenda ei.

— După ce ați terminat cartea, de ce n-ați fugit de îndată ce ați avut ocazia?

— Nu aveam destui bani. Mi se promisese un avans în ziua publicării, dar am fost arestat înainte să-l primesc.

— Dar soția dumneavoastră a fugit.

— Da, am trimis-o înaintea mea cu economiile noastre, sperând că voi putea veni şi eu mai târziu.

Harry a fost îngrozit de felul în care procurorul amesteca jumătăți de adevăruri cu minciuni şi s-a întrebat cum de credea, chiar şi pentru un moment, că el ar fi putut să se lase înşelat de această pantomimă. Dar aceasta era slăbiciunea lor. Era clar că toți căzuseră în ghearele propriei lor propagande, aşa că s-a decis să-i învingă la propriul lor joc.

Dădea din cap ori de câte ori procurorul părea să câştige un punct. Apoi şi-a reamintit că profesorul lui de teatru de la şcoală îi certase, de mai multe ori, pentru că juca exagerat, aşa că a lăsat-o mai moale.

— A luat soția dumneavoastră o copie a cărții cu ea? a întrebat procurorul.

— Nu. Nu fusese publicată până a plecat şi oricum ar fi fost percheziționată la trecerea frontierei şi, dacă ar fi avut cartea la ea, ar fi fost arestată şi trimisă direct la Moscova.

— Dar mulțumită unor detectivi de excepție, dumneavoastră ați fost arestat, judecat şi condamnat înainte ca un singur exemplar al cărții să ajungă în librării.

— Da, a zis Babakov, aplecându-şi iar capul.

— Şi când ați fost acuzat de ofense aduse statului, cum ați pledat?

— Vinovat pentru toate capetele de acuzare.

— Şi tribunalul poporului v-a condamnat la douăzeci de ani de muncă forțată.

— Da, domnule. Am avut noroc că am primit o sentință atât de uşoară pentru crima de nedescris pe care am comis-o împotriva poporului.

Din nou, Harry şi-a dat seama că Babakov îi dădea de înțeles că el considera tot procesul o ruşine. Dar era important ca Harry să pară că-şi juca bine rolul.

— Şi cu aceasta am încheiat examinarea martorului, tovarăşă preşedinte, a zis procurorul, care a făcut apoi o plecăciune şi s-a aşezat.

Preşedinta s-a uitat la tânărul care stătea la celălalt capăt al băncii.

— Aveți întrebări pentru acest martor?

Tânărul s-a ridicat nesigur în picioare.

— Nu, nu am, tovarăşă preşedinte. Prizonierul Babakov este clar un inamic al statului.

Lui Harry i-a părut rău pentru tânăr, care probabil crezuse tot ce auzise în sala de tribunal în acea dimineață. Harry a încuviințat, arătând că era de acord, cu toate că lipsa de experiență a tânărului trădase din nou mascarada. Dacă ar fi citit mai mult Cehov, şi-ar fi dat seama că, adesea, tăcerea era mai puternică decât cuvântul rostit.

— Luați-l de aici, a spus preşedinta tribunalului.

Când Babakov a fost scos din cameră, Harry şi-a aplecat capul de parcă ar vrut să dea de înțeles că nu mai doreşte să aibă de a face cu acel om.

— Tovarăşi, a fost o zi lungă, a spus preşedinta, întorcându-se spre juriu. Având în vedere că luni este sărbătoarea națională în care ne amintim toți acei bravi bărbați şi femei care şi-au sacrificat viețile în asediul Leningradului, acest tribunal se va reuni abia marți dimineață, când voi prezenta pledoaria statului, astfel încât să puteți decide dacă prizonierul este sau nu vinovat.

Lui Harry i-a venit să râdă. Nici măcar nu i se va permite să depună mărturie, dar acum îşi dădea seama că aceasta era o tragedie, nu o comedie şi încă mai avea un rol de jucat.

Preşedinta tribunalului s-a ridicat şi şi-a condus colegii afară din sală. De îndată ce s-a închis uşa în spatele lor, cei doi gardieni l-au înşfăcat pe Harry şi l-au târât din cameră.

Cum îl mai aşteptau patru zile de singurătate, era nerăbdător să vadă cât mai ținea minte din *Unchiul Joe.*

Capitolul trei. A început să rostească vorbele încet în timp ce era dus prin curte.

Stalin nu numai că a făcut istoria, ci a *fost fericit* s-o *rescrie şi nu există niciun exemplu mai bun decât felul în care şi-a tratat familia. A doua sa nevastă, Nadia, s-a sinucis pentru că „prefera să moară decât să rămână măritată cu un astfel de*

tiran malefic". Auzind de moartea ei, Stalin a ordonat imediat ca sinuciderea sa să fie considerată secret de stat pentru că se temea că adevărul va aduce asupra sa dezonoarea, atât în ochii tovarăşilor, cât şi ai duşmanilor lui...

Unul dintre gardieni a descuiat uşa celulei lui şi colegul său l-a împins înăuntru.

Chiar când cădea pe podea, Harry a simțit că nu era singur în celulă. S-a uitat în sus şi l-a văzut ghemuit într-un colț, cu arătătorul apăsat puternic pe buze.

— Vorbiți doar în englezeşte, au fost primele cuvinte ale lui Babakov.

Harry a încuviințat şi s-a uita la un gardian care îi privea printre gratiile celulei. Şarada continua. S-a aşezat lângă Babakov.

— Ei au nevoie să fiți convins de tot ce ați văzut, i-a şoptit Babakov. Dacă da, vă vor permite să mergeți acasă.

— Dar asta cum vă va ajuta? l-a întrebat Harry. Mai ales dacă va trebui să semnez o mărturie în care voi spune că accept că ați inventat totul.

— Pentru că vă pot spune cum puteți obține un exemplar din *Unchiul Joe* fără să fiți prins.

— Este posibil?

— Da, a zis Babakov.

După ce a ascultat cu atenție explicația şoptită a noului său coleg de celulă, Harry a zâmbit.

— Oare de ce nu m-am gândit la asta?

*

— Mă bucur că ți-ai făcut timp să mă vezi, a spus Griff, mai ales acum, când eşti la mijlocul procesului surorii tale.

— Urgent nu este un cuvânt pe care să-l foloseşti des, a zis Giles şi cum ai luat primul tren spre Londra, am presupus că era ceva serios.

— Nu se va face public decât peste câteva zile, a spus Griff, dar cârtița infiltrată în Partidul Conservator mi-a zis că va fi o întrunire a comitetului lor executiv în seara asta şi că au un singur reper în agenda de lucru. Să ceară demisia membrului lor din parlament.

— Şi asta ar însemna alte alegeri, a zis Giles, gânditor.

— De aceea am luat primul tren spre Londra.

— Dar Biroul Central al Partidului Conservator nu-i va permite lui Fisher să demisioneze când guvernul este atât de rău văzut în sondajele de opinie.

— Nu vor avea de ales dacă presa va continua să-l numească pe Fisher „maiorul săltăreț" şi ştii cum sunt oamenii aceştia de îndată ce simt sângele. Cinstit vorbind, nu cred că Fisher va mai rezista mai mult de câteva zile. Prin urmare, cu cât te întorci mai repede în circumscripție, cu atât mai bine.

— O voi face de îndată ce se va termina procesul.

— Şi când va fi asta?

— Peste câteva zile, maxim o săptămână.

— Dacă ai reuşi să vii în weekendul acesta, să fi văzut făcându-ți cumpărăturile pe Broadmead sâmbătă dimineața, să mergi să vezi meciul Rovers de după-amiază, apoi să asişti la slujba de duminică dimineață de la St Mary Redcliffe, le vei aminti oamenilor că trăieşti şi eşti bine mersi.

— Dacă vor fi alegeri anticipate, care crezi că ar fi şansele mele?

— De a fi reales drept candidat sau de a-ți recâştiga locul?

— Ambele.

— Încă eşti candidatul preferat, cu toate că mai multe femei din executiv tot vorbesc de divorțurile tale. Dar lucrez la asta şi mă ajută faptul că ai refuzat propunerea pentru Camera Lorzilor pentru că doreai să-ți obții iar locul.

— Acest lucru ți l-am spus în secret, a zis Giles.

— Iar eu l-am spus celor şaisprezece membri ai comitetului executiv, tot în secret, a replicat Griff.

Giles a zâmbit.

— Şi şansele de a-mi recăpăta locul?

— Un caniş cu o rozetă roşie ar putea câştiga alegerile anticipate dacă tot ce poate face Ted Heath este să declare stare de urgență ori de câte ori este o grevă.

— Atunci poate este momentul să-ți împărtăşesc celelalte noutăți.

Griff a ridicat o sprânceană.

— Vreau să-i cer lui Karin să se mărite cu mine.

— Nu s-ar putea s-o faci după alegerile anticipate? l-a implorat Griff.

42

Pentru toți cei implicați în procesul de calomnie s-a dovedit a fi un weekend foarte lung.

După o scurtă consultație cu domnul Trelford, imediat după întreruperea procesului în acea zi, Giles a condus-o pe Emma în Gloucestershire.

— Preferi să stai aici în weekend? Marsden va avea grijă de tine.

— Ești drăguț, a zis Emma, dar ar trebui să fiu acasă în caz că mă sună Harry.

— Nu cred că este probabil, a spus Giles liniştit.

— De ce? l-a întrebat Emma.

— L-am vizitat pe sir Alan la numărul 10 ieri-dimineața, înainte de începerea procesului şi mi-a spus că Harry şi-a rezervat un loc la zborul BOAC de vinerea trecută, dar nu s-a urcat în avion.

— Atunci înseamnă că l-au arestat.

— Mă tem că da.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— Chiar înainte să te urci în boxa martorilor? Nu cred că te-ar fi ajutat.

— Sir Alan mai avea şi alte veşti?

— Mi-a zis că dacă nu vom auzi de Harry până luni dimineața, ministrul de externe îl va suna pe ambasadorul rus şi îi va cere explicații.

— Şi cu ce ne va ajuta asta?

— Îşi va da seama şi el că Harry va apărea pe prima pagină a ziarelor din toată lumea dacă nu este eliberat, ceea ce este ultimul lucru pe care l-ar dori ruşii.

— Atunci de ce l-au arestat de la bun început? a întrebat Emma.

— Pun ceva la cale, dar nici măcar sir Alan nu-şi dă seama ce anume.

Giles nu-i spusese Emmei despre experiența lui recentă când încercase să între în Berlinul de Est, mai ales pentru

că-şi închipuise că Harry probabil nu va trece de controlul paşapoartelor şi ar fi putut fi îmbarcat cu forța în următorul avion spre Heathrow. Nu avea niciun sens ca ei să-l aresteze pe preşedintele PEN din Anglia fără vreun motiv întemeiat. Nici măcar sovieticilor nu le plăcea publicitatea negativă dacă puteau cumva s-o evite. Ca şi sir Alan, nu-şi dădea seama ce puneau aceştia la cale

*

În timpul unui weekend în care n-a putut dormi, Emma a răspuns la scrisori, a citit, chiar a lustruit unele piese de argint, dar nu s-a îndepărtat niciodată decât cu câțiva paşi de telefon.

Sebastian a sunat sâmbătă dimineața şi, când i-a auzit glasul, ei i s-a părut o clipă, doar o clipă, că era Harry.

*

— Încă mai putem pierde, a fost expresia folosită de sir Edward la consultația cu lady Virginia vineri seara, în apartamentul lui. A sfătuit-o să petreacă un weekend liniştit, fără să stea noaptea târziu şi să nu bea prea mult. Ea trebuia să fie odihnită, calmă şi gata să se lupte cu Trelford când se va urca luni dimineața în boxa martorilor.

— Confirmați doar că întotdeauna i-ați permis maiorului Fisher, consilierul dumneavoastră profesional, să aranjeze afacerile cu Barrington's. „De la depărtare”, era propoziția pe care o tot repeta el. Nu ați auzit niciodată de domnul Benny Driscoll şi ați fost şocată când ați aflat că Cedric Hardcastle şi-a aruncat toate acțiunile pe piață în weekendul de dinainte de AGM. Ați simțit doar, ca acționar, că doamna Clifton ar fi trebuit să vă mărturisească adevărul şi nu să vă înşele cu platitudini. Şi, orice ați face, nu muşcați momeala lui Trelford, pentru că va încerca să vă agate ca pe un păstrăv. Înotați în ape adânci şi nu încercați să fiți tentată să ieşiți la

suprafață pentru că atunci vă va prinde în cârlig şi vă va trage încet spre el. Şi, în cele din urmă, deoarece lucrurile au mers atât de bine pentru noi până acum, asta nu înseamnă că trebuie să fiți prea încrezătoare. Am văzut prea multe cazuri pierdute în ultima zi a procesului de un client care credea că a câştigat deja. Amintiți-vă, încă mai putem pierde.

*

Sebastian şi-a petrecut o mare parte a weekendului la bancă, încercând să recupereze rezolvarea unui vraf de corespondență şi a unei duzini de alte hârtii „urgente” pe care i le lăsase Rachel. I-a luat toată dimineața de sâmbătă ca să termine primul vraf.

Alegerea inspirată a noului preşedinte de la Farthings a domnului Bishara a fost întâmpinată în City cu apreciere, ceea ce i-a uşurat mult viața lui Sebastian. Câțiva clienți şi-au închis conturile la plecarea lui Sloane, dar s-au întors şi mai mulți când au aflat că succesorul acestuia va fi Ross Buchanan: *Sunday Times* l-a descris ca fiind un operator de bancă experimentat, intuitiv, profund.

Sebastian şi-a sunat mama duminică, înainte de prânz şi a încercat s-o asigure că nu avea motive de îngrijorare.

— Probabil nu poate să ia legătura. Îți imaginezi cum este serviciul telefonic din Rusia?

Dar nici el nu era convins de asta. Tatăl lui îi spusese că se va întoarce la timp pentru proces şi nu putea să nu-şi amintească una dintre maximele lui preferate: „Există o singură scuză pentru a întârzia la întâlnirea cu o doamnă: moartea”.

Seb a mâncat un prânz frugal cu Vic Kaufman, care era îngrijorat pentru tatăl lui, dar din alt motiv. Era prima oară când i-a spus de Alzheimer.

— Îmi dau seama cu durere că tata este o orchestră formată dintr-un singur om. El bate toba cea mare, în timp ce noi, restul, avem voie să ne atingem doar din când în când

de talgere. Poate a venit timpul ca Farthings şi Kaufman's să aibă în vedere o fuziune.

Seb nu putea pretinde că nu se gândise şi el la asta de când devenise preşedinte adjunct, dar sugestia lui Vic n-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit, când avea atâtea alte lucruri pe cap.

— Să vorbim despre asta după ce se termină procesul. Şi, apropo, a adăugat Seb, ai grijă să fii cu ochii pe Sloane pentru că se zvoneşte prin oraş că şi el este foarte interesat de sănătatea tatălui tău.

Seb s-a întors la birou după două şi a atacat tot restul zilei mormanul de scrisori nedesfăcute. Nu a ajuns acasă până la miezul nopții.

Un paznic îi dăduse drumul în bancă duminică dimineața, dar abia după-masa târziu a dat peste un plic crem marcat PRIVAT ŞI CONFIDENȚIAL, cu şase timbre cu George Washington în colțul din dreapta sus. L-a rupt şi a citit scrisoarea de la Rosemary Wolfe. Cum ar fi putut să-şi facă timp să meargă în America chiar acum? Cum ar fi putut să n-o facă?

*

Giles a făcut ce i se spusese. Şi-a petrecut dimineața de sâmbătă umblând în sus şi în jos pe Broadmead cu o geantă de cumpărături mare Marks&Spencer. A dat mâna cu oricine se oprea să discute cu el despre înfiorătoarea guvernare a conservatorilor şi despre acel groaznic Ted Heath. Dacă cineva deschidea subiectul maiorului Fisher, se comporta diplomatic.

— Aş vrea să mai fiți încă membru în parlament.

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi votat niciodată cu el.

— Este un scandal. Afurisitul ar trebui să demisioneze, la care Giles a răspuns cu o replică bine-pregătită:

— Aceasta este decizia maiorului Fisher şi a sucursalei partidului din circumscripția lui, deci va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Mai târziu, s-a aşezat la barul dintr-o cârciumă aglomerată şi gălăgioasă şi a mâncat cu Griff friptura plugarului pe care au spălat-o cu o halbă de cidru de Somerset.

— Dacă Fisher îşi dă demisia şi încep alegerile anticipate, a zis Griff, am declarat deja la *Bristol Evening News* că Partidul Laburist nu-l va lua în considerare decât pe fostul membru.

— Noroc, a zis Giles, ridicând paharul. Cum ai reuşit asta?

— Am sucit câteva mâini, am reamintit de o amenințare mai veche, am oferit câte un bacşiş şi am promis preşedintelui un MBE.

— Atunci nimic nou?

— Doar că am reamintit comitetului că în cazul în care Partidul Conservator apare cu un nume nou pe biletul de vot, poate am reuşi să rămânem la cel cu care votanții s-au familiarizat.

— Ce tot faceți cu zgomotul din ce în ce mai mare care se aude de la Filton? E ruşinos!

— Nu mai sunt membrul dumneavoastră în parlament, i-a amintit Giles politicos omului în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Nu ştiam. Când s-a întâmplat asta?

Chiar şi Griff a râs. După ce au ieşit din cârciumă, amândoi şi-au pus eşarfele albastru cu alb şi, împreună cu alți şase mii de suporteri, au urmărit cum cei de la Bristol Rovers îi băteau pe cei de la Chesterfield cu 3–2.

Seara, Emma a ajuns la Barrington Hall pentru cină, dar nu se simțea în apele ei. A plecat mult înainte ca Marsden să servească cafeaua.

Giles s-a tolănit în fotoliul preferat al bunicului său, cu un coniac într-o mână şi un trabuc în cealaltă. Tocmai se gândea la Karin când a sunat telefonul. L-a înşfăcat, sperând să-l audă pe Harry, dar era Griff. Cine altcineva ar fi putut

să-l sune atât de târziu? Când Griff l-a spus noutățile despre Fisher, lui Giles i-a părut rău pentru el, prima oară în viața sa.

*

Domnul Trelford şi-a petrecut weekendul pregătindu-se pentru examinarea Virginiei. Dar nu se dovedea a fi uşor. Aflase de greşeala făcută de Fisher şi şi-l putea imagina pe Eddie Makepeace sfătuind-o să-şi păstreze calmul şi să nu-l lase s-o enerveze. Oricât de greu ar fi încercat, nu găsea un scenariu cu care să treacă de apărarea lui.

Coşul de gunoi era plin şi agenda cu hârtie A4 din fața lui era goală. Cum ar putea demonstra juriului că mama Emmei avusese dreptate când o comparase pe Virginia cu pisica ei siameză, Cleopatra? *Amândouă sunt creaturi frumoase, bine îngrijite, încrezute, îndrăznețe şi manipulatoare care presupun că toată lumea există pe pământ doar pentru a le servi pe ele.*

Abia la două dimineața, când verifica minutele vechi ale consiliului Barrington's, i-a venit ideea unui alt tip de întrebări.

*

Maiorul Fisher a ieşit din parcarea Camerei Comunelor imediat după încheierea şedinței de vineri după-masă. Unul sau doi colegi i-au urat noroc, dar n-au părut prea convinşi. Când conducea spre comitatul de vest, s-a gândit la scrisoarea pe care va fi nevoit s-o scrie în cazul în care comitetul său executiv nu-l va susține.

A rămas în apartamentul lui toată ziua următoare, fără să întoarcă prima pagină a ziarelor de dimineață, uitând de micul dejun şi de *prânz* pe măsură ce treceau orele singuratice. Mult înainte ca soarele să treacă de jumătatea şantierului naval, a început să deschidă sticle şi să le golească. Seara, a stat lângă telefon şi a aşteptat cu

nerăbdare să afle dacă comitetul a votat moțiunea de Lipsă de Încredere. S-a întors în bucătărie, a deschis o conservă de sardele, dar le-a lăsat pe masă, neatinse. S-a aşezat în salon să urmărească un episod din *Dad's Army,* dar nu l-a făcut să râdă. În cele din urmă, a luat un exemplar din *Bristol Evening Post* de vineri şi s-a uitat iar la titlul de pe prima pagină:

CONSERVATORII LOCALI DECID SOARTA UNUI MP.
VEZI CONDUCĂTOR, PAGINA UNSPREZECE

A întors la pagina unsprezece. El şi editorul se înțeleseseră întotdeauna bine aşa că spera... dar n-a trecut de titlu.

FĂ CEEA CE ESTE ONORABIL, DOMNULE MAIOR

A aruncat ziarul deoparte şi nu a aprins lumina în timp ce soarele dispărea în spatele celei mai înalte clădiri.

Telefonul a sunat la zece şi douăsprezece minute. A înşfăcat receptorul şi a recunoscut imediat vocea preşedintelui sucursalei locale a partidului.

— Bună seara, Peter.

— Bună seara, domnule maior. N-o să mă învârt în jurul cozii. Îmi pare rău să-ți spun că acest comitet nu te-a susținut.

— A fost un rezultat apropiat?

— Mi-e teamă că nu, a spus Maynard. A fost unanim. Deci ar fi mai bine să scrii o scrisoare de demisie decât să aştepți ca un comitet executiv să-ți revoce alegerea în mod formal. E mult mai civilizat aşa, nu ți se pare? Îmi pare rău, Alex.

De îndată ce a lăsat receptorul în furcă, telefonul a sunat iar. Era un reporter de la Post care îl întreba dacă doreşte să comenteze decizia unanimă de a i se cere demisia. El nici nu s-a mai obosit să spună „Fără comentarii” înainte de a trânti receptorul în furcă.

Cufundat într-o ceață alcoolică, s-a îndreptat nesigur pe picioare spre biroul lui, s-a aşezat şi şi-a lăsat capul pe mâini în timp ce se gândea cum să formuleze scrisoarea. A luat o foaie de hârtie cu antetul Camerei Comunelor şi a început să scrie. După ce a terminat, a aşteptat să se usuce cerneala înainte de a o împături, a o închide într-un plic şi a o pune pe masă.

S-a aplecat şi a deschis sertarul de jos al biroului, a luat revolverul de serviciu, i-a pus țeava în gură şi a apăsat trăgaciul.

43

Sala de tribunal era pregătită şi cei doi combatanţi erau gata de luptă. Mai trebuia să sune gongul pentru ca primul pumn să poată fi dat.

De o parte a ringului stătea domnul Trelford, care-şi revedea întrebările pentru ultima oară. Giles, Emma şi Seb stăteau în spatele lui, discutând încet ca să nu-l deranjeze.

Giles s-a uitat când un sergent de poliţie a intrat în sală, a trecut de banca avocaţilor şi i-a dat domnului Trelford un plic. Cuvântul URGENT era scris sub numele lui. Trelford l-a deschis, a scos o scrisoare şi a citit-o încet. Giles n-a înţeles nimic din expresia de pe faţa avocatului, dar a recunoscut stema obişnuită verde din susul hârtiei.

Sir Edward stătea singur împreună cu clienta lui de cealaltă parte a ringului, dându-i ultimele instrucţiuni.

— Fiţi calmă, gândiţi-vă bine înainte de a răspunde la întrebări, a şoptit el. Nu vă grăbiţi. Staţi cu faţa spre juriu şi nu uitaţi că sunt singurii oameni din sală care contează.

Mulţimea s-a liniştit şi toţi s-au ridicat în picioare când a sunat clopotul pentru prima rundă, iar arbitrul a intrat în ring. Dacă doamna Justice Lane a fost surprinsă văzând galeriile publicului şi ale presei aglomerate luni dimineaţă, n-a arătat-o. S-a înclinat şi toţi ceilalţi din sala de tribunal au procedat la fel. După ce s-au aşezat la loc şi doar sir Edward a rămas în picioare, ea l-a invitat pe eminentul avocat să-şi cheme primul martor.

Virginia s-a îndreptat încet spre boxa martorilor şi, după ce a depus jurământul, abia mai putea fi auzită. Purta un taior negru de comandă care-i scotea în evidenţă silueta subţire, o pălărie neagră, lipsa de bijuterii şi foarte puţin make-up, dorind în mod clar să le reamintească celor prezenţi moartea prematură a maiorului Fisher. Dacă juriul s-ar fi retras atunci ca să dea verdictul, rezultatul ar fi fost unanim şi sir Edward ar fi fost foarte mulţumit.

— Pentru înregistrare, vă rog să spuneți curții numele şi adresa dumneavoastră, i-a cerut sir Edward, aranjându-şi peruca.

— Virginia Fenwick. Locuiesc singură într-un apartament modest din Cadogan Gardens, SW3.

Giles a zâmbit. Ar fi fost mai exact: „Numele meu este lady Virginia Alice Sarah Lucinda Fenwick, singura fiică a celui de-al nouălea conte de Fenwick şi am case în Scoția şi Toscana şi un apartament mare cu trei etaje în Knightsbridge, cu un valet, o fată în casă şi un şofer”.

— Pot afirma că ați fost măritată cu sir Giles Barrington de care sunteți acum divorțată?

— Din păcate, da, a spus Virginia, întorcându-se către juriu. Giles a fost dragostea vieții mele, dar familia lui nu m-a considerat niciodată suficient de bună pentru el.

Giles ar fi sugrumat-o cu plăcere pe femeie, în timp ce Emma a vrut să sară în sus şi să protesteze. Domnul Trelford şi-a pregătit întrebările lui bine repetate.

— Dar în ciuda acestora şi a tuturor suferințelor prin care ați trecut, tot nu-i purtați pică doamnei Clifton?

— Nu. În realitate mi-a fost greu să emit această citație la proces, deoarece doamna Clifton are multe calități admirabile şi a fost o preşedintă remarcabilă, transformându-se într-un model pentru tinerele profesioniste aspirante.

Domnul Trelford a scris câteva întrebări noi.

— Atunci de ce ați solicitat procesul?

— Pentru că m-a acuzat că am încercat dinadins să-i distrug compania familiei. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Voiam doar să aflu din partea acționarilor obişnuiți, ca mine, dacă unul dintre directorii ei şi-a vândut tot stocul în weekendul dinaintea AGM, pentru că, după mine, acest lucru ar fi dăunat grav companiei. Dar în loc să-mi răspundă la întrebare, ea a preferat să mă acuze oferind tuturor celor din sală impresia că nu ştiam despre ce vorbeam.

— Cuvânt cu cuvânt, a mormăit Giles în şoaptă, ceea ce l-a făcut pe domnul Trelford să zâmbească. S-a întors şi i-a şoptit:

— Aşa e, dar când sir Edward este în fața ei ştie la ce întrebări să se aştepte. Când o voi chestiona eu, nu va mai avea niciun scenariu pe care să se bazeze.

— Vă referiți mai ales, a zis sir Edward, la răspunsul doamnei Clifton la întrebarea validă pe care ați pus-o la AGM.

— Da. În loc să răspundă la acea întrebare, ea a preferat să mă umilească şi să-mi distrugă reputația în fața unui auditoriu mare, dintre care mulți erau prietenii mei. Nu am avut de ales decât să cer ajutorul legii.

— Şi v-ați referit cu acea ocazie nu la maiorul Fisher, după cum a sugerat eronat doamna Clifton, ci la domnul Cedric Hardcastle care, după cum ați arătat, şi-a vândut întregul stoc în weekendul de dinaintea AGM, punând astfel întreaga companie în pericol.

— Este adevărat, sir Edward.

— Chiar şi-a fluturat genele? a şoptit Giles.

— Iar răposatul maior Fisher era unul dintre consilierii dumneavoastră financiari?

— Da, şi ori de câte ori mi-a recomandat să cumpăr sau să vând acțiuni, i-am urmat sfatul. Întotdeauna mi s-a părut că este un om cinstit, demn de încredere şi profesionist.

Emma nici nu se mai putea uita la juriu! Giles a făcut-o, totuşi şi a văzut cum se agățau de fiecare cuvânt al Virginiei.

Sir Edward şi-a coborât vocea, ca un mare actor înainte de replica finală.

— Permiteți-mi să vă întreb acum, lady Virginia, dacă regretați începerea acestui proces de defăimare împotriva doamnei Clifton?

— Da, sir Edward. Moartea tragică şi inutilă a dragului meu prieten, maiorul Alex Fisher, face ca rezultatul acestui proces să fie lipsit de importanță. Dacă prin retragerea acestei acțiuni i-aş fi putut salva viața, aş fi făcut-o fără nicio

ezitare. Ea s-a întors cu faţa spre juriu, şi-a scos o batistă din mânecă şi a şters o lacrimă imaginară.

— Îmi pare rău că a trebuit să treceţi prin aceste chinuri, lady Virginia aşa de curând după moartea prietenului şi consilierului dumneavoastră, maiorul Fisher. Nu mai am întrebări, doamnă.

Dacă ar fi fost singuri în cameră, Trelford şi-ar fi felicitat învăţatul prieten pentru această examinare. Şi-a deschis dosarul şi a văzut cuvintele lui Giles, scrise în susul primei pagini. FĂ-O SĂ-ŞI PIARDĂ CUMPĂTUL. S-a uitat la prima întrebare, nou adăugată.

— Lady Virginia, a zis el, subliniind cuvântul „lady”, i-aţi spus tribunalului despre admiraţia pe care o aveţi faţă de doamna Clifton şi devotamentul faţă de fratele ei, sir Giles Barrington, dar, în ciuda acestora, n-aţi invitat niciun membru al familiilor Barrington sau Clifton la nunta dumneavoastră cu sir Giles.

— A fost o decizie luată în comun, domnule Trelford. Giles a avut aceeaşi părere ca mine.

— Dacă aşa stau lucrurile, lady Virginia, poate aţi putea explica vorbele tatălui dumneavoastră din timpul nunţii, înregistrate în *Daily Express* de William Hickey: *Fiica mea ar fi anulat totul dacă Giles n-ar fi fost de acord cu cererile ei.*

— Titlu de tabloid, scris pentru a vinde ziarele, domnule Trelford. Cinstit vorbind, mă mir că recurgeţi la astfel de subterfugii.

Sir Edward nu şi-a putut ascunde un surâs. Clienta lui văzuse această lovitură venind şi fusese pregătită.

— Şi mai târziu, în dovezile oferite, a spus Trelford, trecând delicat mai departe, aţi continuat s-o blamaţi pe doamna Clifton pentru divorţul dumneavoastră.

— Ea poate fi o femeie foarte hotărâtă, a zis Virginia, după cum cred că aţi descoperit şi dumneavoastră.

— Dar nu se ştie că divorţul dumneavoastră n-a avut nicio legătură cu doamna Clifton, ci a fost cauzat de certurile

purtate cu soțul dumneavoastră pentru că a fost înlăturat din testamentul mamei lui?

— Nu este adevărat, domnule Trelford. Moştenirea lui Giles nu m-a interesat niciodată. M-am căsătorit cu el la bogăție şi sărăcie şi cinstit vorbind, dacă tot ați pomenit de asta, eu eram mai bogată decât el.

Această replică a cauzat râsete în tribunal, iar judecătoarea s-a încruntat furioasă.

— Deci nu dumneavoastră ați insistat ca sir Giles să emită o citație pe numele surorii lui disputând validitatea testamentului mamei sale? Sau era altă decizie luată de comun acord?

— Nu, a fost hotărârea lui Giles. Cred că atunci eu am fost împotrivă.

— Poate ați dori să vă reformulați răspunsul, lady Virginia, pentru că-l pot chema oricând pe sir Giles ca martor şi să-l rog să precizeze despre ce a fost vorba exact.

— Ei bine, mi s-a părut că Giles a fost urât tratat de familia lui şi că avea dreptul cel puțin să chestioneze validitatea testamentului mamei sale pentru că acesta fusese scris când biata doamnă era la spital, doar cu câteva zile înainte de a muri.

— Şi care a fost atunci decizia tribunalului?

— Judecătorul a decis că mama doamnei Clifton era bolnavă.

— Nu, doamnă, nu a făcut-o. Am decizia domnului Justice Cameron în mână. El a declarat că testamentul era valid şi că mama doamnei Clifton avea mintea sănătoasă când l-a scris. Ceea ce este deosebit de relevant, având în vedere ce a spus despre dumneavoastră atunci.

Sir Edward s-a ridicat repede în picioare.

— Domnule Trelford, a spus judecătoarea, iritată, înainte ca sir Edward să-şi spună părerea, am mai mers pe drumul acesta şi am ajuns într-o fundătură. Ați înțeles?

— Îmi cer scuze, doamnă judecătoare. Ați avea vreo obiecție dacă aş întreba-o pe lady Virginia dacă aş putea citi…

— Da, aş avea, domnule Trelford, treceți mai departe, a zis ea, hotărâtă.

Trelford s-a uitat la jurați. Şi cum se vedea clar pe figurile lor că ignoraseră instrucțiunile judecătoarei de a nu citi rapoartele din ziare ale cazului şi cunoşteau părerea mamei doamnei Clifton despre lady Virginia, a fost mulțumit să asculte cererea judecătoarei şi să continue.

— Lady Virginia, sunteți conştientă că, în ciuda deciziei judecătorului în favoarea doamnei Clifton şi a surorii sale, dr. Grace Barrington, amândouă au fost de acord că fratele lor poate continua să locuiască în casa familiei din Gloucestershire, precum şi în casa din Londra a familiei din Smith Square, iar doamna Clifton şi soțul ei au rămas în casa mai modestă Manor House?

— Nu cunosc care au fost aranjamentele domestice ale lui Giles după ce am divorțat de el pentru adulter şi cu atât mai puțin ce punea la cale doamna Clifton.

— Nu aveați idee ce punea la cale doamna Clifton, a repetat domnul Trelford. În care caz, lady Virginia, ori aveți o memorie foarte slabă, ori foarte selectivă, pentru că doar acum câtva minute ați spus juriului cât de mult o admirați pe doamna Clifton. Permiteți-mi să vă amintesc cuvintele dumneavoastră exacte. A întors încet o pagină din dosar. „Emma are multe calități admirabile şi a fost o preşedintă remarcabilă, transformându-se într-un model pentru tinerele profesioniste aspirante.” Aceasta nu a fost întotdeauna părerea dumneavoastră, nu-i aşa, lady Virginia?

— Părerea mea despre doamna Clifton nu s-a schimbat şi mențin cele spuse.

— Ati cumpărat şapte virgulă cinci la sută din stocul Barrington’s?

— Maiorul Fisher a făcut-o în numele meu.

— Pentru ce scop?

— Ca o investiție pe termen lung.

— Şi nu pentru că doreați un loc în consiliul companiei?

— Nu, maiorul Fisher, după cum ştiți prea bine, reprezenta interesele mele în consiliu.

— Dar în 1958 n-a făcut-o, deoarece în acel an ați apărut la Adunarea Generală Extraordinară a companiei Barrington’s în Bristol, cerându-vă locul în consiliu şi dreptul de a vota cine va fi următorul preşedinte al companiei. Pentru înregistrare, lady Virginia, cu cine ați votat?

— Am votat pentru maiorul Fisher.

— Vreți să spuneți că ați votat împotriva doamnei Clifton?

— Sigur că nu. Am ascultat ambele prezentări foarte atentă şi am decis în favoarea maiorului Fisher şi nu a doamnei Clifton.

— Ei bine atunci, este clar că ați uitat ce ați spus cu acea ocazie; dar a fost înregistrat în minutele întrunirii aşa că permiteți-mi să vă amintesc: *Nu cred că femeile au fost lăsate pe pământ pentru a conduce consilii, a fi lideri de sindicate, a construi pacheboturi de lux sau pentru a obține sume mari de bani de la bancherii din City.* Nu sună ca un îndemn pentru tinerele femei aspirante la o profesie intelectuală.

— Poate ar trebui să continuați să citiți, domnule Trelford şi să nu alegeți citatele cu atâta grijă.

Trelford s-a uitat dincolo de paragraful subliniat şi a ezitat. Doamna Justice Lane l-a întrerupt.

— Aş vrea să aud ce a mai avut de spus lady Virginia cu acea ocazie.

— Şi eu, a spus sir Edward, suficient de tare pentru ca să audă toți din sală.

Trelford a citit cu neplăcere următoarele două rânduri.

— Îl voi susține pe domnul maior Fisher şi sper ca doamna Clifton să accepte generoasa ofertă a maiorului de a-i fi adjunct. Domnul Trelford s-a uitat în sus.

— Vă rog să continuați, a zis lady Virginia.

— *Am venit aici cu mintea deschisă, dorind să-i acord beneficiul îndoielii, dar din păcate ea nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor mele.*

— Cred că vă veți da seama, domnule Trelford, a spus Virginia, că dumneavoastră aveți o memorie slabă sau selectivă şi nu eu.

Sir Edward a aplaudat, cu toate că nu şi-a atins în realitate mâinile.

Domnul Trelford a schimbat repede subiectul.

— Să trecem la cuvintele doamnei Clifton despre dumneavoastră. V-ați plâns că au fost defăimătoare şi insultătoare?

— Sigur că da.

— *Dacă a fost intenția dumneavoastră de a distruge compania, lady Virginia,* a continuat Trelford*, de parcă nu ar fi fost întrerupt, atunci... ați eşuat lamentabil pentru că ați fost învinsă de oameni obişnuiți şi decenți care doresc ca această companie să aibă succes.* Acum, maiorul Fisher a recunoscut că el a făcut tranzacțiile cu acțiunile Barrington doar ca să câştige bani, ceea ce, în cazul lui, era ilegal...

— În cazul lui, dar nu într-al meu, a zis lady Virginia. În cazul meu, el pur şi simplu acționa ca reprezentant. Din câte ştiu eu, le-a mai dat aceste sfaturi şi altor clienți.

— Deci maiorul Fisher nu era un prieten apropiat care vă anunța ce se întâmplă în consiliul companiei Barrington's, ci doar un consultant profesional?

— Chiar dacă eram prieteni, domnule Trelford, când era vorba de afaceri, el acționa în numele meu ca un profesionist.

— Aş sugera, lady Virginia, că atunci când este vorba de afaceri, el nu acționa ca un profesionist, ci ca un căpcăun şi, după cum a sugerat doamna Clifton, voi doi ați planificat de trei ori să distrugeți compania.

— Domnule Trelford, cred că mă confundați cu Cedric Hardcastle, un director al companiei, care şi-a vândut întregul stoc în weekendul de dinaintea AGM. Când i-am pus

doamnei Clifton o întrebare perfect legitimă despre cine era acel director, ea i-a uitat convenabil numele. Mai este cineva aici cu o memorie slabă sau selectivă.

Zâmbetul lui sir Edward era din ce în ce mai larg, în timp ce domnul Trelford părea din ce în ce mai puțin sigur pe el. A întors repede altă pagină.

— Regretăm cu toții tragica moarte a maiorului Fisher…

— Eu o regret în mod sigur, a spus Virginia. Şi, după cum am spus mai înainte, ceea ce sunt sigură că ați scris cuvânt cu cuvânt, domnule Trelford, nu m-aş fi gândit să încep acest proces dacă aş fi crezut măcar o clipă că ar fi putut duce la tragica şi inutila moarte a dragului meu prieten.

— Îmi amintesc într-adevăr cuvintele dumneavoastră, lady Virginia, dar mă întreb dacă ați observat că exact înainte de deschiderea procedurilor de azi-dimineață, un polițist a intrat în sală şi mi-a dat o scrisoare?

Sir Edward s-a apropiat de marginea scaunului, gata să sară.

— V-ar surprinde să aflați că mi-a fost adresată mie şi că era de la dragul dumneavoastră prieten, maiorul Fisher?

Dacă domnul Trelford ar fi dorit să continue, cuvintele i-ar fi fost înecate în cacofonia de zgomot care a venit din toate părțile sălii de judecată. Doar judecătoarea şi juriul au rămas impasibili. El a aşteptat să se facă linişte înainte de a continua.

— Lady Virginia, doriți să citesc curții ultimele cuvinte ale dragului dumneavoastră prieten, maiorul Fisher, scrise cu câteva momente înainte de a muri?

Sir Edward a sărit în sus.

— Doamnă judecătoare, nu am văzut această scrisoare printre probe, aşa că nu am idee dacă este admisibilă sau autentică.

— Pata de sânge de pe plic sugerează autenticitatea sa, doamnă judecătoare, a zis Trelford, fluturând plicul în fața juriului.

— Nici eu n-am văzut scrisoarea, sir Edward, a spus judecătoarea, aşa că nu este admisibilă până ce nu spun eu că este.

Trelford a fost mulțumit că ei continuau să discute aspectele juridice referitoare la admiterea sau nu a scrisorii ca probă, conştient că marcase un punct fără să prezinte nicio dovadă.

Giles a studiat expresia de sfinx de pe figura lui Trelford şi n-a mai fost sigur dacă avocatul Emmei voia ca scrisoarea să fie citită sau nu în fața tribunalului, dar ceea ce începuse ca o dimineață triumfătoare pentru lady Virginia introdusese iar o sămânța de bănuială în mințile juraților. Toți ochii din sală erau ațintiți asupra lui.

Domnul Trelford a pus scrisoarea înapoi în buzunarul interior al robei sale. I-a zâmbit judecătoarei şi a zis:

— Nu mai am întrebări, doamnă judecătoare.

44

Când s-a deschis uşa marţi dimineaţa, cei doi gardieni au intrat şi i-au găsit pe Harry şi pe Babakov stând pe jos în colţurile opuse ale celulei, fără să vorbească.

L-au înşfăcat pe Babakov şi, în timp ce-l trăgeau afară din celulă, Harry şi-a aplecat capul de parcă n-ar fi dorit să aibă ceva de-a face cu el. După un moment, au apărut alţi gardieni, mergând mai domol. Cu toate că l-au strâns pe Harry bine de mâini, nu l-au brutalizat, nu l-au împins şi nici nu l-au târât afară din celulă, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă ar fi fost posibil ca planul lui Babakov să fi mers. Totuşi, gardienii nu i-au dat drumul lui Harry când îl conduceau pe scări, de-a lungul coridorului şi în sala de tribunal, de parcă s-ar fi temut să nu fugă. Dar unde să fi fugit şi cât de departe îşi imaginau ei că ar fi ajuns?

Harry insistase ca Babakov să doarmă pe singura saltea subţire din celula strâmtă, dar rusul refuzase, explicându-i că nu-şi permitea să se obişnuiască cu un asemenea lux când urma să se întoarcă în Siberia, la salteaua lui din piatră, chiar marţi noaptea. Dormitul pe paiele împrăştiate pe podea era un lux suficient în weekend. Adevărul era că niciunul dintre ei nu dormise, ceea ce i-a amintit lui Harry de zilele petrecute în spatele liniilor inamice. Când gardienii au venit marţi dimineaţa să-i ia, erau amândoi extenuaţi mental şi fizic pentru că folosiseră fiecare oră pentru provocarea care-i aştepta.

Când cei doi gardieni l-au dus pe Harry în sala de tribunal, a fost surprins să-i găsească pe procurorul şef şi juriul la locurile lor. Abia a avut timp să-şi tragă răsuflarea înainte ca uşa din spatele camerei să se deschidă şi să-i lase să intre pe cei trei judecători, care s-au întors la locurile lor de pe estradă.

Din nou, preşedinta tribunalului nici nu s-a uitat înspre Harry, ci s-a întors către juriu. A deschis un dosar din faţă şi a început ceea ce Harry a presupus că ar fi fost rezumatul ei.

A vorbit doar câteva minute, foarte rar ridicând capul de pe text. Harry s-a întrebat cine oare-l scrisese şi când.

— Tovarăşi, ați auzit toate dovezile şi ați avut destul timp să vă gândiți la verdict. Poate să existe vreo îndoială că prizonierul este vinovat de infracțiunile pentru care a fost acuzat şi că merită o condamnare lungă? Juriul ar putea fi interesat de faptul că aceasta nu este prima condamnare a prizonierului. El deja a mai fost condamnat pentru omucidere în Statele Unite, dar acest lucru nu trebuie să vă influențeze pentru că doar dumneavoastră singuri trebuie să decideți dacă este vinovat.

Harry a trebuit să admire faptul că ceilalți doi judecători păreau serioşi în timp ce ea continua să citească declarația pregătită.

— Tovarăşi, as dori mai întâi să vă întreb dacă mai trebuie să vă gândiți la verdict?

Un bărbat aşezat în marginea din dreapta a primului rând, cum se cuvine unui şef, s-a ridicat şi, respectând scenariul, a spus:

— Nu, tovarăşă preşedinte.

— Ați dat verdictul?

— Da, tovarăşă preşedinte.

— Acest verdict este unanim?

— Da, este, tovarăşă preşedinte.

— Şi care este verdictul dumneavoastră?

Fiecare dintre cei doisprezece membri ai juriului a luat o bucată de hârtie şi a ridicat-o în sus, arătând cuvântul VINOVAT.

Harry ar fi vrut să sublinieze că exista doar o singură bucată de hârtie pe fiecare scaun, dar, după cum îl sfătuise Anatoli, s-a uitat spăşit când tovarăşa preşedinte s-a întors spre el pentru prima oară.

— Juriul, a declarat ea, v-a găsit în unanimitate vinovat de crimă premeditată împotriva statului, prin urmare eu nu ezit să vă condamn doisprezece ani la închisoare într-un lagăr de muncă forțată unde veți împărți din nou o celulă cu prietenul

dumneavoastră criminal, Babakov. A închis dosarul şi a făcut o pauză lungă înainte de a adăuga: Totuşi, după cum a recomandat tovarăşul colonel Marinkin, vă ofer o ultimă şansă de a semna o mărturie prin care să vă recunoaşteţi crima şi groaznica greşeală pe care aţi făcut-o. Dacă veţi proceda aşa, sentinţa vă va fi suspendată, veţi fi extrădat şi nu vi se va mai permite să vizitaţi Uniunea Sovietică sau oricare altă ţară din Blocul de Est. Dacă o veţi face, sentinţa dumneavoastră va intra imediat în vigoare. După o altă pauză a spus: Doriţi să semnaţi mărturia?

Harry şi-a aplecat capul şi a spus liniştit:

— Da, o voi semna.

Pentru prima oară cei trei judecători au arătat urme de emoţie – de fapt de surpriză. Preşedinta nu şi-a putut ascunde uşurarea, dezvăluind fără intenţie ceea ce voiseră de la început stăpânii ei.

— Atunci vă puteţi apropia de podium, a zis ea.

Harry s-a ridicat şi a trecut de cei trei judecători. I s-au arătat două copii ale mărturiei, una în rusă şi cealaltă în engleză, pe care le-a citit cu atenţie.

— Acum veţi citi confesiunea în faţa curţii.

Harry a citit mai întâi versiunea în rusă, ceea ce a adus un zâmbet pe buzele tovarăşei judecătoare. După aceea a luat versiunea engleză şi a început s-o recite. Uitându-se la privirile inexpresive ale celor din sală, s-a întrebat dacă era cineva care înţelegea vreun cuvânt în engleză. S-a decis să-şi asume un risc, schimbând câte un cuvânt, ca să vadă cum reacţionează.

— Eu, Harry Clifton, cetăţean al Marii Britanii şi preşedinte al PEN, involuntar şi supus *unor presiuni,* am semnat această *confuzie.* Mi-am petrecut ultimii trei *ani* cu Anatoli Babakov care mi-a dat de înţeles că a lucrat *într-adevăr* la Kremlin şi s-a întâlnit cu tovarăşul Stalin *de mai multe ori.* Babakov a admis, de asemenea, că romanul scris despre tovarăşul Stalin a fost *un fapt şi nu* provine din imaginaţia sa.

Voi *continua* să solicit eliberarea lui Babakov din închisoare, acum când sunt conştient până unde poate merge acest *tribunal* pentru a înşela publicul cu această fraudă. Sunt foarte recunoscător tribunalului pentru *letargia* de care a dat dovadă cu această ocazie şi pentru că îmi permite să revin în țara mea.

Preşedinta i-a dat un pix şi el era gata să semneze ambele copii când s-a decis să-şi asume al doilea risc.

*

— Membri ai juriului, a spus doamna Justice Lane. Îmi revine acum sarcina de a rezuma ceea ce s-a dovedit a fi un caz complex. Unele fapte nu sunt discutabile. Doamna Clifton nu a negat că, atunci când s-a adresat adunării generale anuale a companiei familiei sale, a dat următorul răspuns unei întrebări a lui lady Virginia Fenwick şi mai târziu l-a înregistrat în minutele adunării. *Dacă a fost intenția dumneavoastră de a distruge compania, lady Virginia, atunci... ați eşuat lamentabil pentru că ați fost învinsă de oameni obişnuiți şi decenți care doresc ca această companie să aibă succes.*

Reclamata, doamna Clifton, a declarat că vorbele ei au fost justificate, iar reclamanta, lady Virginia, susține că sunt o defăimare. Dacă sunt sau nu este motivul acestui proces şi decizia finală vă aparține dumneavoastră.

Cea mai mare provocare, dacă vă pot sugera asta, este să judecați cele două femei implicate în caz. Le-ați văzut pe amândouă în boxa martorilor şi bănuiesc că v-ați făcut o părere despre cea pe care o considerați mai credibilă. Nu vă lăsați influențați de faptul că doamna Clifton este preşedinta unei companii publice şi prin urmare ar trebui să i se acorde o oarecare libertate când răspunde unei întrebări de la o persoană pe care o bănuieşte a fi ostilă. Trebuie să hotărâți dacă ea a calomniat-o pe lady Virginia sau nu.

De asemenea, nu trebuie să vă lăsați impresionați peste măsură de faptul că lady Virginia este fiica unui conte. Trebuie s-o tratați la fel cum v-ați trata vecina de alături.

Când vă retrageți în camera juriului pentru a vă gândi la verdict, stați cât timp aveți nevoie. Eu nu mă grăbesc. Şi nu uitați că decizia pe care o veți lua va afecta aceste doamne pentru tot restul vieții lor.

Dar mai întâi trebuie să alegeți un preşedinte care va acționa ca purtător de cuvânt. Când ați stabilit verdictul, vă rog anunțați-l pe aprodul juriului că doriți să vă întoarceți în sala de judecată, astfel încât să-i pot informa direct şi indirect pe cei implicați în caz să se întoarcă pentru a vă auzi decizia. Îl voi ruga acum pe aprod să vă conducă în sala juriului pentru ca să începeți deliberarea.

Un bărbat înalt, elegant, cu o postură militară şi îmbrăcat cu ceva care semăna cu roba unui director de şcoală a înaintat şi i-a condus pe cei şapte bărbați şi cinci femei din juriu afară din sala de tribunal. După câteva minute, judecătoarea s-a ridicat şi ea, s-a înclinat în fața curții şi s-a întors în camerele ei.

— Cum ți s-a părut rezumatul ei? a întrebat Emma.

— Măsurat şi corect, i-a spus domnul Trelford. Nu aveți pentru ce să vă plângeți.

— Şi cât timp credeți că le va lua pentru a da verdictul? a întrebat Giles.

— E imposibil de prevăzut. Dacă toți sunt de acord, ceea ce mi se pare improbabil, cam vreo două ore. Dacă sunt divizați, ar putea dura câteva zile.

— Aş putea citi scrisoarea pe care v-a trimis-o maiorul Fisher? a întrebat Sebastian, inocent.

— Nu, nu puteți, domnule Clifton, a spus Trelford, împingând şi mai mult plicul în buzunarul interior, aşa cum nu-l poate vedea nimeni altcineva, decât dacă doamna Justice Lane îmi permite să-i dezvălui conținutul. Nu pot şi nu o voi face în lipsa acordului expres dat de judecătoare. Bună încercare, totuşi, i-a zâmbit el lui Sebastian.

*

— Cât mai trebuie să ne învârtim pe aici? a întrebat Virginia, care stătea împreună cu avocatul ei de cealaltă parte a sălii de judecată.

— Nu am nicio idee, a zis sir Edward. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice o zi sau două.

— Şi de ce maiorul Fisher i-a adresat ultima sa scrisoare lui Trelford şi nu dumneavoastră?

— Nu mi-am dat încă seama de ce. Dar mărturisesc că sunt nedumerit pentru care motiv Trelford n-a presat-o mai tare pe judecătoare să citească scrisoarea juriului, dacă ar fi putut fi de folos clientei sale.

— Poate bluffa?

— Sau bluffa bluff-ul.

— Pot să plec vreo două ore? a întrebat Virginia. Mai trebuie să fac ceva.

— De ce nu? Nu cred că juriul va reveni înainte de după-amiaza aceasta.

45

Harry nu se aşteptase ca o maşină cu şofer să-l conducă la aeroport şi a fost chiar şi mai surprins când a văzut cine era şoferul.

— Am vrut să mă asigur că nu pierdeți avionul, i-a spus colonelul Marinkin.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule colonel, a zis Harry, ieşindu-şi din rol.

— Nu faceți pe deşteptul cu mine, domnule Clifton. Gara este mai aproape decât aeroportul şi nu e prea târziu ca să vă alăturați domnului Babakov într-o călătorie cu bilet de întors peste doisprezece ani.

— Dar am semnat mărturia, a zis Harry, încercând să pară amabil.

— Despre care ştiu că a fost transmisă deja tuturor ziarelor importante din Vest, de la *New York Times* până la *Guardian.* Cred că se va afla deja pe pagina întâi înainte să aterizați la Heathrow aşa că, şi dacă ați încerca să vă deziceți...

— Pot să vă asigur, domnule colonel că, spre deosebire de Sfântul Petru, nu va fi nevoie să mă dezic de nimic. L-am văzut pe Babakov aşa cum e în realitate. Şi, oricum, când un englez îşi dă cuvântul, şi-l ține.

— Mă bucur, a spus colonelul în timp ce accelera pe autostradă şi-şi împingea piciorul tare în jos. În câteva secunde, indicatorul ajunsese la optzeci de kilometri pe oră. Harry s-a agățat de panoul de bord în timp ce colonelul se strecura prin trafic şi, pentru prima oară de când pusese piciorul în Rusia, s-a speriat de-a binelea. Când au trecut pe lângă Ermitaj, colonelul n-a putut rezista să nu-l întrebe:

— Ați vizitat vreodată Ermitajul, domnule Clifton?

— Nu, a zis Harry, dar întotdeauna mi-am dorit s-o fac.

— Păcat, pentru că de acum înainte nu veți mai putea, a comentat colonelul în timp ce depăşea două camioane.

Harry a început să se relaxeze abia când a văzut terminalul aeroportului şi colonelul a încetinit la patruzeci. Spera ca avionul să decoleze înainte ca primele ediții ale ziarelor să ajungă în stradă, altfel ar fi putut la fel de bine să se afle în trenul spre Siberia şi cum nu spera să treacă de vamă în mai puțin de două ore, timpul era foarte scurt.

Brusc, maşina s-a abătut de la drum, a trecut printr-o poartă ținută deschisă de doi gardieni şi a intrat pe pistă. Colonelul a evitat un avion cu aceeaşi nepăsare cu care evitase maşinile de pe drum. S-a oprit lângă scările altui avion unde doi paznici, care în mod clar îl aşteptaseră, au sărit în sus şi l-au salutat chiar înainte să coboare din maşină. Marinkin a ieşit şi Harry l-a urmat.

— Nu mă lăsați să vă rețin, a spus colonelul. Asigurați-vă doar că nu veți reveni, pentru că dacă o veți face, voi fi lângă avion, aşteptându-vă. Nu şi-au strâns mâinile.

Harry a urcat scara cât de repede a putut, ştiind că nu va fi în siguranță până ce avionul nu va decola. Când a ajuns pe ultima treaptă, stewardul-senior a înaintat spre el şi i-a zis:

— Bine ați venit, domnule Clifton. Lăsați-mă să vă conduc la locul dumneavoastră. Era evident că fusese aşteptat. Stewardul l-a condus în rândul din spate de la clasa întâi şi Harry a fost mulțumit să vadă că scaunul de lângă el era gol. Nici nu s-a aşezat bine că uşile avionului s-au închis şi a apărut semnul de închidere a centurilor. El tot nu era încă gata să respire uşurat.

— Ce pot să vă aduc după ce decolăm, domnule Clifton? a întrebat stewardul.

— Cât durează zborul?

— Cinci ore şi jumătate, inclusiv o escală la Stockholm.

— O cafea neagră tare, fără zahăr, două creioane şi cât de multă hârtie de scris aveți disponibilă. Şi ați putea să mă anunțați când nu vom mai fi în spațiul aerian rus?

— Desigur, domnule, a zis stewardul, de parcă primea astfel de cereri în fiecare zi.

Harry şi-a închis ochii şi a încercat să se concentreze în timp ce avionul începea să ruleze spre capătul îndepărtat al pistei, pregătindu-se pentru decolare. Anatoli îi explicase că ştia cartea pe dinafară şi-şi petrecuse ultimii şaisprezece ani repetând-o iar şi iar, sperând că într-o zi va fi eliberat şi atunci va fi publicată.

De îndată ce semnul pentru centurile de siguranţă s-a stins, stewardul s-a întors şi i-a dat lui Harry o duzină de hârtii cu antetul BOAC şi două pixuri.

— Mi-e teamă că nu vor ajunge nici pentru primul capitol, a zis Harry. Îmi mai puteţi aduce?

— Voi face tot ce pot, a spus stewardul. Aţi vrea să prindeţi vreo două ore de somn în timpul zborului?

— Nu, dacă aş putea să evit asta.

— Atunci v-aş sugera să lăsaţi lampa de citit aprinsă aşa că, atunci când iluminarea avionului va fi diminuată, să puteţi continua să lucraţi.

— Mulţumesc.

— Aţi dori să vedeţi meniul de la prima clasă, domnule?

— Doar dacă pot scrie pe spatele lui.

— Poate un cocktail, atunci?

— Nu, rămân la cafea, mulţumesc. Şi pot să spun ceva care va părea foarte grosolan, dar vă sigur că este fără intenţie?

— Desigur, domnule.

— S-ar putea să nu mai vorbiţi cu mine până ce ajungem la Stockholm?

— Cum doriţi, domnule.

— Numai ca să mă anunţaţi când am ieşit din spaţiul aerian rus. Stewardul a încuviinţat. Vă mulţumesc, domnule, a spus Harry, apoi a luat un pix şi a început să scrie.

L-am întâlnit prima oară pe Stalin când am absolvit Institutul de Limbi Străine în 1941. Eram într-un grup de absolvenţi cărora li se acordau premii şi dacă mi-aţi fi spus că-mi voi petrece următorii treisprezece ani lucrând pentru un

monstru care l-ar putea face pe Hitler să semene cu un pacifist, nu v-aş fi crezut.

Dar nu este decât vina mea, pentru că nu mi s-ar fi oferit o slujbă la Kremlin dacă n-aş fi fost şef de promoţie şi nu aş fi primit medalia Lenin. Dacă aş fi fost al doilea, aş fi însoţit-o pe nevasta mea, Elena, aş fi predat engleza într-o şcoală de stat şi nu aş fi ajuns o notă de subsol în istorie.

Harry s-a oprit, încercând să-şi amintească un paragraf care începea cu: *În primele şase luni...*

În primele şase luni, am lucrat într-un birou mic într-una dintre clădirile exterioare aflată în interiorul zidului roşu care înconjura cele 69 de pogoane ale Kremlinului. Munca mea era să traduc discursurile conducătorului din rusă în engleză, fără să ştiu dacă le citea cineva. Dar într-o zi, doi membri ai miliţiei secrete (NKVD) au apărut în biroul meu şi mi-au ordonat să-i însoţesc. Am fost condus afară din clădire prin curte şi am intrat în senat, o clădire în care nu mai fusesem până atunci. Cred că am fost percheziţionat de o duzină de ori până ce mi s-a permis să intru într-un birou mare unde m-am trezit în prezenţa tovarăşului Stalin, secretarul general al partidului. Eram mai înalt decât el, cu toate că n-am decât un metru şaptezeci şi opt înălţime, dar ceea ce-mi amintesc cel mai mult sunt ochii aceia galbeni care mă fixau. Am sperat că nu-şi putea da seama că tremuram. Am aflat după mai mulţi ani că devenea bănuitor în prezenţa oricărui angajat al statului care nu tremura când apărea prima oară în faţa lui. Oare de ce dorea să mă vadă? Clement Attlee fusese ales prim-ministru englez, iar Stalin dorea să ştie cum de era posibil ca un pitic atât de anost (Attlee era cu câţiva centimetri mai scund decât Stalin) să-l înlocuiască pe Winston Churchill pe care-l admira şi respecta. După ce i-am explicat metodele sistemului electoral britanic, mi-a spus doar: „Asta e ultima dovadă că democraţia nu merge.”

O ceaşcă de cafea aburindă, a doua pentru Harry şi mai multe coli de hârtie de diverse forme şi mărimi i-au fost aduse de tăcutul steward.

*

Sebastian a luat un taxi până la Înalta Curte de Justiție puțin după ora unsprezece. Când era gata să iasă din cameră, Rachel îi lăsase ziarele de dimineață şi trei dosare groase pe birou. A încercat să-şi spună că lucrurile vor reveni la normal săptămâna viitoare. Nu mai putea amâna mult să-i spună lui Ross Buchanan că intenționa să plece în America şi să afle dacă avea vreo şansă s-o recâştige pe Samantha, cu toate că nu era nici măcar sigur dacă ea va accepta să-l vadă. Ross o întâlnise pe Samantha în prima călătorie a navei *Buckingham* şi o descrisese mai târziu ca fiind cea mai valoroasă posesiune a lui pe care o lăsase să plece.

— Nu am lăsat-o să plece, a încercat Seb să-i explice şi dacă aş putea s-o iau înapoi, aş face-o. Cu orice preț.

Pe când taxiul îşi croia drum prin traficul dimineții, se tot uita la ceas, sperând că va ajunge înainte de întoarcerea juriului.

Tocmai plătea şoferului, când a văzut-o pe Virginia. A înghețat pe loc. A recunoscut-o cu toate că era cu spatele la el. Acel aer de încredere dat de generațiile trecute, stilul, clasa, ar fi făcut-o să iasă în evidență în orice mulțime. Dar de ce se ascunsese într-o alee şi discuta, dintre toți oamenii, cu Desmond Mellor? Seb nici nu ştia că se cunosc, dar de ce nu era surprins? Îi va spune imediat unchiului Giles şi-l va lăsa pe el să decidă dacă ar fi trebuit s-o anunțe şi pe Emma. Poate nu înainte de terminarea procesului.

S-a strecurat într-un şir de pietoni, asigurându-se că niciunul nu-l va vedea. Când a intrat în Curtea Regală de Justiție, a alergat în susul scării largi, ferindu-se de avocații cu peruci, precum şi de martori şi de reclamați care şi-ar fi

dorit să nu fi fost acolo, până ce a ajuns în holul curții de judecată paisprezece.

— Aici, Seb, a strigat cineva.

Seb s-a uitat în jur şi i-a văzut pe Giles şi pe mama lui în colțul holului, discutând cu domnul Trelford ca să piardă timpul.

S-a dus să li se alăture. A aşteptat ca mama lui să-i rezume conversația cu domnul Trelford înainte de a-l lua pe Giles deoparte şi a-i povesti ce văzuse.

— Cedric Hardcastle m-a învățat să nu cred în coincidențe, a conchis el.

— Mai ales când este vorba de Virginia. Cu ea, totul este planificat până la ultimul detaliu. Totuşi, nu cred că este momentul să-i spunem mamei tale.

— Dar cum au făcut oare cunoştință ăştia doi?

— Alex Fisher trebuie să fie factorul comun, a zis Giles. Dar ceea ce mă îngrijorează este că Desmond Mellor este un om mult mai inteligent şi curajos decât a fost Alex Fisher vreodată. Nu am înțeles de ce a demisionat de la Barrington's aşa de repede după ce a ajuns preşedinte adjunct.

— Eu sunt de vină pentru asta, a zis Seb şi i-a explicat târgul pe care-l încheiase cu Hakim Bishara.

— Deştept, dar fii atent. Mellor nu este genul care să uite sau să ierte.

— Îi rugăm pe toți cei implicați în cazul Fenwick versus Clifton să intre în sala numărul paisprezece pentru că juriul va reveni în următoarele câteva minute.

Cei patru s-au ridicat şi au intrat repede în sala de judecată, unde au găsit-o pe judecătoare deja aşezată la locul ei. Toată lumea se uita la uşa prin care urmau să apară jurații, ca spectatorii la teatru aşteptând ridicarea cortinei.

Când uşa s-a deschis în cele din urmă, aprodul curții i-a condus pe cei doisprezece jurați înapoi, apoi s-a dat la o parte pentru a le permite să se întoarcă la locurile lor în boxa juriului. După ce s-au aranjat, l-a rugat pe purtătorul de cuvânt să se ridice.

Cel ales ar fi putut părea la prima vedere cel mai puțin credibil lider, chiar şi al unui grup atât de amestecat ca acesta. Avea cam şaizeci de ani şi nu mai mult de un metru şaptezeci, era chel şi se îmbrăcase cu un costum din trei piese, o cămaşă albă şi o cravată dungată despre care Giles a presupus că aparținea vechiului său club sau şcoală. Ai fi putut trece pe lângă el pe stradă fără să-l observi. Dar când a deschis gura, toți au înțeles de ce fusese ales. Vorbea cu o autoritate calmă şi Giles nu s-ar fi mirat dacă ar fi aflat că fusese avocat, profesor de şcoală sau chiar funcționar public senior.

— Domnule purtător de cuvânt, a spus judecătoarea, aplecându-se în față, ați ajuns la un verdict cu care toți sunteți de acord?

— Nu, doamnă judecătoare, a răspuns el cu o voce calmă, măsurată. Dar am simțit că trebuie să vă anunțăm de impasul în care ne aflăm în cazul în care ne-ați putea sfătui ce ar trebui să facem în continuare.

— Voi încerca, a spus doamna Justice Lane, de parcă ar fi discutat cu un coleg.

— Am votat de nenumărate ori şi de fiecare dată am ajuns la un impas de opt la patru. Nu ştiu dacă are rost să continuăm.

— Nu aş vrea să renunțați atât de repede, a zis judecătoarea. În acest proces a fost investit mult timp, efort şi cheltuieli şi ar trebui să ne asigurăm că am făcut totul pentru a ajunge la un verdict. Dacă vi se pare că v-ar putea ajuta, aş fi gata să accept un verdict majoritar de zece la doi, dar nimic mai puțin nu ar fi acceptabil.

— Atunci vom încerca din nou, doamnă judecătoare, a spus purtătorul de cuvânt şi, fără să mai spună altceva, el şi restul trupei au părăsit curtea, escortați de aprodul care constituia ariergarda acestui club exclusiv la care nu se mai putea alătura nimeni.

După ce s-a închis uşa în spatele lor, a izbucnit un amestec de zgomote, chiar înainte de plecarea judecătoarei.

— Cine are opt şi cine are patru? a fost prima întrebare a Virginiei.

— Dumneavoastră aveți opt, a zis sir Edward, şi îi pot identifica aproape pe toți.

— Cum puteți fi atât de sigur?

— Din două motive. În timp ce purtătorul de cuvânt vorbea cu judecătoarea, eu m-am uitat la jurați şi majoritatea vă priveau pe dumneavoastră. Din experiența mea, jurații nu se uită la perdant.

— Şi celălalt motiv?

— Uitați-vă la Trelford şi veți vedea un om nefericit pentru că şi el a făcut acelaşi exercițiu.

— Cine a avut majoritatea? a întrebat Giles.

— Nu e niciodată uşor să deduci ce face un juriu, a spus Trelford, atingând plicul din buzunar, cu toate că era aproape sigur că nu clienta sa avea nevoie de cele două voturi ca să câştige procesul. Aşa că poate sosise vremea să-i permită doamnei Clifton să vadă scrisoarea maiorului şi să decidă dacă dorea să fie citită în fața curții.

Ar sfătui-o să procedeze aşa dacă mai spera să câştige cazul, dar cunoscându-şi clienta, n-ar fi fost surprins dacă ea ar fi gândit altfel.

*

În timp ce Stalin îşi executa prima sentință în închisoare în 1902, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, ca mulți alți conducători de partid ambițioşi, s-a decis să învețe germana, astfel încât să-l poată citi pe Karl Marx în original – dar n-a reuşit să învețe decât elementele de bază ale limbii. În timpul petrecut la închisoare, şi-a format un comitet politic autoproclamat de criminali şi bătăuşi care-i conduceau pe ceilalți prizonieri. Oricine nu-l asculta era bătut până ce renunța. În curând, chiar şi paznicii au fost intimidați de el şi au fost probabil uşurați când a evadat. Mi-a spus odată că nu omorâse niciodată pe nimeni, posibil să fi fost adevărat,

pentru că trebuia doar să ofere un indiciu, să lase să-i scape un nume şi nu se mai auzea nimic de acea persoană.

Cel mai compromiţător lucru pe care l-am aflat despre Stalin când am lucrat la Kremlin, şi pe care nu l-am spus nimănui, nici măcar soţiei mele, de frică să nu fie compromisă, a fost că, atunci când era tânăr şi fusese exilat în oraşul Kuneika din Siberia, el făcuse doi copii cu o elevă de treisprezece ani, Lidia Pereprigina, şi, după ce părăsise Kuneika, nu numai că nu se mai întorsese niciodată, dar nici nu luase legătura cu ei.

Harry şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a plimbat prin cabină în timp ce se gândea la următorul capitol. A continuat de îndată ce s-a întors pe scaun.

Alt incident cu care ne regala Stalin adesea era pretenţia că jefuise mai multe bănci prin ţară pentru a obţine fonduri pentru Lenin şi revoluţia sa. Aceasta a condus cu siguranţă la avansarea sa rapidă, cu toate că Stalin tânjea să fie politician şi nu bandit din Caucaz. Când Stalin a zâmbit şi i-a spus prietenului său, tovarăşul Leonov de ambiţia lui, acesta doar a zâmbit şi i-a zis: „Nu poţi merge la o revoluţie purtând mănuşi din mătase." Stalin i-a făcut semn unui bandit din grupul lui care l-a urmat pe Leonov afară din cameră. Leonov nu a mai fost văzut vreodată.

— Am ieşit din spaţiul aerian rus, domnule Clifton, a spus stewardul.

— Mulţumesc, i-a răspuns Harry.

Aroganţa şi insecuritatea lui Stalin au atins proporţii de farsă când marele regizor de film, Serghei Eisenstein, a fost ales să facă filmul numit „Octombrie" care urma să fie prezentat la teatrul Balşoi pentru a zecea aniversare a Revoluţiei din Octombrie. Stalin a apărut cu o zi înainte de prima prezentare şi, după ce a văzut filmul, i-a ordonat lui Eisenstein să omită toate referirile la Troţki, omul considerat

de Partidul Bolşevic ca fiind geniul din spatele loviturii din octombrie, dar considerat acum de Stalin ca fiind cel mai periculos rival al său.

Când filmul a fost prezentat pentru public, a doua zi, Troțki nu mai era pomenit deloc, pentru că fusese refăcut. Pravda a descris filmul ca fiind o capodoperă şi nu a menționat lipsa lui Troțki. Editorul anterior al ziarului, Serghei Pereski, a fost printre cei care au dispărut peste noapte pentru că l-a criticat pe Stalin.

— Am rămas fără hârtie, a spus stewardul.

— Cât de departe suntem de Stockholm? a întrebat Harry.

— Cam la o oră, domnule. A ezitat. Mai am şi o altă sursă la care v-ați putea gândi.

— M-aş gândi la orice, doar să nu mai pierd o oră.

— Avem două sortimente, a spus stewardul. Prima clasă sau economică, dar cred că cea de la clasa economică v-ar ajuta mai mult – are o textură mai solidă şi este mai puțin absorbantă.

Amândoi au chicotit ca nişte şcolari când stewardul a arătat ruloul din mâna stângă şi cutia din cealaltă mână.

Harry l-a ascultat şi a ales varianta economică.

— Apropo, domnule, îmi plac romanele dumneavoastră.

— Acesta nu este romanul meu, i-a zis Harry, continuând să scrie.

Alt zvon persistent răspândit de duşmanii săi a fost că, în tinerețe, Stalin a fost agent dublu, lucrând pentru poliția secretă a țarului şi fiind în acelaşi timp cel mai de încredere locotenent al lui Lenin. Când duşmanii lui Stalin au aflat despre întâlnirile sale regulate cu poliția secretă a țarului, el a pretins că-i transforma pe ei în agenți dubli, astfel încât să poată lucra în favoarea revoluționarilor şi ori de câte ori îl raporta cineva, acesta dispărea misterios imediat după aceea. Aşa că nimeni n-a putut fi sigur de care parte era Stalin; un

cinic a sugerat că lucra pentru cei care vor câştiga. Altă persoană despre care nu s-a mai auzit nimic.

Harry a făcut o pauză încercând să-şi amintească rândul de început al capitolului următor.

Acum vă veți întreba dacă mă temeam pentru viața mea. Nu, pentru că eram ca un tapet care se asorta cu fundalul şi nimeni nu mă observa. Foarte puțini dintre cei aflați în cercul interior al lui Stalin îmi ştiau numele. Nimeni nu-mi cerea părerea şi nici sprijinul. Eram un aparatcik, un slujbaş civil junior care nu avea nicio importanță şi, dacă aş fi fost înlocuit cu un tapet de altă culoare, aş fi fost uitat de îndată.

Lucram la Kremlin cam de un an când m-am gândit prima oară să-mi scriu memoriile despre bărbatul care nu era pomenit de nimeni decât cu admirație – chiar şi pe la spate.

Dar mi-a mai luat un an până ce mi-am adunat curajul să scriu prima pagină. După trei ani, când aveam mai multă încredere, ori de câte ori mă întorceam seara în micul meu apartament, mai scriam o pagină sau două despre cele întâmplate în acea zi. Şi, înainte de a mă culca, la fel ca un actor, învățam noua parte scrisă pe dinafară, apoi o distrugeam.

Eram atât de speriat că voi fi prins încât Elena stătea la fereastră atunci când scriam, în caz că primeam vreo vizită neaşteptată. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, eram gata să arunc pagina la care lucram în foc. Dar nimeni nu ne-a vizitat niciodată, pentru că nimeni nu mă considera o amenințare pentru ceva sau cineva.

— Vă rugăm să vă prindeți centurile de siguranță pentru că vom ateriza la Stockholm în câteva minute.

— Pot să rămân în avion? a întrebat Harry.

— Mi-e teamă că nu, domnule, dar am avem o sală pentru clasa întâi unde se serveşte micul dejun şi unde sunt sigur că veți găsi câtă hârtie doriți.

Harry a coborât primul din avion şi, după câteva minute, s-a aşezat la o masă din salonul pentru clasa întâi cu o cafea neagră, mai multe sortimente de fursecuri şi o grămadă de hârtie de scris. Trebuie să fi fost singurul pasager încântat să afle că avionul avea întârziere din cauza unor probleme tehnice.

Iakov Bulgukov, primarul din Romanovskaia, s-a confruntat cu o situație potențial periculoasă când s-a decis să construiască o statuie masivă a lui Stalin, care urma să fie ridicată pe malul canalului Volga-Don, de două ori mărimea naturală, folosind prizonieri de la o puşcărie din apropiere. Primarul a fost înspăimântat când, întorcându-se la muncă în fiecare dimineață, găsea capul statuii acoperit cu găinaț de pasăre. Bulgukov a aplicat o soluție drastică. A ordonat ca prin capul statuii să circule în permanență curent electric. Un oficial junior trebuia să înlăture micile cadavre în fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui.

Harry şi-a adunat gândurile înainte de a începe al patrulea capitol.

Stalin avea o mână de securişti de încredere conduşi de generalul Nikolai Sidorovici Vlasik căruia i-ar fi încredințat şi viața lui. Trebuia, pentru că îşi făcuse atâția inamici în timpul raziilor când eliminase pe oricine considera a fi un potențial duşman, atunci sau în viitor. Am pierdut numărul celor care erau favoriți într-o zi şi dispăreau în următoarea. Dacă un membru al cercului său interior sugera doar că cineva ar fi complotat împotriva lui, acea persoană dispărea fără a mai fi auzită sau văzută vreodată. Stalin n-a crezut niciodată în pensionarea anticipată sau într-un plan de pensionare. Mi-a zis odată că dacă omori o persoană eşti un criminal, dacă omori mii, este doar o statistică.

Stalin se lăuda că protecția siguranței lui personale era de o clasă diferită fată de ce beneficia preşedintele Statelor Unite

de la Serviciile Secrete Americane şi nu era greu de crezut. Când pleca din Kremlin la daşa lui în fiecare seară şi când se întorcea în dimineața următoare, Vlasik era întotdeauna alături de el, gata să încaseze glonțul inamicului, cu toate că drumul de nouă kilometri era patrulat în permanentă de trei mii de agenți înarmați şi limuzina sa Zil, rezistentă la gloanțe, călătorea cu mai puțin de şaizeci de kilometri pe oră.

Harry ajunsese la pagina 79 a manuscrisului când pasagerilor pentru Londra li s-a cerut să revină la bordul avionului, în care timp Stalin se vedea pe sine însuşi ca pe o încrucişare între Henri VIII şi Ecaterina cea Mare. Harry s-a dus la punctul de control.

— Ar fi posibil să schimb avionul cu altul de mai târziu?

— Da, desigur, domnule. Avem un avion via Amsterdam peste două ore, dar mă tem că nu există nicio legătură cu cel de Londra decât peste patru ore.

— Perfect.

46

Giles a citit mărturia semnată a lui William Warwick de pe prima pagină a ziarului *The Times* de a doua dimineață şi nu s-a putut abține să nu râdă.

Cum de nu observaseră că nu era semnătura lui Harry? Putea doar să presupună că ruşii se grăbiseră atât să depună mărturia în mâinile presei internaționale înainte ca el să ajungă în Anglia încât o dăduseră în bară. Se întâmplase destul de des la Foreign Office când Giles era ministru, dar nu ajunseseră la departamentul de presă. Totuşi, când Churchill vizitase America după război şi ceruse ambasadei să-i aranjeze o întâlnire cu distinsul filosof Isaiah Berlin sfârşise prin a lua ceaiul cu Irving Berlin.

Fotografiile lui Harry umpleau majoritatea ziarelor de dimineață, în timp ce editoriale şi comentarii despre popularul autor şi lunga sa bătălie pentru eliberarea lui Anatoli Babakov umpleau multe coloane în paginile interioare.

Caricaturiştii au avut o zi de sărbătoare desenându-l pe Harry fie ca George omorând dragonul, fie ca pe David feliindu-l pe Goliath. Dar preferata lui Giles era cea din *Daily Express* în care Harry se lupta în duel cu un urs care avea o sabie ruptă. Dedesubt scria: *Mai puternic decât condeiul.*

Giles încă mai râdea când a citit a doua oară mărturia lui William Warwick. S-a gândit că vor cădea capete, probabil în Rusia.

— Ce e aşa de nostim? a întrebat Emma când i s-a alăturat la micul dejun, încă părând că avea nevoie de un somn bun.

— Harry a făcut mai multe ca să-i stânjenească pe ruşi într-o zi decât reuşeşte Foreign Office într-un an. Şi sunt veşti încă şi mai bune. Doar uită-te la titlul din *Telegraph.* A ținut ziarul astfel încât să poată citi şi ea.

WILLIAM WARWICK RECUNOAŞTE CĂ ESTE SPION

— Asta nu-i de râs, a zis Emma, dând ziarele deoparte. Dacă ar mai fi fost în Rusia când au apărut ziarele, titlul ar fi fost complet diferit.

— Ei, cel puțin priveşte partea plină a paharului.

— E şi o parte plină?

— Sigur că da. Până acum toată lumea s-a întrebat de ce Harry nu te-a susținut la tribunal. Acum ştiu toți, ceea ce va impresiona juriul.

— Doar că Virginia a fost strălucită în boxa martorilor. Mult mai convingătoare decât mine.

— Dar cred că juriul şi-a dat seama până acum ce-i poate pielea.

— În caz că ai uitat, ție ți-a luat mai mult.

Giles s-a uitat amărât.

— Tocmai am vorbit cu el la telefon, a spus Emma. Este reținut în Stockholm. Părea preocupat că n-am zis mare lucru. Mi-a spus că nu va ateriza la Heathrow decât pe la cinci azi după-masă.

— A pus mâna pe cartea lui Babakov?

— I s-au terminat banii înainte să am timp să-l întreb, a zis Emma, turnându-şi cafea. Oricum, mă interesa mai mult să aflu de ce i-a luat o săptămână ca să facă un drum pe care alții reuşesc să-l facă în patru ore.

— Şi care a fost explicația lui?

— N-a avut niciuna. A spus că o să-mi povestească totul de îndată ce ajunge acasă. Emma a băut puțină cafea înainte de a adăuga: E ceva ce nu-mi spune şi care n-a ajuns în primele pagini ale ziarelor.

— Cred că are legătură cu cartea lui Babakov.

— S-o ia naiba de carte, a zis Emma. Ce l-a apucat că a riscat atât de mult când fusese deja amenințat cu condamnarea la închisoare?

— Nu uita că este acelaşi om care a atacat o divizie germană înarmat doar cu un pistol, un jeep şi un caporal irlandez?

— Şi a avut noroc că a supravieţuit şi atunci.

— Ştiai ce fel de bărbat este cu mult înainte de a te mărita cu el. La bine şi la rău... a zis Giles, luându-şi sora de mână.

— Dar a început oare să înţeleagă prin ce a trecut familia lui în ultima săptămână şi cât de mult noroc a avut că a fost îmbarcat în avionul spre Anglia în loc să fie trimis cu un tren spre Siberia împreună cu prietenul lui, Babakov?

— Bănuiesc că o parte din el şi-ar fi dorit să se afle în acel tren cu Babakov, a spus Giles, liniştit. De aceea îl admirăm amândoi atât de mult.

— Nu-l mai las să mai plece în străinătate vreodată, a spus Emma, hotărâtă.

— Ei, atâta vreme cât merge spre vest, ar trebui să fie în regulă, a zis Giles, încercând să înveselească atmosfera.

Emma şi-a aplecat capul şi a izbucnit brusc în lacrimi.

— Nu-ţi dai seama cât de mult iubeşti pe cineva până ce nu crezi că s-ar putea să nu-l mai vezi.

— Ştiu cum te simţi, a spus Giles.

*

În timpul războiului, Harry stătuse odată treaz treizeci şi şase de ore, dar atunci era mult mai tânăr.

Unul dintre multele subiecte pe care nimeni nu încerca să-l abordeze cu Stalin era rolul jucat de acesta în asediul Moscovei, când viitorul celui de-al Doilea Război Mondial încă atârna în balanţă. Oare el, ca majoritatea oficialităţilor guvernului s-a retras în viteză la Kuibâşev, pe Volga sau, după cum a pretins, a refuzat să părăsească capitala şi a rămas la Kremlin de unde a organizat personal apărarea oraşului? Versiunea sa a devenit legendă, parte a istoriei Uniunii Sovietice, cu toate că mai mulţi l-au văzut în vagon cu câteva momente înainte ca trenul să plece spre Kuibâşev şi nimeni nu l-a mai văzut în Moscova până ce armata rusă nu a gonit inamicul de la porţile oraşului. Puţini dintre cei care s-au

îndoit cu privire la versiunea lui Stalin au mai trăit să spună povestea.

Cu un pix într-o mână şi o felie de brânză Edam în cealaltă, a continuat să scrie, pagină după pagină. O putea auzi pe Jessica certându-l. Cum poți să stai în holul unui aeroport scriind cartea altcuiva, când eşti doar la un pas de una dintre cele mai mari colecții de Rembrandt, Vermeer, Steen şi De Witte din lume? Nu trecea o zi în care să nu se gândească la Jessica. Spera doar că ea să fi înțeles de ce fusese obligat să-l înlocuiască temporar pe Rembrandt cu Babakov. Harry a mai făcut o pauză să-şi adune gândurile.

Stalin a pretins întotdeauna că în ziua funeraliilor Nadiei, a mers în spatele sicriului. De fapt, a făcut-o doar câteva minute, din cauza fricii lui predominante de a nu fi asasinat. Când cortegiul a ajuns la primele clădii nelocuite din Piața Manejului, a dispărut în spatele unei maşini, în timp ce cumnatul lui, Alioşa Şvanițe, tot un om de talie mică, cu o mustață groasă şi neagră, i-a luat locul. Şvanițe purta pelerina lui Stalin astfel încât mulțimea să presupună că era îndoliatul văduv.

— Rugăm toți pasagerii…

*

Doamna Justice Lane i-a dat afară pe toți cei din sala de tribunal numărul paisprezece la ora patru în acea după-masă, dar abia când s-a convins că juriul nu va putea să ajungă la un verdict în acea seară.

— Mă duc la Heathrow, a spus Emma, uitându-se la ceas. Cu puțin noroc voi ajunge la timp să-l întâlnesc pe Harry când va coborî din avion.

— Vrei să venim cu tine? a întrebat-o Giles.

— Sigur că nu. Îl vreau doar pentru mine în primele câteva ore, dar îl voi aduce în Smith Square în seara aceasta şi vom cina împreună.

Şoferii de taxi zâmbesc întotdeauna când clientul le cere să-i ducă la Heathrow. Emma s-a urcat pe bancheta din spate a taxiului, plină de încredere că va ajunge la aeroport înainte de aterizarea avionului.

Primul lucru pe care l-a făcut când a intrat în clădirea aeroportului a fost să verifice panoul de sosiri. Numerele şi literele mici se schimbau la fiecare câteva momente, oferind ultimele informații despre aterizări. Panoul arăta că pasagerii care sosiseră de la Amsterdam cu zborul BOAC 786 erau acum la caruselul de bagaje, dar ea şi-a amintit că Harry nu avea decât o valijoară pentru noapte, deoarece nu intenționase să stea în Leningrad decât câteva ore, cel mult o noapte. Oricum, el cobora întotdeauna printre primii din avion pentru că-i plăcea să plece rapid pe autostrada spre Bristol înainte ca ultimii pasageri să treacă de vamă. Îl făcea să simtă că fura timp.

Oare îl pierduse, s-a întrebat ea când mai mulți pasageri au depăşit-o, cu bagajele lor cu etichete de Amsterdam. Era gata să plece în căutarea unui telefon şi să-l sune pe Giles, când Harry şi-a făcut în sfârşit apariția.

— Îmi pare aşa de rău, a zis el, îmbrățişând-o. N-aveam idee că mă aşteptai. Credeam că mai eşti la tribunal.

— Judecătoarea ne-a dat drumul la ora patru pentru că juriul nu părea că e în stare să atingă un verdict azi.

Harry i-a dat drumul şi a spus:

— Pot să-ți fac cea mai stranie cerere?

— Orice, dragul meu.

— Ne putem caza la un hotel vreo două ore?

— N-am mai făcut asta de mult timp, a zis Emma, zâmbind.

— Îți voi explica motivele mai târziu, a spus Harry. N-a mai zis nimic până ce nu au semnat în registrul de oaspeți ai hotelului şi nu au intrat în cameră.

Emma s-a aşezat în pat, urmărindu-l pe Harry care stătea la o măsuță de lângă fereastră, scriind de parcă viața lui depindea de asta. Nu avea voie să vorbească, să pornească televizorul sau chiar să facă o comandă la room service aşa că, în lipsă de altceva, a luat ceea ce i s-a părut a fi ultimul roman cu William Warwick.

A fost prinsă de la prima propoziție. Când Harry şi-a lăsat în cele din urmă pixul jos, după trei ore şi jumătate mai târziu şi s-a trântit în pat lângă ea, a zis doar:

— Nu spune nimic, dă-mi doar ultimul capitol.

Ori de câte ori eram solicitat la daşa (nu prea des), mâncam la bucătărie. O mâncare foarte bună, pentru că bucătarul lui Stalin, Spiridon Ivanovici Putin, îmi dădea mie şi celor trei degustători exact aceeaşi mâncare care era servită lui Stalin şi invitaților lui în salon. Aceasta nu ar fi trebuit să fie o surpriză. Cei trei degustători erau un alt exemplu al paranoiei lui Stalin şi a convingerii lui că cineva voia să-l otrăvească. Ei stăteau liniştiți în bucătărie şi nu deschideau gurile decât ca să mănânce.

Conversația lui Putin era şi ea limitată pentru că presupunea că toți cei care intrau pe domeniul lui – personalul de la bucătărie, chelnerii, gardienii, degustătorii – erau sigur spioni, inclusiv eu. Când totuşi vorbea, ceea ce nu se întâmpla niciodată înainte de strângerea mesei şi plecarea ultimului oaspete, o făcea doar ca să trăncănească despre familia lui de care era foarte mândru, în special de ultimul nepot. Vladimir.

După ce plecau oaspeții, Stalin se retrăgea în biroul lui, unde citea până la primele ore ale dimineții. Un portret al lui Lenin atârnat deasupra biroului, o lampă care-i lumina fața. Îi plăcea să citească romane ruseşti, mâzgălind adesea comentarii pe margini. Dacă nu putea dormi, se strecura în grădină, curăța trandafirii şi admira păunii care rătăceau pe acolo.

Când revenea în cele din urmă în casă, nu se hotăra în care cameră să doarmă până în ultima clipă, incapabil să scape de

amintirile trecutului său ca tânăr revoluționar, tot timpul în mişcare, niciodată sigur unde urma să se odihnească. Prindea apoi câteva ore de somn pe o canapea, cu uşa încuiată, păzită de gardienii care n-o descuiau decât dacă-i chema. Stalin se trezea arareori înainte de miezul zilei când, după un prânz uşor, fără băutură, era condus de la daşa sa la Kremlin într-un convoi, dar niciodată în aceeaşi maşină. Când sosea, începea imediat să lucreze cu cei şase secretari ai săi. Nu l-am văzut niciodată căscând.

Emma a întors pagina, iar Harry a adormit.

Când s-a trezit după miezul-nopții, ea ajunsese deja la capitolul doisprezece (al cărui paragraf de început era scris pe spatele meniului de clasa întâi). Ea a adunat mai multe foi de hârtie şi le-a aranjat cât de ordonat a putut în geanta de noapte a lui Harry, apoi l-a ajutat să coboare din pat, l-a scos din cameră şi l-a dus la liftul cel mai apropiat. După ce Emma a plătit factura, l-a rugat pe băiatul cu bagaje să-i cheme un taxi. Hamalul a deschis portiera din spate şi i-a lăsat pe bătrânul obosit şi pe iubita lui să se urce.

— Încotro, domnişorico? a întrebat şoferul.

— Smith Square, numărul douăzeci şi trei.

*

În timpul călătoriei spre Londra, Emma l-a pus pe Harry la curent cu ce se întâmplase la proces, cu moartea lui Fisher şi cu pregătirile lui Giles pentru alegeri, cu performanța Virginiei în boxa martorilor şi cu scrisoarea primită de domnul Trelford în acea dimineață.

— Ce scria? a întreba Harry.

— Nu ştiu şi nu sunt sigură că aş vrea să aflu.

— Dar te-ar putea ajuta să câştigi cazul.

— Nu pare probabil, dacă e vorba de Fisher.

— Şi nu am lipsit decât ceva mai mult de o săptămână, a zis Harry, când taxiul s-a oprit lângă casa lui Giles din Smith Square.

Când a sunat clopoțelul de la intrare, Giles a răspuns repede şi şi-a găsit cel mai bun prieten agățat cu o mână de sora lui şi cu cealaltă de balustradă, ca să se asigure că nu cădea. Cei doi noi paznici ai lui l-au luat fiecare de câte un braț şi l-au condus în casă, trecând de salon şi în sus pe scări până la dormitorul oaspeților de la primul etaj. Nu a răspuns când Giles i-a zis:

— Dormi uşor, amice şi a închis uşa în spatele lui.

Când Emma şi-a dezbrăcat soțul şi i-a atârnat costumul, şi-a dat seama cum mirosea interiorul unei închisori din Rusia, dar el dormea deja dus până ce ea i-a scos şosetele.

S-a strecurat în pat lângă el şi, cu toate că ştia că n-o aude, i-a şoptit cu fermitate:

— Cel mai departe în est unde vei avea voie să călătoreşti în viitor va fi la Cambridge. A stins apoi lumina şi a continuat să citească *Unchiul Joe.* După o oră şi-a dat seama de ce ruşii merseseră atât de departe încât nimeni să nu pună mâna pe carte.

Cea de-a şaptezecea aniversare a tovarăşului Stalin a fost sărbătorită în tot imperiul sovietic într-un mod care l-ar fi impresionat şi pe Cezar. Nimeni care spera să trăiască nu vorbea despre pensionarea lui. Tinerilor le era frică de o promovare timpurie pentru că adesea aceasta însemna o pensionare timpurie şi, cum Stalin părea hotărât să se agațe de putere, orice sugerare a *mortalității însemna funeraliile tale, nu ale lui.*

În timp ce asistam la nesfârşitele mitinguri care celebrau realizările lui Stalin, am încercat să-mi fac propriul plan pentru a obține o fărâmă de nemurire. Publicarea biografiei mele neautorizate. Dar trebuia să aştept, posibil câțiva ani după moartea lui Stalin, pentru a mă apropia de un editor care ar fi fost gata să publice „Unchiul Joe”.

Ceea ce nu anticipasem a fost cât de mult se va agăța Stalin de putere, iar el nu avea în mod sigur nicio intenție să predea frâiele puterii înainte ca groparii să-l coboare în mormânt şi câțiva dintre inamicii lui au rămas tăcuți multe zile după moartea lui, doar în caz că va reînvia.

S-au scris multe despre moartea lui Stalin. Comunicatul oficial, pe care l-am tradus pentru presa internațională, pretindea că a murit la biroul lui din Kremlin în urma unui atac cerebral şi aceasta a rămas versiunea acceptată mai mulți ani. În timp ce în realitate el stătea în daşa lui şi, după o cină cu băutură luată împreună cu cercul său intim, care-l includea şi pe Lavrenti Beria, premierul său deputat, pe fostul şef al poliției, Nikita Hruşciov şi pe Gheorghi Malenkov, s-a dus să se culce, dar nu înainte de plecarea oaspeților din daşa.

Beria, Malenkov şi Hruşciov se temeau cu toții pentru viețile lor, pentru că ştiau că Stalin dorea să-i înlocuiască cu locotenenți mai tineri şi mai leali. La urma-urmei, aşa îşi căpătaseră toți posturile la început.

În ziua următoare, Stalin nu s-a trezit până după-masa târziu şi unul dintre gardieni, îngrijorat că ar putea fi bolnav l-a sunat pe Beria, care l-a liniştit şi i-a spus că probabil Stalin dormea doar din cauza mahmurelii. A mai trecut o oră până ce gardianul l-a sunat iar pe Beria. De data aceasta, el i-a chemat pe Hruşciov şi pe Malenkov şi au plecat imediat la daşa.

Beria a dat ordin să se descuie uşa camerei în care Stalin îşi petrecuse noaptea şi cei trei au intrat încet doar ca să-l găsească prăbuşit pe covor, inconştient, dar respirând. Hruşciov s-a aplecat să-i verifice pulsul când, brusc, un muşchi i s-a încordat. Stalin s-a uitat fix la Beria şi l-a luat de mână. Hruşciov a căzut în genunchi, şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui Stalin şi l-a sugrumat. Stalin s-a luptat câteva minute, în timp ce Beria şi Malenkov îl țineau trântit pe podea.

După ce s-au convins că era mort, au ieşit din cameră, încuind uşa în urma lor. Beria a ordonat de îndată ca toate

gărzile personale ale lui Stalin – şaisprezece dintre ei – să fie împuşcaţi, astfel încât să nu existe martori la cele întâmplate.

Nimeni nu a fost informat de moartea lui Stalin decât peste câteva ore, când s-a făcut anunţul oficial, cel pe care l-am tradus eu şi în care se afirma că a murit de un atac cerebral în timp ce muncea la biroul său din Kremlin. De fapt fusese strangulat de Hruşciov şi lăsat să zacă într-o băltoacă din urina sa proprie mai multe ore înainte ca trupul său să fie scos din daşa.

În următoarele paisprezece zile, corpul lui Stalin a fost depus în Sala Coloanelor, îmbrăcat în uniformă militară, cu medaliile de Erou al Uniunii Sovietice şi Erou al Muncii Socialiste. Beria, Malenkov şi Hruşciov, cu capetele aplecate, au stat într-o tăcere respectuoasă lângă cadavrul îmbălsămat al fostului lor conducător.

Aceştia trei urmau să devină troica care a preluat puterea, cu toate că Stalin nu-i considerase demni să-l urmeze, iar ei o ştiau.

Hruşciov, deşi nu era decât un ţăran, a devenit secretarul partidului. Malenkov, despre care Stalin spusese odată că era doar un scrib obez, lipsit de coloană vertebrală, a fost numit prim-ministru, iar nemilosul Beria, pe care Stalin îl numea un pervers sexual, a luat controlul serviciilor de securitate ale naţiunii.

Câteva luni mai târziu, în iunie 1953, Hruşciov a ordonat arestarea lui Beria şi mai târziu, dar nu mult mai târziu, l-a condamnat la moarte pentru trădare. După un an l-a înlăturat pe Malenkov şi s-a numit pe el însuşi prim-ministru, precum şi conducător suprem. L-a lăsat pe Malenkov să trăiască doar după ce acesta a anunţat public că Beria fusese cel care-l asasinase pe Stalin.

Emma a adormit.

47

Când Emma s-a trezit în dimineața următoare, l-a găsit pe Harry îngenuncheat pe podea, încercând să sorteze hârtiile şi să le aranjeze în vrafuri odonate: hârtia de scris BOAC, o jumătate de duzină de meniuri de clasa întâi şi chiar şi hârtie igienică. După patruzeci de minute, aveau o carte.

— Când trebuie să ajungem la tribunal? a întrebat Harry în timp ce coborau scările ca să li se alăture lui Giles şi Seb la micul dejun.

— Teoretic, la zece, a spus Emma, dar domnul Trelford nu crede că juriul va reveni cu mult înainte de douăsprezece.

Micul dejun a fost prima masă adevărată pe care o mânca Harry de mai mult de o săptămână, dar, cu toate acestea, a fost surprins să-şi dea seama cât de puțin putea mânca. Au stat tăcuți în timp ce el le povestea toate aventurile prin care trecuse de când îl văzuseră ultima oară. Le-a povestit despre şoferul de taxi, de bătrâna de la anticariat, de colonelul KGB, de preşedinta tribunalului, de avocatul apărării şi, în cele din urmă, despre Anatoli Babakov, pe care-l plăcuse şi-l admirase. Le-a povestit cum acel om cu adevărat remarcabil îşi petrecuse toate orele în care fusese treaz spunându-i lui Harry povestea sa.

— Nu se va afla într-un pericol şi mai mare la publicarea cărții? a sugerat Giles.

— Răspunsul este da, desigur, dar era hotărât ca *Unchiul Joe* să fie publicată înainte de moartea sa, pentru că-i va permite nevestei sale să trăiască confortabil tot restul vieții. Deci, după terminarea procesului, plănuiesc să mă întorc în Statele Unite şi să-i dau manuscrisul lui Harold Guinzburg. Apoi mă voi duce la Pittsburgh să o văd pe Elena Babakova şi să-i transmit mai multe mesaje de la soțul ei, a adăugat el când Big Ben a sunat prima dintre cele zece bătăi.

— Nu poate să fie aşa de târziu, a zis Emma, sărind de la masă. Seb, du-te şi caută un taxi în timp ce tatăl tău şi cu mine ne pregătim.

Seb a zâmbit. S-a întrebat când mamele încetau să-şi trateze copiii de parcă aveau tot timpul doar cincisprezece ani.

După zece minute, toți mergeau pe Whitehall, către Strand.

— Eşti nerăbdător să te întorci în Camera Comunelor? a întrebat Harry, pe când treceau pe lângă Downing Street.

— Încă nu am fost ales candidat, a zis Giles.

— Ei bine, de data aceasta, Alex Fisher nu-ți va mai cauza probleme.

— Nu aş fi aşa de sigur de asta.

— Nu mai fi aşa speriat, a spus Emma.

— În politică nu există speriați, a asigurat-o Giles, când se opreau în fața tribunalului.

Camerele au început să-i scalde în lumina blitzurilor chiar înainte ca Emma să iasă din taxi. Ea şi Harry s-au îndreptat braț la braț prin mulțimea de ziarişti şi fotografi, dintre care majoritatea păreau mai interesați de soțul ei decât de reclamată.

— Vă simțiți uşurat că ați revenit acasă, domnule? a strigat unul dintre ei.

— Londra este mai rece decât Siberia? a țipat altul.

— Vă bucurați că s-a întors, doamnă Clifton? a zis un al treilea.

Emma nu a respectat regula de aur a lui Giles.

— Da, sigur că sunt, a spus ea, strângându-i mâna lui Harry.

— Credeți că veți câştiga azi? a insistat altul, pe care ea s-a prefăcut că nu-l aude. Seb îi aştepta, ținând uşa masivă deschisă pentru a-i lăsa să treacă.

— Sperați să deveniți candidatul laburist pentru Bristol la alegerile anticipate, sir Giles? Dar Giles s-a mulțumit să le facă cu mâna şi să zâmbească, oferindu-le o fotografie, dar nu şi cuvinte, înainte de a dispărea în clădire.

Cei patru au urcat scările din marmură şi l-au găsit pe domnul Trelford pe banca sa preferată din colț, de la primul

etaj. Trelford s-a ridicat când a văzut-o pe Emma apropiindu-se. Ea i l-a prezentat pe Harry.

— Bună ziua, inspectore Warwick, a zis Trelford. De abia aşteptam să vă întâlnesc.

Harry i-a strâns călduros mâna avocatului.

— Trebuie să-mi cer scuze că n-am ajuns aici mai devreme, dar am...

— Ştiu, a spus Trelford şi de abia aştept s-o citesc.

Difuzorul a păcănit.

— Îi rugăm pe toți cei implicați în procesul lui lady Virginia versus...

— Probabil că juriul a luat o decizie, a spus Trelford, deja în mişcare. S-a uitat în jur să verifice dacă-l urmăreau toți şi s-a lovit de cineva. Şi-a cerut scuze, dar tânărul nu s-a uitat la el. Sebastian, care o luase înainte, a deschis uşa sălii numărul paisprezece, astfel încât mama şi avocatul ei să-şi poată lua locurile din primul rând.

Emma era prea nervoasă ca să vorbească şi, temându-se de ce era mai rău, se uita întruna nerăbdătoare peste umăr la Harry, care stătea în spatele ei, aşteptând să apară juriul.

Când doamna Justice Lane a intrat în sala de tribunal, toată lumea s-a ridicat în picioare. Ea s-a aplecat înainte de a se aşeza la locul ei. Emma şi-a transferat atenția la uşa închisă de lângă boxa martorilor. Nu a avut mult de aşteptat şi aceasta s-a deschis, iar aprodul a apărut urmat de cei doisprezece discipoli. Ei au pierdut ceva vreme căutându-şi locurile, călcându-se pe picioare ca cei care întârzie la teatru. Aprodul i-a aşteptat să se aranjeze înainte de a-şi lovi bagheta de trei ori pe podea şi a strigat:

— Îl rog pe purtătorul de cuvânt să se ridice.

Purtătorul de cuvânt s-a ridicat la înălțimea sa impresionantă de un metru şaizeci şi cinci şi s-a uitat la judecătoare. Doamna Justice Lane s-a aplecat în față şi a spus:

— Ați ajuns la un verdict cu care sunteți toți de acord?

Emmei i s-a părut că inima va înceta să-i bată, aşteptând răspunsul omului.

— Nu, doamnă judecătoare.

— Atunci aţi ajuns la un verdict cu o majoritate de cel puţin zece la doi?

— Da, doamnă judecătoare, a spus purtătorul de cuvânt, dar, din nefericire, unul dintre noi s-a răzgândit şi am rămas blocaţi la nouă voturi la trei în ultima oră. Nu sunt convins că acest lucru se va schimba, aşa că din nou vă cer sfatul cu privire la ce trebuie să facem în continuare.

— Credeţi că puteţi ajunge la o majoritate de zece la doi dacă vă mai ofer timp?

— Cred, doamnă judecătoare, pentru că referitor la un anumit subiect, toţi suntem de acord.

— Şi care este acesta?

— Dacă ni s-ar permite să aflăm conţinutul scrisorii maiorului Fisher adresată domnului Trelford, am putea ajunge destul de repede la o concluzie.

Toţi ochii au rămas fixaţi pe judecătoare, cu excepţia lui sir Edward Makepeace, care se uita cu atenţie la domnul Trelford. Fie era un jucător formidabil de pocher, fie nu dorea ca juriul să ştie ce conţinea acea scrisoare.

Trelford s-a ridicat de la locul lui, şi-a băgat mâna în buzunar şi a descoperit că scrisoarea nu mai era acolo. S-a uitat în colţul cel mai îndepărtat al sălii şi a văzut că lady Virginia zâmbea.

I-a zâmbit şi el.